

2
Tiên
đồ cổ
Ả Xà
tiểu thuyết
Huy Hoàng dịch

Quang Văn

NHÀ XUẤT BẢN
PHỤ NỮ

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Tứ Quý Đồ(1)

Chương 2: Tứ Quý Đồ (2)

Chương 3: Côn Ngử Dao (1)

Chương 4: Côn Ngử Dao (2)

Chương 5: Vô Tự Bia (1)

Chương 6: Vô Tự Bi (2)

Chương 7: Mặt Nạ Vàng (1)

Chương 8: Mặt Nạ Vàng (2)

Chương 9: Cửu Long Bôi (1)

Chương 10: Cửu Long Bôi (2)

Chương 11: Lục Bác Kỳ(1)

Chương 12: Lục Bác Kỳ (2)

Chương 13: Mực Đình Khuê (1)

Chương 14: Mực Đình Khuê (2)

Chương 15: Vong Linh Thư(1)

Chương 16: Vong Linh Thư (2)

Chương 17: Lưu Thanh Sơ (1)

Chương 18: Lưu Thanh Sơ (2)

Chương 19+20: Cân Đồng

Chương 21: Bút Bạch Trạch (1)

Chương 22: Bút Bạch Trạch (2)

Chương 23: Hòa Thị Bích(1)

Chương 24: Hòa Thị Bích (2)

Mục lục

<u>Chương 1: Tứ Quý Đồ(1)</u>	
<u>Chương 2: Tứ Quý Đồ (2)</u>	
<u>Chương 3: Côn Ngử Dao (1)</u>	
<u>Chương 4: Côn Ngử Dao (2)</u>	
<u>Chương 5: Vô Tự Bia (1)</u>	
<u>Chương 6: Vô Tự Bi (2)</u>	
<u>Chương 7: Mặt Nạ Vàng (1)</u>	
<u>Chương 8: Mặt Nạ Vàng (2)</u>	
<u>Chương 9: Cửu Long Bôi (1)</u>	
<u>Chương 10: Cửu Long Bôi (2)</u>	
<u>Chương 11: Lục Bác Kỳ(1)</u>	
<u>Chương 12: Lục Bác Kỳ (2)</u>	
<u>Chương 13: Mực Đình Khuê (1)</u>	
<u>Chương 14: Mực Đình Khuê (2)</u>	
<u>Chương 15: Vong Linh Thư(1)</u>	
<u>Chương 16: Vong Linh Thư (2)</u>	
<u>Chương 17: Lưu Thanh Sơ (1)</u>	
<u>Chương 18: Lưu Thanh Sơ (2)</u>	
<u>Chương 19+20: Cân Đồng</u>	
<u>Chương 21: Bút Bạch Trạch (1)</u>	
<u>Chương 22: Bút Bạch Trạch (2)</u>	
<u>Chương 23: Hòa Thị Bích(1)</u>	
<u>Chương 24: Hòa Thị Bích (2)</u>	

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 2

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tứ Quý Đồ(1)

Hôm nay, theo thói quen, sau khi trực xong ca đêm bác sĩ mua điểm tâm đến Á Xá ăn. Từ Tây An trở về, quan hệ giữa cậu và ông chủ càng thân thiết hơn, nếu như trước đây là bạn bè tốt, thì bây giờ có thể gọi là anh em đồng sinh cộng tử.

Dù sao, thiếu chút nữa thì bọn họ đã chết trong Tần Thủy Hoàng lăng ở Ly Sơn.

Bây giờ bác sĩ nhớ lại buổi tối kia, đều nghĩ quá mức điên rồ, chính cậu cũng không xác định được có phải mình đã trải qua một giấc mộng không, đừng nói đến những người khác nghe tin là thật, ở đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc sẽ nói thẳng cậu bị bệnh tâm thần.

Bác sĩ ngơ ngác ngồi bên quầy hàng Á Xá, nhìn ông chủ thuần thực ngâm trà, bên trong Á Xá mười phần hứng thú, hương trà tràn ngập.

Y phục của ông chủ không thể tạo thành kiểu áo Tôn Trung Sơn nữa, lúc bọn họ từ Tần Thủy Hoàng lăng ở Ly Sơn đi ra chỉ còn nửa bộ y phục kim hắc ngọc, lại được đại sư cắt thành chiếc áo sơ mi rất đặc biệt. Chất vải của áo sơ mi này cũng giống như kiểu áo Tôn Trung Sơn, đều là màu đen, tay áo và vạt áo đều thêu biên màu đỏ, mà xích long như âm hồn không tan, vì không cắt được, nên nó ở trên áo sơ mi, lúc này đầu dựa vào vai phải ông chủ, thân rồng trườn xuống sau lưng. Lúc tạo ra áo sơ mi này nó không thay đổi, giống như ngủ đông, tuy rằng có thể làm người khác an tâm, nhưng mỗi khi thấy hình ảnh dữ tợn, thì làm cho người ta sợ hãi.

Đối với chiếc áo sơ mi mới này bác sĩ không hề hứng thú, thứ cậu cảm thấy hứng thú đó là ông chủ. Cậu muốn lấy một sợi tóc hay một giọt máu đi

xét nghiệm... Còn muốn biết thân thể ông chủ cấu tạo thế nào... Nghĩ muốn chính tay giải phẫu ông chủ... Tay rất ngứa ngáy... Bác sĩ khó chịu trong lòng, từ khi biết ông chủ đã sống hai ngàn năm, cậu không thể kiềm chế được tính tò mò của mình.

Nhưng cậu biết ông chủ không thích đi xét nghiệm, hơn nữa nếu không giữ bí mật tốt, chắc chắn sẽ không có ngày bình yên. Ông chủ nhìn gương mặt xanh xao của bác sĩ, vẫn thản nhiên pha trà trong chén. Thật ra ông chủ cũng muốn hiểu rõ nguyên nhân vì sao mình trường sinh bất lão, những điều trước đây đã nói với bác sĩ chỉ là suy đoán mà thôi, để máy móc kiểm tra, nếu như giữ bí mật, có thể đồng ý.

Nhưng, ông chủ không vội. Đã trải qua năm tháng dài đằng đẳng, điều ông chủ không thiếu nhất đó là thời gian.

Ông chủ che nụ cười bên môi, trong lòng bác sĩ chắc hẳn phải tính toán nhiều mới có thể nói ra yêu cầu này. Bác sĩ nhàn nhã dựa vào ghế Hoàng Hoa Lê trong Á Xá đọc báo, bình luận trà xuân.

Trước khi ông chủ và bác sĩ đi Tây An, đã gửi Apache cho em họ nuôi trong nhà, ai biết như thế sẽ phát sinh tình cảm, cậu đến đón vài lần cũng không chịu về, chắc sẽ không quay lại nữa.

Vào buổi sáng, bình thường không có khách đến Á Xá, hết sức vắng vẻ, cho nên bác sĩ thấy một người đeo ống đựng tranh, mặc áo sơ mi trắng giản đơn sạch sẽ, một thanh niên đeo kính đen thanh tú đẩy cửa đi vào trong, liền cảm thấy ngạc nhiên.

Đối phương ngạo mạn chào ông chủ đang ngồi ở quầy hàng, sau đó nhẹ nhàng đi đến phòng trong của Á Xá.

Mắt bác sĩ trợn ngược lên, nhìn chăm chăm thanh niên kia đi vòng qua bình phong bằng ngọc, quay đầu lại nhỏ giọng hỏi ông chủ: "Người nọ là ai? Sao lại làm như nhà mình vậy?"

Ông chủ nhanh nhẹn đem chén trà đặt trước mũi người trà hương, ngẩng đầu thản nhiên nói: "Cậu ta là người của lão sư, đến chỗ tôi vẽ thư họa. Cậu ta cũng rất bình thường, ngần ngừ ở bên trong ngây ngốc cả ngày, nên cậu ít thấy cậu ta."

"Vẽ thư họa?" Bác sĩ không tin nhắc lại, từ bao giờ ông chủ nhân từ như vậy? "Đối với cậu ta đặc biệt như vậy? Cậu ta sẽ không phải là cái gì chuyển thể chứ?" Cũng không thể trách bác sĩ nghi ngờ như vậy, dù sao cậu cũng đã nghe qua Hoắc Khứ Bệnh chuyển thể, Hạng Vũ chuyển thể... Ngay cả chính mình cũng là chuyển thể của Phù Tô, nói không chừng người vừa tới kiếp trước là họa sĩ gì đó...

Cách cửa gỗ khắc hoa nặng nề lại bị đẩy ra, viện trưởng chống quái trượng đi đến. Đầu tiên đập vào mắt khi vừa vào cửa là một tượng binh mã cao to. Đầy kính mắt bằng tơ vàng, viện trưởng không dám tin tưởng nói rằng: "Đây là... Đây là tượng binh mã của Tần Thủy Hoàng? Đây là ai làm giả? Sao lại khoa trương như vậy? Đây thật sự là thanh kiếm đồng..."

Bác sĩ ho khan che giấu ý cười, hàng nhái sao? Trời ạ! Nếu như viện trưởng biết tượng binh mã này là từ địa cung Tần lăng đuổi theo tới đây, chắc chắn sẽ đập nát mắt kính. Nhưng cậu biết ánh mắt viện trưởng rất tốt, không tin màu sắc tươi đẹp trên tượng binh mã giống với màu thuốc nhuộm đang dần tan đi, cậu không biết ông chủ dùng cách gì, để lưu lại màu sắc trên tượng binh mã. Nếu viện trưởng biết tượng binh mã còn có thể di chuyển... Bác sĩ quay mặt qua chỗ khác, nhin cười rất cực khổ.

Tuy rằng viện trưởng thấy tượng binh mã có chút kì quái, nhưng không suy nghĩ nhiều, ông nhìn ông chủ đang ngồi ngay ngắn sau quầy hàng, nướg mi cười nói: "Đôi áo sơ mi sao? Tôi thấy y phục lúc trước thích hợp với cậu hơn."

"Bộ y phục mặc lâu như vậy, cũng nên thay đổi." Ông chủ lấy ra một chiếc chén mới, đặt ở trước mặt viện trưởng, rót nước trà xanh.

Viện trưởng ngồi trước quầy hàng, nhìn quanh cửa hàng một vòng, khó hiểu hỏi thăm: "Tôi vừa mới thấy có người bước vào, người đó đâu?"

Bác sĩ chỉ về phía sau nói: "Đi vào trong rồi."

"Cái gì?" Viện trưởng như bị sét đánh, vẻ mặt cũng giống như bác sĩ ước ao, đổ kị! Ông biết bên trong đó so với bên ngoài tốt bao nhiêu, nhưng cơ hội để ông tiến vào trong cũng không hề có!

Ông chủ đem lí do vừa mới nói với bác sĩ nói lại lần nữa, viện trưởng vẫn không cam tâm nhưng phải buông lời khách sáo nói: "Vậy cậu ta vẽ lại một bức họa cổ?"

Ông chủ không gạt viện trưởng, thản nhiên nói: "Mới đây cậu ta vẽ lại bức Đạp Tuyết Đồ của Triển Tử Kiền, tiến độ rất chậm, trung bình một ngày chỉ vẽ một nét mà thôi."

Một ngày một nét? Bác sĩ âm thầm tắc lưỡi, đây là tốc độ gì chứ!

Cậu quay đầu, thấy viện trưởng ôm ngực, vẻ mặt nhăn nhó, lại càng hoảng sợ: "Viện trưởng, ông làm sao vậy? Có phải bị bệnh tim không?" Bác sĩ nhảy dựng lên, đỡ viện trưởng ngồi xuống.

Viện trưởng lấy khăn tay ra lau trán đầy mồ hôi, run lấy bầy nói: "Tôi, tôi... Tôi không có bệnh tim cũng bị cậu ta làm cho có bệnh tim! Triển Tử Kiền đó! Sao lại là Đạp Tuyết Đồ của Triển Tử Kiền?"

"Triển Tử Kiền? Hẳn rất nổi tiếng sao?" Bác sĩ nghe qua tên này, lơ đãng hỏi.

"Đương nhiên là nổi tiếng!" Viện trưởng dùng quai trượng nặng nề đập xuống, âm thanh có vẻ buồn bực, "Hiện nay còn lại quyển trục tranh sơn thủy, bức Du Xuân Đồ do đại họa sĩ Triển Tử Kiền đời Tùy được phát hiện sớm nhất, là một bức họa cổ được bảo tồn cực kì toàn vẹn, hiện trưng bày ở

viện bảo tàng cổ cung ở Bắc Kinh, trên đó còn có đề khoản do Tống Huy Tông tự tay viết. Theo sách ghi chép, Triển Tử Kiên nổi danh nhất với tác phẩm Tứ Quý Đồ, Du Xuân Đồ chỉ là một bức tranh trong Tứ Quý Đồ, ngoài ra còn có Đồng Tử Hí Thủy Đồ, Lạc Diệp Đồ, Đạp Tuyết Đồ. Chỉ là ba bức tranh kia không có bản gốc, rất nhiều người nghi vấn tam phúc đồ có tồn tại hay không... Ông chủ, có thể để tôi nhìn một chút không?" Viện trưởng chuyển hướng cầu xin nói.

Ông chủ bất ngờ gạt đầu: "Gian phòng thứ nhất bên phải. Nhưng mà tam phúc đồ không phải là người có duyên thì sẽ nhìn không thấy, ông phải chuẩn bị tâm lí."

Viện trưởng lập tức chống quai trượng khập khiễng đi vào trong. Bác sĩ cũng hiếu kì đi theo phía sau. Ông chủ không ngăn cản, chỉ cúi đầu cầm vải lau chén trà trong tay, không đến một phút sao, bác sĩ đi ra từ sau tấm bình phong bằng ngọc, miệng tức giận lại nhai nói: "Cậu gạt người! Trong phòng chỉ có giấy trắng thôi! Tên họa sĩ kia có thể nhìn tờ giấy trắng đến đờ ra hay sao!?"

"Đã nói là hữu duyên mới có thể thấy, viện trưởng không cùng cậu đi ra sao?" Ông chủ khẽ cười nói.

"Không, ông ta cũng thấy giấy trắng, nhưng thấy bức vẽ trên bàn của họa sĩ đã sắp hoàn thành, viện trưởng quay ra nghiên cứu bức tranh." Bác sĩ nói xong bổ sung một câu, "Cần tôi gọi ông ta đi ra không?"

"Không cần, nếu họa sĩ chưa nói gì, để ông ta ở đó đi." Ông chủ cũng không phải không hợp tình hợp lý.

"Ừ." Bác sĩ ngồi xuống lần nữa, lại không có tâm tình đọc báo, "Ông chủ, viện trưởng nói mặc dù tam phúc cổ họa mà ông ta đang nhìn là giấy trắng, nhưng xác nhận giấy rất có niên đại, ông ta muốn xem Tứ Quý Đồ trong truyền thuyết là như thế nào? Sao cậu ta có thể nhìn thấy được?"

Ông chủ dừng tay lau chén trà, mỉm cười nói: "Muốn nghe chuyện xưa không?"

"Muốn nghe." Bác sĩ lập tức đi qua, cậu rất buồn chán rồi!

"Ừ... Tôi nhớ, chuyện này đã qua rất nhiều năm rồi..."

Thời kì Bắc Tống.

"Nói đến tuổi trẻ của Đoan vương, trong kinh thành không người nào không biết, không người nào không hiểu! Tạm thời không nói đến thi họa của hãn tài hoa hơn người được lưu truyền bên ngoài, trước tiên bây giờ sẽ nói đến chuyện tình phong lưu thời niên thiếu của hãn..." Đông Kinh Biện Lương có một quán trà lâu, nước bọt của tiên sinh kể chuyện tung bay giảng về bát quái, những người dự thính đều vô cùng chăm chú. Đối với dân chúng bình thường mà nói, những sự kiện về những mối quan hệ bất chính mới là món điểm tâm giờ rồi rã.

Trong góc phòng của trà lâu có lan can, có hai gã thiếu niên mặt hoa phục, trong đó có một thiếu niên mặc y phục xanh ngọc cười đến sáng lạn, hạ giọng hỏi thiếu niên mặc tử bào: "Vương gia, đây chính là đang nói người! Nhưng mà, dù thế nào cũng không biết người có đoạn cổ sự như thế?"

Một vị thiếu niên lấy từ hộp một chiếc bánh trà, dùng cối kiên trì giã thành bột, đợi bột vụn ra, đổ vào khay trà đợi dùng, đợi siêu bàn bên cạnh sôi lên.

Pha trà kị nhất là phân tâm, thiếu niên áo lam không nói gì nữa, chỉ chốc lát sau, nước trong siêu liền sôi lên. Gã sai vặt bên cạnh đưa lên một bộ trà trần màu xanh như lá sen, thiếu niên áo lam nhin không được cầm lấy một cái, cầm trong tay nhìn thật kĩ. Cảm thấy thích đồ gốm mặt sáng bóng nhu

hòa, thuần khiết như ngọc. Sờ mịn như lụa, gồm như phấn, ẩn chứa vân phiến đa dạng khi ánh mặt trời chiếu qua óng ánh, vừa nhìn đúng là loại vật quý giá. Lại nhìn qua lạc khoản của chén trà, tức khắc bất bình thì thầm: "Hoàng thượng thật đúng là đối với người rất tốt, được ban thưởng cái gì đều đem ra dùng? Không sợ bị hỏng sao?"

Thiếu niên mặc áo bào màu tím liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói: "Đồ vật thì nên lấy ra dùng, hư thì xin hoàng huynh là được." Dứt lời liền cầm lấy siêu trên lò, động tác ưu nhã cầm bình, chén ấm, kiềng hồ, bày trà, hong trà, đổ nước... Nước sôi chảy vào trong chén, hắn dùng trà tiến[1] khuấy trà. Trà vụn trong chén bị nước làm nóng, tản ra hơi nóng và mùi hương, thoáng chốc ngập mũi, làm cho người ta thoải mái vui vẻ.

Chỉ chốc lát sau, trong chén trà nước trà và trà nhũ hòa vào nhau, nổi bọt lên, nhìn như tuyết động.

"Đường ca, tay nghề pha trà của ca ngày càng tuyệt hảo." Thiếu niên áo lam ngậy ngốc nhìn chén trà trước mặt mình, chỉ thấy màu xanh giữa chén trà, bọt trắng toát, vết bọt xuất hiện chậm mà không tan, đây chính là cảnh giới cao nhất của pha trà.

"Chuyện kể rằng, trước kia có mấy người Nhật Bản tới, đi khắp nơi học về trà đạo của chúng ta, chuẩn bị mọi thứ y hệt, xem chừng dự định mang về quốc gia bọn họ đó."

"Vẽ hồ không được lại thành chó, bọn họ không hiểu về tinh túy trong văn hóa trà đạo của triều ta, rập khuôn, chỉ là rêu xanh nổi trên mặt nước mà thôi." Thiếu niên mặc tử bào nhàn nhạt nói, cầm chén trà, lặp lại trình tự vừa rồi, cho chính mình dùng một chén cống trà.

Hai vị thiếu niên, người mặc tử bào chính là Đoan Vương Triệu Cát gần đây rất nổi tiếng ở Đông Kinh Biện Lương, còn vị mặc áo lam kia, chỉ là cháu đời thứ năm của Tổng Thái Tổ Triệu Khuông Dận - Triệu Lệnh

Nhường, cũng xem như là con cháu hoàng tộc của Triệu gia. Hai người cùng thế hệ, tuổi tác cũng tương đương, sở thích giống nhau, cho nên Triệu Lệnh Nhường trước một tiếng đường ca, sau một tiếng đường ca, không thiếu người trong nhà chỉ vào trán hắc nói hắc không biết trên dưới. Nhưng Triệu Lệnh Nhường cũng lớn lên trong hoàng thất, hiển nhiên cũng có chừng mực, nhưng bình thường ở cạnh Triệu Cát nhiều, gọi hắc là vương gia, ngược lại còn lộ ra vẻ tức giận.

Triệu Cát cũng không xem trọng, ba tuổi hắc được phong làm vương gia, một chút cũng chưa từng nghĩ tên này có gì đặc biệt, ngược lại cực thích giấu giếm thân phận lưu luyện với phố phường, trái lại cực thích thái độ này của Triệu Lệnh Nhường.

Đợi Triệu Cát dùng tay ra hiệu mình được dùng cống trà, lập tức Triệu Lệnh Nhường cầm lấy chén trà, cảm nhận nhiệt độ ấm áp, sắc xanh giữa chén trà và trà nhũ hòa hợp, thủy chất đặc sệt. Triệu Lệnh Nhường thường thức trong chốc lát, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Nước trà chảy xuống, nhưng bọt trà vẫn không tan đi, pha trà tốt đến tận cùng mới xuất hiện "Giảo tràn[2]."

Triệu Cát cũng uống chén trà nhỏ, thỏa mãn nhìn giảo tràn ở thành chén.

Hắc là Đoan Vương Triệu Cát, làm chuyện gì tất nhiên sẽ làm tốt nhất.

Triệu Lệnh Nhường cầm lấy siêu bên cạnh, thêm nước cho chén trà trong tay Triệu Cát, nước trà trong không trung tạo thành một đường vòng cung duyên dáng, chảy vào trong chén trà. Nước nóng xông lên đánh vào trà bọt trên vách, Triệu Cát uống hết chén trà, tâm tình tốt, dùng khăn gã sai vật đưa qua xoa xoa tay, cười yếu ớt hỏi: "Đại Niên, hôm nay có tiết mục gì không?"

Triệu Lệnh Nhường oán thầm phụ thân đặt cho hắc nhũ danh này, đệ đệ của hắc tên Vĩnh Niên so với tên Đại Niên của hắc dễ nghe biết chừng nào!

Nhưng thật không muốn Triệu Cát đổi cách xưng hô, dù sao gọi nữ danh còn có thể thể hiện sự thân cận! Triệu Lệnh Nương cũng uống xong trà của mình, lau miệng, trở về chỗ cũ đầy trà hương, lúc này vừa cười vừa nói: "Phố Đông bên kia mới mở một cửa hàng đồ cổ, một hồi qua đó nhìn coi có bảo bối gì không."

Đề nghị rất đúng với sở thích của Triệu Cát, ngay lập tức không ăn điểm tâm, cứ thế đứng dậy ra ngoài.

Triệu Lệnh Nương lấy hai viên đường, bỏ vào trong miệng, phân phó gã sai vặt dọn dẹp toàn bộ cống phẩm trà cụ, lúc này mới đuổi theo Triệu Cát.

Trong quán trà bình thư tiên sinh vẫn rung đùi đắc ý kể chuyện tình yêu của Đoan Vương, người ở xung quanh nghe rất chăm chú, hồn nhiên chưa phát giác ra ra Đoan Vương đang ở ngay cạnh bọn họ.

Đông Kinh Biện Lương là một tòa thánh cực kì phồn hoa, có rất nhiều thương nhân lui đến Biện Lương, được xưng là không có một thành thị nào có thể so sánh với sự phồn hoa mỹ lệ ở đây.

Điều này, người ngạo mạn như Triệu Cát cũng thầm chấp nhận, bố cục của Biện Kinh không hề noi theo chế độ phong bế phố phường như Đại Đường, thương nhân chỉ cần nộp thuế, liền có thể tùy ý mở cửa hàng. Như vậy khu mua sắm nối tiếp nhau, nhà san sát nhau, đường hai bên từng hàng mái hiên như một, lại bố trí màn trướng, bày chập kín báu vật, hoặc là hàng hóa, trên đường người tới tui, thành một cảnh tượng huyền ảo thái bình.

Triều Tống trước kia, phố xá mở ra cấm đi lại ban đêm, cổng thành và các phường đóng vào ban đêm. Nhưng triều Tống sau này, đã phá vỡ quy định này, ở thời Tống Thần Tông chợ đêm phát triển nhất nhiều, thêm một bước thúc đẩy phố xá phát triển. Tuy rằng mở quán rất dễ, nhưng các cửa hiệu lâu đời san sát ở phố Đông, không có khoảng trống đến cửa hàng mới

mở có thể vào đây, cho nên nghe Triệu Lệnh Nương nói cửa hàng đồ cổ mở ra ở phố Đông, Triệu Cát liền biết cửa hàng đồ cổ này có lai lịch không nhỏ.

Không có thực lực, sao có khả năng mở cửa hàng trên phố Đông?

"Đường ca, đến rồi." Nghe thanh âm của Triệu Lệnh Nương, Triệu Cát vừa ngẩng đầu thấy phong cách cổ xưa, phía trước cửa hàng còn có khắc hai chữ triện, gật đầu khen: "Á Xá, tên này thật có ý vị, còn hơn cái gì Đức Các, Tam Bảo Hiên, lịch sự mà rất tao nhã." Triệu Lệnh Nương chỉ biết Triệu Cát rất có hứng thú với cửa hàng đồ cổ, đặc ý cười nói: "Chỉ biết đường ca sẽ thích. Nhưng Á Xá ta chỉ nghe người khác nói, chưa tiến vào, nếu đường ca chỉ thấy tốt vẻ ngoài, cũng đừng trách ta nha."

Triệu Cát còn chưa nói gì, chỉ thấy đại môn của cửa hàng đồ cổ "Kẹt" một tiếng mở ra một chút, một bé trai khoảng hai tuổi đi ra.

Triệu Cát thấy hài tử này trắng nõn dễ thương, nghĩ là tiểu công tử ở đây, nhưng bị Thanh Đồng kiếm trong tay tiểu hài tử thu hút toàn bộ sự chú ý.

Nói ra ôm có chút không đúng, bởi vì thanh kiếm dài quá hầu như cao hơn tiểu hài tử, cho nên với tuổi của tiểu hài tử không thể cầm hết Thanh Đồng kiếm, nên hai tay hài tử cầm chuôi kiếm, mà vỏ kiếm thì bị kéo lê trên mặt đất. Mặc dù Thanh Đồng kiếm chưa bị rút ra, nhưng với nhãn lực của mình, ít nhất Thanh Đồng kiếm này cũng vào thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Triệu Lệnh Nương cũng lớn lên với đồ cổ, vừa nhìn thấy tiểu hài tử kéo lê Thanh Đồng kiếm đi ra ngoài, không nỡ nhanh chân, nhanh chóng cúi người giúp đỡ thanh kiếm. Cầm qua tay, Triệu Lệnh Nương liền thấy rõ trên vỏ kiếm khắc chữ triện, nhất thời giật mình, kinh hô: "Đường ca, đây chính xác là Việt Vương Kiếm."

Triệu Cát nhú mày, triều Tống có thông lệ trọng văn khinh võ, cho nên nghe Việt Vương Kiếm, hăn cũng không cảm thấy hứng thú lắm. Nhưng cửa hàng đồ cổ này, lại có thể đem một vật trân phẩm đưa cho đứa trẻ hai tuổi làm đồ chơi, có thể thấy được trong đó có bao nhiêu bảo bối. Hai mắt Triệu Cát sáng ngời, liền nhắc chân đi vào bên trong.

So với bên ngoài ánh nắng soi rọi, bên trong cửa hàng rất tối tăm. Sau cửa khắc hoa nặng nề, có hai ngọn đèn cung đình yếu ớt chiếu sáng, trong cửa hàng tràn ngập mùi huân hương dễ chịu, tìm nơi phát ra mùi hương, là ở tượng điêu khắc gỗ trên quầy hàng, chính là đặt một pho tượng mạ vàng long bác sơn lư hương, nhẹ nhẹ từng làn khói từ miệng rồng phun ra. Trong bố trí trang nhã hợp lòng người, không có cảm giác tầm thường của những cửa hàng trưng bày mà con buôn treo giá cao, mà như đi vào phòng của một người nhà giàu, mỗi một thứ đồ cổ, đều là vô giá, bậc vương gia như Triệu Cát, cũng không khỏi âm thầm tán thưởng, tự nhiên nảy lên sự ngưỡng mộ, muốn kết giao với ông chủ.

Nhưng cửa hàng tuy lớn, Triệu Cát đảo mắt qua, liền biết trong cửa hàng không có ai. Hăn cũng không gấp, nhìn hai câu đối trong sảnh, nếu như hăn không lầm, đây chính là ngự bút của Đường Thái Tông Lý Thế Dân.

"Các người là ai? Cửa hàng còn chưa khai trương!" Thanh âm trẻ con bỗng nhiên vang lên, Triệu Cát quay đầu nhìn lại, tiểu nam hài kéo Việt Vương Kiếm chơi đùa từ cửa đi đến, một đôi mắt to trừng mắt nhìn.

Triệu Lệnh Nương giúp đứa bé cầm Việt Vương Kiếm sờ sờ mũi, cười hắc hắc nói: "Chưa mở cũng không phải là không mở? Đây, tiểu tử, trong cửa hàng của người có tranh chữ gì quý hiếm không?"

Ngay từ đầu tiểu hài tử không muốn cho hai người kia tùy tiện vào, nhưng theo lời Triệu Lệnh Nương nói, hiển nhiên là cho hăn trở thành ông chủ, lập tức ưỡn ngực, kiêu ngạo hò hét nói rằng: "Đương nhiên là có! Đi theo ta."

Nói xong kéo chuỗi Việt Vương Kiếm, chạy nhanh vào trong.

Triệu Cát nhú mi, rõ ràng là không ủng hộ Triệu Lệnh Nương dùng mảnh khố lừa gạt tiểu hài tử. Triệu Lệnh Nương biết hẳn đã đắc tội đường ca, cười tủm tỉm nói rằng: "Đường ca, ngay cả tiểu hài tử cũng nói đó là bức họa trân quý nhất, chắc chắn không thể sai được. Hơn nữa cửa hàng đồ cổ này chưa chính thức mở cửa, thấy đồ tốt phải đoạt trước, đỡ phải sau này bị người khác cướp đi." Dứt lời hẳn cũng không quản Triệu Cát có đồng ý hay không, chạy đi đuổi theo tiểu nam hài.

Triệu Cát cũng biết Triệu Lệnh Nương nói không sai, rất nhiều cửa hàng đồ cổ có "trần điểm chi bảo," nhưng sẽ không cho ai coi. Trong Á Xá, ngay cả Việt Vương Kiếm thời Xuân Thu Chiến Quốc còn có thể để tiểu hài tử làm đồ chơi, dùng ngự bút của Đường Thái Tông làm câu đối treo cột nhà, thì thi họa trần cửa hàng càng khó tưởng tượng hơn.

Triệu Cát đấu tranh trong chốc lát, liền đi vào gian trong. Vừa mới đi vòng qua bình phong thật lớn bằng ngọc lưu li, chợt nghe thấy Triệu Lệnh Nương đi phía trước cả giận: "Đồ nhãi con! Người dám lừa ta?"

"Ta lừa người sao! Ông chủ nói qua ở đây tốt nhất, ta không có lừa người." Thanh âm ủy khuất của tiểu hài tử vang lên, không nói nhiều nữa bởi vì không có cách nào giải thích, giậm chân chạy ra ngoài. Việt Vương Kiếm trong tay hẳn, mũi kiếm kéo lê trên mặt đất, phát ra tiếng "Kẹt." Lúc Triệu Cát chạy đến, còn không quên ngẩng đầu lên làm mặt quỷ với hẳn.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Triệu Cát thấy Triệu Lệnh Nương chạy ra, nghi hoặc hỏi thăm.

"Trong phòng rõ ràng chỉ có bốn tờ giấy trắng! Tiểu tử này lợi dụng cơ hội kéo túi thơm của ta, là Oanh Oanh cố ý thêu cho ta đó." Triệu Lệnh Nương hỗn hển giải thích hai câu, sau đó gào thét đuổi theo tiểu hài tử.

Triệu Cát rất là bất ngờ, hẳn không tin nơi này lại treo bốn tờ giấy trắng, nhưng Triệu Lệnh Nương không thể gạt hẳn. Hẳn đã đi đến nơi này, có một sự kích thích kêu hẳn phải đi vào gian trong.

Phòng trong không có cửa sổ, cũng không có bày biện gì khác, trong gian phòng chỉ có chiếc bàn tròn trên đó có chiếc chén đang châm đèn cung đình, mà khi Triệu Cát nhìn bốn vách tường trong phòng, thì cảm giác vui mừng như điên ủa tới.

Trên bốn vách tường, đều rõ ràng có bốn bức tranh phong cảnh được vẽ rất tỉ mỉ. Bức tranh phong cảnh trên bốn bức họa hoàn toàn đồng nhất, khác nhau chỉ là mùa, xuân, hạ, thu, đông mỗi bức một mùa.

Triệu Cát thấy lạc khoản trên bức tranh, cho dù kiến thức hẳn rộng rãi cũng không khỏi run rẩy, đúng là Tứ Quý Đồ trong truyền thuyết của Triển Tử Kiền.

Phác họa bốn bức họa bao la hùng vĩ trầm tĩnh, màu sắc cổ xưa mà tươi đẹp, Triệu Cát đứng ở giữa gian nhà, trong ánh mắt bức tranh chậm rãi xoay vòng, trong khoảnh khắc Tứ Quý Đồ giống như lưu chuyển. Sĩ tử mỹ nhân cùng du xuân, mùa hè đồng tử nghịch nước, lão nhân phiến muộn nhìn lá rụng, lữ nhân bay nhanh trong tuyết... Triệu Cát bị hấp dẫn, hoàn toàn không để ý vì sao Triệu Lệnh Nương nói đây là bốn tờ giấy trắng, một thanh âm đột ngột vang lên.

"Người có thể thấy được bốn bức họa này?"

Triệu Cát như từ trong ảo ảnh giật mình tỉnh giấc, chợt phát hiện trong phòng đã không còn mình hẳn, không biết từ khi nào ngay cửa có đứng một nam tử trẻ tuổi. Hẳn mặc trang phục thời Tấn Hán, tay áo rộng sát người tà áo rất sâu, vạt áo màu đen buông xuống dưới chân, càng tôn thêm diện mạo như ngọc của hẳn, giống như là người đi ra từ bức họa cổ. Triệu Cát nhận

thấy nhìn đối phương chăm chăm là vô cùng thất lễ, vội vã che giấu ho nhẹ một tiếng: "Người là..."

"Ông chủ của cửa hàng này." Đối phương mỉm cười, trả lời một câu làm Triệu Cát kinh ngạc.

Triệu Cát không nghĩ tới ông chủ cửa hàng đồ cổ này trẻ như vậy, nhưng xem khí chất của đối phương, có lẽ là con cháu của một phú gia có gia cảnh sa sút. Triệu Cát tự biết đuối lí, chấp tay thành tâm nói rằng: "Tại hạ đường đột, tự tiện xông vào, xin thứ tội."

"Không sao cả, chắc là Lạc nhi mang người đi vào, xưa nay nó rất bướng bỉnh." Ông chủ cười khẽ, hiển nhiên đối với tiểu hài tử kia không hề có biện pháp.

"Lệnh lang hoạt bát khả ái, sau này sẽ thành tài." Triệu Cát cũng nở nụ cười, nghĩ đến Triệu Lệnh Nương còn chưa quay lại, chỉ sợ là bị tiểu ma đầu kia hành hạ rồi.

"Nó không phải con của ta, chỉ là... Hài tử của họ hàng." Ông chủ nhướng mày, nhàn nhạt giải thích. Như là không muốn tiếp tục chủ đề này, hắn chuyển hướng nhìn vách tường có họa quyển[3] hỏi: "Người có thể thấy bốn bức họa này sao?"

"Đương nhiên có thể." Triệu Cát không hiểu sao cả gật đầu, tuy rằng ngọn đèn dầu trong phòng rất mờ昧, nhưng đủ để cho hắn thấy cảnh sắc trên bốn bức họa, ngay cả những cành cây rất nhỏ đều thấy rất rõ ràng. "Tứ Quý Đồ của Triển Tử Kiền, ông chủ, bao nhiêu tiền người mới bằng lòng nhượng lại cho ta?"

Ông chủ không nói gì, mà dùng một ánh mắt bí hiểm nhìn hắn. Triệu Cát thoải mái mặc hắn nhìn, cho rằng đối phương đang cân nhắc nói bao nhiêu mới thích hợp. Một lúc lâu sau, ông chủ yếu ớt mở miệng nói nói: "Người không thể mua nổi."

Triệu Cát nhú mày, thân là vương gia Đại Tổng, vẫn còn có thứ hăn không mua nổi sao. Trong lòng hăn âm thầm suy nghĩ kĩ về giá cả, nhưng vẫn không thể quản được miệng mình, hừ lạnh nói: "Người chỉ cần nói ra, là ta có thể mua được!" Bình thường hăn ít khi bị kích động như vậy, nhưng khi hăn thấy bốn bức họa, không thể kiềm chế được khát vọng trong lòng, nghĩ không có gì yêu thích hơn, nghìn vàng cũng có thể mua, hăn quyết định không để ý đến giá tiền muốn mua bức họa.

Lúc này ông chủ nhìn về phía hăn, vẻ mặt nghiêm túc, nhàn nhạt nói rằng: "Muốn bức họa thuộc về mình, nhất định phải duy trì được bản tâm."

"Bản tâm?" Triệu Cát tuyệt đối không nghĩ tới ông chủ sẽ nói một câu không liên quan, không khỏi ngây người.

"Vạn chung tắc bất biện lễ nghĩa nhi thụ chi, vạn chung với ta có ích gì? Vi cung thất chi mỹ, thê thiếp chi phụng, sở thức bần cùng..." Ông chủ từ từ nói, âm thanh trong trẻo vang lên, thản nhiên thẳng thắn.

"Thị diệc bất khả dĩ dĩ hồ? Thử chi vị thất kì bản tâm." Triệu Cát đón lời ông chủ nói tiếp. Đoạn này lấy từ "Cáo Từ" của Mạch Tử, lý giải về "Bản tâm" còn nhiều hơn thế, chính là liêm sĩ chi tâm. Trong sách Mạnh Tử có nói, có người đang lúc sống chết, có thể thà chết chứ không chịu khuất phục, thậm chí có thể hi sinh vì nghĩa. Mà lúc thiên hạ thái bình, lại có thể không để ý liêm sĩ thậm chí không từ thủ đoạn đuổi danh trục lợi, đánh mất lập trường và phẩm đức.

"Giống như người muốn bốn bức họa này, nhất định phải duy trì bản tâm của mình." Mong muốn của ông chủ rất hờ hững, như là không thể tin hăn có thể làm được.

Triệu Cát giận dữ cười nói: "Sao? Chỉ cần như vậy?"

"Đúng vậy, chỉ cần như vậy." Ông chủ vẫn nhàn nhạt cười, "Người đã quyết định muốn có bốn bức họa này, vậy hãy dùng dấu tay đặt lên bốn bức

họa này đi. Bốn bức họa này sẽ mang đến cho người quyền lực và tài phú, nhưng nếu người không thể giữ gìn bản tâm, chúng nó sẽ tuyệt tình thu hồi, thu lại gấp mấy lần."

Triệu Cát không ý kiến tay tùy ý chạm vào bốn trang giấy, đối với cửa hàng đồ cổ này ấn tượng rất tốt nhưng qua vài câu đối thoại thì không sót lại chút gì. Nếu không thấy bốn bức họa tại đây bút tích rất quý giá, hẳn đã sớm quay đầu rời đi rồi.

Trong lòng Triệu Cát cười thầm, hẳn đã là vương gia, còn có cái gì so với vị trí này mà quyền lực và tài phú hơn?

Ngay lúc ngón tay hắn rời khỏi bức tranh Đạp Tuyết Đồ thì từ hành lang vang lên tiếng bước chân lộn xộn, vẻ mặt Triệu Lệnh Nương nghi ngờ vọt đi lên, hoang mang rối loạn nói rằng: "Đường, đường ca! Việc lớn không tốt... Cung... Trong cung có người truyền tin đến, nói... Nói..."

Trong lòng Triệu Cát xuất hiện một dự cảm xấu, lớn tiếng quát hỏi nói: "Nói cái gì?"

Triệu Lệnh Nương cắn răng một cái, ầm một cái quỳ xuống mặt đất nói: "Nói là bệnh tình hoàng thượng đang nguy kịch." Những lời này như sấm đánh bên tai Triệu Cát, trong một khoảnh khắc, Triệu Cát vô ý thức nghĩ đến, hoàng huynh của hắn đến nay chưa có con nối dõi, vậy ngôi vị hoàng đế... Mà so với vị trí vương gia này thêm quyền lực và tài phú thì...

Vậy bốn bức họa này sẽ mang đến cho hắn quyền lực và tài phú vô hạn?

Triệu Cát vô ý thức nhìn ông chủ đứng một bên, ánh mắt nhìn thấy nụ cười trên môi hắn, không khỏi hốt hoảng.

Ông chủ đứng một mình trong phòng, cẩn thận nhìn Tứ Quý Đồ treo trên bốn vách tường, hồi lâu cũng không nói gì. Hắn không nghĩ ra, vì sao Tứ Quý Đồ lại chọn Triệu Cát làm người hữu duyên.

"Bọn họ đi rồi?" Giọng trẻ con trong trẻo lại vang lên, cắt đứt suy nghĩ của ông chủ.

"Nhạc Nhi, đưa Việt Vương Kiếm cho ta." Ông chủ giận tái mặt đưa tay trước mặt tiểu nam hài.

Nhạc Nhi xoắn xuýt trong chốc lát, giương mắt nhìn sắc mặt ông chủ, vạn phần không muốn đưa Việt Vương Kiếm ra, có vẻ oán giận nói: "Nhạc Nhi không rút ra được, người khác cũng không rút ra được!"

Ông chủ cầm Việt Vương Kiếm trong tay, tay sờ sờ đầu mềm mại của Nhạc Nhi, cười yếu ớt nói: "Người không phải là chủ nhân của thanh kiếm này, hiển nhiên không rút ra được."

Nhạc Nhi bĩu môi, nhưng tâm tính tiểu hài tử, sau khi nháo xong liền quên mất. Hắn mới phát hiện trong phòng khác biệt, kinh ngạc reo lên: "Hả? Bức tranh!" Vừa rồi rõ ràng hắn nhìn thấy bốn trang giấy trắng, sao chỉ trong chớp mắt liền biến thành bốn bức tranh thủy mặc? Nhạc Nhi dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía ông chủ, nghĩ vừa rồi đại thúc kia mắng hắn ăn mày, hắn không gạt người! Là ông chủ gạt người!

"Tứ Quý Đồ nhận chủ, hiển nhiên sẽ hiện hình." Ông chủ thở dài: "Cũng không biết lần này có thể duy trì bao lâu."

Nhạc Nhi nghiêng đầu nghe không hiểu, nhưng vẫn thức thời không xen vào nói.

"Mặc dù có tâm sáng tỏ, chí hướng nhân nghĩa, một mai phú quý, lại quên ước nguyện, đánh mất bản tâm..." Thanh âm nhàn nhạt của ông chủ vang lên trong gian phòng vắng vẻ, như là một lời khuyên khó hiểu...

[1] Trà tiền: chồi làm từ thanh trúc già nhỏ, đập dập, thân nặng và có cán dùng để khuấy trà.

[2] Giảo tử: Cái gọi là giảo tử, là chỉ bột trà trong nước li ti đều nhau, có thể "cắn chặt" mép chén, tụ lâu không tán.

[3] Họa quyển: Quyển (hand-scroll) là loại tranh cuộn theo chiều ngang vốn do gốc tích từ những thanh tre hoặc gỗ nối với nhau thành một chuỗi. Quyển mở từ phải sang trái vì người Trung Hoa đọc từ trên xuống dưới, phải sang trái nên khi xem một họa quyển, người ta cũng đi theo thứ tự đó. Chiều dài quyển không giới hạn có khi chỉ một mảnh nhưng có khi rất dài. Nhiều họa sĩ ghi lại cảnh vật của sông Dương tử hay Vạn Lý Trường Thành trên cùng một quyển chiều dài hàng trăm thước. Có thể coi đó là một bức tranh hoặc nhiều bức tranh cộng lại.

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 2

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tứ Quý Đồ (2)

Triệu Lệnh Nhượng sửa lại y bào trên người, đi vào Duyên Phúc cung.

Triệu Cát đã đăng cơ hai năm, hàng ngày mặc hoàng sắc y phục, chấp tay đứng giữa gian nhà, tập trung tinh thần thưởng thức "Đồng Tử Hí Thủy Đồ" treo trước mặt.

Triệu Lệnh Nhượng phe phẩy chiết phiến trong tay, gian thông gió giữa hè càng thêm oi bức, cũng không biết sao đường ca có thể chịu đựng được. Triệu Lệnh Nhượng biết bốn vách tường trong phòng đều treo bốn bức họa, năm Triệu Cát đăng cơ, ông chủ Á Xá tự mình đưa tới. Không lấy xu nào, thật sự là ngoài dự liệu của hắn. Hắn cho rằng, năm đó giả thân giả quý chuẩn bị bốn tờ giấy trắng treo ở nơi đó, chắc chắn là có mưu đồ, ai ngờ đối phương lại không hề có yêu cầu gì cả.

Nhưng mà đó là chuyện nhỏ, chớp mắt Triệu Lệnh Nhượng để chuyện đó ra sau. Hắn sùng bái nhìn Triệu Cát trước mặt, vị đường ca này của hắn mười chín tuổi đăng cơ hoàng đế, nhiều lần hạ chiếu chỉ, trực xuất gian thần, giải tội tù oan, nghe lời trung thần, cho nên bây giờ, rất được lòng dân chúng và triều đình.

Nhưng trong lúc đó Triệu Lệnh Nhượng mơ hồ cũng cảm thấy bất an, bè cánh cũ và bè cánh mới ở thời kì Triết Tông càng đấu càng dàu sôi lửa bỏng, hắn tin rất nhiều người cũng không làm rõ được những cách tân của bè phái mới là tốt, hay như bè phái cũ giữ khư khư cái cũ mới hay. Nhưng gần đây chính sự có dấu hiệu thay đổi, bởi vì là tôn thất bị trói buộc, nên Triệu Lệnh Nhượng rất ít tiếp xúc chính sự, nhưng nghe nói Triệu Cát có

những cái cách, và gần đây nhất trong triều xuất hiện một vị quan tên Thái Kinh có quan hệ rất tốt.

Là bởi Thái Kinh viết chữ rất đẹp, được Triệu Cát khen ngợi Triệu Lệnh Nương đã gặp qua Thái Kinh vài lần, đối với hắn không có ấn tượng tốt, thậm chí hắn cũng không giống như lúc trước gọi đường ca, bất kể là lén lút hay công khai, hắn chỉ có thể cúi đầu hèn mọn quỳ hai gối xuống.

Thấy Triệu Cát từ trong tư tưởng lấy lại tinh thần, Triệu Lệnh Nương vội vã làm theo lễ tiết hằng ngày, quỳ xuống làm lễ: "Tham kiến quan gia."
(Ghi chú: Thời kì nhà Tống, hoàng đế được gọi là quan gia. Vì "Tam đế hoàng quan thiên hạ, Ngũ đế độc chiếm thiên hạ," vì hoàng đế phải chí công vô tư, nên gọi là "Quan gia.")

"Đứng lên đi." Trên mặt Triệu Cát đã không còn thời kì niên thiếu trẻ con, lúc này tất cả đều là trên cao nhìn xuống ngạo nghễ, "Đại Niên, hôm nay gọi người lại, là muốn được người cân nhắc, có phải Duyên Phúc cung quá nhỏ hay không?"

Triệu Lệnh Nương đoán ngụ ý những lời này, sau đó hắn sợ hãi phát hiện, hắn là đường huynh muốn xây thêm một cung thất nữa. Từ trước đến nay Duyên Phúc cung đều là nơi hành cung của hoàng đế Đại Tống, nơi nổi tiếng tao nhã, nhưng chưa từng có hoàng đế nào ngai ở đây quá nhỏ... Triệu Lệnh Nương cảm thấy không khí trong phòng càng oi bức ngột thở, quả thực làm hắn không thở nổi.

Hắn hiểu hắn phải nói gì, Triệu Lệnh Nương cảm thấy cổ họng ngứa ngáy, sau đó cười mỉa, nghe thấy chính mình nói: "Thần đệ cũng thấy như vậy."

Triệu Cát vui mừng hơn hở, gật đầu cười nói: "Đúng vậy, ở đây thật sự quá nóng, chúng ta ra ngoài nói chuyện cụ thể đi." Dứt lời liền dẫn đầu ra khỏi thiên điện.

Từ trong lòng Triệu Lệnh Nương rút ra khăn lụa, lau lau trán đầy mồ hôi.

Vì dễ dàng phung phí, nên tiết kiệm rất khó. Lần này chỉ là mở rộng Duyên Phúc cung, như vậy lần sau thế nào... Triệu Lệnh Nương không dám tưởng tượng, năm đó Triệu Cát cũng từng cười nhạo, nói với hã về lai lịch của bốn bức họa. Nói là bốn bức họa này không cần trả giá, chỉ cần duy trì bản tâm. Triệu Lệnh Nương cười khổ, hôm nay không riêng gì đường ca, chính hã cũng không thể duy trì bản tâm của chính mình, tình nguyện nói ra những câu trái lương tâm.

Âm thầm thở dài, Triệu Lệnh Nương xoay người đi ra khỏi thiên điện, trong khoảnh khắc khi hã xoay người đi, bức tranh "Đồng Tử Hí Thủy Đồ" trên tường chậm rãi nhạt đi...

Triệu Cát thay thường phục, mang theo vài thị vệ, đi đến phố Đông.

Thời gian giống như nước chảy rất nhanh, hã đã đăng cơ tròn mười năm rồi.

Hã nghĩ hã là một hoàng đế tốt, mặc dù chính sự lộn xộn rất khó xử lý, nhưng Thái thừa tướng đều giúp hã xử lý tốt, làm cho hã có tinh lực tập trung vào sự nghiệp thi họa. Hã chương quản Hàn Lâm Viện, xây dựng Tuyên Hoà viện họa, tự mình làm viện trưởng viện họa, vừa qua biên soạn các loại sách "Tuyên Hoà thư phổ," "Tuyên Hoà họa phổ," "Tuyên Hoà bác cổ đồ."

Nhưng gần đây xảy ra một chuyện làm hã ngàn lần nghĩ không thông, hã cấp bách tìm người nói rõ một chút. Người đi dò hỏi tin tức hồi báo, nói cửa hàng đồ cổ Á Xá mấy ngày nay chưa từng mở cửa. Nghe nói mấy hôm trước có tang sự.

Ông chủ kia đã chết? Triệu Cát nhíu mi. Mấy năm nay hã chưa từng một lần đi đến Á Xá, sao lại khéo như thế? Mấy người thị vệ đoán tâm tư

hoàng đế, không để ý Á Xá đang đóng cửa, kịch liệt chém rơi cửa khóa sắt, đẩy cửa mà vào.

Lúc Triệu Cát đi vào, phát hiện dường như trong đó vẫn bố trí giống như mười năm trước, đồ cổ vẫn như xưa. Triệu Cát nghĩ không ra, lẽ này cửa hàng đồ cổ này làm ăn ế ẩm đến bây giờ? Mười năm rồi mà một món đồ cổ vẫn chưa từng bán đi? Dường như Triệu Cát tưởng rằng mình đi vào mười năm trước đây, nhất là, khi thấy ông chủ Á Xá từ gian trong bước ra.

Mặt mày vẫn trẻ như mười năm trước, không có một chút thay đổi. Hắn vẫn mặc bộ Hán phục màu đen, sắc mặt tái nhợt như trang giấy trắng.

Lập tức Triệu Cát đoán được người qua đời chính là ai, hắn thở dài nói: "Nén bi thương."

Năm đó ở trong Á Xá hắn chỉ gặp qua hai người, hôm nay ông chủ ở đây, như vậy rõ ràng là đưa tang Nhạc Nhi. Mười hai năm trước Nhạc Nhi hai tuổi, qua mười năm, cũng chỉ mới mười hai tuổi mà thôi. Mấy năm nay Triệu Cát mắt thấy chính nhi tử của mình chết, nhất thời trong lòng cảm thấy đồng cảm với ông chủ.

"Không có gì, đến ngày rồi, nó cũng nên đi." Sắc mặt ông chủ nghiêm lại, như là hồn nhiên không thêm để ý hài tử mà mình yêu thích lại ra đi như vậy, ngược lại nhàn nhạt mà hỏi thăm: "Hôm nay quan gia hạ mình đến đây, có chuyện gì quan trọng?"

Triệu Cát cũng nghe ra trong giọng đối phương có vẻ không kiên nhẫn, nhưng cũng không so đo. Dù sao người thân nhất mất đi, ai cũng không có tâm tình tốt. Triệu Cát khoát tay với thị vệ hai bên, người đứng sau lập tức đưa lên một hộp gấm nhỏ. Triệu Cát lại vung tay ra sau, thị vệ này liền theo lệnh lui ra, để lại Triệu Cát và ông chủ ở cùng một chỗ.

Triệu Cát dè dặt mở hộp gấm trong tay ra, để lộ cuộn tranh, trải dài trên bàn.

Dĩ nhiên trên bức tranh hoàn toàn trống rỗng.

Ông chủ thấy bức tranh trống rỗng, hiểu rõ nhú mày, nhàn nhạt hỏi:
"Đây là một bức trong Tứ Quý Đồ?"

Triệu Cát khẩn trương liếm liếm môi nói: "Đây là 'Đồng Tử Hí Thủy Đồ', 'Du Xuân Đồ' vẫn treo hoàn hảo ở nơi đó, kì thật 'Đồng Tử Hí Thủy Đồ' đã sớm biến thành giấy trắng, ta cho rằng có cung nhân nào không cẩn thận phá hủy họa quyền, chỉ treo lên tạm một tờ giấy trắng. Thế nhưng ngày hôm qua bỗng nhiên ta phát hiện màu sắc của 'Lạc Diệp Đồ' cũng bắt đầu thay đổi, ta mới nghĩ có điểm không bình thường..."

Ông chủ mỉm cười, không nhanh không chậm nói rằng: "Hết thảy mọi chuyện trên thế gian, đều vô cùng công bằng. Nếu người đã lựa chọn quyền lực vô hạn và tài phú, nhưng lại không thể duy trì bản tâm, thì tất nhiên Tứ Quý Đồ muốn được đáp lại tương ứng."

"Đáp lại cái gì?" Triệu Cát vội hỏi.

"Đây là 'Đồng Tử Hí Thủy Đồ'." Ông chủ vẫn cười cười, vẫn chưa trả lời, mà là thản nhiên lặp lại tên bức tranh.

Triệu Cát giống như bị ai đó bóp cổ, một câu đều không nói nên lời. Năm nay hắn tròn hai mươi chín tuổi, trước khi đăng cơ hắn có sinh đại nhi tử, không có hoàng tử nào có thể thuận lợi lớn lên, không hề có ngoại lệ mà đều chết sớm... Hắn cũng mơ hồ nghĩ có gì không đúng, nhất là hai hài tử chết non, có lẽ là ngoài ý muốn, nhưng từng tiểu hài tử đều không sống qua năm tuổi, cũng thật quá đáng... Hắn vẫn cho rằng có người âm thầm hạ cổ chú, thế nhưng tuyệt đối không ngờ họa chính là từ bức tranh.

"Ông chủ... Vây... Điều này sao hóa giải?" Cho dù là vua một nước, nhưng Triệu Cát cũng biết mình chỉ là con người, không có cách nào chống lại quỷ thần.

Ông chủ không nói gì, giơ tay lên, chậm rãi là đem họa quyển cuộn lại. Lúc này Triệu Cát mới chú ý tới, tay áo rộng rãi trên bộ Hán phục của ông chủ, có một vết rách gọn gàng, như là bị kiếm làm rách. Triệu Cát biết có lẽ y phục này là vật yêu thích của ông chủ, bằng không sẽ không thể mặc suốt mười năm, bị phá hỏng cũng luyện tiếc không đổi. Triệu Cát có việc cầu người, liền làm đẹp lòng nói: "Ông chủ, y phục này bị rách rồi, hãy đi đến Văn Tú Viện sửa lại chút đi, ta cam đoan các tú nương trong Văn Tú Viện tay nghề vô cùng khéo léo."

Tay cuộn họa quyển của ông chủ dừng một chút, rõ ràng lời kiến nghị của Triệu Cát đã tác động đến hắn. Văn Tú Viện là nơi Triệu Cát ngưng đọng để thù thù, chắc là sẽ có hi vọng. Hắn không muốn chết đi, Nhạc Nhi là Phù Tô chuyển thế, hắn không thể ngăn cản vận mệnh đến mười hai tuổi sẽ chết đi, nhưng hắn không cam lòng. Trăm nghìn năm qua đều sống như vậy, tuy rằng bị Việt Vương Kiếm làm rách y phục, nhưng hắn còn muốn tiếp tục sống. Đây là ý niệm duy nhất trong lòng hắn, mà lại bị Triệu Cát chuẩn xác nắm được tử huyệt của hắn.

"Quan gia, y phục của ta không phải là vải thường, tú nương bình thường không thể làm được." Ông chủ nhìn về phía Triệu Cát, ánh mắt có chút lóe, "Hơn nữa ta hi vọng thời gian may y phục này, ta phải ở trong gian phòng đó."

Triệu Cát liên tục gật đầu, chuyện này căn bản không đáng nhắc tới, hắn đã nhìn ra, y phục này chắc chắn là đồ cổ thời Tần Hán, mới có thể làm ông chủ quý trọng như vậy.

Ông chủ thâm trầm suy tư một hồi, liền đóng Á Xá, theo Triệu Cát về Duyên Phúc cung ở ngoài thành.

Mùa xuân năm Chính Hòa thứ ba ở Duyên Phúc cung, chính thức hạ lệnh tu sửa xây dựng mở rộng, được gọi là Duyên Phúc ngũ khu. Duyên Phúc cung được xây mới có chiều dài bằng với đại nội hoàng cung, chỉ có

quy mô nam đến bắc khá nhỏ, thật ra cũng giống như Triệu Cát vì chính mình là sửa chữa lại hoàng cung. Đông đến có cảnh Long môn, tây đến Thiên Ba môn, ở giữa điện lầu các huy hoàng, cảnh vật tú lệ, có tất cả mười tòa đình thai các. Hai tầng đá như núi, ao hồ làm biển, nước suối ở hồ, ở giữa điểm xuyên chim thú quý hiếm vui tai vui mắt cùng gỗ quý, quả thật giống như tiên cảnh. Từ lúc Duyên Phúc cung được xây dựng cho, phần lớn thời gian Triệu Cát ở chỗ này không muốn rời đi.

Cung điện xa hoa mỹ lệ như vậy, Triệu Cát cũng có ý muốn khoe khoang, chỉ dẫn ông chủ một đường đi đến, nhưng không thấy trên mặt hân có bất cứ biểu hiện xúc động gì, trái lại vẫn có ý xem thường mỹ cảnh trước mặt.

Triệu Cát hít vào một hơi, quyết định chờ Vạn Thọ Sơn xây dựng xong thì sẽ dẫn ông chủ đến xem nữa, không tin sắc mặt hân sẽ không thay đổi. Ông chủ nhìn hoa lá cây rừng trùng điệp xanh mướt trước mắt, điện đài lầu các nối tiếp nhau san sát, trong lòng than thở không biết làm sao.

Hôn quân như vậy, "Lạc Diệp Đồi" không tàn lụi mới là lạ. Ông chủ ở thiên điện trong Duyên Phúc cung, Duyên Phúc cung hiện tại to lớn không gì sánh được, hơn nữa lại không có ai ở đây. Mà vài ngày đầu Triệu Cát rất nhiệt tình chiêu đãi hân, sau đó thấy ông chủ không có chỉ điểm hân làm sao để bảo lưu con nối dòng, nên cũng ít tới thăm.

Về phần "Tứ Quý Đồi," Triệu Cát chỉ để lại hai bức tranh hoàn hảo là "Du Xuân Đồi" và "Đạp Tuyết Đồi," còn "Đồng Tử Hí Thủy Đồi" trống rỗng và "Lạc Diệp Đồi" nhợt nhạt thì đều đưa đến chỗ ông chủ. Ông chủ đem "Đồng Tử Hí Thủy Đồi" cất đi, mà "Lạc Diệp Đồi" đặt ở trong thiên điện nơi hân ở.

Trái lại, bình thường Triệu Lệnh Nương hay tìm hân nói chuyện phiếm, có lẽ là hoàng tộc nhàn rỗi không có việc làm, hay là thất vọng với triều

đình và dân chúng, Triệu Lệnh Nhượng uống rượu, hết uống rượu lại bắt đầu oán trách.

"Này! Ta nói ông chủ! Rốt cuộc người có cách để làm đường ca có một hoàng tử không?" Triệu Lệnh Nhượng lắc chén rượu, say. Cũng chỉ có lúc hân uống say, mới có thể gọi hoàng thượng là đường ca. Lúc hân thanh tỉnh, hân chỉ có thể cung kính gọi quan gia.

Ông chủ thân nhiên cười nói: "Là hân muốn vá y phục giúp ta, ta chưa từng nói phải giúp hân." Triệu Lệnh Nhượng sừng sốt trong chốc lát, gật đầu tán dương: "Thực sự là gian thương, quả nhiên là gian thương! Bội phục! Bội phục!"

Gian thương sao? Ông chủ cúi đầu nhìn tay phải đã thêu được phân nửa móng rồng, hân vẫn kiên trì mỗi ngày lúc tú nương may vá, đem y phục mặc lên người. Dám chắc Triệu Cát cũng đã nghe người khác hồi báo lại biết được, những đường chỉ màu hồng thật ra đã nhuộm dần máu hân.

Y phục hân mặc không phải làm phạm vật, mỗi hoa văn đều được sắp xếp, không thể tùy ý may vá, hiển nhiên không thể dùng tơ thường để may vá.

Ha... Ông chủ khẽ cười một tiếng. Tám chín phần mười Triệu Cát có thể đoán được y phục có tác dụng gì sao? Ông chủ âm thầm cười nhạt, thật ra, hân tưởng có thể chiếm bộ y phục này làm của riêng sao? Bằng không hân là dân thường, sao có thể mặc trang phục thêu tú long? Hoa văn rồng là hoa văn của hoàng gia, mưu đồ của Triệu Cát, là tương lai cũng có một ngày, hân đem y phục này mặc trên người.

Triệu Lệnh Nhượng không nhận thấy ông chủ có vẻ khác thường, hân tiếp tục uống rượu, oán giận nói: "Thật ra gian thương cũng tốt, đáng trách nhất chỉ là gian thần! Tên Thái Kinh kia, tự nhiên muốn sửa lại tường thành mà Thái Tổ tự mình thiết kế!"

Ông chủ nghe vậy cũng ngần ngại, Đông Kinh Biện Lương kì thật là thiên hạ chi trung, vùng đất bằng phẳng, là nơi họa binh. Không núi hiểm trở, cũng không có quan ải, chỉ phương tiện đường thủy, giao thông phát triển, nhưng lại khó phòng thủ. Biện Kinh không thể đánh chỉ có thể thủ, cũng chỉ có gia cố thành trì, xây dựng thành tường vừa dày vừa nặng thay thế cho núi, dựa vào trọng giáp chi sư để thay thế quan ải.

Tổng Thái Tổ tự mình thiết kế bản vẽ, giống như đồ chữ uốn lượn vòng vèo nghiêng lệch. Năm đó không ai có thể xem hiểu ý tứ của Tổng Thái Tổ, nhưng dựa theo tình hình mà xây dựng tường thành, phù hợp Đại Tổng qua mấy trăm năm yên ổn thái bình.

"Tên Thái Kinh kia, lại có thể cho rằng ngoại thành rối loạn, ngại về hình tượng! Nói phải hạ lệnh trùng tu tường thành, thành tường quanh co khúc khuỷu đổi thành hình nhữ khẩu ngăn nắp! Điều này không phải hồ đồ sao?" Triệu Lệnh Nhượng mượn rượu đùa giỡn, vỗ bàn tức giận đứng lên. Hắn còn muốn nói cái gì, nhưng rượu đã làm tê liệt đại não hắn, không lâu sau liền nặng nề ngủ.

Ông chủ quay qua nhìn "Lạc Diệp Đờ" nhợt nhạt không thấy rõ hình ảnh, vẻ mặt làm cho người ta đoán không ra, hắn nhàn nhạt nói rằng: "Thật sự là hồ đồ. Chữ nhân trong chữ khẩu... Chẳng phải là một chữ tù sao?" Xích long phục may hai năm mới hoàn thành, dùng máu tươi tạo nên màu hồng, hơn nữa mười mấy tú nương tay nghề tinh xảo, làm cho hồng long dường như sống lại, gương nanh múa vuốt bầu vú vào y phục, rất thật làm chấn động nhân tâm, giống như một ngày nào đó, sẽ quân lâm thiên hạ. Hoàn mỹ, chỉ có hai chữ.

Song, Triệu Cát không đoạt được bộ y phục này như nguyện vọng, bởi vì hắn coi thường mà cũng không đoạt kịp, ông chủ cũng đã đi. Dường như hắn là yêu ma, thủ vệ nghiêm cẩn canh gác hoàng thành, mà hắn lại lặng yên biến mất.

Hắn chỉ mang theo "Đồng Tử Hí Thủy Đồ" trống rỗng. "Lạc Diệp Đồ" mờ nhạt vẫn lơ lửng trên tường, mỗi lần Triệu Cát nhìn đều thấy tim đập nhanh, một sự hoang mang dường như nắm chặt tim hắn, hắn không dám xem nhiều, liền sai người thu lên.

"Tứ Quý Đồ" đã lấy đi con nõi dỗi của hắn, hắn không muốn tự hỏi, tiếp theo, "Tứ Quý Đồ" sẽ lấy đi cái gì từ hắn.

Trải qua khủng hoảng hai năm, Triệu Cát đã ba mươi sáu tuổi nhưng ngoài hoàng thái tử ở ngoài, vẫn như cũ không có con nối dõi. Một ngày, Triệu Lệnh Nghiêu tìm đến một mao sơn đạo sĩ, xem qua phong thủy vườn ngự uyển nói đông bắc hoàng cung có cung Cấn, địa thế quá thấp, gây trở ngại đến con nối dõi. Triệu Cát liền xây vườn ngự uyển phía đông bắc cao lên, dựng lên một tòa núi tạo hình đẹp.

Nói đến cũng thật kì lạ, ngay lúc ngọn núi này xây xong, trong hậu viện hoàng cung liên tiếp truyền đến tin vui, hoàng tử liên tiếp được hạ sinh, hơn nữa đều phi thường khỏe mạnh hoạt bát khả ái. Kể từ đó, Triệu Cát tin chắc rằng "Tứ Quý Đồ" chỉ là gạt người, càng ngày càng sùng bái đạo thuật.

Kế hoạch cải biến tường thành cũng hoàn thành xong, thời gian qua nhanh, Triệu Cát càng mê mải trong những công trình bằng gỗ, đá hoa cương khiến cho dân chúng lầm than, nhưng hắn hoàn toàn không để ý tới thế sự, thỏa thích hưởng lạc.

Mãi cho đến khi quân Kim đánh về phía nam, đánh đến thành Biện Kinh, chủ tướng quân Kim thấy những thành tường đều đặn, vui vẻ bố trí pháo trên ruộng, theo hướng tấn công. Tường thành thẳng thớm, chỉ một quả pháo, dễ dàng phá hủy tường thành mới tu sửa, toàn bộ kinh thành Đại Tống giống như thiếu nữ tùy tiện bị người ta xé rách y phục, cũng không có cách nào chống lại sự xâm lấn của quân Kim gót sắt.

Triệu Cát do dự đứng ở trong gió lạnh, tâm loạn như ma. Trong hoàng cung, đập vào mắt vẫn là mỹ cảnh làm say mê lòng người, nhưng xa xa dường như có thể nghe được tiếng lửa đạn nổ vang, mặc dù lọt vào tầm mắt vẫn là cảnh quan làm mê hoặc lòng người, nhưng hẳn cảm thấy dường như mình đã rơi vào trong địa ngục Tu La.

Trong tay hẳn cầm "Đạp Tuyết Đồ" vẫn còn tốt. mấy hôm trước lúc quân Kim vây thành, hẳn liền nghĩ đến "Tứ Quý Đồ," nhưng khi hẳn tìm được "Lạc Diệp Đồ" thì chỉ thấy được một trang giấy trắng.

Hai năm trước hẳn thoái vị nhường ngôi, đem ngôi vị hoàng đế truyền cho thái tử, hẳn buông tha cho ngôi hoàng đế cao quý, cũng không thể thay đổi bại cục.

Lần này muốn mang đi, là quốc gia của hẳn sao? Hiện tại trong cung đã loạn thành một đoàn, cung nữ và thái giám như xong việc ngày, không để ý đến sự ngăn cản của thị vệ liền chạy đến cửa cung. Lúc đầu thị vệ còn khua đao ra oai chém giết, mà Triệu Cát thấy không đành lòng, phát tay để thị vệ cho họ đi. Tức thời, trong cung một mảnh lộn xộn, lúc xưa nói cung điện giống như quái vật ăn thịt người, làm cho mọi người tranh nhau bỏ chạy ra ngoài.

Triệu Cát đau lòng thấy một chậu thược dược bị lật úp trên mặt đất, không người để ý tới, cuối cùng hẳn chịu không được tự mình đi đến nâng dậy, sau đó phỉu sạch bụi trên cánh hoa. Hẳn si ngốc nhìn hoa đang nở, tiếng lửa đạn, tiếng thét chói tai, dường như đều cách xa hẳn, trong lòng một mảnh yên lặng.

Người đời mắng hẳn là hôn quân, đắm chìm hưởng lạc... Nhưng mà... Nhưng mà... Hẳn vuốt ve cánh hoa tay không chịu được run lên một chút. Trong tận xương cốt, hẳn chỉ là một người thích làm thơ chơi chữ, một vương gia nhàn tản trồng nuôi cây cỏ mà thôi.

Đột nhiên, dường như có một tiếng thở dài từ xa xa vang đến, Triệu Cát theo tiếng nhìn lại, dường như trong đám người la hét ầm ĩ, có một xích sắt hồng nhìn quen mắt đến cực điểm, thế nhưng chỉ chớp mắt đã không thấy nữa.

Là hãn sao? Hãn đến thu lại "Lạc Diệp Đồ" sao?

"Thượng hoàng, thỉnh tránh vào Duyên Phúc cung!" Một gã thị vệ tiến đến, thấp giọng nói. Triệu Cát lưu luyến nhìn thoáng qua cung thành nơi chính mình sinh trưởng, nghẹn ngào không nói gì.

"Triệt dạ tây phong hám phá phi, tiêu cô quán nhất nhất đẳng vi. Gia sơn hồi thủ tam thiên lí, mục đoạn sơn nam vô nhận phi."

Đời này Triệu Cát không hề nghĩ tới, mình sẽ trở thành tù nhân.

Hãn vốn là một hoàng đế cứu ngũ chí tôn! Nhưng hiện tại đã bị nhốt chín năm, ở Ngũ quốc thành tại phương Bắc xa xôi, chịu khổ quăng đời còn lại.

Triệu Cát đưa tay nhìn về phía trăng tròn trên bầu trời, hôm nay là tết tết Nguyên Tiêu ngày mười lăm tháng Giêng. Lúc hãn còn tại vị, tết Nguyên Tiêu ngày rằm tháng Giêng hàng năm đều xem đèn thâu đêm. Toàn bộ Biện Kinh hiểu rõ ngọn đèn dầu châm cả đêm cũng không tắt. Từ hoàng cung cửa chính giăng đèn thành sơn lâu, đèn đủ màu sắc, ánh sáng như ban ngày, liên miên không dứt, cực kì đồ sộ. À, đúng rồi, còn có đốt xe trầm hương, còn có pháo hoa cao chót vót.

Ngẩn ngơ, dường như còn có thể ngửi thấy mùi trầm hương mê người, hình như còn có thể thấy vệt pháo hoa sáng chói giữa trời đêm.

Triệu Cát mặc trên người một bộ y phục mùa thu bó sát phong phanh, bị nhốt ở phương Bắc chín năm, áo cơm không có là chuyện thường, con hãn có nhiều người đã chết đói. Hãn nhắm hai mắt lại, nước mắt cay đắng bị

thương rơi xuống. Hãn không đành lòng suy nghĩ, cảnh con của hãn xanh xao vàng vọt, đáng dấp thống khổ rên rỉ hiện lên trước mắt hãn.

Chậm rãi mở "Đạp Tuyết Đồ" trong tay, cuối cùng, "Tứ Quý Đồ" chỉ còn một bức tranh giữ lại trong tay, người Kim cướp đi tất cả tài vật hãn sở hữu, chỉ có cái này không lấy đi. Có thể là bởi vì mặt trên của bức tranh đã không còn rõ ràng, người Kim không hiểu văn hóa vùng Trung Nguyên chỉ cho rằng đây là một bức họa xấu xí mà thôi.

Đột nhiên, trong lòng khê động. Bỗng nhiên Triệu Cát có cảm ứng, ngẩng đầu lên, trước hết thấy hoa tuyết bay khắp trời, xích sắc hồng long trông rất sống động.

"Người... Rốt cuộc người cũng tới." Triệu Cát rối loạn nhìn dung nhan ông chủ vẫn trẻ như trước, hãn đã già rồi, hai tóc hoa râm, tiêu tụy như phế nhân, đâu có khí thế như năm đó, tuổi trẻ nông cạn giục ngựa chạy nhanh trong hoàng thành. Nhưng đối phương vẫn giống như vậy - Giống như ba mươi năm trước gặp nhau, vẫn còn trẻ trung.

"Đúng vậy, ta đến thu lại bức 'Đạp Tuyết Đồ'." Ông chủ nhàn nhạt cười, như là đã chờ đợi lâu lắm rồi.

"Vì sao lại là ta? Vì sao lại là ta!" Triệu Cát cảm thấy ngực khó chịu, hãn bị nhốt chín năm vẫn nghĩ vấn đề này, "Vì sao 'Tứ Quý Đồ' lại chọn ta?"

Khóe môi ông chủ nở ra nụ cười châm chọc, thản nhiên nói: "Nói ra rất buồn cười, triều đại này, là một triều đại rất kì lạ. Nó sở hữu văn hóa mà được người khác tán thưởng và hậu nhân không thể chạm tới, nhưng bảo thủ và nổi khố tích tụ lại, nhiều lần bị dân tộc khác áp bức. Tuy rằng trong triều tranh chấp không ít, nhưng tiền triều lại trong sạch, ngay cả một sĩ phu cũng có thể phê bình về chính trị hiện thực mà không bị hãm hại. Mà phương diện kĩ thuật lại làm người ta kinh ngạc, thuật in chữ rời, thuốc nổ, la bàn, những phát minh này chắc chắn sẽ thay đổi theo thời gian."

Ông chủ dừng một chút, từ trước đến nay trong ánh mắt đậm bạc, hiếm thấy xuất hiện tâm tình, là ai oán, là tiếc hận, là phần nộ.

"Nhưng mà... Thuật in ấn dùng để truyền bá văn hóa lại dùng để in sách đạo giáo, thuốc nổ có thể dùng để sát thương người lại tạo thành pháo hoa tìm vui, mà la bàn dùng trong hàng hải lại dùng để xem phong thủy..." Lời nói của ông chủ giống như lưỡi dao sắc bén, từng nhát từng nhát, đều cắt lòng Triệu Cát. Hắn hết sức đau lòng quỳ trên tuyết, biết là hắn đã hủy đi cơ nghiệp mà tổ tông để lại, là tội nhân thiên cổ.

Thật ra hắn biết, vì trong trong "Tứ Quý Đồ" chỉ có "Du Xuân Đồ" không bị phai nhạt, bởi vì hắn của hai mươi năm trước, không có sống lệch với bản tâm. Nhưng mà sau khi hắn đăng cơ, cũng chỉ làm hoàng đế tốt được một năm rưỡi, đã bị quyền lực và tài phú làm cho biến chất.

Nếu như cho hắn một cơ hội để trọng sinh lại, hắn sẽ làm gì? Sẽ nỗ lực trở thành một minh quan sao? Nếu như hoàng huynh không chết, nếu như hắn yên lành vẫn là vương gia nhàn hạ, thì Đại Tổng sẽ như mặt trời ban trưa phải không?

Triệu Cát cảm thấy hoa tuyết rơi vào mặt, sau đó liền hóa thành giọt nước thật nhỏ, chậm rãi chảy dọc theo gương mặt hắn, cuối cùng rơi xuống trên nền tuyết, trở thành một giọt băng trong suốt.

Thật đẹp... Tuyết bay khắp bầu trời, hoa tuyết tinh tế rơi mau, đem cả thế giới biến thành màu trắng, như tưởng là nữ tử xinh đẹp băng thanh ngọc khiết, đoan chính ưu nhã ngồi ngay ngắn. Nếu trong tay có họa bút, nhất định hắn sẽ vẽ một bức tranh, mà không muốn giải quyết việc chính sự rối rắm trong triều.

Buồn cười thật buồn cười, đã sắp chết đến nơi, nhưng ngực hắn... Lại nhớ về những điều yêu đuối, mà buồn cười nhất là, cuối đời hắn còn theo đuổi cái gọi là lí tưởng.

Hắn không muốn trở thành hoàng đế quyền cao. Người thống khổ, theo đuổi những điều sai lầm.

Ông chủ nhìn thấy biểu tình Triệu Cát mê man, không nói gì nữa.

Bản tâm, đến tột cùng có bao nhiêu người ở giữa quyền lực và tài phú, có thể bảo trì bản tâm của mình? Đừng nói là Triệu Cát, ngay cả Triệu Lệnh Nương, trong thời gian đó chậm rãi làm trái đi bản tâm của mình.

Ông chủ thở dài, chính hắn cũng như thế? Hắn có thể nói bản tâm của mình không lệch hướng sao?

"Kiếp sau, người hãy làm một hòa sĩ bình thường..." Ông chủ lấy đi bức "Đạp Tuyết Đồ" từ trong tay Triệu Cát, trong lòng Triệu Cát cực kì không muốn, hắn dùng toàn bộ sức nắm chặt lòng bàn tay, nhưng vẫn cảm không được họa quyền, hắn mở mắt trừng trừng nhìn họa quyền như nước chảy khỏi lòng bàn tay hắn, bức tranh trắng bóng như tuyết trên mặt đất trắng xóa.

Triệu Cát chậm rãi nhắm hai mắt lại, hắn biết, lần này "Tứ Quý Đồ" mang đi, chính là sinh mệnh của hắn...

Chuyện xưa kết thúc khi hoa tuyết bay giữa bầu trời, âm thanh ông chủ đã tắt từ lâu, bác sĩ vẫn không thể tưởng tượng nổi, họa sĩ kia lại có thể là chuyển thế của Tống Huy Tông Triệu Cát? Hắn chỉ biết khách nhân của Á Xá đều không thể là người thường! Nhưng thanh niên ngạo mạn kia lại là hoàng đế cửu ngũ chí tôn!

"Bắc Tống mất nước, thật ra không phải hoàn toàn là lỗi của hắn. Hoàng huynh của hắn rất khá, vì chưa mười tuổi mà Tống Triết Tông đã đăng cơ, cho nên được dạy dỗ hoàn toàn để trở thành hoàng trư. Mà từ nhỏ Triệu Cát đã được xác định là một vương gia nhàn hạ, triều Tống đối với tôn thất rất

đề phòng, nhóm tôn thất xa nhất, cũng chỉ có thể đến ngoại thành để tế bái mà thôi, cả đời không được rời khỏi kinh thành, không được tham dự chính sự trong triều..." Ông chủ nhân nhậm nói, trong lòng thật sự thấy Triệu Lệnh Nương là một nhân tài hiếm thấy, đáng tiếc lại khăng khăng xem trọng tổ huấn tôn thất, không thể triển khai đại nghiệp, chỉ có thể gửi gắm tình cảm vào thi họa, uống rượu mua vui.

Bác sĩ nghe sục sục không ngớt, không biết nên nói gì, chỉ thấy họa sĩ kia từ phòng trong đi ra, viện trưởng chống拐杖 theo sau.

"Hôm nay cậu đi ra rất sớm." Ông chủ có chút nghi hoặc.

"Ừ, bức tranh xong rồi, hiển nhiên sẽ đi ra sớm." Họa sĩ bữu môi, hẳn luôn kiêu căng, đối với ông chủ đã là khách khí.

Bác sĩ không xem sắc mặt người khác, vừa nghe bức tranh xong, lập tức hiếu kì đến gần hỏi: "Có thể cho tôi xem được không?"

Đối với tính cách như quen thuộc từ lâu của bác sĩ, khóe miệng họa sĩ cong lên, tuy rằng trong bụng không vui, nhưng thấy nét mặt của ông chủ, đem từ tranh từ trong ống ra, dè dặt bày ra trên quầy hàng. Cảnh "Đạp Tuyết Đồi" và "Du Xuân Đồi" giống nhau, chỉ là mùa khác nhau. Chiều dài bức tranh tám mươi centimet, miêu tả cảnh du khách đi núi và đạp tuyết.

Bức tranh thể hiện vùng không gian rộng lớn, núi xanh tuyết trắng, hồ nước lân lân, một lữ nhân thúc ngựa đạp tuyết, hoa tuyết bay lượn, một mảnh óng ánh tinh khiết, đẹp không sao tả xiết. Cảnh sông núi vẫn có vẻ tinh khôi, chân núi dùng nhũ kim loại, cành cây trên núi dùng đất đỏ tạo thành, tuyết đọng trên lá cây với nước lắng trên đại thụ phác họa thành, từng thụ mảnh như lá thông, với màu xanh lục đậm, người dùng phấn điểm thành, tăng thêm màu sắc, phân ra nếp nhăn trên y phục.

Bác sĩ luôn luôn nghĩ tranh sơn thủy Trung Quốc so với bức tranh phương Tây tả thực, nhưng nhìn kĩ lại, phát hiện có thể đánh giá bức họa

tương đương với "Chỉ xích hữu thiên lí thú," trong gang tấc bức họa được cuộn tròn lại, thể hiện cảnh sắc giang sơn ngàn dặm.

Bác sĩ liên tục gật đầu, tuy rằng có một lí do gì đó nói không nên lời, nhưng lại vô thức thuận miệng hỏi: "Tranh này có bán không? Bao nhiêu tiền?" Trong khái niệm của cậu, chỉ cần là họa sĩ, hiển nhiên đều vì bán tranh, bằng không vẽ bức tranh làm gì chứ?

Viện trưởng ở một bên nghe đều phải thối râu trừng mắt, ông cũng muốn mua! Người ta cả ngày mới vẽ một nét bút giờ mới ra được bức tranh, cậu ta có ý muốn mua xem như là khinh thường đối phương! Họa sĩ kia có vẻ mặt kiêu ngạo, chắc chắn tự cho mình là cao nhân, bác sĩ nói vậy sẽ mạo phạm hân.

Nhưng không như tưởng tượng, họa sĩ nghe vậy lập tức nói: "Bán." Dứt lời lấy tay ra hiệu. Bác sĩ nghe vậy chợt nói: "Rất cao, có thể bớt chút không?" Đối với tiền lương của cậu mà nói, thật sự là một con số trên trời.

Viện trưởng lo lắng ra dấu, ý là con số này ông có thể ra. Không chờ viện trưởng mở miệng, họa sĩ bên kia cũng thản nhiên nói: "Không thể ít hơn." Hơn nữa vừa nói, một lần nữa đem bức tranh chậm rãi xé.

Mắt viện trưởng sắp rớt ra, không thể cứu vãn, hối hận đấm ngực. Trời ạ! Ông không có bệnh tim cũng bị bọn họ làm cho có bệnh. Giá bức họa này hoàn toàn đắt hơn giá họa sĩ đưa ra. Trên đời này không ai biết ba bức khác của "Tứ Quý Đồ" như thế nào, bản mẫu này cực kì quý báu nha!

Bác sĩ kinh ngạc nhìn bức tranh mà họa sĩ đã tốn nhiều năm xé bỏ, đành chịu than thở: "Tôi nói giá một chút thôi mà? Sao cậu lại còn đem xé bỏ?"

"Không có gì, tôi cho rằng giá bức họa này như vậy, nhưng cậu mặc cả, ý nói trong lòng cậu bức họa này chưa đủ tốt. Đồ không tốt, còn giữ lại làm gì? Tôi tiếp tục nỗ lực là được." Họa sĩ ngạo nghễ giương cằm, đem họa quyền bị xé bỏ ném vào lò lửa, cầm lấy ống tranh thản nhiên rời đi.

Bác sĩ không còn gì để nói, còn bị viện trưởng mắng cho một trận, thế cậu mới biết, trên đời này khó hầu hạ nhất chính là người làm nghệ thuật, không chừng câu nào cũng đắc tội với đối phương, căn bản điện não đồ không phải tần số chung mà!

Thật vất vả mới tiễn viện trưởng về, bác sĩ mất hứng ngồi phịch trên ghế, không hề muốn nhúc nhích. Ông chủ cười nói: "Không cần để ý, đời này của hầy, không cần che giấu bản tâm, tùy theo ý mình, sống tự tại hơn."

"Tôi đâu có để ý." Bác sĩ hừ nói, họa sĩ kia chắc chắn là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, đã sớm muốn hủy bức tranh, chỉ là mượn cớ mà thôi. "Mặc kệ tính cách anh ta thế nào, cũng rất cổ quái. Trách không được, lúc đầu tôi không thích anh ta." Cậu tự nhiên hiểu, trong sự kiện kia Nhạc Nhi chết yếu lúc mười hai tuổi, chắc chắn là Phù Tô chuyển thế.

"Kia chỉ là một người chuyển thế, cậu không có kí ức." Ông chủ cười cười.

"Ha, ai nói? Biết đâu sẽ nhớ?" Bác sĩ không phục

"Phải không? Đó cũng chính là nói cậu còn nhớ rõ cậu và nam nhân đã nói qua chuyện yêu đương?" Ông chủ đều đều nói nhưng lại ném một quả bom.

"Cái gì?" Bác sĩ nghe như bị sét đánh! Thiếu chút nữa từ trên ghế nhảy xuống

"Ha ha, đó chính là một câu chuyện khác..."

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 2

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Côn Ngử Đào (1)

Thời kì Minh triều Gia Tĩnh[1].

Lục Tử Cường đứng trong xe chở tù nhân, chờ dẫn nhìn phía trước. Nơi đây là kinh thành hắc ở lại mấy năm, hắc biết khi xe chở tù di chuyển đến Tây Tứ Bài Lâu, cũng là lúc sinh mệnh của hắc đi đến đường cùng.

Phía Tây kinh thành là một khu phố thị phồn hoa nhất, trước giờ hắc cũng thường xuyên quyền luyện nơi này, chỉ là không nghĩ tới, lần sau cùng, lại trở thành tù nhân.

Trước đó không bao lâu, hắc là thợ thủ công nhận được hoàng ân, cũng chưa từng nghĩ rằng, chỉ vì chạm khắc tên mình lên long đầu, mà rước lấy họa sát thân. Người đời đều nói hắc cậy tài khinh người, không để hoàng thượng vào mắt, nhưng hắc không cảm thấy mình có gì sai.

Cuối cùng người nọ có nói, gần vua như gần cọp, quả nhiên không gạt người, mà cửa hàng đồ cổ mang tên Á Xá, hắc cũng không trở về được rồi.

Có lẽ bởi vì gần đây phạm nhân bị hành hình tương đối nhiều, cho nên dọc đường đi người đi đường thấy xe chở tù nhân biểu tình rất bình tĩnh, ngay cả liếc mắt cũng không nhìn, rất nhanh quay mặt đi. Chỉ có vài tiểu hài tử khoảng bảy, tám tuổi, cười toe toét chạy theo xe chở tù nhân, còn cất giọng trong trẻo hát bài đồng dao: "Bình tắc môn, lập đại cung, quá khứ tự thị triều thiên cung. Triều thiên cung, tả đại tự, quá khứ tự thị bạch tháp tự."

Lục Tử Cường nhìn những thân ảnh nho nhỏ này, ngẩn ngơ nghĩ đến, thời gian nàg và hắc gặp nhau, nàg cũng lớn như vậy.

Cả đời này của hần, chạm khắc qua vô số mã ngọc, gò mà thạch anh ám khói hoa mai để cắm hoa, thanh ngọc sơn thủy ngọc hạp, vân ngọc thạch anh để làm bình trà, tay nghề của hần trên thế gian này chắc cũng không có người sánh bằng. Thế nhưng không nhiều người biết, đồ vật tinh xảo để lưu truyền thế gian, không phải là tác phẩm hần yêu thích nhất.

Hần khó khăn mở tay ra, trong bàn tay đầy vết chai, có một khối ngọc hình khóa trường mệnh lóng lánh nằm yên lặng.

Mã ngọc tốt nhất, mịn như tuyết trắng, màu sắc trong như trăng tròn đêm thu, như màu da trắng nõn sạch sẽ của nàng. Hần quyến luyện vuốt ve khối khóa trường mệnh, giống như là chạm đến gương mặt nàng.

Lục Tử Cường nhìn thấy ánh mắt tham lam của binh sĩ bên cạnh, nhưng cũng không hề để ý tới, chỉ là cúi đầu lặng lẽ nhìn chăm chú vào từng đường vân trên mặt.

"Quả nhiên trường mệnh bách tuế cũng chỉ là nguyện vọng." Lục Tử Cường thì thào lầm bầm. Năm đó hần dùng sự thành kính của mình để khắc bốn chữ lên khối ngọc, chỉ cầu xin nàng có thể trường mệnh bách tuế.

Kí ức lại hiện lên thật rõ nét trước mắt, giọng nói và nụ cười của hần, rõ ràng là trước mặt, nhưng dường như lại ở trước kia. Binh sĩ ở bên cạnh thu lại ánh mắt, nghĩ thầm cũng không nên nóng lòng. Chờ qua buổi trưa canh ba, khối khóa trường mệnh này sẽ thuộc về tay mình.

Bọn trẻ đang chơi đùa bị đại nhân gọi lại, nhưng tiếng đồng dao vẫn thanh thúy xa xa vang lên: "Đế vương miếu, nhiều hồ lô, lục bích tự thị Tứ Bài Lô, Tứ Bài Lô Đông, Tứ Bài Lô Tây, Tứ Bài Lô để hạ mại cổ y."

Lục Tử Cường chăm chú nhìn khóa trường mệnh đang cầm trong tay lần nữa.

Đây là vật quý báu nhất của đời hân, cũng là cuộc đời này, lần sau cùng hân có thể nắm được gì đó.

Mái hiên cao cao của Tứ Bài Lâu đã gần ngay trước mắt.

Hai mươi năm trước.

Lục Tử Cường đứng trên con đường phồn hoa nhất ở Tô Châu, hít sâu một hơi, nắm thật chặt bọc hành lí trên người, bước trên tảng đá mọc đầy rêu xanh đi lên phía trước.

Năm nay hân mười tuổi, cũng là lần đầu tiên đi đến phố thị phồn hoa như vậy.

Nhìn đoàn người xung quanh tới lui, Lục Tử Cường cúi đầu nhìn quần áo tả tơi mình đang mặc, tự ti giấu chính mình trong bóng tối của con đường mà đi. Khi đi qua một cửa hàng, ngửi được mùi thức ăn đậm đà, hân nhìn không được ngừng bước, bao tử kêu lên ùng ục.

"Ở đâu ra tiểu khất cái? Đi Đi! Đừng cản đường của gia!"

Lục Tử Cường ngượng ngùng trốn trong một bên hẻm nhỏ chật hẹp, nhìn trái phải không có người, liền móc ra một miếng lượng khô. Hân cố gắng ngửi mùi thức ăn trong không khí, lúc này mới cắn một miếng mìn thâu đã cứng.

Tuổi của hân không lớn lắm, nhưng cũng đã thấy qua thói đời nóng lạnh. Năm năm trước, vì chìm thuyền ở Thái Hồ mà phụ mẫu hân chết, sau đó hân chỉ có một mình. Thân thích không ai muốn nuôi dưỡng một hài tử không lớn không nhỏ, cuối cùng hân được thúc phụ thu dưỡng, kết quả không quá mấy năm, đã bị thăm thăm đuổi đi.

Hắn vốn có một gia đình hạnh phúc, phụ mẫu đối với hắn càng cưng chiều hơn, nhưng mà hạnh phúc, giống như là ánh nắng mùa xuân, nắng không dứt, nhưng vươn tay thì không thể chạm được gì. Ngay cả cảm giác ấm áp còn lại đều không có.

Lục Tử Cường ngậy người rút tay lại, một lần nữa cầm màn thầu đã khô cứng, cúi đầu che lại đôi mắt chứa đầy mất mát.

Đã vô số lần hắn từng nghĩ, nếu ngày đó phụ mẫu không ngồi thuyền, hay là ngồi chuyển đò sau, thì bây giờ chắc chắn hắn đã không nghèo túng mà đứng ở đầu đường Tô Châu. Nhưng số phận, không phải có thể đoán được dễ dàng như thế.

Hắn biết thúc phụ rất khó khăn, nhà nghèo khổ, còn có ba hài tử, khi hắn còn nhỏ còn có thể chia cho hắn một miếng cơm, nhưng bọn nhỏ càng lúc càng lớn, thật sự là không thể nuôi nổi. Tuy rằng thúc phụ là mài ngọc sư, mỗi khối ngọc qua tay đều rất tinh mỹ, nhưng địa vị thấp, phí gia công khối ngọc lại qua tầng tầng bóc lột, tiền công đến tay thừa lại chẳng bao nhiêu.

Lục Tử Cường quý trọng miếng màn thầu không có mùi vị trong miệng, cẩn thận cắn rồi mới nuốt xuống bụng, lúc hắn còn nhỏ, việc ruộng đồng không thể làm nổi, cho nên vẫn theo thúc phụ học chạm ngọc. Thúc phụ nói lần này để hắn đến thành Tô Châu, là muốn tiến cử để hắn vào cửa hàng đồ cổ học nghề. Nhưng những lời này chưa chắc là đúng, dù sao thúc phụ không có tự mình dẫn hắn đi, chỉ cho hắn địa chỉ cửa hàng và tên cửa hàng, ngay cả tên ông chủ cũng chưa từng nói.

Hay là, hắn bị bỏ rơi.

Lục Tử Cường nhìn nửa miếng màn thầu còn lại trong tay, tuy rằng bao tử vẫn còn đói, nhưng hắn lại đem nửa miếng màn thầu cất đi. Nói không chừng, tối còn có thể lấy ra ăn.

Những nguyện vọng nhỏ bé của hắn cũng không thể thực hiện được, từ trong ngõ nhỏ có một tiểu hài nhi như bóng ma lao tới, thoáng cái đụng vào lưng Lục Tử Cương, nửa miếng màn thần trên tay hắn rớt xuống, lăn vài vòng mới dừng lại.

Lục Tử Cương không để ý đến tên đầu sỏ gây nên chuyện, mà chạy vội đi, nhặt lên miếng màn thần dính đầy đất, cẩn thận phủi sạch cát trên đó.

"Này! Bẩn như vậy, không thể ăn được." Một thanh âm ngân thơ vang lên, tiểu nữ kia ngồi trước mặt hắn. Đầu tiên Lục Tử Cương thấy một đôi hài đầu hổ, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên.

Một tiểu nữ đáng yêu như ngọc cười cười khanh khách nhìn hắn, mặt trời nhô lên cao soi rọi lên người nàng, tạo thành một vầng sáng màu vàng chói mắt, làm người ta khó mà nhìn thẳng.

Đây là hình ảnh hắn lén lút cất kỹ suốt đời.

Hắn ngậy người nhìn tiểu nữ oa trắng ngần, nhìn hai bím tóc trên đầu nàng đang lay động, làm hắn muốn đưa tay nắm lấy, lại phát hiện trên ngón tay đầy bụi bặm, lại tự ti rút trở về.

Bàn tay nhỏ bé mịn màng nắm lấy bàn tay hắn đang rút về, bàn tay nhỏ bé chỉ có thể cầm vài ngón tay hắn, tiếng cười thanh thúy như tiếng chuông bạc vang lên: "Đi thôi! Ta đãi ngươi ăn cơm."

Lục Tử Cương mơ mơ màng màng đứng lên, sau đó lặng yên cầm ngược lại bàn tay bé nhỏ. Mềm mại, giống như chỉ cần dùng lực một chút sẽ bị bóp nát. Hắn thả bớt sức, lại không nỡ buông ra.

Có lẽ tiểu nữ oa chỉ mới bảy, tám tuổi, đầu còn chưa đến bờ vai hắn, theo phía hắn nhìn xuống có thể thấy đỉnh đầu của nàng, hai bím tóc theo bước đi của nàng đung đưa, lắc lư làm hắn ngẩn ngơ.

Lục Tử Cường bị nàng kéo vào phía sau một quán xá nào đó, mơ hồ còn có thể nghe được âm thanh ồn ào ầm ĩ phía trước. Trong sân có một con chó màu xám, nhìn thấy bọn họ đi đến cũng không hề kêu to, mà phe phẩy đuôi chạy tới, thân thiết chạy xung quanh bọn họ.

"Người chờ một chút, ta đi làm cho người một chút thức ăn." Tiểu nữ oa buông tay hắt ra, nhanh nhẹn chạy đến bên kệ bếp, đây chắc là phòng bếp phía sau nhà hàng, trên đó còn có thức ăn dư đang bày ra.

Lục Tử Cường nuốt nước bọt, tiến lên kéo tiểu nữ oa, lắp bắp nói rằng: "Không cần, không cần phiền phức, đồ ăn dư có thể ăn được."

Tiểu nữ oa ngẩng đầu, ánh mắt lóe lên như ngọc chứa ý cười: "Không nên không nên, ta sẽ làm cho người."

Nàng lấy đi nửa miếng màn thầu dính đầy bụi bặm trong tay hắt, ném cho con chó xám kia, sau đó xoay người lại rửa tay. Chỉ thấy chó xám kia ngửi một chút, dùng vuốt lật màn thầu, ghét bỏ nằm úp sấp lên chỗ như lúc này.

Lục Tử Cường không có cách nào khác, chỉ đi phía sau nàng. Lúc nàng rửa tay, có dãi đến một cái ghế đầu cao đến nửa người của nàng, sau đó tiểu nữ oa run rẩy giẫm lên ghế đầu so với kệ bếp không cao bao nhiêu, nguy hiểm quơ sạm, Lục Tử Cường đứng sau nàng, hắt cảm thấy dù thế nào cũng rất nguy hiểm, nếu không cẩn thận sẽ ngã xuống.

Chưa đợi hắt nghĩ xong, chợt nghe tiếng tiểu nữ oa kêu lên: "Ai nha." một tiếng, mắt thấy nàng thực sự sẽ ngã xuống, Lục Tử Cường không thể suy nghĩ nhiều, đỡ cho nàng từ phía sau.

"Làm ta sợ muốn chết, vừa rồi thực sự là cảm ơn người." Tiểu nữ oa hoảng hồn vỗ ngực, quay đầu lại cười ngọt ngào với hắt. Lục Tử Cường nhanh chóng lắc đầu, nhớ đến vừa rồi chạm vào thân thể mềm mại của nàng, trên mặt liền đỏ bừng.

Tiểu nữ oa thành thạo đem cơm nguội bỏ vào nồi, động tác dứt khoát nhanh nhẹn đập hai quả trứng gà, bắt đầu xào cơm. Nhà bếp làm làn da trắng nõn của nàng lộ ra màu đỏ, trán đọng mồ hôi, nàng lau đi, tiếp theo chăm chú xào cơm trên nồi.

Biểu tình rất trang nghiêm, làm Lục Tử Cường không khỏi cảm thấy si mê.

Thật ra tiểu nữ oa cũng chỉ làm một món cơm chiên trứng rất đơn giản, nhưng nhìn món cơm chiên trứng bốc khói trên bàn, Lục Tử Cường nhìn gương mặt lấp lánh nụ cười, có một sự ấm áp khó hiểu nảy lên trong lòng.

"Mau ăn đi! Mau ăn! Nhìn ngon không! Phụ thân ta nói làm được nhưng không ngon! Nhưng sau này ta phải làm trù nương! Phụ thân nói ta có tư chất." Tiểu nữ oa nói liên tục, đưa muỗng vào tay hắn, sau đó chờ kết quả ăn thử từ hắn.

Lục Tử Cường múc một miếng bỏ vào miệng. Hạt cơm có chút cứng, có chút mặn, thậm chí trứng gà còn có chút sống, nhưng mà...

"Ngon lắm." Hắn nghiêm túc nói.

Tiểu nữ oa lập tức cười vô cùng sáng lạn, như ánh nắng mặt trời trên cao vô cùng chói mắt.

Lục Tử Cường híp mắt lại, có điểm không thích ứng với sự nhiệt tình này.

"Nè, người tên là gì?" Tiểu nữ oa ôm mặt, thích thú nhìn Lục Tử Cường từng muỗng từng muỗng ăn cơm, sự đặc ý trong lòng hiện lên trên gương mặt nho nhỏ. Dù sao phụ thân nàng đã nói cơm nàng làm không thể ăn được, nói ngay cả chó xám cũng không ăn, ngay cả chó cũng không để ý tới. Nói mò mà! Xem người này ăn ngon miệng lắm.

Lục Tử Cường đem cơm trong miệng nuốt xuống, đọc nhẩm từng chữ rõ ràng: "Lục Tử Cường."

"Bếp lò thép? Tên gì mà kì quái vậy?" Tiểu nữ oa nhìn gương mặt trắng noãn, giống như là bánh bao, cực kì khả ái.

Lục Tử Cường cười cười, tiếp tục cúi đầu ăn. Hắn cũng không có hỏi tên của tiểu nữ oa, tuy rằng hắn không lớn, nhưng cũng biết khuê danh không thể để cho người khác nghe được. Mặc dù tiểu nữ oa trước mặt còn chưa phải là một cô nương.

Dường như tiểu nữ oa rất hứng thú với Lục Tử Cường, bất chấp Lục Tử Cường còn đang ăn, liên tục hỏi hắn từ đâu tới đây, muốn đi đâu. Nếu là một người xa lạ hỏi, e rằng Lục Tử Cường sẽ kháng cự, nhưng là tiểu nữ oa này, Lục Tử Cường thành thật mà kể ra chuyện của mình.

"Thật đáng thương." Tiểu nữ oa không giấu tình cảm, mọi suy nghĩ trong lòng, đều biểu hiện trên mặt.

Lục Tử Cường đã nhìn ra tiểu nữ oa sinh trưởng trong một gia đình hạnh phúc, tuy rằng phúc sức không có nhiều đẹp đẽ quý giá, nhưng lại sạch sẽ gọn gàng, chứng minh nàng có phụ mẫu thương yêu. Hắn không muốn vì chuyện của hắn mà nàng cảm thấy đau khổ hay đồng cảm, vừa cười vừa: "Thật ra thúc phụ của ta cũng muốn ta tốt, sau này ta muốn làm mài ngọc sư, nhưng người bình thường sao dám đưa ngọc cho ta luyện tập? Cũng không thể để mặc cho ta khắc, cho nên thúc phụ giới thiệu ta đến cửa hàng đồ cổ học nghề."

Đêm hôm qua, thúc phụ có nói chuyện với hắn, lúc đó hắn nghe cái hiểu cái không, cho rằng đó chỉ là lí do thúc phụ muốn đuổi hắn đi mà thôi, bây giờ bình tĩnh nhớ lại, cũng có vài phần đạo lí.

Tiểu nữ oa mở to đôi mắt đen trắng rõ ràng, cố gắng suy nghĩ nửa ngày, hỏi: "Bắt cá sư là cái gì? Mò cá? Sau này người bắt được cá, có thể tới tìm

ta, nhất định ta sẽ giúp người đem cá nấu thật ngon."

Lục Tử Cương cười giải thích nói: "Là mài ngọc sư, chính là đem một khối ngọc gọt đẽo thành đồ bằng ngọc." Hắc chần chừ, giải thích với một hài tử chỉ mới bảy, tám tuổi mài ngọc sư là gì, rất khó khăn, trên người hắn còn không có một khối ngọc để làm ví dụ, ngọc trước kia hắn mài, đều bị thấm thấm lấy đi.

"Ngọc? Ôi chao, trên người ta cũng có một cái!" Rốt cục tiểu nữ oa cũng nghe hiểu Lục Tử Cương nói chính là "Ngọc" chứ không phải "Ngư," hưng phấn lấy một sợi dây hồng đeo ở cổ, phía dưới có một khối bạch ngọc còn nguyên vẹn cỡ lòng bàn tay.

Lục Tử Cương vừa nhìn thấy bạch ngọc trơn như dầu lập tức ngây dại. Mặc dù thúc phụ của hắn nghèo khổ, nhưng là bậc thầy chạm ngọc số một Tô Châu, trong những khối ngọc gia công thường có cực phẩm. Hắn từng may mắn thấy qua vài món, trong đó có một kiện còn là cống phẩm tiến cung, nhưng tuyệt đối không bằng giá trị của khối ngọc trước mắt hắn đây.

Hơn nữa khối ngọc này chưa trải qua bất kì sự điêu khắc nào, vẫn là khối ngọc nguyên vẹn, nếu trải qua quá trình mài tỉ mỉ, Lục Tử Cương lập tức khép tay nàng lại, nghiêm túc căn dặn nói: "Tiểu muội muội, đừng lấy khối ngọc này ra trước mặt người khác nữa." Tuy rằng hắn còn nhỏ tuổi, nhưng vẫn biết đạo lí hoài bích kỳ tội[2].

Tiểu nữ oa chu miệng, thật ra việc này phụ thân đã nói qua, nhưng nàng lại đặc ý quên mất! "Vậy sau này người phải trở thành mài ngọc sư, giúp ta điêu khắc kiện ngọc thật đẹp nha."

"Được." Lục Tử Cương cười mím đồng ý, cũng không quên căn dặn nói: "Vậy trước khi ta trở thành mài ngọc sư, người không thể đem khối ngọc này cho người khác điêu khắc nha, cũng không thể tùy tiện đưa cho mài ngọc sư khác xem." Dù sao, khối mỹ ngọc như vậy, đã là mài ngọc sư có

ánh mắt tinh tường đều có thể nhìn ra giá trị xa xỉ của nó, nhờ ra có tâm ý xấu xa, vậy tiểu nữ oa sẽ...

"Ừ." Tiểu nữ oa cái hiểu cái không gật đầu: "Được rồi, mà khối ngọc này là do ông chủ của cửa hàng đồ cổ sát vách đưa cho ta." Nếu thuận tay đưa cho nàng, như vậy chắc chắn sẽ không phải đồ quý báu đâu! Tiểu nữ oa không thể giải thích được.

Lục Tử Cường vốn tưởng rằng một khối ngọc quý báu như thế chắc chắn là tổ tiên truyền lại, không nghĩ rằng người ngoài lại có thể đem cho. Lục Tử Cường vô ý thức mà hỏi thăm: "Cửa hàng đồ cổ? Tên là gì?"

Tiểu nữ oa nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cười nói: "Tên rất kì quái! Gọi là Á gì đó."

Á Xá? Lục Tử Cường lấy tờ giấy thức phụ đưa cho hắn ra, quả nhiên!

Lục Tử Cường không nghĩ đến chữ duyên lại kì diệu như vậy. Vốn chỉ cho rằng bèo nước gặp nhau cho mình ăn cơm mà thôi, mà cửa hàng đồ cổ lại sát vách quán ăn của tiểu nữ oa này.

Biết đâu, đó là số phận.

Ngoài dự đoán của hắn, thoát nhìn ông chủ của Á Xá còn rất trẻ. Hắn mặc một kiện trường bào được thêu rất tinh xảo, có đôi mắt phượng dài nhỏ, nét mặt lãnh đạm. Sau khi ông chủ nghe hắn nói hết lí do đến đây, nhàn nhạt gật đầu, dẫn hắn đến phía sau thu dọn một gian phòng cho hắn ở lại.

Lục Tử Cường liền như thế ở lại cửa hàng đồ cổ, hắn vốn là một người không thích nói chuyện, ông chủ càng trầm mặc hơn. Cả ngày cửa hàng đồ cổ không có mấy người khách nhân đi vào. Cửa hàng đồ cổ âm u này thật đúng với cái tên Á Xá. Ngay từ đầu Lục Tử Cường không có thói quen sống trong bầu không khí như vậy, nhưng lâu ngày, tinh thần cũng dần trầm

tĩnh lại. Lúc đầu, khi rảnh rỗi hẳn chạy qua quán ăn sát vách, có nhiều lúc thiếu chút nữa đã bật lên hỏi tên tiểu nữ oa, nhưng mỗi lần lời tới miệng, chẳng hiểu vì sao không thể nói nên lời. Không bao lâu sau, tiểu nữ oa theo gia quyến lên kinh thành, lần từ biệt này, chỉ sợ suốt đời cũng không gặp lại.

Trong lòng Lục Tử Cường, lúc gặp tiểu nữ oa trong sáng hay cười kia, là thời khắc tốt đẹp nhất trong cuộc đời hẳn. Chẳng qua chỉ là hòn đá rơi xuống nước, tuy rằng tạo ra sự rung động, nhưng hồ nước cũng sẽ theo thời gian mà lặng yên trở lại.

Ông trời để hẳn gặp được nàng, đó là việc tốt nhất từ lúc hẳn sinh ra đến giờ được trải qua, gặp nhau sau đó li biệt, vận mệnh thật sự là chọc ghẹo người. Từ ngày đó, Lục Tử Cường cũng rất ít đi ra khỏi cửa Á Xá, càng ngày càng trầm mặc lầm lì hơn.

Công việc mỗi ngày của Lục Tử Cường ở Á Xá rất đơn giản, chỉ cần quét tước dọn dẹp cửa hàng, chà lau bụi trên vật trang trí mà thôi, thời gian còn dư hẳn có thể nhìn kĩ đồ ngọc, thậm chí còn có thể cầm trong tay để thưởng thức.

Đồ cổ trong cửa hàng này tuyệt đối là trân phẩm.

Tuy đồ trong cửa hàng rất trân quý, nhưng còn thua xa khối ngọc nguyên vẹn trên cổ tiểu nữ oa. Vật quý giá gì đó ông chủ đều có thể tiện tay tặng sao? Lục Tử Cường biết tự ý phỏng đoán đối phương là không đúng, nhưng ở trong này lâu, hẳn biết cửa hàng đồ cổ này rất kì quái.

Ví dụ như trong gian phòng phía Tây có ngọn nến dài bị mất một góc cháy mãi không ngừng, giống như trong hộp gấm dưới quầy hàng có thanh Việt Vương Kiếm thỉnh thoảng phát ra tiếng ong ong, ví dụ như trên người ông chủ mặc xích sắc hồng long trông rất sống động. Lục Tử Cường thầm nghĩ, nhịn không được nhìn bộ y phục ông chủ khi hẳn đang ngồi trong

quầy hàng đọc sách. Ông chủ mặc một bộ Hán phục từ xưa, nhưng không có gì khác biệt, giống như là hòa với cửa hàng đồ cổ thành một thể. Trên tay áo đầu rồng như trở mình khi ông chủ lật sách, như đang di chuyển, giống như vật sống.

Ông chủ đóng quyển sách trên tay lại, đón lấy ánh nhìn của Lục Tử Cương, nhàn nhạt cười nói: "Tử Cương, nghe nói sau này người muốn trở thành mài ngọc sư?"

Lập tức Lục Tử Cương ngồi ngay ngắn, cung kính trả lời.

Ông chủ nheo mắt lại suy nghĩ một chút, đứng dậy nói: "Người chờ một chút."

Lục Tử Cương nghi hoặc nhìn ông chủ đi lên tầng hai. Hắn biết thật ra Á Xá rất lớn, mặt tiền cửa hàng bày ra vài thứ đồ cổ chỉ là một không gian nhỏ. Tuy rằng hắn có thể đi lại, nhưng chỉ có thể đi lại ở tầng một mà thôi. Tầng hai hắn chưa từng đi qua. Qua không lâu sau, nghe được tiếng bước chân vang lên, trên tay ông chủ đang cầm hộp gỗ đầy bụi đi xuống. Lục Tử Cương thấy thế liền lấy khăn từ trong thau nước, động tác nhanh nhẹn đi qua.

Ông chủ lau hộp gỗ, sau đó nhìn Lục Tử Cương mở ra, nói: "Đây là côn ngữ đao, ta tặng cho người."

Trong hộp gỗ có một thanh đao nhỏ, sắc bén bức người làm cho hô hấp của hắn như dừng lại. Chuôi đao này toàn thân đen kịt, dài chỉ bảy tấc, đường cong mềm mại, đao trơn nhẵn sáng bóng, lưỡi đao sắc bén thẳng đứng, tinh xảo như một món hàng mỹ nghệ. Nhưng làm người ta kinh ngạc nhất là không biết chuôi đao làm bằng gỗ gì, mà thân đao và chuôi đao toàn vẹn tự nhiên, cả thanh đao màu đen, trên thân còn có khắc vân kì lạ.

"Ta đây chỉ có một thanh ngữ đao để mài ngọc, côn đao dùng để mài ngọc không biết còn lưu truyền đến tay ai." Ông chủ biết Lục Tử Cương

ngghi hoặc, nhàn nhật giải thích nói, đưa thanh đao cho hần xem.

Quả nhiên Lục Tử Cường thấy ở chuôi đao có chữ triện rất phức tạp, có chữ hần biết có chữ không, chữ mà hần biết chắc là chữ "Ngữ".

"Trong Sơn Hải Kinh phần Hải nội thập châu ký - Phượng Lân Châu có nói: 'Trước kia Chu Mục Vương đi dạo, Tây Hồ dâng lên côn ngữ đao để cắt ngọc, cắt ngọc như chém bùn'." Ông chủ cầm ngữ đao đưa cho Lục Tử Cường, "Nếu người quyết tâm muốn làm mài ngọc sư, vậy thì ta cho người mượn chiếc đao này."

Lục Tử Cường ngơ ngác cầm ngữ đao, đao nặng trĩch, lạnh lẽo đến xương, không như loại đao thường, đối lại càng giống đá hơn. Hần yêu thích không buông tay vuốt ve thân đao, cảm thụ sự lạnh lẽo của thanh đao bị nhiệt độ cơ thể hần truyền vào, chậm rãi ấm áp lên, không khỏi thắc mắc hỏi: "Không phải thanh đao này làm bằng sắt sao?"

Ông chủ hài lòng nhìn Lục Tử Cường không chút che giấu sự yêu thích, dưới ánh nhìn của hần, có lẽ muốn phui một tầng bí mật của côn ngữ đao. "Có nghe qua một câu nói chưa? Tha sơn chi thạch, khả dĩ công ngọc, côn ngữ đao, chính là làm từ sơn thạch."

"Sơn thạch?" Lục Tử Cường dùng tay chạm vào lưỡi đao. Từ nhỏ hần đã thấy thúc phụ mài ngọc, dùng ngôn ngữ trong nghề mà nói, tuyệt nhiên không gọi chế ngọc là chạm khắc ngọc, mà gọi là sửa ngọc, hay là mài ngọc, nghiền ngọc. Công cụ mài ngọc, không phải dùng đao, mà là dùng cát trộn nước mài mòn, dùng viên bàn hay viên luân mài từ từ. Nếu thanh đao này có thể cắt ngọc như bùn, vậy thật sự là một thanh đao sắc bén.

"Ở đây ta có vài khối ngọc, người cầm luyện tập cho tốt đi." Ông chủ lấy ra một chiếc hộp, vì động tác của hần, trong hộp vang lên tiếng đing đong, có thể nghe được đều là những viên ngọc tốt.

Lục Tử Cường cắn chặt môi, nắm trong tay thanh đao đã ẩm áp như nhiệt độ cơ thể hần, khó khăn mở miệng nói: "Ông chủ, ta..." Tuy đoán ông chủ sẽ lấy đồ quý giá ra, nhưng bây giờ đối mặt với thời khắc này, Lục Tử Cường khó có thể chấp nhận được. Khi hần lớn, hần học được cái gì cũng có giá của nó, trên thế gian này không có ai khi không lại đối tốt với kẻ khác?

Ông chủ như nhìn thấy lo lắng của Lục Tử Cường, cười ra tiếng nói: "Đừng lo, là ta cho người luyện tập. Ta muốn người phải trở thành mài ngọc sư tốt nhất, đa tài, thay ta mài một khối ngọc."

Trong khoảnh khắc, tim Lục Tử Cường đập mạnh và loạn nhịp, cứng cỏi gật đầu nói: "Được, ta sẽ cố gắng!" Ông chủ thu lại vẻ tươi cười, nghiêm túc căn dặn nói: "Phải dùng tốt thanh đao này, lúc dùng phải cẩn thận, đừng cho ngừ đao dính máu người, lại càng không được dùng ngừ đao để sát sinh."

Lại lần nữa Lục Tử Cường nặng nề gật đầu.

Ngày tiếp theo, Lục Tử Cường liền vùi đầu vào nghiên cứu kĩ thuật mài ngọc. Việc này cũng không hề đơn giản, có câu nói, hoàng kim có giá, mỹ ngọc vô giá, mỗi khối ngọc đều có những đường hoa văn đặc biệt, nếu không để ý, khắc sai một đao, xem như là cả khối ngọc đều bị hủy.

Không phải Lục Tử Cường chưa từng thất bại, nhưng mỗi khi hần cảm thấy nản lòng thoái chí, thì lại nhớ đến hình ảnh lần đầu tiên tiểu nữ oa xào cơm cho hần ăn.

Tuy đó chỉ là một việc rất nhỏ, nhưng hần lại khó có thể quên.

Ông chủ nói, muốn Lục Tử Cường giúp mình điêu khắc một khối ngọc, mà trên cổ của tiểu nữ oa cũng đeo một khối ngọc tuyệt mỹ, chờ khi kĩ thuật của hần được tôi luyện có thể làm ông chủ hài lòng, có phải khi gặp lại tiểu nữ oa, hần cũng có thể vì nàng mà điêu khắc một khối ngọc?

Nếu như số phận có thể để cho bọn họ gặp lại nhau một lần nữa, hẳn nhất định sẽ làm.

Hắn xiết chặt ngử đao trong tay, lần nữa tập trung rèn luyện kỹ thuật.

Đêm khuya, ông chủ cầm theo ngọn đèn đi ngang qua hậu viện, thấy trong sương phòng của Lục Tử Cương vẫn còn đốt đèn. Hắn nhìn vào bên trong, bên ngọn đèn mờ tối trong phòng, Lục Tử Cương vẫn hoàn toàn chưa phát hiện ra, hết sức chăm chú vùi đầu trước bàn, tỉ mỉ dùng một đao rồi lại một đao khắc tượng hình mặt người, khắp nơi trong phòng ngọc vụn rơi rải rác, còn có rất nhiều tác phẩm chưa hoàn thành.

Gì mà bình ngọc, chén ngọc, đồ chơi ngọc, tuy rằng đều chưa hoàn thành, cũng đã làm cho người ta thấy rất hoàn mỹ. Hắn điêu khắc ngựa, giống như nó sẽ lập tức chạy thật nhanh, hắn điêu khắc cá, giống như chỉ cần gặp nước là sẽ linh động bơi lội, hắn điêu khắc hoa, dường như chỉ cần bước lên là có thể ngửi thấy mùi thơm ngát mê người.

Ông chủ đi vào phòng của Lục Tử Cương, cho thêm chút dầu đốt đèn, lần nữa bên trong lại sáng lên, nhưng Lục Tử Cương vẫn không để ý, hầu như tất cả tâm tư đều dùng để điêu khắc khối ngọc trong tay hắn.

Ông chủ nhìn gương mặt người có chút quen mắt, nhẹ nhàng đóng cửa rồi đi.

Cuối cùng hắn vẫn không nhìn lầm Lục Tử Cương, một ngày nào đó, sẽ vì hắn mà mài ra một tác phẩm tốt nhất.

[1] Gia Tĩnh: (16/9/1507-23/1/1567), tên thật là Chu Hậu Thông(朱厚燾), là vị Hoàng đế thứ 12 của trong . Chu Hậu Thông cai trị từ năm 1521 tới năm 1567 với Gia Tĩnh (嘉靖).

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 2

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Côn Ngử Dao (2)

Mười năm sau, kinh đô hoàng thành.

Hạ Trạch Lan vuốt lại mái tóc, đi theo Lí công công vào cửa sau Ngự dụng giám. Thân là người của Thượng Thiên giám, nàng cũng thường xuyên đi qua lại giữa Ngự dụng giám và Điem Thực phòng, nhưng hôm nay tới nơi này không đơn giản như thế.

Ngự dụng giám ở ngoài Tây Hoa Môn, thời triều Minh có Tứ ti, Bát cục, Thập nhị giám[3] đều là thuộc phủ nội vụ.

Ngự dụng giám và Thượng Thiên giám của nàng là nơi nấu ăn có quy mô lớn nhất. Chữ "Thượng" trong Thượng Thiên giám mang nghĩa tôn sùng. "Thiên" là cơm nước, Thiên Thượng giám phụ trách bữa ăn, thức ăn cung đình, dân cho Phụng Tiên Điện và các phủ nội vụ bên trong hoàng thành. Hạ Trạch Lan cũng chẳng phải là nhân vật lớn trong Thượng Thiên giám, chỉ dựa vào vài món ăn gia truyền mà có thể trở thành trù nương.

Còn về Ngự dụng giám, là do phủ nội vụ quản lý việc chế tạo các vật phẩm chuyên dụng cho hoàng đế. Tuy nói chỉ phục vụ cho chỉ mình hoàng đế, nhưng các đồ vật trong hoàng cung, từ lớn như long sàng, đến nhỏ như giấy và bút, cái nào không phải là đồ chuyên dụng của hoàng đế? Ngọc tử do Ngự dụng giám chế tạo, ngay cả hộp đều phải nguyên bộ đầy đủ, không có cái thứ hai. Khuôn viên của Ngự dụng giám cực rộng, phía đông giáp với ngoại khố và đại khố, phía tây giáp hoa phòng, phía nam đụng hầm băng, bên trong là công sảnh, hai bên chia làm tứ tác phường: tác Phật, tác đèn, điêu khắc ngọc, sơn gỗ. Còn lại chính là các tác phường nhỏ, làm cho người ta khó có thể tin nổi.

Mỗi lần Hạ Trạch Lan đến Ngự dụng giám đều phải đi rất lâu. Nàng và Lí công công đi cạnh nhau cười hiền với nàng: "Hạ cô nương, lần này người giúp chúng ta lúc bận như vậy, thật sự là vô cùng cảm kích!"

Hạ Trạch Lan cười ngọt ngào: "Lí công công quá lời, cầm tiền làm việc, chúng ta làm tới đâu tính tới đó." Tuy nói Thượng thiện giám cũng phụ trách thức ăn cho phủ nội vụ, nhưng không phải mỗi ngày người đến Thượng thiện giám ăn rất nhiều, mà là phái người đi, từng người trong phủ nội vụ đều có phần, thay phiên túc trực mà thôi. Nhưng thực đơn mỗi ngày không có gì thay đổi, nếu muốn ăn món gì đặc biệt, sẽ chạy đến tửu lâu bên ngoài, hoặc là lên đến Thượng thiện giám thỉnh các trù nương.

Lí công công cười đến sáng lạn, hẳn thích lí do này của Hạ Trạch Lan, đỡ phải sau này dây dưa không rõ, cũng rất phiền phức.

"Nhưng mà Lí công công, sao lần này lại mời ta đến?" Hạ Trạch Lan nghi hoặc, nàng ở Thượng thiện giám không phải là một nhân vật xuất sắc, nhiều lắm cũng chỉ làm linh tinh

Lí công công thở dài nói: "Không phải mới mời một mài ngọc sư từ Tô Châu đến sao? Chúng ta đang muốn tiếp đãi hân, nên phải tìm trù nương biết làm các món quê nhà của hân. Hạ cô nương cũng không cần làm nhiều, nhiều lắm cũng chỉ ba, bốn người đến, chỉ cần sáu món một canh là đủ rồi, nguyên liệu chúng ta đã sớm cho người chuẩn bị rồi."

Hạ Trạch Lan trả lời, sáu món một canh, nói thì đơn giản, nhưng quyết định sẽ nấu cái gì thì lại đau đầu, một bữa cơm tối hoàn hảo, nàng có thể ứng phó được. Dù sao cũng là món ăn quê nhà, không có vấn đề gì. Nàng thấy bộ dạng khẩn trương của Lí công công, không khỏi cười nói: "Lí công công may mắn mà mời ta tới, nếu mà thỉnh người khác sợ rằng sẽ không thể làm được tất cả."

Lúc này Lí công công mới thả lỏng tâm, cũng không thể không biết Hạ Trạch Lan nói khoa trương, người toàn tài trong Thượng thiện giám rất ít, bữa cơm đầy đủ gồm có món canh, món mặn, món nhạt, món điểm tâm, món khô hơn mười nhánh, cộng thêm làm rượu, ủ dấm, chế tương vân vân để phù hợp món ăn, rất nhiều trù nướng cũng chỉ có thể nấu được một món. Mà hẳn lại thỉnh Hạ cô nương này, nghe nói có trước kia có thừa kế một quán ăn trong hoàng thành, vậy chắc nấu món Tô Châu sẽ không thành vấn đề.

Yên tâm, đương nhiên Lí công công cũng nói nhiều hơn, hai người cùng nhau trò chuyện, đi đường cũng nhanh hơn một chút, sáng hôm nay cũng là lúc các thợ công tượng đi đến hoàng thành, người ở Ngự dụng giám nhiều lên, nhân duyên của Lí công công cũng không tệ, chức quan cũng không thấp, luôn luôn có thợ công tượng hoặc thái giám chào hỏi hẳn.

Trong hoàng thành tuổi của Hạ Trạch Lan không còn nhỏ, nếu không phải phụ mẫu lần lượt qua đời, nàng đã sớm lập gia đình rồi. Nhưng mà nàng lấy cố không có phụ mẫu làm chủ, sống một mình cũng rất thoải mái.

Hai người đi đến nơi điêu khắc ngọc, gặp thợ công tượng rất cao ngạo, có lúc Lí công công dẫn đầu đi đến chào hỏi, nhưng đối phương không hề để ý đến, đối lại đối phương xem hai người bọn họ như không khí.

Lí công công cười khổ nói: "Hạ cô nương đừng để ý, tính tình của mài ngọc sư này là như vậy, nếu có gì không phải, chúng ta ở đây nhận tội với người."

Hạ Trạch Lan kinh ngạc nhíu mày: "Sao? Ra vẻ như vậy sao?"

Nàng cũng biết người có tài hay tự cho mình rất cao, nhưng đây là trong cung, tụ tập phần lớn nhân tài của thế gian, rất khó nói tài nghệ ai cao hơn ai. Hơn nữa, cuối cùng nàng nghĩ, tính tình mài ngọc sư không nên như vậy, chắc là phải rất ôn nhu thành thật."

Lí công công thở dài giải thích nói: "Hạ cô nương có điều không biết, Thượng thiện giám phân công rất tinh tế, rất ít khi có món ăn giống nhau do hai người hoàn thành."

Hạ Trạch Lan gật đầu, thức ăn nhiều không kể xiết, rất nhiều người kiêm nấu nhiều món ăn. Lí công công tiếp tục nói rằng: "Các người ở Thượng thiện giám nấu ăn, là phải nghiêm ngặt dựa theo thực đơn, những nguyên liệu phối hợp phải suy nghĩ rất lưu, sợ có gì ảnh hưởng không tốt đối với thánh thể, cho nên cuối cùng ai làm cũng không quan trọng, có thực đơn, đối một người cũng không sao. Thế nhưng ở Ngự dụng giám không giống vậy, giường trong các cung, tủ, bàn cơm, đèn đóm vân vân, tuy rằng đều có quy chế, nhưng chung quy vẫn là để mặc cho thợ công tượng tự do phát huy, điêu khắc ngọc còn hơn thế nữa. Tạm thời không nói về vật liệu, người tưởng mỗi kiện ngọc làm ra đều để trên bàn cho cung nhân ngắm nghía, giống như bàn ghế có thể tự nhiên nằm ngồi hay sao?"

Hạ Trạch Lan nghe xong liền hiểu được, nếu đổi lại là nàng, nàng cũng không chú ý đến cái bàn cái ghế có gì hiếm lạ, nhưng một kiện ngọc không giống như vậy, vốn không có hai khối ngọc hoàn toàn giống nhau, hơn nữa điêu khắc càng khó lường, nếu mài ngọc tỉ mỉ một chút, có thể làm được một khối ngọc độc nhất vô nhị trong thiên hạ. Món ăn có thể ăn xong rồi ăn tiếp, dù sao cũng có ngày ăn ngày ngán, nhưng kiện ngọc thì càng ngắm càng tinh tế, càng có thần, hơn nữa còn có thể lưu truyền thiên cổ.

Lúc này khi Hạ Trạch Lan đã suy xét cẩn thận, lại sinh ra sự ngưỡng mộ, nàng cũng biết được mài ngọc sư cao ngạo kia rất có tiền, nhìn không được sờ dưới y phục trước ngực một khối ngọc nguyên vẹn. Trong trí nhớ của nàng hình như đã có người nói qua muốn trở thành mài ngọc sư, nhưng đã lâu lắm rồi, nhớ lại cũng chỉ là mấy hình ảnh vụn vặt, không thể nhớ rõ ràng cụ thể được.

Từ hồi ức lấy lại tinh thần, Hạ Trạch Lan phát hiện Lí công công còn đang thấp giọng oán giận, không khỏi nói theo giọng điệu của hắn: "Lí công

công thực sự đã vất vả nhiều rồi."

Tức khắc Lí công công liền thấy Hạ Trạch Lan càng thuận mắt hơn, thở dài nói: "Thật ra những mài ngọc sư này thật sự không xấu, cũng không phải là tính cách cao ngạo, lần này mời đến vị này chính là mài ngọc sư danh tiếng lẫy lừng ở Tô Châu, mỗi kiện ngọc hắc làm ra đều lưu lại lạc khoản, chúng ta trong giới mài ngọc lăn lộn nhiều năm, cũng là lần đầu thấy người kiêu ngạo như vậy. Cho nên Hạ cô nương, hôm nay làm phiền cô nương tốn nhiều tâm tư, nhất thiết đừng mắc lỗi với đối phương."

Bề ngoài Hạ Trạch Lan gật đầu, trong lòng thầm bĩu môi, một bữa cơm quan trọng như vậy, chỉ mời một trù nương như nàng, e rằng người Lí công công mời sẽ làm mài ngọc sư tức giận, nhưng ngay cả người mài ngọc tí đều đích thân tiếp khách, hôm nay tưởng có bổng lộc nhưng thật ra lại chẳng có. Hơn nữa, chỉ mời một mình trù nương làm cơm đón tiếp chắc là lần đầu tiên, mài ngọc sư kia chắc chắn không phải người thường.

Hai người đi qua chỗ rẽ, đi vào trù phòng của một tiểu viện độc lập. Hạ Trạch Lan đẩy cửa trù phòng ra nhìn vào, các nguyên liệu cần để nấu ăn để tươi mới sạch sẽ đặt ở nơi này, giảm bớt trình tự rửa sạch, trái lại chuẩn bị rất chu đáo. Lí công công còn có việc khác, nói vài ba câu, liền vội vã rời đi.

Hạ Trạch Lan bắt nồi canh gà cần nhiều hầm lâu nhất lên bếp, đây là món canh nổi tiếng của Giang Tô, chỉ bước đầu tiên, đã phải luộc xương gà hơn một tiếng đồng hồ, đừng nói tới hai bước tiếp theo là hầm đùi và ức. Nàng đã tính toán thời gian, vừa kịp xong trước bữa tiệc tối nay.

Dùng nồi sành đổ nước hầm xương vào nêem thêm gia vị, Hạ Trạch Lan bắt đầu chọn lựa giữa một đồng nguyên liệu nấu ăn, chọn nguyên liệu cần thiết, bỗng nhiên cảm thấy buổi cơm chiều không khó chuẩn bị, nhưng cái khó ở đây là gian bếp ở trù phòng này không thể so sánh với Thượng thiện

gian, ở đây chỉ có hai bếp lò, vài món ăn mất nhiều thời gian nên phải tốn một chút tâm tư.

Hạ Trạch Lan tháo bố bao từ bên hông xuống, lộ ra một thanh dao làm thức ăn màu đen, lưỡi dao tỏa ra sự sắc bén, thân dao có hoa văn gợn sóng, dưới ánh sáng có cảm giác lưu động. Vẻ mặt Hạ Trạch Lan trở nên nhu hòa hơn. Đây là thanh dao làm thức ăn tổ truyền của Hạ gia, từ đời phụ thân truyền đến tay nàng, đã hơn mười năm rồi. Mỗi khi nàng cầm thanh dao này thái thức ăn, đều nhớ đến phụ mẫu nàng.

Thở dài một hơi, Hạ Trạch Lan đưa tay muốn cầm cán dao, nhưng khoảnh khắc khi đầu ngón tay nàng chạm vào cán dao, rõ ràng thân dao có một sự lay động nhỏ, phát ra âm thanh ong ong réo rắt. Hạ Trạch Lan lại càng hoảng sợ, lập tức lui ra phía sau một bước, kinh ngạc không tin nhìn về con dao vẫn lay động trên tấm thớt.

Nghe Bình thư có kể về thanh dao hộ chủ trong truyền thuyết, phản ứng đầu tiên của Hạ Trạch Lan là nghĩ có người lạ đến Ngự dụng giám trộm đồ, lập tức cầm dao thái thức ăn, hung hăng bổ vào vị khách không mời mà đến.

Đây là lần đầu tiên Lục Tử Cường đi tới kinh thành.

Thật ra hắn đã sớm nhận được nhiệm vụ từ Ngự dụng giám, bình thường Ngự dụng giám đều đến Tô Châu chọn mua ngọc, chờ điêu khắc xong lúc đó mới đem về tiến cống kinh thành. Mấy năm nay, danh tiếng mài ngọc của hắn càng nổi hơn, Ngự dụng giám đã sớm thúc giục hắn đến kinh thành nhận mệnh.

Lục Tử Cường cũng không muốn đến kinh thành, tuy rằng Ngự dụng giám hết sức có quyền lực, nhưng ở Tô Châu hắn cũng có thể hoàn thành được nhiệm vụ mà Ngự dụng giám giao cho, vận chuyển ngọc cũng rất

thuận lợi. Mặc dù ngọc tốt tụ tập ở kinh thành, nhưng tinh xảo nhất là ở Tô Châu, trong nghề lưu truyền những lời này không phải là nói suông. Để cho hẳn thay đổi ý định, ông chủ Á Xá đột nhiên quyết định muốn dời cửa hàng đến kinh thành.

Đã mười năm rồi, hẳn vẫn sống trong Á Xá, Á Xá dọn cửa hàng, hiển nhiên hẳn phải giúp, như vậy dứt khoát phải nhận việc ở Ngự dụng giám rồi. Chờ mặt tiền của Á Xá chỉnh sửa xong, hẳn mới đến công sảnh lĩnh lệnh bài ra vào hoàng thành, nhưng buổi tối còn phải gặp ti chính, nhưng xem chừng còn sớm, nên dứt khoát chưa ra hoàng thành.

Xưởng mài ngọc chia làm hai phái lớn gồm nam ngọc và bắc ngọc. Bắc ngọc chính là lấy thợ thủ công phương Bắc là chính, tạo dáng ra các vật mang phong cách cổ xưa, mà nam ngọc thì thợ thủ công ở Tô Châu dẫn đầu, tạo ra các kiện ngọc nhỏ khéo léo lung linh. Trong Ngự dụng giám phái nam ngọc, có rất nhiều người là bằng hữu của Lục Tử Cường ở Tô Châu, tiện thể hẳn muốn đi thăm hỏi một chút.

Hẳn từ chối sự dẫn đường của tiểu thái giám, nhưng không nghĩ rằng nơi mài ngọc này lại có vẻ khác thường, tất cả số hiệu đều được đánh số theo thiên can địa chi, nhưng sắp xếp lại xáo trộn đi. Vì đề phòng người ngoài có thể thăm dò cách bố trí ở đây trong một thời gian ngắn, Lục Tử Cường nghĩ rằng hẳn đang đi vào một mê cung lớn, lúc này phần lớn thợ thủ công đang làm, hẳn muốn tìm người hỏi cũng không được.

Lục Tử Cường không phải không nghĩ đến gõ cửa hỏi người, nhưng cũng là mài ngọc sư nên hẳn biết, quan trọng nhất trong mài ngọc là phải liền mạch, nếu đang điêu khắc mà có người quấy rối, biết đâu sẽ phá hủy ý tưởng của mài ngọc sư, cho nên Lục Tử Cường thà tiếp tục lạc đường.

Đang đi loạn như ruồi, đột nhiên Lục Tử Cường ngửi thấy một mùi hương. Hồi nhỏ luôn lúc đói lúc no, cho nên đối với thức ăn ngon Lục Tử Cường cực kì mẫn cảm, đi theo mùi hương đi đến tiểu viện rất chính xác.

Hắn mới bước vào trong cửa viện, đột nhiên cảm giác ngũ đao bất li thân trong lòng bắt đầu lay động, thậm chí phát ra âm thanh ong ong rõ ràng. Lục Tử Cương ngây ngốc trong chốc lát, hai mắt liền sáng ngời, cũng không kiềm chế được trong lòng sung sướng mừng như điên.

Ngũ đao của hắn, luôn tìm một thanh đao khác bị thất lạc. Ngũ đao tinh xảo, chỉ có thể dùng để mài ngọc, chỉ có thể làm đồ ngọc, không thể làm vật trang trí được, cho nên hắn vẫn nghĩ đến thanh đao bị thất lạc kia, cũng quần lầy ông chủ hỏi rất lâu, mới biết được khi hai thanh đao ở khoảng cách không xa, hoặc là bởi vì bị trăm ngàn năm chia lìa, nên sinh ra âm thanh.

Khi hắn còn bé nghe việc này chỉ như trò cười, nhưng ở Á Xá lâu ngày, cũng đã thấy qua một số chuyện không thể tưởng tượng nổi. Lúc hắn tận lực tìm kiếm, lục lọi trong sách cổ mới có một chút đầu mối. Truyền nhau thời Xuân Thu Chiến quốc, Sở vương lệnh Mạc Tà đúc song kiếm, Mạc Tà lưu lại hừng kiếm, mà thư kiếm thì dâng tặng Sở vương, chỉ có thư kiếm ở lại trong hộp rên rỉ. Chuyện này có vài bản sách cổ ghi chép, tuy rằng cách giải thích không giống nhau, nhưng cơ bản cũng na ná giống nhau. Cho nên Lục Tử Cương ôm một mong muốn rất lớn, có lẽ một ngày hắn sẽ cầm được con ngũ đao lần nữa.

Chỉ là hắn không nghĩ giây phút này tới nhanh như vậy. Nhưng mà nghĩ lại, sự vui mừng trong lòng lại giảm bớt vài phần, nơi này là đâu? Nơi này là nơi mài ngọc của Ngự dụng giám trong hoàng thành, gần như mài ngọc sư giỏi nhất thiên hạ đều tụ tập ở đây, hay là cũng có mài ngọc sư như hắn, nhận được con đao mài ngọc.

Nhưng sắc mặt âm u của Lục Tử Cương lập tức bình tĩnh lại, con đao được người sở hữu cũng chẳng phải chuyện xấu, ở Á Xá mấy năm nay, hắn rất không đành lòng nhìn đồ cổ có linh tính nằm yên lạng trong ngăn tủ phủ bụi. Đồ đặc chế tạo ra, chính là để sử dụng, bằng không thì còn giá trị gì?

Những ý niệm này chợt hiện lên trong đầu Lục Tử Cương, hắn ngáy người một lúc lâu sau, liền bước nhanh hơn về phía trước, hắn đặc biệt muốn kết bạn với mài ngọc sư đang giữ côn dao giống mình, trao đổi kinh nghiệm. Tiểu viện không lớn, không ai có thể trốn được, hắn càng đi về phía trước, âm thanh của ngữ đao càng lớn hơn.

Lục Tử Cương buồn bực, bởi vì đi tiếp về phía trước, là trù phòng!

Trù phòng thì trù phòng, hay là mài ngọc sư kia ở đó ăn cái gì, nhưng ăn cơm lại mang theo một thanh đại đao sao, tuy rằng Lục Tử Cương nghi hoặc, nhưng lại tăng nhanh cước bộ đi vào trù phòng, đầu tiên là thấy trong đó có một cô nương đứng, ánh mắt đảo qua, sau đó khó tin trừng to mắt nhìn. Hắn không nhìn lầm, trên tấm thớt có một thanh đao màu đen y hệt ngữ đao, chắc chắn là côn dao rồi! Sao lại biến thành đao thái thức ăn.

Việc ngoài ý muốn này làm Lục Tử Cương chấn động đứng tại chỗ, mà lúc này cô nương cầm côn dao đang chém tới phía hắn, hắn còn đang chờ ra.

Đừng tưởng rằng các trù nương đều thật hiền lành, thật ra các cô nương mặt không đổi sắc chặt thịt chém cá, trong tiềm thức càng thêm hung dữ, nhưng cùng các tiểu thư khuê các thêu hoa lộng kim lại khác một bậc! Trong nháy mắt ở đây Lục Tử Cương đã lĩnh ngộ được chính xác.

Đời này Lục Tử Cương còn chưa bị người ta lấy đao truy sát qua, mặc dù đột nhiên công kích, nhưng dù sao đối phương cũng là nữ tử, chỉ hơi nghiêng người là hắn có thể tránh được. Chỉ cảm thấy bên tai đao khí rít gào, hắn sợ hãi vội vã nói rằng: "Hiểu lầm, hiểu lầm, trước tiên đừng động thủ."

Hạ Trạch Lan ngừng tay, không phải bởi vì nghe đối phương nói, mà là nghe giọng của hắn. Dưới tình thế cấp bách đối phương mới nói ra giọng

địa phương quen thuộc, lập tức làm Hạ Trạch Lan lấy lại tinh thần, bắt đầu quan sát đối phương.

Nam tử còn trẻ khoảng hơn hai mươi tuổi, mặt mày thanh tú, mặc lam sam thanh lịch, phong thái phi phàm, vừa nhìn liền biết không phải kẻ xấu. Tuy rằng Hạ Trạch Lan nghĩ đến việc mình chưa hỏi phải trái mà dùng đao chém loạn mặt có chút đỏ, nhưng vẫn nhú mày nói: "Ở đây không phải nơi có thể tùy tiện đi loạn."

Lục Tử Cường cũng biết mình hành sự lỗ mãng, hăn cũng không giải thích nhiều, chỉ là lấy ra ngử đao tinh xảo trong lòng.

Nhất thời Hạ Trạch Lan nghe thanh dao trong tay mình phát ra âm thanh càng lớn, không tự chủ mà đem dao đặt lên thớt. Hiển nhiên nàng có thể nhìn ra được kiểu dáng hai thanh đao giống nhau, không khỏi kinh ngạc hỏi: "Phụ thân ta không nói với ta còn có một bộ dao gọt hoa quả khác."

Dao gọt hoa quả? Nhất thời Lục Tử Cường bị choáng, một lúc lâu sau mới cất tiếng, chậm rãi nói qua lai lịch của côn ngử đao, nhưng đối phương nghe lại không có hứng thú, xoay người cầm lấy côn đao bắt đầu thái thức ăn.

Tuy rằng động tác thành thạo nhìn vui tai vui mắt, nhưng dưới ánh mắt của Lục Tử Cường thì lại cực kì chói mắt, thanh đao này là côn đao từ xưa truyền lại! Hăn nhin không được nói: "Đao này chỉ dùng để gọt ngọc, không phải dùng để thái thức ăn."

Hạ Trạch Lan đưa lưng về phía hăn, nhưng cảm nhận được ánh mắt sắc bén, xoay người khẽ cười nói: "Người nhìn ta như thế cũng vô dụng, cán dao này là tổ truyền, mặc kệ người nói có ý gì, thì trong mắt ta, đây cũng là thanh dao cắt thức ăn."

Lục Tử Cường ngẩn ra, trong lòng biết đối phương nói cũng có lí, trong mắt của nàng, ngử đao của hăn cũng chỉ là dao gọt hoa quả thôi! Nhưng dù

cho biết điều này, Lục Tử Cương nhất thời chưa hoàn hồn, trong lòng chỉ cảm thấy cô nương này đang xúc phạm, vô thức giải thích: "Côn ngữ đao dùng để mài ngọc."

Hạ Trạch Lan nghe vậy ngẩn người: "Người không phải mài ngọc sư mà tối nay ti chính muốn mời chứ? Người mà trên tác phẩm của mình phải lưu lạc khoản?"

Lục Tử Cương nghe lời của nàng có ý khiêu khích, không khỏi trầm giọng phản bác: "Lưu lại lạc khoản có gì sao? Ngọc khí cũng giống như thư họa thôi, cũng là tác phẩm nghệ thuật. Nhưng vì sao thư họa có ghi lạc khoản, có thể bởi vì người có danh mà ghi lạc khoản mà có giá trị, nhưng sao đồ ngọc không thể? Ta càng muốn trở thành thiên hạ đệ nhất mài ngọc sư."

Điều ngạo mạn này, đây là lần đầu tiên Lục Tử Cương như vậy, trước đây người bên ngoài hỏi, hắn đều lấy cố quang minh chính đại, nhưng hôm nay đối mặt với nữ tử không biết rõ này, Lục Tử Cương không thể đối xử qua loa.

Những năm gần đây hắn hiểu được, tại Á Xá, cất giấu rất nhiều khối ngọc nổi danh thiên cổ, hắn thường thức qua ngày này tháng khác, nhưng không biết những kiện ngọc khí tinh xảo kia là do ai mài, hắn không muốn tác phẩm của mình có kết cục như vậy, hắn muốn tên của mình cùng với những khối ngọc này, biến thành vết tích trong lịch sử.

Bởi vì những lời Lục Tử Cương nói, Hạ Trạch Lan không khỏi ngừng động tác thái thức ăn. Những lời nói cuồng vọng như vậy, làm người nghe không có cảm giác chói tai như tưởng tượng, mà làm cho người ta tâm sinh kính phục. Nàng hiển nhiên biết vì sao thi họa có lạc khoản, mà ngọc khí lại không có. Vì đa phần tác giả thi họa đều xuất thân là thư sinh tú tài, địa vị rất cao thậm chí có thể sẽ là vương hầu quý tộc. Nhưng dù mài ngọc sư có

nổi tiếng, cũng chỉ là thợ thủ công. Người này thật ra là muốn nâng cao địa vị của thợ thủ công, thật sự là rất có dũng khí.

Từ xưa dân chia làm bốn đẳng cấp, sĩ nông công thương. Đốc sách chiếm vị trí cao nhất, nông dân đứng thứ hai, thợ thủ công thứ ba, thấp nhất là thương nhân. Đẳng cấp nghiêm ngặt, không thể vượt qua được. Từ nhỏ Hạ Trạch Lan là nữ tử của thương nhân, trong nhà có tiền, nhưng không được phép mặc lăng la tơ lụa, chỉ có thể mặc vải thô áo tang, cho nên với cách làm của Lục Tử Cương, mặc dù thấy không ổn nhưng cũng phải bội phục. Nghĩ vậy, sắc mặt dịu lại, nhu hòa hơn.

Bên này Lục Tử Cương cũng bình tĩnh lại, lúc này mới phát hiện nữ tử này tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, không dùng son phấn, hai gò má trắng nõn mơ hồ lộ ra vẻ đỏ ửng, tóc dài vẫn làm theo kiểu cô nương chưa xuất giá, mơ hồ cảm thấy thật quen mắt, nhìn xuống chút nữa, cuối cùng lại ngây ngẩn cả người.

Hạ Trạch Lan phát hiện hần nhìn chăm chăm vào ngực nàng, không khỏi tức giận trong lòng, cũng không nghĩ đối phương tiến lên từng bước, kích động nói rằng: "Cô nương, có thể cho ta mượn xem khối ngọc người mang không?"

Hạ Trạch Lan mới phát hiện vì động tác vừa rồi, mà khối ngọc nguyên kiện nàng đeo bên người từ nhỏ lộ ra vạt áo ngoài, nàng không xác định mà hỏi: "Người thật sự là mài ngọc sư?"

Lục Tử Cương hít sâu vài cái, thoáng cứng nhắc gật đầu nói: "Đúng vậy, tại hạ là Lục Tử Cương."

Hần tuyệt đối sẽ không nhận sai, khối ngọc này nhất định là tiểu nữ oa kia đeo, hần không nghĩ xa cách lâu như vậy, lại có thể gặp lại nàng lần thứ hai. Lục Tử Cương nhìn chăm chú gương mặt của nàng, dung nhan thật giống với tiểu nữ oa mười năm trước.

Trong mười năm đó, hắn đã vô số lần tưởng tượng, bây giờ tiểu nữ oa mười năm trước như thế nào.

Có phải nàng đã hoàn thành ước mơ của mình năm đó, trở nàng trù nương? Có phải hay không còn có thể nở nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời? Có phải nàng chưa lập gia đình không?

Lục Tử Cường cũng biết khát vọng trong lòng mình có chút không thực tế, đừng nói giữa biển người mêh mông tìm nàng nhưng ngay cả cái tên cũng không biết có bao nhiêu khó khăn, tính toán tuổi tác của nàng hôm nay cũng đã mười tám tuổi, như vậy cũng đã sớm xuất giá rồi, nhưng hiện tại kì tích lại xuất hiện trước mắt hắn.

Lục Tử Cường nắm chặt ngử đao trong tay, nhìn ngử đao trong tay nàng, nghĩ rằng đây là ông trời đã định trước cho bọn họ gặp lại. Rồi lại cảm thấy, dường như có chút bất an.

"Lục Tử Cường?" Hạ Trạch Lan lặp lại một lần, cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, nhưng một lúc cũng nghĩ không ra. Trước đó Lí công công cũng nói người này có kĩ thuật mài ngọc nổi danh khắp thiên hạ, liền nghĩ có lẽ do người này tên tuổi quá lớn, lúc nào đó nàng nghe nói qua cũng không chừng.

Lục Tử Cường không chớp mắt nhìn chăm chăm nàng, chờ đợi nàng có thể từ trên mặt hắn nhìn ra sự vui sướng khi gặp lại người đã cách biệt từ lâu.

Hạ Trạch Lan thấy vẻ mặt hắn có chút khẩn trương, nói đùa rằng: "Khối ngọc này đưa người xem cũng được, nhưng mà thuận tiện giúp ta điêu khắc được không?"

Lục Tử Cường cảm thấy mất mát, xem ra tiểu nữ oa không nhớ hắn, cũng khó trách, năm đó nàng cũng chỉ bảy, tám tuổi, hai người ở chung không bao lâu liền chia lìa, nàng không nhớ rõ hắn cũng có thể cho qua.

Nhưng nghe tiểu nữ oa chủ động yêu cầu mình điêu khắc khối ngọc, nghĩ đến nguyện vọng của chính mình có thể thực hiện đơn giản như vậy, không khỏi cảm thấy vui sướng trong lòng.

Nàng không nhớ rõ hắn cũng không sao, bây giờ bọn họ đã gặp nhau, nàng còn chưa hứa hôn, mình lại trở thành mài ngọc sư có danh tiếng, bọn họ còn thời gian rất dài, rất dài để nàng nhớ lại tình cảm lúc trước, từ giờ trở đi cũng có thể từng chút từng chút một bồi dưỡng lại.

Được, vì nàng mà bắt đầu điêu khắc một khối ngọc bội tốt nhất. Thật ra Hạ Trạch Lan chỉ là nói đùa một chút thôi, nhưng lời này vừa nói ra, không ngờ đối phương lại sững sốt, sau đó gật đầu, vẻ mặt cực kì nghiêm túc. Khối ngọc này hơn mười năm rồi nàng không tháo xuống, mặc dù cũng từng muốn tìm mài ngọc sư mài thành kiểu dáng gì đó, nhưng luôn không có cơ hội, hơn nữa chẳng hiểu vì sao, mỗi lần có ý định này, trong ngực luôn có một thanh âm ôn nhu ngăn cản nàng.

"Ta đây không có tiền trả người đâu." Hạ Trạch Lan nói có chút chột dạ, thật ra nàng có chút ngân lượng, chỉ là người này là mài ngọc sư mà ti chính đích thân mời cơm, phí gia công một trù nương nhỏ nhỏ như nàng có thể trả sao?

"Đây là tiền cơm ta nợ nàng." Khóe môi Lục Tử Cường cong lên, hắn nói tự nhiên như hai người lần đầu gặp gỡ, nàng làm cho hắn món cơm chiên trứng.

Hạ Trạch Lan cho rằng hắn nói đến bữa cơm này, nhúu mày, cũng không từ chối, thoải mái mà tháo ngọc bội trên cổ xuống, đưa qua: "Ta không yêu cầu kiểu dáng, người cứ tùy ý."

Lục Tử Cường nắm chặt khối ngọc mang theo nhiệt độ cơ thể đối phương trong tay, đáy lòng dâng lên tình cảm ấm áp, cười nói: "Sau này cô

nường có thể đến Tây thị tìm ta, ta ở cửa hàng đồ cổ Á Xá." Dứt lời xoay người đi.

Á Xá? Hạ Trạch Lan nghe được thêm một cái tên quen thuộc, có ấn tượng trong lòng. Ngây ngốc đứng một lát vẫn chưa lấy lại tinh thần, rốt cuộc ở đâu đã nghe nói qua rồi?

Lấy lại tinh thần, Hạ Trạch Lan thấy Lí công công đi đến, vẻ mặt xin lỗi nói với nàng: "Hạ cô nương, vừa rồi Lục sư phụ nói đêm nay có việc, hủy bỏ bữa tiệc đón tiếp đêm nay. Hôm nay làm phiền cô nương rồi, phí thù lao chúng ta vẫn trả như đã bàn trước."

Thật là đủ nổi tiếng, ngay cả mặt mũi ti chính cũng không nể mặt. Chẳng lẽ vì muốn điêu khắc khối ngọc nên mới vội vã đi?

Hạ Trạch Lan thè lưỡi, vừa cười vừa nói: "Làm phiền công công rồi, ta đi trước đây." Các ngự hoa viên trong hoàng cung, đều có trù phòng nhỏ, người của Thượng thiện giám cũng thay phiên đến trù phòng để giúp đỡ, nhưng nàng và người khác đổi ca, hiện tại bây giờ trở lại, nói không chừng cũng không gây phiền phức cho người khác, dựa theo sắp xếp ban đầu đến nơi Đoan phi nương nương túc trực.

Về phần Á Xá, chờ nàng xong ca sẽ đến.

Hạ Trạch Lan rửa ngử đao trong tay, một lần nữa để vào bố bao.

Lục Tử Cương vuốt ve khối ngọc tinh tế trơn bóng trong tay, nhiều lần quan sát hình dạng khối ngọc, trong lòng vẽ lên các vật trang sức.

Điêu khắc cái gì đây? Tượng Phật? Ngọc như ý? Phật thủ? Nhưng Lục Tử Cương nghĩ đến thất thần, trong đầu đều là gương mặt xinh đẹp như hoa kia, như thế nào cũng không thể tập trung tinh thần.

Nguyễn vọng của hắn thật sự không lớn, từ nhỏ phụ mẫu cùng mất, hắn chỉ muốn chính mình có một gia đình hoàn chỉnh, nhưng nhiều năm như vậy trôi qua, bất kể hắn ăn bao nhiêu sơn hào hải vị, nhưng mười năm qua chưa món nào bằng món cơm chiên trứng.

Nhớ đến mái tóc của nàng vẫn là của cô nương chưa xuất giá, nàng vẫn chưa lập gia đình, đáy lòng Lục Tử Cường lại nổi lên ý cười.

Được rồi, hắn còn không biết tên của nàng. Hiếm khi hai người tái ngộ, hắn quá kích động, lại có thể quên hỏi tên nàng.

"Tử Cường, khối ngọc trong tay người từ nơi nào tới?" Thanh âm hơi kinh ngạc của ông chủ vang lên, Lục Tử Cường mới phát hiện hắn đã cầm khối ngọc suy xét nửa ngày, sắc trời bên ngoài cũng đã tối sầm xuống.

Lục Tử Cường đứng dậy châm ngọn đèn, vừa hưng phấn nói hôm nay đã gặp lại tiểu oa nhi, nhưng khi nghe hắn nói, phát hiện vẻ mặt ông chủ không hề kinh ngạc mà có vẻ ngưng trọng. Trong lòng Lục Tử Cường bỗng nhiên có một cảm giác bất an khó hiểu, lúc ngọn đèn này nên, hắn thấy dung mạo ông chủ vẫn giống như mười năm trước lúc thu lưu hắn, vẫn trẻ tuổi như vậy.

"Ý người nói, ngử đao hiện đang ở trong tay một cô nương? Là dao thái thức ăn sao?" Tay ông chủ cầm khối ngọc trên bàn, có chút suy tư cúi đầu nhìn.

"Đúng vậy." Bỗng nhiên Lục Tử Cường nhớ đến một chuyện, mặt biến sắc nói: "Dám chắc ngử đao kia tránh không khỏi dính máu, vậy..." Hắn vẫn nhớ kỹ như xưa lời căn dặn của ông chủ khi giao cho hắn ngử đao, không thể dính máu, không thể sát sinh, chẳng trách hắn vẫn có chút bất an không xóa đi được.

Ngử đao dính máu, chính là hung khí, đối với người giữ sẽ sinh ra phản kích, ông chủ nheo mắt, nên vẻ mặt khẩn trương khôn xiết của Lục Tử

Cương, những lời nói đến bên miệng liền nuốt xuống. Cả khối ngọc này đều rời khỏi người, e rằng nếu đưa trở về, cũng không còn kịp nữa rồi.

Sau cùng, ông chủ chỉ thản nhiên nói với hần: "Khối ngọc này, không bằng hãy khắc khóa trường mệnh đi."

Lục Tử Cương nhìn kĩ, phát hiện khối ngọc này hình dạng tròn đẹp, quả thật thích hợp khắc chiếc khóa trường mệnh khéo léo tinh xảo, liên tục gật đầu.

"Nhớ rõ lần này trên mặt đừng ghi lạc khoản của người, cô nương nhà người ta, viết tên của người lên còn có thể thống gì?" Cuối cùng ông chủ dặn một câu, phất tay áo vào nhà.

Dĩ nhiên hần phải khắc lạc khoản, sao lại không thể khắc lạc khoản được? Nghĩ đến lúc nàng mang khóa trường mệnh có khắc tên hần, Lục Tử Cương nắm chặt khối ngọc trong tay, bên môi cong lên ý cười.

Lần sau gặp mặt, nhất định phải hỏi nàng tên gì, tuy rằng khuê danh của nữ tử chỉ có phụ mẫu và phu quân mới được biết.

Nhưng lúc này đây, hần muốn hỏi. Nhưng mà, vì sao mọi chuyện lại trở thành như vậy?

Lục Tử Cương nhìn mái hiên Tứ Bài Lâu cao cao, một hồi hốt hoảng. Hần mất ăn mất ngủ, trong thời gian ngắn nhất điều khắc khóa trường mệnh, một mực chờ nàng đến Á Xá, nhưng lại chờ được tin nàng đã chết.

Người ta nói, đêm đó, trong cung của Đoan phi có cung nữ mang ý đồ mưu phản, ám sát hoàng thượng, người ta nói, hoàng đế may mắn không chết, những cung nữ hầu hạ trong Càn Thanh cung đêm đó, bất kể có tội hay không, đều bị cầm y vệ lòng bắt, nghiêm hình tra khảo, cuối cùng không ai có thể sống sót. Người ta nói, đây là âm mưu đảo chính.

Số phận thay đổi quá nhanh, một đao cắt xuống tượng ngọc, khối mỹ ngọc đó vỡ đôi.

Hắn còn chưa thoát khỏi vui sướng khi lần thứ hai gặp lại, lại lập tức đối diện với lần chia li thứ hai. Lần này, tử biệt mà hắn không biết chân tướng thế nào, hắn chỉ biết, ở cửa hoàng thành dán danh sách, tất cả tên đều là xa lạ. Nhưng ông chủ nói với hắn, trong đó có nàng.

Hắn cầm khóa trường mệnh điêu khắc thật tinh xảo, đứng trước tờ giấy vàng ba ngày ba đêm, không có cách nào đem nàng và những cái tên xa lạ kia gắn liền với nhau.

Mười năm hoài niệm, chỉ đổi lấy kết cục như vậy? Hắn thật sự không tin.

Nhưng hắn ở Á Xá đợi mười năm, cầm khóa trường mệnh đã điêu khắc xong từ lâu, nhưng nàng chưa từng xuất hiện. Một lần cũng không có.

Thập niên sinh tử lưỡng mang mang, bất tư lường, tự nan vương.[4]

Nói tiếp cũng thật kì quái, hắn gặp nàng chỉ vài lần mà thôi, thậm chí nàng đã sớm quên hắn, chỉ có hắn vẫn đau khổ giữ lấy hồi ức ít ỏi, trước sau vẫn không thể quên, hay là đó cũng là số phận.

Hắn nhìn thoáng qua lòng bàn tay mình, khóa trường mệnh dùng tâm huyết cả đời và tưởng niệm để điêu khắc, cuối cùng cũng không có cách nào tặng đi. Hắn cho rằng mình đã nắm bắt được hạnh phúc, nhưng chớp mắt lại phát hiện ra bàn tay mình trống không chẳng có gì cả.

Hắn đã nghĩ vô số lần, nếu ngày đó hắn không lạc đường, không mang theo vũ khí tùy thân, không gặp được nàng, không nói trước khi rời khỏi, vậy hắn và số mệnh của hắn có khác nhau không? Nếu hai mươi năm trước

bọn họ không hề quen biết, hắn không trốn trong hẻm nhỏ ăn đồ, nàng không đụng vào hắn, nàng không mời hắn ăn cơm chiên trứng, có thể hay không có ngày hôm nay?

Có thể hay không hai người gặp lại nhưng không nhận ra nhau, như hai người xa lạ gặp thoáng qua. Nàng chỉ là trù nương, hắn chỉ là mài ngọc sư. Nhưng từ trước đến giờ số phận không thể chọn lựa được.

Ngũ đạo tung tích không rõ, có lẽ bị cho là hung khí đem xếp xó, hoặc là trở thành đồ bỏ không cần.

Trước đêm hắn bị bỏ tù một lần nữa giao ngũ đạo cho ông chủ, cuối cùng hắn không xứng đáng trở thành chủ nhân của ngũ đạo.

Đêm trước khi hành hình, ông chủ Á Xá xuất quỷ nhập thần xuất hiện trong tử lao với sự canh phòng cẩn mật, hỏi có muốn đi khỏi kinh thành. Hắn lắc đầu, từ chối đề nghị của ông chủ. Từ mười năm trước, ngày mà nàng và hắn li biệt, đối với hắn sống và chết không có gì khác nhau.

Hắn nói lời xin lỗi với ông chủ, nói khối ngọc người muốn ta điêu khắc, xem ra ta phải thất hứa rồi. Ông chủ sâu sắc nhìn hắn, thân nhiên nói, người đã đồng ý, từ lâu người đã giúp ta làm rồi.

Hắn nhìn thân ảnh ông chủ từ từ hòa vào trong bóng tối, không bao giờ thấy nữa.

Hắn nhin không được nghĩ, hắn và nàng, cũng giống như côn ngũ đạo, chia li, gặp lại, sau đó lần thứ hai vĩnh viễn chia lìa.

Nhìn xa xa có thể thấy pháp trường, Lục Tử Cường nở nụ cười. Chỉ vì khắc lạc khoản trên ẩm trà ngự chế, hoàng đế có thể hạ lệnh chém chết thợ thủ công, hèn chi mười năm trước có cung nữ chịu không nổi muốn ám sát hắn.

Lục Tử Cường bị đao phủ kéo từ xe chở tù nhân đi ra, quỳ trên mặt đất. Hắn cúi đầu nhìn bóng mình được ánh mặt trời chiếu xuống, bỗng nhiên cảm thấy hoảng hốt. Không phải hắn sợ chết, mà là sợ kiếp sau, cũng không thể nhận ra được nàng. Nhưng mà ông chủ đã đồng ý với hắn, sẽ tìm được mỗi kiếp luân hồi của nàng, đưa nàng khóa trường mệnh. Nếu như nói kiếp sau hắn còn kìm ức, có thể dùng khóa trường mệnh để nhận ra đối phương.

Hắn không cam lòng kết thúc như vậy.

Nắm trường mệnh khóa trong tay, Lục Tử Cường chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Dao khởi, đao rơi. Từ sống đến chết, bình thường hay đơn giản cũng chỉ trong nháy mắt.

Bọn lính nhặt khóa trường mệnh trơn bóng từ trong vũng máu, dùng tay áo lau sạch vết máu trên mặt, tiện tay nhét vào lòng.

Dân chúng đến xen dần dần tản ra, một nam tử trẻ tuổi mặc xích sắt hồng long đi qua, thản nhiên nói: "Ta nghĩ, tốt nhất là người hãy giao khóa trường mệnh cho ta."

Sau trận động đất, địa cung vẫn tối đen như cũ.

Hồ Hối một mình đứng yên trong bóng đêm, rất lâu sau đó, nhìn hoàng huynh chuyển kiếp thành nam tử trẻ tuổi, cùng nam nhân hai ngàn năm trước đến nay vẫn đối đầu mình rời khỏi địa cung.

Hắn đẩy nắp quan tài ra, yên lặng nhìn khối khóa trường mệnh đã vỡ thành hai, như là đang tự hỏi cái gì, cuối cùng cúi người, đem khóa trường mệnh, cầm trong tay.

*****Một ngày sau, ở sân bay Tây An Hàm Dương.

Một thanh niên mặc thường phục bước nhanh ra từ sân bay, nhảy lên xe taxi nói: "Bác tài, đi đến làng Tần Thủy Hoàng ở Li Sơn!"

"Được rồi! Nhưng mà rất xa, nghe nói mấy hôm trước còn có động đất, cậu em thật sự muốn đi sao?" Tài xế taxi hiểu kì hỏi.

"Đúng vậy, bởi vì có động đất, nên tôi muốn đi thăm dò một chút. Ai, không có cách nào khác, đề tài cần nha." Thanh niên kia nửa thật nửa giả phàn nàn.

"Đề bài?"

"Đúng vậy, tôi học ngành khảo cổ." Thanh niên kia cời nón trên đầu xuống, lộ ra gương mặt tuấn tú, trong cậu cầm vé máy bay ghi tên hẳn.

Ba chữ Hán đơn giản - Lục Tử Cương.

[3] Tứ ti, Bát cục, Thập nhị giám: gọi là Nhị thập tứ nha môn, trông coi về việc phục dịch trong cung, mỗi cơ cấu có thái giám trông coi.

[4] Trích bài thơ Giang Thành Tử (Chục năm sống thảng thảy mơ màng, chẳng tư lường, tự tư vương)

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 2

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Vô Tự Bia (1)

Lục Tử Cường đứng trước cửa Á Xá, nhìn bảng hiệu mang phong cách cổ xưa trên đỉnh đầu ngậy ngốc một hồi, chần chừ một lát mới đẩy cánh cửa nặng nề ra.

Thật ra hai năm trước cậu có đi đến Hàng Châu du ngoạn, tình cờ phát hiện ra cửa hàng đồ cổ này. Chỉ nhìn thoáng qua, cậu cảm thấy ở đây giống như đã từng quen biết, nhưng cậu có thể thề rằng trước giờ mình tuyệt đối chưa từng đến đây.

Nhưng mỗi lần cậu gặp phải đồ cổ mà mình thắc mắc, thì sẽ nghĩ đến đây. Lần này cũng vậy, sau chuyến công tác từ Tây An trở về, quay về Bắc Kinh thì không ai có đáp án, nên đầu tiên là đi máy bay đến thành phố này.

Cửa chính khắc hoa vang lên tiếng, Lục Tử Cường nhìn cách bày biện trong cửa hàng mà ngẩn người, mỗi lần tới nơi này, đều thấy cách bài trí trong cửa hàng có vấn đề. Giống như chiếc khay bằng gốm trắng triều Tống không nên đặt nơi đó, chắc là nên đặt nơi khác. Đèn cung đình cũng chỉ có hai ngọn, cậu nhớ kỹ không riêng gì ngoài cửa, bên trong cửa hàng còn phải có hai ngọn nữa mới đúng. À, còn chiếc lò vàng hình rồng sao lại nứt một khe? Còn có tượng binh mã đứng sừng sững ngoài cửa rất giống với tượng của Tần Thủy Hoàng, nhưng lại rõ ràng không giống hình nhân chút nào?

Ý nghĩ lộn xộn trong đầu làm Lục Tử Cường muốn nổ tung, cậu không khỏi hốt hoảng một chút, một câu cũng không nói nên lời: "Mặt tiền cửa hàng sao lại nhỏ như vậy?" Nói xong rồi mới thấy hối hận, rõ ràng cửa hàng đồ cổ không có đối chỗ, sao cậu luôn thấy nơi đây luôn quá nhỏ hẹp vậy?

"Giá nhà rất đắt đó." Một tiếng cười trong veo vang lên.

"Đúng vậy, giá nhà đầu năm nay, quả thật là làm người ta suy sụp! Một tháng tiền lương không ăn không uống mà ngay cả một mét vuông cũng không mua được." Lục Tử Cương vẫn có tư tưởng hận kẻ giàu có, rất đồng cảm gặt đầu, nhưng đột nhiên nghiêm mặt lại. Vậy ông chủ gặt người sao? Với ánh mắt của nghiên cứu viên thực tập ở bảo tàng quốc gia, chỉ cần lấy bất cứ một món đồ cổ nào trong cửa hàng, đều có thể có được mặt tiền cửa hàng xa hoa ở Hàng Châu. Cho nên chọn một căn nhà nhỏ bé ở con phố mua bán không chút bắt mắt nào để buôn bán đồ cổ chỉ có một nguyên nhân, nhất định là ông chủ không muốn bán đồ cổ.

Lục Tử Cương theo tiếng nói quay đầu nhìn lại, phát hiện ông chủ không có mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn cũ kỹ, mà là đổi thành chiếc áo sơ mi mới màu đen vô cùng đặc biệt. Chiếc áo sơ mi đen vàng ở cổ áo và tay áo đều thêu viền màu đỏ, kết hợp giữa cổ điển và một hiện đại, nhìn cũng rất khác biệt. Hơn nữa cũng giống như kiểu áo Tôn Trung Sơn lúc đầu, cũng thêu một xích long rất sống động, đầu rồng dựa vào vai phải của ông chủ. Thân rồng uốn lượn sau lưng, làm cho áo sơ mi lộ ra vẻ xa hoa.

"Vì sao lại thay đổi phong cách? Kiểu áo Tôn Trung Sơn vốn nhìn rất đẹp mà!" Lục Tử Cương nhíu nhíu mày, sau khi tự hỏi liền thốt ra: "Kiểu áo Tôn Trung Sơn kết hợp giữa yếu tố hiện đại và cổ đại, còn có rất nhiều ý nghĩa nữa! Ví dụ như phía trước có bốn chiếc túi đại diện cho lễ, nghĩa, liêm, sỉ, à, được rồi, nhớ lại thì hình như y phục của cậu không có túi. Nhưng mà đừng lo, tà áo có năm cúc áo khác với phân chia quyền hành ở phương Tây có ngũ quyền, đại diện cho hành chính, lập pháp, tư pháp, kiểm tra và giám sát. Tay áo có ba nút áo biểu thị cho chủ nghĩa Tam Dân, dân tộc, dân quyền, dân sinh. Phía sau lưng không có kẻ hở, biểu tượng cho quốc gia hòa bình thống nhất, có nhiều hàm nghĩa sâu sa! Kiểu áo Tôn Trung Sơn có thể so sánh với Hán phục đời Đường! Phải nói, tuy rằng Hán phục tinh xảo, nhưng cuối cùng cũng là tay áo dài, hoạt động bất tiện. Đường trang tuy có

chữ Đường, nhưng lại được cải biên từ kì trang, không thể đại diện cho Trung Quốc được." Thanh âm Lục Tử Cương líu lo nói, cậu phát hiện chính mình có thói xấu, gãi đầu nói: "Thật xấu hổ, tôi thấy cái gì hiện đại, thì phải so sánh với đồ trước đây. Chắc là bệnh nghề nghiệp."

Ông chủ khoan dung cười cười, từ quầy hàng lấy ra hai chiếc Ca Diêu, đun sôi nước trong ấm, pha hai chén trà.

"Hình như Lục tiên sinh đã tới vài lần, đã qua đợt khảo thí năm ngoái rồi sao?"

Lục Tử Cương thấy ông chủ nhớ rõ mình, không khỏi càng vui hơn, vừa cười vừa nói: "Qua rồi, hiện tại đang làm nghiên cứu viên thực tập ở bảo tàng quốc gia."

Cậu cầm lấy cái oản[1], nhin không được quan sát một chút, xác nhận cái oản này là đồ cổ Ca Diêu cuối thời Tống, ngược lại không nói gì. Đầu tiên là Lục Tử Cương dùng tay trái nâng đĩa đựng tách trà, nhẹ nhàng cầm nắp chén trà, ngửi hương trà ngào ngạt, sau đó nhẹ nhàng uống một ngụm nước trà xanh, hưởng thụ nheo hai mắt lại nói: "Chiếc mâm chiếc lá mới mọc, dẹt trơn tuột, đúng là trà búp Minh Tiên[2] trà Long Tĩnh, hôm nay tôi thật có lộc ăn."

[1] Cái oản: tách trà có nắp

[2] Trà búp Minh Tiên: loại trà ngon được hái trước Tiết Thanh minh.

Ông chủ mỉm cười uống một ngụm. Thật ra giữa những người này, Lục Tử Cương có sở thích rất giống mình. Biết đâu giống như kiếp trước, do người này lớn lên ở Á Xá, nên đặc biệt hợp ý. Bây giờ bên cạnh mình không ai có dáng vẻ hưởng thụ thích thú như Lục Tử Cương. Hiển nhiên bác sĩ không hiểu trà, chỉ uống trà mà thôi. Viện trưởng thì hiểu trà, nhưng đối với đồ cổ rất cẩn thận, để ông ta cầm cái oản Ca Diêu cuối đời Tống mà uống trà, chỉ sợ cổ ông ta như bị ai đó bóp chặt rất khó chịu. Về phần cậu

họa sĩ thì chỉ chú tâm vào bức tranh mà thôi, còn lại không hề hứng thú với những thứ khác. Còn đại sư thì đang hứng thú đoán xem cái oản có thể bán được bao nhiêu tiền.

Hai người đều cầm lấy chén trà từ từ uống, Á Xá vẫn mang đến cảm giác cực kì yên tĩnh, làm người ta muốn say.

Lục Tử Cường thưởng thức hương trà, cảm thấy không thể nào bình tĩnh được, cảm thấy cảnh tượng trước mắt dường như mình đã trải qua trăm nghìn lần, bị sự quen thuộc làm cho hoảng hốt. Người trước mắt này, Lục Tử Cường không thể nhìn được sự thâm sâu, lần đầu tiên nhìn qua chỉ là một thanh niên bình thường, nhưng càng nhìn càng giống như đồ cổ phủ đầy bụi, chỉ cần phỉ sạch bụi đi, tẩy đi duyên hoa, sẽ bày ra một phong thái khác. Lúc nghĩ như vậy, người trước mắt này, sẽ cảm thấy sau hơi nóng của hương trà, bất luận con mắt hay trán, đều lộ ra cảm giác ngấm dần năm tháng, thật là làm cho người ta nhìn không ra.

Đến khi uống xong chén trà, lúc ông chủ châm thêm cho cậu, Lục Tử Cường mới lấy lại tinh thần, nhớ đến mục đích mình đến đây, vội vã mở ra ba lô sau lưng ra.

"Ông chủ, lúc trước tôi đi Tây An, từ tay một người có được vật này, anh có kiến thức rộng rãi, có thể nhìn ra lai lịch của nó không?" Lục Tử Cường vừa nói, vừa cầm miếng đá trong lòng bàn tay đưa qua.

Đây là một khối đá cả vật thể phát lên màu vàng trơn bóng, dường như có thể mơ hồ thấy được từng đường hoa văn nhỏ nhắn, màu sắc nhạt dần từ ngoài vào trong. Khối đá được điêu khắc hình dáng người thu nhỏ, trán bia không có tên, chỉ khắc tám con li long[3], khéo léo quấn một chỗ, vảy móng rõ ràng, gân cốt trần trụi, trông rất sống động. Hai mặt bên bia có hình rồng bay, đều có cự long đang bay lượn trên không, chạm trở tinh xảo đến cực điểm, rồng như bay lên. Đáng tiếc bia khắc chỉ có phân nửa, ở giữa bị lưỡi dao sắc bén chém đứt, lộ ra mặt cắt của khối đá.

[3] Li long: con rồng không sừng trong truyền thuyết để trang trí các công trình kiến trúc hoặc công nghệ phẩm.

"Đây nhất định là 'Nhất lưỡng điền hoàng tam lưỡng kim' điền hoàng thạch[4] nhưng 'Hoàng kim dễ có, điền hoàng khó cầu,' so sánh theo giá cả thị trường, nhất định là Nhất lưỡng điền hoàng tam lưỡng kim, không thể hoài nghi là giá trên trời." Lục Tử Cương dừng một chút, rồi nói tiếp: "Nhưng mà điều đặc biệt không phải ở chất liệu, mà là kiểu dáng điêu khắc."

[4] Điền hoàng thạch (điền = khắc): điền hoàng thạch, gọi tắt "điền hoàng", thứ đá có màu vàng sinh ra hai bên chân ruộng ở vùng sông Thọ Sơn xã Thọ Sơn thành phố Phúc Châu, Trung Quốc, là một trong những loại đá có phẩm chất tốt đẹp nhất ở Thọ Sơn, ngọc tử cũng được khắc từ loại đá này.

Ông chủ ngẩng đầu lên, cùng Lục Tử Cương liếc mắt nhìn nhau, hai người cùng nhìn thấy đáp án trong mắt nhau, đồng thanh nói rằng: "Vô tự bia."

Vô tự bia trong lịch sử Trung Quốc từng có rất nhiều tòa, nhưng nổi tiếng nhất, chính là một tòa ở Càn Lăng tại Ly Sơn. Đó là vô tự bia đứng sừng sững trước lăng mộ của nữ hoàng đế duy nhất trong lịch sử Võ Tắc Thiên, có phần trang trí đầu bia độc đáo và không có chữ nào trên mặt bia, tức khắc làm cho người xem nhớ ngay.

Ông chủ không hỏi đến Lục Tử Cương lấy vật này từ tay ai, mà cầm bia khắc trong tay đưa lại cho Lục Tử Cương, xoay người đi vào nội thất.

Lúc này Lục Tử Cương uống trà búp Minh Tiền Long Tĩnh, mà chẳng cảm thấy mùi vị.

Thời gian khoảng một chén trà nhỏ, ông chủ đi ra, trong tay cầm hộp gấm cỡ lòng bàn tay: "Đây là tượng tạc đá nhiều năm trước tôi thu được,

không biết lai lịch."

Bỗng nhiên trái tim Lục Tử Cương rạo rực, mong đợi nhìn hộp gấm. Chỉ thấy thạch khắc cũng giống như khối đá của cậu, rồng bay điệu khắc hai bên không hề khác biệt." Xem ra nó khắc theo vô tự bia ở Càn Lăng, nhưng nhìn qua không phải là kỹ thuật điêu khắc mới, thoát nhìn cũng rất xưa rồi." Khó khăn nhất chính là xác định niên đại của Thọ Sơn thạch, bởi vì cacbon mười bốn chỉ có thể trắc địa chất hữu cơ, cho nên chỉ có thể suy đoán từ phong cách điêu khắc. Nói ngược lại thì, đồ ngọc phân chia thời kì đơn giản hơn, không riêng gì phong cách điêu khắc, đồ ngọc còn có thể có những vật chất đặc biệt ngấm vào hình thành đủ loại ngọc thắm[5], Thọ Sơn thạch ít có sự biến hóa đặc biệt như vậy. Cho nên sau đó Lục Tử Cương mang theo phân nửa bia khắc trở lại Bắc Kinh, mời rất nhiều người đến xem qua, nhưng đều nhất trí cho rằng đó là vật liệu tốt, nhưng kỹ thuật điêu khắc là cận đại.

[5] Ngọc thắm: Trong ngọc có màu sắc, bình thường có trạng thái giống sợi tơ, gọi là ngọc thắm.

Thật ra cũng có thể giải thích được, vào thời Đại Tống thì Thọ Sơn thạch mới trở nên phổ biến, cất giữ cũng không nhiều, đến thời kì Minh, Thanh mới đạt đến đỉnh cao. Nhưng Lục Tử Cương nghĩ có gì đó không đúng, ai buồn chán dùng Điền Hoàng thạch tốt như vậy để khắc một khối vô tự bia! Cho nên mới cố ý đến Á Xá một chuyến.

Ông chủ nhắm mắt tự hỏi một lúc, mở hai mắt, thản nhiên nói một câu: "Tác phẩm điêu khắc sớm nhất từ Thọ Sơn thạch là một tượng đá tìm thấy ở Nam Triều, nhưng điêu khắc cầu thả, ngoại trừ dùng để tuần táng, không thể sưu tầm."

Ông chủ than nhẹ một tiếng: "Năm đó sau khi tôi nhận được nửa bia khắc, vẫn thấy nó rất giống bài vị."

Sống lưng Lục Tử Cương lạnh đi, hễ là tảng đá có khắc văn tự, toàn là trở thành bia. Thật sự vô tự bia giống như là tồn tại nghịch thiên, cũng rất xứng với Võ Tắc Thiên nữ hoàng duy nhất trong lịch sử Trung Hoa.

Nhưng mà vô tự bia từ Điền Hoàng thạch trong tay anh rất thú vị, nếu nó thật sự là bài vị tuần táng, vậy có thể nói đây là minh khí xuất hiện từ Càn Lăng, nhưng theo lịch sử ghi chép và theo đánh giá của những lần thăm dò, rõ ràng Càn Lăng chưa bị trộm qua mà, suy nghĩ trăm lần Lục Tử Cương cũng không giải thích được, nhìn không được đem phân nửa bia khắc trong hộp gấm cầm bên tay trái, đem hai nửa vô tự bia đặt cùng một chỗ, tiết diện kín kẽ, giống như chưa từng nứt ra.

Lục Tử Cương nhìn sát vào, phát hiện tầm mắt không thể nào dứt ra được, một vầng ánh sáng màu vàng trong nháy mắt mở rộng ra gấp mấy lần, nhưng thân thể cậu không thể di chuyển một bước, cuối cùng lại bị ánh sáng màu vàng chiếm lấy.

2.

"Tri Thông! Tri Thông! Tri Thông người đừng chết mà."

Từ trong bóng tối Lục Tử Cương bị tiếng khóc la của nữ tử đánh thức. Cậu mê man mở hai mắt, thì thấy một người nằm trên người cậu, một tiểu cô nương đang khóc đến lê hoa đái vũ. Thoạt nhìn tiểu cô nương chỉ mười ba, mười bốn tuổi, mi thanh mục tú, da nõn nà, tuy rằng tuổi không lớn, nhưng đã nhìn ra là một người có tố chất mỹ nhân. Nhưng điều làm Lục Tử Cương cảm thấy chấn động, không phải là dung mạo của nữ tử này, mà là phục sức của nàng.

Tay áo chặt, đó chính là phục sức thời Tùy mạt Đường sơ. Thời Đường thịnh hành kiểu tay áo bó, không phải bởi vì mở đầu để tiết kiệm vải, mà là tay áo chặt theo người Hồ dễ dàng cười ngựa hơn, nên trở thành cách ăn

mặc yêu thích của nữ tử. Đối với việc ở cổ đại Lục Tử Cường biết rất tường tận, cho nên nhìn y phục của đối phương, liền có thể tìm ra manh mối, cậu nhìn trên người cô nương này đeo đồ trang sức và cách trang điểm, trong lòng lại tấm tắc tán dương.

Tiểu cô nương này có gương mặt như họa, không phải giống như phim điện ảnh và truyền hình trang điểm rập theo khuôn khổ, mà đời Đường rất thịnh hành mày ngài. Đôi mày như tranh rộng mà ngắn, trông như hình như cánh bướm, sử dụng than vẽ lông mày để vẽ. Than vẽ lông mày bằng đồng mang màu xanh gỉ đồng như người hiện đại nói, cạo từ đồ đồng xuống, cho thêm vài phụ liệu, cho nên lông mày tiểu cô nương này mang màu xanh bất thường, với ánh mắt người hiện đại nhìn thì thật sự là rất kì quái, xác định chỉ có đời Đường mới thịnh hành kiểu trang điểm này. Thậm chí Lục Tử Cường có thể chỉ nhìn đôi lông mày, liền phân tích ra được xuất thân của cô nương này không phải tốt, nhưng y phục mặc hằng ngày lại đẹp dễ quý giá, cũng không thể gia đình bình thường có thể gánh vác, quả nhiên là cực kì lạ.

Đây là phim điện ảnh truyền hình của ai, mua sắm y phục và đạo cụ rất chặt chẽ nha! Ngay cả hóa trang cũng rất thích hợp, tuy rằng y phục đẹp dễ quý giá, và trang điểm có chút không bình thường, nhưng cũng rất hiếm thấy.

Nhưng mà ý nghĩa này vừa hiện lên trong đầu Lục Tử Cường một chút, liền bịch mình bóp chết. Bởi vì hiện tại không phải đang xem trò vui, mà là một mối. Nhưng cậu không nhớ rõ vì sao mình lại xuất hiện ở chỗ này, không phải cậu đang cùng ông chủ uống trà sao? Sau đó hình như bọn họ thừa nhận, khối bia khắc làm từ diên hoàng thạch, là bản thu nhỏ của vô tự bia.

Đang lúc đầu óc Lục Tử Cường choáng váng, lại hoảng sợ phát hiện thân thể của mình không thể động đậy được, không riêng gì động đậy, thậm chí cả một chút cảm giác cũng không có, chỉ có thể sợ hãi tròn tròn mắt,

nghe tiểu cô nương khóc sụt sùi nói rằng: "Tri Thông, muội biết huynh muốn thú muội, nhưng phụ thân muội đã mất hai năm trước rồi, trong nhà có hai ca ca khác mẫu thân, đối với bốn mẫu nữ chúng ta càng chăm chọc khiêu khích. Mặc dù muội gả cho huynh, có thể rời khỏi nhà giam kia, nhưng còn mẫu thân của muội phải làm sao bây giờ? Muội chỉ có thể vào cung thử thời vận."

Lục Tử Cường nghe từ giữa tiếng khóc của tiểu cô nương này, chấp vá nghe được câu chuyện cũ - Sau khi trưởng gia đình qua đời, vì gia sản mà lòng người thay đổi. Đây quả thực là phiên bản của cô bé lọ lem, nhưng ở đây không có bà tiên và xe ngựa bằng bí đỏ, cũng không có đôi giày thủy tinh và phép thuật, nhưng tiểu cô nương này vẫn khẳng định làm theo ý mình muốn tiến cung hoàn thành khát vọng của mình. Thì ra, bộ y phục và cách trang điểm, là thật. Năm trước tiểu cô nương còn được phụ thân sủng ái, hiển nhiên sẽ có vài bộ y phục hoa mỹ mặc, nhưng yên chi bột phấn Giang Nam không thể mua được, chỉ có thể học nữ tử các gia đình thường, cạo gỉ đồng phía sau gương để có than tùy tiện vẽ.

Rất chân thật, quả thật không tìm được sơ hở từ bất cứ chi tiết nào.

Lục Tử Cường nhìn tay của "chính mình" run rẩy lên, bàn tay nhỏ gầy dính đầy vết máu. Đây tuyệt nhiên không phải thân thể của mình.

Đại não co giật của Lục Tử Cường rốt cục cũng trấn định lại, suy đoán bản thân mình đã gặp hiện tượng gì đó không thể giải thích, thấy được chuyện xảy ra một ngàn năm trước.

Ảo ảnh không phải như vậy sao? Nhưng ảo ảnh cậu đang gặp phải rất kì lạ, không chỉ thấy hình ảnh rõ ràng, mà còn nghe lời đối thoại rõ rệt. Cậu nghe thân thể "chính mình" nói gì đó ngắt quãng, mới giải thích được tình cảnh này làm sao mà thành.

Thì ra Tri Thông ở trong núi muốn gặp tiểu cô nương này, muốn nàng bỏ ý niệm tiến cung hầu hạ hoàng thượng. Nhưng hai người lại xảy ra tranh chấp, cũng không biết là tiểu cô nương này lỡ tay đẩy hắt xuống vách núi, hay hắt trượt chân rơi xuống, dù sao thì ở nơi này, cầu cứu cũng không ai nghe, chỉ có thể trông cậy vào cô nương như học sinh trung học này công hắt ra ngoài, thật sự không thể biết được chuyện đã xảy ra.

Lục Tử Cương im lặng nghĩ, ở hiện đại khoa học kỹ thuật tốt, lúc này cầm di động gọi 110 hay 120, mạng di động phủ toàn cầu, tuyệt đối không có tình huống kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay tồn tại.

Lục Tử Cương chỉ có thể thấy những gì Tri Thông có thể thấy, nghe những gì Tri Thông có thể nghe, trừ những điều này ra cái gì cũng làm không được. Cho nên khi hình ảnh ngày càng mờ mịt, cậu liền biết rõ bây giờ tình trạng Tri Thông không tốt, e rằng đã hấp hối rồi.

Trong đầu cân nhắc trong lịch sử có ai tên là Tri Thông không, hoàn toàn không có, Lục Tử Cương không khỏi cười tự giễu. Nam hài này bất quá cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi, thân phận cũng chỉ là thương nhân bình thường, hơn nữa sẽ chết ngay lập tức, làm sao có thể lưu lại dấu vết gì trong lịch sử?

Tâm nhìn càng mờ mịt hơn, trong lúc hoảng hốt, đột nhiên Lục Tử Cương nghe tiểu cô nương nói một câu sau cùng.

"Kiến thiên tử dong tri phi phúc." [6]

[6] Kiến thiên tử dong tri phi phúc: Sao biết gặp hoàng đế không phải là chuyện tốt.

Lòng Lục Tử Cương chấn động, câu danh ngôn này, dựa vào thân thể của tiểu cô nương này, tuổi tác nữa, tiểu cô nương cậu vừa thấy, là Vô Tắc Thiên chưa tiến cung sao?

Vì thời gian không cho cậu suy nghĩ nhiều, cảm thấy lần thứ hai mình bị vòng xoáy nuốt hết, cuối cùng chỉ thấy một hình ảnh, chắc là Võ Tắc Thiên còn nhỏ với tay đến, chậm rãi vuốt hai mắt của Tri Thông.

3.

Lúc này khoảng thời gian tối đen cũng không lâu lắm, lần thứ hai Lục Tử Cường mở mắt, phát hiện chính mình không ở vùng quê hoang vu như lúc trước, mà là ở giữa một không gian xa hoa không gì sánh được.

Sao là xa hoa thấp kém, nhìn phía ngoài, đồ đạc có vẻ không có gì nổi bật, nhưng nếu để ý kỹ, sẽ cảm thấy cực kì tinh tế, thấy cách bài biện cũng rất hao tổn tâm tư, khắp nơi lộ vẻ tao nhã khác biệt.

Lục Tử Cường vừa mở mắt, cảm thấy mình như đang ở phim trường phim điện ảnh, nhưng sau đó cậu lại thấy được mặt của một người quen.

Lúc này Lục Tử Cường đã đoán được nữ tử ấy là Võ Tắc Thiên, càng chú ý quan sát hơn. Cảm thấy nữ tử dung mạo tú lệ mê người, ánh mắt dài lộ vẻ quyến rũ, da trắng như tuyết, mặc cúc y, đầu cài phi thiên trâm, trâm cài đôi môi, trang điểm tinh tế. Không phải vẽ mày bằng than đồng giản dị, mà đích thực là than vẽ xanh thắm từ Tây Vực, vẽ cùng phong cách mày khói. Cậu nhìn qua thấy khoảng hai mươi mấy tuổi, không còn cảm giác của thiếu nữ trẻ trung, giống như là hoàn toàn thay da đổi thịt, cả người đầy tự tin và kiêu ngạo, như là một đóa hồng có gai.

Hội họa cổ đại Trung Quốc coi trọng cái thần, không quan trọng hình dáng, không ai có thể thông qua những bức tranh cổ đại để phác họa ra dung mạo thật sự của các nhân vật lịch sử, cho nên ngay cả chớp mắt Lục Tử Cường cũng không dám, cố gắng khắc họa gương mặt này vào đầu.

Người người đều biết câu Yến sấu Hoàn phi, "Yến" chính là Triệu Phi Yến của Hán Thành Đế, "Hoàn" chỉ về Dương Quý Phi của Đường Huyền Tông, thời Hán gây là đẹp, đời Đường béo mới đẹp, cũng lào sánh nhần mạnh quan điểm thẩm mỹ. May mà thời đầu của nhà Đường, chưa có khái niệm mỹ nhân béo, nhìn qua Võ Tắc Thiên quả thật là xinh đẹp bức người, tuyệt đối không hề thua kém các ngôi sao thần tượng trên TV.

Không hổ danh là nữ hoàng Võ Tắc Thiên, xem tuổi tác của nàng, bây giờ cũng đã hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, chắc là tài nhân của Đường Thái Tông Lý Thế Dân. Lục Tử Cương nhớ rất rõ, mười bốn tuổi Võ Tắc Thiên được phong làm tài nhân, ban thưởng tên "Mị Nương". Vì lúc nhỏ đọc nhiều sách vở, tinh thông thi từ ca phú mọi thứ, am hiểu thư pháp, cho nên được vào ngự thư phòng hầu hạ viết văn. Một lần hầu hạ, liền hầu hạ đến mười ba năm, chức vị tương đương với thư kí riêng của Đường Thái Tông. Mỗi ngày đều tiếp xúc với công văn và tấu chương, chỉ xem đọc điển chương thư tịch của hoàng đế. Có thể nói, Đường Thái Tông là lão sư khai sáng chính trị cho Võ Tắc Thiên, nếu như không có mười hai năm lắng đọng, sau này sẽ không có nữ hoàng Võ Tắc Thiên.

Nhưng mà hiện tại là tình huống gì đây?

Lục Tử Cương phát hiện Võ Tắc Thiên tương lai, bây giờ là Võ tài nhân, đang đứng dựa tường cách cậu vài bước, mà hiện tại thân thể cậu bủn rủn vô lực dựa vào lưng ghế. Cũng giống như lần trước, không có cách nào khống chế thân thể, chỉ có thể nhìn, chỉ có thể nghe. Trong tầm mắt Lục Tử Cương thấy bàn tay được sơn móng, mới biết chính mình đang ở trong người một nữ tử.

"Ôi... Ôi..." Người được gọi là Thục Liên, cũng chính là nữ tử bị Lục Tử Cương nhập vào, trong cổ họng phát ra âm thanh yếu ớt, rõ ràng là bị người ta hạ thuốc độc để bị câm. Nói không ra tiếng, cũng không có cách nào đứng lên chạy trốn.

Mắt thấy Võ Tắc Thiên từng bước đi về phía mình, từ đáy lòng Lục Tử Cương cảm thấy rung mình, nghĩ đến tên Tri Thông trước kia xui xẻo, hình như trước khi chết cũng bị cậu nhập vào, lẽ nào Thục Liên này không lâu sau nữa sẽ chết đi?

Tuyệt nhiên Võ Tắc Thiên không biết thân thể này đã thay đổi linh hồn. Nàng vươn tay, nhẹ nhàng vuốt gương mặt Thục Liên, môi cong lên nụ cười duyên dáng nhưng lại phun ra lời nói làm người khác khiếp sợ: "Sống trong cung muốn một người lặng yên không một tiếng động chết đi, thật sự là rất dễ dàng. Ta không muốn không hiểu chuyện gì xảy ra mà đã biến mất, cũng không muốn chờ đợi, cho nên, không thể làm gì khác hơn là ủy khuất cho Thục Liên người."

Lục Tử Cương nhìn Võ Tắc Thiên ở khoảng cách rất gần, càng cảm thấy vẻ đẹp của nàng chấn động lòng người.

Rốt cuộc Thục Liên đã biết chuyện cơ mật gì? Lại có thể làm cho Võ Tắc Thiên tự tay muốn hạ độc hại chết nàng?

Đột nhiên Lục Tử Cương nghĩ đến một chuyện, năm Trinh Quán thứ hai mươi, Đường Thái Tông bị bệnh nặng, việc quốc sự giao lại cho thái tử Lý Trị xử lý. Mà từ đó về sau cách ngày thái tử lại nghe báo cáo và quyết định, sau khi lâm triều thì vào hầu hạ dùng thuốc. Mà Võ Tắc Thiên phụ trách công văn triều đình thường hay lui đến, bắt đầu tiếp xúc với thái tử Lý Trị, hai người cùng ở bên cạnh Đường Thái Tông hầu hạ dùng thuốc. Tuổi tác hai người tương đương, mỗi ngày đều tiếp xúc, Lý Trị kính mến về trình độ chính trị của Võ Tắc Thiên, Võ Tắc Thiên muốn tuổi già có thể dựa vào thái tử Lý Trị, vậy là tình chàng ý thiếp nảy sinh, xảy ra chuyện gì cũng không cho là kì quái.

Nhĩ đến Thục Liên chắc là cung nữ trong ngự thư phòng, ngẫu nhiên thấy được gian tình của Lý Trị và Võ Tắc Thiên, nên dẫn đến việc Võ Tắc Thiên hạ độc thủ.

Trong chốc lát Lục Tử Cương liền suy nghĩ cẩn thận việc này, không khỏi cảm thán.

Trong "Toàn Đường thi," Võ Tắc Thiên có viết "Như ý nương": "Khán chu thành bích tứ phân phân, tiêu tụy chi li vi ức quân. Bất tín bỉ lai trường hạ lệ, khai tương nghiệm thủ thạch lưu quần." [7]

[7] Khán chu thành bích tứ phân phân, tiêu tụy chi li vi ức quân. Bất tín bỉ lai trường hạ lệ, khai tương nghiệm thủ thạch lưu quần:

Dịch nghĩa

Trông thăm biển xanh dồn dập nhớ,

Võ vàng muôn mảnh ước người nao.

Không tin bấy đạo thường cơn lệ,

Mở trap xem đi chiếc váy đào.

Như vậy thấy chu thành bích tình ý không rõ, hiển nhiên sẽ không viết cho Đường Thái Tông Lý Thế Dân trên giường bệnh, chỉ có thể viết cho thái tử hiện tại, sau này là Đường Cao Tông Lý Trị. Tài hoa như vậy, nữ nhân thủ đoạn như vậy, sau này không yêu, không hề sợ hãi? Nàng ẩn núp trong ngự thư phòng mười hai năm, mới năm được một đường sống, hiển nhiên sẽ không để kẻ nào ngăn cản phía trước nàng.

Võ Tắc Thiên nhìn chăm chú vào hai mắt của Thục Liên lúc gần chết, dường như trong nháy mắt có thể thấy được ánh mắt trong veo, cả kinh muốn nhìn kỹ, thì hai đồng tử của Thục Liên đã tan rã, mất đi tiêu cự, rất nhanh liền trở nên trống rỗng.

Hắn là ảo giác của nàng thôi.

Võ Tắc Thiên xác định Thục Liên đã không còn thở, mới thở phào nhẹ nhõm. Nghĩ không có việc gì liền xoay người rời đi, thì cảm giác cặp mắt kia nhìn nàng chăm chăm rất chướng mắt, nhin không được vươn tay qua, dùng tay khép mắt nàng lại.

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 2

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Vô Tự Bi (2)

Lục Tử Cường rất hưng phấn, bởi vì lúc cậu tỉnh dậy lần nữa, phát hiện mình đang nằm trong một chiếc nôi. Từ tiếng a ô là lướt đến tay nhỏ nhắn gặm bên mép, còn có đồ bài trí sắp xếp chung quanh, cậu xác định lần này mình nhập vào tiểu nữ nhi chết non của Vô Tắc Thiên trong truyền thuyết.

Cậu phát hiện hết thấy mình nhập vào ba người, hai người trước không được ghi chép trong sách sử, nhưng hiện tại thân thể mà cậu đang nhập vào, trong sách sử từng có ghi chép rõ ràng, hơn nữa trong sách sử còn ghi lại việc quan trọng. Trong "Cửu Đường thư" và "Tân Đường thư" tuy rằng không ghi chép chuyện tiểu công chúa chết non, nhưng trong "Tư Trì Thông Giám" của Tư Mã Quang đã chỉ ra rõ ràng, Vô Tắc Thiên tự tay giết chết nữ nhi của chính mình, sau đó giả họa cho Vương hoàng hậu.

Hồ dữ không ăn thịt con, mặc dù chuyện mẫu thân giết chết nữ nhi nghe rợn người, nhưng sau đó Vô Tắc Thiên không chỉ có như vậy. Huynh trưởng, nhi tử, nữ tể, cháu ngoại gái, cháu ngoại trai, cháu trai nàng đều trực tiếp hay gián tiếp ra lệnh tàn sát. Cho nên trong quan niệm của Vô Tắc Thiên, dùng một nữ nhi mới sinh, đổi lấy ngôi vị hoàng hậu, chắc chắn là khá có lời.

Lục Tử Cường nghĩ thông suốt tình cảnh của chính mình, sự hưng phấn dần dần lắng xuống.

Sau khi Đường Thái Tông mất, Vô Tắc Thiên trở thành ni cô, Vương hoàng hậu vì muốn đổi đầu với Tiêu thực phi mà tìm một con rối. Kết quả không nghĩ đến một nữ tử nhìn như vô hại, nhưng có thể làm dậy lên sóng gió ngất trời ở hậu cung, thậm chí làm lung lay địa vị của nàng. Thậm chí

Lục Tử Cương có thể xác định, Vương hoàng hậu đã đến xem qua tiểu công chúa, không lâu sau Võ Tắc Thiên sẽ đến đây, làm nên chuyện thiên địa bất dung.

Tính ra thì, chắc là Võ Tắc Thiên đã ba mươi hai tuổi, nữ tử tuổi như vậy, còn có thể xinh đẹp như vãn được Lý Trị chuyên sủng trong hậu cung, chứng minh rằng dùng thủ đoạn cao minh người ngoài khó có thể sánh bằng. Lục Tử Cương nghĩ, Võ Tắc Thiên đã hơn ba mươi tuổi, người bị hại chết e rằng không hề ít, nhưng cậu chỉ nhập vào ba người, bởi vì vô tự bia nhỏ kia, không biết linh hồn cậu sao lại xuất hiện tại thời kì Đường sơ. Mà có lẽ chỉ nhập vào mỗi người được năm phút, mà ba người này đều do chính tay Võ Tắc Thiên giết chết, còn lại những người bị gián tiếp hại chết thì không nằm trong phạm vi.

Ông chủ đã từng nói qua, ở thời Đường điển hoàng thạch không có cất giữ nhiều, chỉ có thời Nam triều dùng để tuần táng. Lễ nào khối vô tự bia, đã chứa đựng những linh hồn nguyên rửa bị Võ Tắc Thiên hại chết, mà cậu may mắn có dịp, có thể nhìn hình ảnh, nghe thanh âm, giống như đang xem phim điện ảnh vậy?

Dù rằng trên thế giới này e rằng ngoài cậu không có ai được trải nghiệm qua, nhưng Lục Tử Cương không nhìn được có chút khó chịu. Tuy rằng cậu nhập vào người hai người kia thì không hề có quan hệ gì, đều đã chết một ngàn năm rồi, nhưng cậu vẫn mở mắt nhìn bọn họ chết đi, bám vào thân thể một người gần chết, cậu không có cách nào cử động được.

Đặc biệt là, hiện tại cậu đang ở trong người một đứa trẻ ngay cả xoay người ngồi xuống cũng không thể làm được. Hài tử yếu đuối như vậy, làm sao Võ Tắc Thiên có thể hạ thủ được?

Thật ra Lục Tử Cương rất bội phục Võ Tắc Thiên, có lẽ đây là tâm lí sùng bái, sâu trong nội tâm rất nhiều người đều có. Nhìn tổng quát lịch sử Trung Hoa năm ngàn năm, Võ Tắc Thiên là vị nữ hoàng duy nhất đăng cơ

tại vị chân chính. Tuy rằng sau này có Lữ Hậu, sau đó còn có Từ Hi Thái hậu cũng là nữ nhân một tay che trời, nhưng đều là vì bản thân mà làm rối triều chính. Mà Võ Tắc Thiên lại là một chính trị gia thành công, ổn định biên cương, phát triển kinh tế, đánh bại thế tộc đại phiệt Thịnh Đường nổi dậy, trong đó cũng có một phần công lao của nàng, nếu không phải nàng kế thừa quan niệm chính trị và bản lĩnh của Đường Thái Tông, chỉ dựa vào Đường Cao Tông nhu nhược, thì tuyệt đối không thể kiến lập cơ nghiệp như vậy. Dù là sau này Đường Huyền Tông cũng kéo dài chiến tích của Võ Tắc Thiên, dù là sử học gia khắc nghiệt, cũng chỉ có thể đánh giá Võ Tắc Thiên dâm loạn cung đình, ác quan hồng hách vân vân, tội ác này không quan trọng gì.

Nhưng mà, dù cho có thiện cảm, thì bằng lòng chấp nhận thủ đoạn ti tiện vậy sao?

Lục Tử Cương biết chính mình rất khờ khạo, người chơi cờ vậy đều biết, con tốt thí là chiến thuật rất cần thiết, không riêng gì trong cờ vậy, mà trong chiến tranh, trong cung đình, trong vua và dân, đều là như vậy.

Không ai muốn trở thành con tốt thí. Tri Thông kia, nếu không bị Võ Tắc Thiên đẩy xuống sườn núi, nói không chừng đã làm một thương nhân thành công, có sự nghiệp và gia đình, có cuộc sống hạnh phúc. Thục Liên kia, nếu không bị Võ Tắc Thiên hạ độc chết, nói không chừng đã đến tuổi, thoát khỏi nơi hoàng cung ăn thịt người tìm được một gia đình tốt mà an tâm sống. Mà hiện tại tiểu công chúa bị cận nhập vào, nếu có thể bình yên lớn lên, nói không chừng sẽ là Thái Bình công chúa, hoặc là một nữ tử kì tài không kém mẫu thân của nàng.

Càng nghĩ Lục Tử Cương càng khó chịu, bị giữ trong thân thể xa lạ cảm giác càng kì quái, nhìn không được muốn giãy ra. Lúc này, dường như cậu đã nghe được thanh âm mơ hồ ngoài được, e rằng Võ Tắc Thiên đã quay lại.

Muốn giã giụa rời khỏi đây, nhưng Lục Tử Cường sửng sốt phát hiện đứa nhỏ này theo ý nguyện của mình, bắt đầu giơ cao vẫy tay. Việc này và hai lần trước chỉ có thể nhìn không thể nghe không giống nhau, có lẽ là đứa trẻ còn nhỏ nên linh hồn không có ý thức, cho nên rất dễ dàng bị Lục Tử Cường khống chế.

Nhưng Lục Tử Cường phải bất lực, dù sao đứa trẻ này ngay cả xoay người cũng khó khăn, cậu còn có thể đi đến nơi nào?

Chỉ nghe thấy âm thanh thanh thúy của ngọc bội, một nữ tử khoan thai đẹp đẽ quý giá xuất hiện trước mặt Lục Tử Cường. Nàng khoác chiếc áo choàng màu vàng đồng, trên đó có thêu hoa văn ngũ sắc, mặc trên người lễ phục xanh đậm với tay áo viền đỏ chu sa.

So với lần trước lần này Võ Tắc Thiên càng phúc hậu hơn một chút, nét mặt trang nhã, Lục Tử Cường nhìn ánh mắt phức tạp của Võ Tắc Thiên, chỉ biết nàng đang kịch liệt đấu tranh tư tưởng, có muốn dùng nữ nhi để đổi lấy tiền đồ hay không.

Nhưng hiển nhiên thời gian Võ Tắc Thiên do dự cũng không nhiều lắm, mắt Lục Tử Cường thấy bàn tay sơn móng đỏ đưa đến gần cổ cậu, hình ảnh quay chậm như phim điện ảnh kinh dị, làm cậu theo phản xạ có điều kiện kêu lên. Đương nhiên, khi cậu mở miệng cũng chỉ nghe thanh âm ô ô, trước khi thốt ra khỏi cổ họng, lại bị Võ Tắc Thiên che trước.

Lần đầu Lục Tử Cường có cảm giác đang bị mưu sát, tuy rằng cậu đã chết qua hai lần rồi, nhưng hai lần trước tình dục đều là ở trạng thái gần chết, lần này thật sự chứng kiến hiện trường lúc "chính mình" bị mưu sát.

Nhưng bất kể cậu giã giụa thế nào, đều không thể thay đổi hiện thực này, dần dần tầm nhìn càng mơ hồ, Lục Tử Cường nhìn thật kỹ Võ Tắc Thiên gần trong gang tấc, muốn đem nàng khắc thật kỹ trong đầu. Bao gồm cả giọt lệ từ mắt nàng chảy xuống.

Võ Tắc Thiên nhìn giọt lệ trong mắt mình chảy xuống, rơi trên đồng tử của đứa trẻ đã không còn cử động, một sự bi thương sâu sắc dâng lên từ đáy lòng, nàng dùng tay khép hai mắt hài tử, nghẹn ngào khóc nức nở.

"Người đâu! Mau truyền ngự y!" Lục Tử Cường vẫn chưa lấy lại tinh thần, loại cảm giác này rất chân thật, chân thật đến mức gần như hoài nghi hiện tại có phải thật sự bị Võ Tắc Thiên mưu sát không. Thế nhưng khi cậu mở mắt, thì ánh mắt mờ mịt, một hồi lâu mới phát hiện mình đang cúi đầu ăn bánh thịt, một giọt nước rơi trên bàn. Cậu chăm chú nhìn trong chốc lát, mới phát hiện nữ tử mình đang nhập vào vừa ăn vừa khóc.

Ngẩng đầu, Lục Tử Cường thấy trong gương đồng trên bàn trang điểm phản chiếu một chiếc bóng mơ hồ, nữ hài này chỉ khoảng mười mấy tuổi, tướng mạo rất giống với Võ Tắc Thiên lúc trẻ, đặc biệt là cổ và trán rất giống nhau.

Lục Tử Cường đoán được thân phận của cô nương này, là cháu ngoại của Võ Tắc Thiên, Hạ Lan cô nương. Bởi vì Đường Cao Tông Lý Trị đặc biệt săn sóc lại bị Võ Tắc Thiên cho rằng giữ lại ở hậu cung là sự uy hiếp, cho nên trong yến hội, dùng bánh thịt có độc kết thúc sinh mệnh của nàng. Mà hiển nhiên, vì bánh thịt mà Võ Tắc Thiên chính tay đưa cho nàng, đó là lí do mà hiện tại cậu nhập vào người cô nương này.

Lục Tử Cường muốn tìm thân ảnh của Võ Tắc Thiên trong gian phòng bí mật này, nhưng không hề có kết quả.

Chẳng lẽ Võ Tắc Thiên không có ở đây? Lục Tử Cường rất thất vọng.

Hạ Lan cô nương chỉ ăn hai miếng bánh thịt, liền để xuống, dĩ nhiên vị cô nương này thanh khiết thông minh, ắt biết hôm nay chính mình không có đường sống. Võ Tắc Thiên là hoàng hậu đương triều, không chỉ một tay che trời ở hậu cung, mà cũng có sự ảnh hưởng nhất định trong việc triều chính,

có thể nói nàng muốn ai chết, người đó sẽ không, ngay cả quyền đấu tranh cũng không có.

"Hạ Lan muốn nói mấy câu sau cùng, không biết tiểu di có muốn nghe không." Hạ Lan cô nương cúi đầu lau đi giọt nước mắt, nhàn nhạt mở miệng nói.

"Hài tử, người nói đi." Thanh âm quen thuộc vang lên, mà lại ở phía sau Hạ Lan cô nương, rốt cuộc Lục Tử Cương mới biết Võ Tắc Thiên luôn đứng ở đây, không biết có phải vì hồ thẹn không, mà không hề đứng trước mặt cháu ngoại mình.

"Vì sao..." Hạ Lan cô nương nói được phân nửa, lại không biết vì không tiếp tục nói. Bỗng nhiên Lục Tử Cương có cảm giác mình có thể khống chế ngón tay cô nương này, có kinh nghiệm lần trước nhập vào đứa trẻ kia, Lục Tử Cương đón lấy lời Hạ Lan cô nương, mở miệng nói: "Vì sao giết ta?"

Võ Tắc Thiên không chú ý đến đoạn ngắt quãng khả nghi kia, đối với người sắp chết, nàng luôn có sự kiên nhẫn. "Hài tử, người là vô tội. Nếu trách, hãy trách người tại sao lớn lên xinh đẹp thế, đẹp đến mức dượng cũng muốn có người. Người có thể cho rằng tiểu di có thủ đoạn độc ác, nhưng người không hiểu. Nam nhân đều có mối nói cũ, thứ không chiếm được thì lại càng muốn có. Tuy rằng bản cung là mẫu nghi thiên hạ, nhưng tất cả đều phụ thuộc vào dượng của người, hãn chỉ cần nói một câu cũng có thể đẩy bản cung đến nơi muôn kiếp cũng không thể trở lại được. Cho nên bản cung không thể làm gì khác hơn là đưa người đến Tây Thiên cực lạc, sớm đăng cực lạc."

Lục Tử Cương càng trầm mặc hơn, cậu biết Võ Tắc Thiên nói không sai, năm đó Vương hoàng hậu tại vị có bao nhiêu náo nhiệt, thế lực họ ngoại to lớn thế nào, vẫn bị Võ Tắc Thiên chiếm đoạt? Lục Tử Cương kinh hãi trong phút chốc, phát hiện thân thể của Hạ Lan cô nương đã mất đi ý thức, cũng không nói nữa, liền liền mượn miệng Hạ Lan cô nương, đem nghi vấn của

mình ra hỏi: "Cái người mưu cầu, là cái gì? Ngay cả người thân nhất người cũng chính tay giết chết."

Võ Tắc Thiên cảm thấy cách xưng hô của Hạ Lan cô nương đối với mình đều giảm bớt, nhưng không hề so bì. Nàng đứng phía sau Hạ Lan cô nương, nhìn bóng lưng thướt tha của vị thiếu nữ này, nhin không được càng phiến muện hơn. Hải tử của nàng, nếu năm đó còn sống, có lẽ cũng lớn như vậy.

"Bản cung cầu lúc còn nhỏ, có thể làm cho mẫu thân bản cung không còn bị khi dễ nữa. Khi lớn hơn một chút, có thể không ở lại tòa cung điện tịch mịch này mà chết đi. Sau đó, lại muốn làm thê của hần. Nhưng mà hiện tại, bây giờ bản cung đã già rồi, nhưng hần vẫn còn sung mãn. Cổ nhân nói: 'Thê giả, tề dã,' bản cung có quyền lực tối cao, thay hoàng thượng quản lý hậu cung, thậm chí xử lý triều chính. Nhìn qua rất hoành tráng, nhưng chỉ là công cụ trong tay hoàng thượng thôi. Nhìn không thuận mắt, liền đơn giản vứt đi. Bản cung chỉ có thể củng cố thêm quyền lực, bảo đảm hậu vị bền vững."

Lục Tử Cường có thể cảm thấy Võ Tắc Thiên đang xoa búi tóc của Hạ Lan cô nương, như là nhớ lại cái gì. Cậu có thể cảm giác được, thật ra trong lòng Võ Tắc Thiên đang nhớ đến đứa trẻ mà năm đó chính tay mình giết chết. Nhưng không giống như vậy, mặc dù sau đó Võ Tắc Thiên lại bức tử chính nhi tử ruột thịt, nhưng người này cũng vì cản trở đường đăng cơ của nàng. Với lại khi lớn tuổi chủ trương chính trị lại không hợp, tình mẫu tử càng nhạt dần, cuối cùng Võ Tắc Thiên không thể xem hần như nhi tử của mình, mà lại là đối thủ.

Nhưng năm đó, đứa trẻ nằm trong nôi là vô tội, cũng không trách được về sau sinh ra Thái Bình công chúa lại sủng ái vô hạn, trên mức độ nào đó cũng là tâm lý bồi thường chuộc tội với đứa trẻ kia.

"Đáng giá sao?" Lục Tử Cường nghe âm thanh yếu ớt của Hạ Lan cô nương vang lên, đây là vấn đề cậu vẫn muốn hỏi.

"Không có phụng dưỡng mẫu thân tất hạ, bản cung không phải nữ nhi tốt. Không bảo vệ tốt tiểu hài tử, bản cung không phải là mẫu thân tốt. Không tuân theo phu cường thay phu quân nạp thiếp, bản cung không phải thê tử tốt, quả nhiên là cô gia quả nhân mà." Võ Tắc Thiên phủ tay xoa nhẹ búi tóc, sau đó là một tiếng thở dài, trong cung điện tĩnh mịch lại càng trống vắng, "nhưng mà, chỉ có thể đứng ở vị trí tối cao như người kia, mới có thể gọi là cô gia quả nhân."

Lục Tử Cường kinh hãi, không nghĩ tới lúc này Võ Tắc Thiên đã có ý nghĩ soán ngôi hoàng đế.

Võ Tắc Thiên thu lại vẻ yếu đuối, nheo lại hai mắt, bắt đầu phát hiện có gì đó không đúng. Cháu gái của nàng luôn nhu nhược, tuyệt đối sẽ không hỏi những vấn đề phức tạp, nếu đã là một cô nương có chủ kiến, nàng cũng không đơn giản như vậy bức người ăn bánh có độc. Mấy năm nay, nghi hoặc vẫn thắt chặt trong lòng làm nàng càng bất an, tay Võ Tắc Thiên chuyển xuống phía dưới, đè vai Hạ Lan cô nương, dùng sức xoay thân thể nàng lại, lớn tiếng hỏi: "Người là ai?"

Âm thanh vang lên nhưng nhìn thấy Hạ Lan cô nương im bật, ngã vào lòng nàng, bên môi nữ tử yếu đuối chảy ra máu đen, bất ngờ mất, chỉ là đôi mắt kia được nước mắt gột rửa sạch, lộ ra tia sáng làm tim người khác đập nhanh.

Võ Tắc Thiên sửng sốt trong chốc lát, luôn có nghi vấn trong lòng, lại không biết hỏi ai, không thể làm gì khác hơn là mờ mịt vươn tay, chậm rãi khép lại đôi mắt không cam tâm của Hạ Lan cô nương. Đã có người sớm nói qua, trong lịch sử có một tiểu cô nương, ánh mắt khác biệt trang phục cũng khác biệt.

Chữ viết trong lịch sử chép lại, đã sớm bị cải tạo bởi quyền lực. Ngay cả những văn tự của Trung Hoa đều chú ý ngang bằng thẳng đứng, lúc này trong lịch sử văn tự đã biến dạng vụn vẹo.

Nhưng có những thứ sẽ không thay đổi.

Lục Tử Cường vẫn nhớ y nguyên, mấy năm trước cậu đã đi qua Phụng Thiên Tự ở Lạc Dương một lần, Tôn Lô Xá Đại Phật dựa theo hình tượng Vô Tắc Thiên để đắp nặn lên. Người được mệnh danh là Phật với ánh sáng từ bi chiếu khắp nơi, đã không có Vô Tắc Thiên quyến rũ và uy nghiêm, tất cả đều biến thành trang trọng và từ bi, mà hôm nay khi mở mắt ra, thì cậu thấy cảnh ngày ấy và bây giờ giống nhau, có sự xúc động muốn quỳ lạy.

Nhưng mà đây không cảm tượng Phật cao mười bảy mét, mà trước mặt là nữ hoàng Vô Tắc Thiên trên người có khí thế uy nghiêm.

Trên người nàng mặc lễ phục và phục sức quý giá, nhưng đều không vào mắt Lục Tử Cường, trong mắt cậu, tuy rằng Vô Tắc Thiên đã có tóc hoa râm, nhưng đang ở đỉnh cao nhất trong cuộc đời bà.

Đại não Lục Tử Cường điên cuồng suy nghĩ, lần này cậu nhập vào ai đây? Cậu vốn nghĩ rằng mở mắt ra lần nữa, biết đâu sẽ là tiểu tử Lý Hoảng không may. Nhưng xem tuổi của Vô Tắc Thiên bây giờ, có lẽ bà quý trọng danh dự, cũng sẽ không tự tay tiễn đứa con lớn của mình ra đi. Mấy năm nay, cũng không hề tự tay giết ai đó.

Thật ra cũng rất bình thường, hiện tại bây giờ bà đã có quyền lực tối cao nhất thiên hạ, trong lịch sử Trung Quốc tự cổ chí kim là nữ hoàng đế duy nhất. Bà muốn ai chết, hiển nhiên sẽ có vô số người làm thay, bà cần gì phải làm bẩn tay của mình?

Vậy thì, hiện tại cậu đang nhập vào người nào không may?

Trong tầm mắt ngoài Võ Tắc Thiên ra, không nhìn thấy những người khác, cung điện đen kịt giống như là bên trong quái thú ăn thịt người, phát ra mùi máu tươi làm kẻ khác buồn nôn, ánh nến nhảy lên phản chiếu khuôn mặt Võ Tắc Thiên lúc sáng lúc tối, căn bản không thấy rõ lắm biểu tình trên mặt bà.

Lục Tử Cường cảm giác trong tay sền sệt, mới phát hiện người mình đang bám nhập bị đâm một dao vào bụng, máu không ngừng chảy, toàn bộ cung điện ngập mùi máu tươi là do từ trên người này truyền tới. Đến tột cùng là ai đã đón nhận cơn nóng giận của nữ hoàng? Lúc vắt óc hết suy nghĩ tự hỏi thì bỗng nhiên Lục Tử Cường nghe được Võ Tắc Thiên bắt đầu mở miệng.

"Tiết Hoài Nghĩa, đừng tưởng rằng trẫm thực sự cần người. Trẫm đã bảy mươi hai tuổi, chẳng lẽ còn cần phải có người thị tẩm sao? Người cũng chỉ là nam sủng, còn tưởng rằng mình thật sự là đại tổng quản, đại tướng quân sao?" Thanh âm Võ Tắc Thiên đã già nua, nhưng lộ ra vẻ oai phong chẳng thể che lấp được.

Lúc này Lục Tử Cường mới rõ người mình bám nhập vào là ai. Tiết Hoài Nghĩa, cũng là nam sủng đầu tiên lúc Võ Tắc Thiên đăng cơ, nhưng mà nhiều học giả cho rằng, lúc đó Võ Tắc Thiên đã sáu mươi tuổi, chủ yếu là không thể có nhu cầu. Bà chỉ muốn chứng minh với người trong thiên hạ, hoàng đế nam nhân có thể có tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, thì nữ nhân làm hoàng đế cũng có thể.

Điều này chỉ mang tính hình tượng, nhưng Tiết Hoài Nghĩa lại hiểu sai ý.

Hậu phi được sủng ái, cũng chỉ là vàng bạc châu báu lẳng la tơ lụa được ban cho nhiều hơn một chút, nhiều nhất đó là phúc cả gia tộc. Mà nam nhân được sủng, thì biểu hiện trên chức quan của mình. Tiết Hoài Nghĩa bị vinh hoa phú quý mê hoặc, làm thâm hụt quốc khố, hỏa thiêu Thiên Đường và

Minh Đường, ngay cả Võ Tắc Thiên vẫn dung túng hấn đến cùng cũng không chịu được nữa.

Nhưng không giống lúc trải qua bốn lần trước, lần đầu Lục Tử Cường nghĩ người mình nhập vào này đáng chết. Cho nên cậu nhin không được cong khóe môi, nở nụ cười.

Hai mắt Võ Tắc Thiên trở nên sắc bén, gắt gao nhìn cậu, từ đôi môi mỏng xuất ra một câu nói: "Người là ai?"

Lục Tử Cường ngẩn ra, cậu không nghĩ Võ Tắc Thiên có thể nhìn ra mình. Cậu cũng không biết phải trả lời thế nào, nói mình là một người lữ hành đi loạn thời không? Lời này nói ra chính cậu còn không tin được!

"Trước đây trăm đã gặp qua người." Võ Tắc Thiên nhắm hai mắt lại, như chìm vào hồi ức lúc xưa, "Trước khi Hạ Lan chết, có phải người đã ở đó?"

Lục Tử Cường cúi đầu nhìn máu chảy ra từ bụng, thầm nghĩ mình thật may vì không cảm nhận được sự đau đớn, bằng không sao cậu có thể ôn hòa nhã nhặn mà nói chuyện phiếm với vị nữ hoàng này? "Trước đó, ta cũng đã xuất hiện. Đứa trẻ bị bà bóp chết, Thục Liên bị bà hạ độc chết, Tri Thông bị bà xô ngã chết."

Hai tay Võ Tắc Thiên co quắp lại, đời này bà chỉ chính tay giết vài người đó mà thôi, chỉ có mình bà biết rõ nội tình mà mới đây lại bị người này nói đến từng thứ, khiến cho người được kính sợ chưa từng sợ hãi như bà cảm thấy hoang mang không gì sánh được.

Nếu không phải là thần linh, sao lại biết rõ ràng như vậy?

"Người đến để xét xử trăm sao?" Một lần nữa Võ Tắc Thiên mở to mắt, khóe mắt buông xuống lộ vẻ thông suốt: "Vậy người nói đi, trăm là người tốt hay kẻ xấu?"

Lục Tử Cương cười khỗ, nếu như có thể sử dụng từ "Người tốt" hay là "Kẻ xấu" để đánh giá một người đơn giản vậy là tốt rồi.

"Không ai có thể phán xét trẫm." Vô Tắc Thiên đứng lên từ nhuyển tháp, đi đến trước người Lục Tử Cương, từ trên cao nhìn xuống đôi mắt, "dù cho thần linh cũng không thể, ngay cả chính ta cũng không thể!"

Cho nên, sau khi nàng chết đi, trước Càn Lăng mới lập vô tự bia phải không?

Là bởi vì, nữ hoàng tự nhận rằng, trên đời này không ai có tư cách phán xét bà?

Lục Tử Cương cảm giác thân thể Tiết Hoài Nghĩa chậm rãi ngã về phía sau, cậu dùng hơi sức cuối cùng mở to hai mắt, muốn đem thanh âm của nữ hoàng khắc ở trong đầu.

Cậu biết, hết lần này, e rằng chẳng bao giờ... Gặp bà lần nữa.

Đường nhìn càng lúc càng mờ mịt, bóng dáng sừng sững của nữ hoàng đứng thẳng, cùng Lô Xá Na Đại Phật phổ độ chúng sinh ở Phụng Liên tự chậm rãi hợp lại với nhau.

Mở mắt lần nữa, Lục Tử Cương mất hồn nhìn thạch khắc vô tự bia làm từ diên hoàng thạch hợp thành một thể trong tay, thật lâu mới hoàn hồn lại.

Đây là tay cậu, là thân thể cậu. Nhưng dường như linh hồn vẫn còn lưu luyến thế giới một ngàn năm trước kia, giống như một cơn mộng dài, không muốn tỉnh lại.

Trên quầy hàng vẫn tản mùi trà hương như trước, thậm chí chén trà còn tỏa ra nhiệt khí, nói ra chỉ là trong chớp mắt, nhưng cậu đã đi hết sinh mệnh

cùng nữ hoàng.

Lục Tử Cương ngẩng đầu, thấy ông chủ trong quầy hàng vẫn thản nhiên cười. Đôi mắt sâu hẹp dài màu đen, như là xem thấu cái gì, nhưng chẳng bao giờ tiết lộ.

"Lục tiên sinh, khối vô tự bia từ đền hoàng thạch này, chắc chắn là từ trong Càn Lăng cung, minh khí bài vị thờ cúng Võ Tắc Thiên." Ông chủ cầm chén trà thản nhiên nói: "Tuy rằng phía chính phủ nói Càn Lăng cung chưa bao giờ bị trộm, nhưng tự cổ chí kim người tài xuất hiện liên tục, e rằng Càn Lăng đã bị người ta ra tay."

Lục Tử Cương khó khăn gật đầu, nếu không có cuộc gặp thần kì, nhất định cậu sẽ phản đối cách giải thích này của ông chủ.

"Nếu là minh khí, mà lại để trong tay Lục tiên sinh, e rằng sẽ có tai họa. Không bằng đem phân nửa kia chuyển lại cho tôi đi, để vô tự bia hoàn chỉnh lần nữa." Ông chủ chân thành đề nghị nói.

Lục Tử Cương do dự một chút, đối với cậu mà nói, ý nghĩa của vô tự bia không giống nhau, nhưng ông chủ đã đề nghị sao cậu có thể phản đối. Hai đoạn vô tự bia hợp lại thành một mới là kết cục tốt nhất, cậu rất muốn mở miệng mua phân nửa còn lại từ tay ông chủ, nhưng không cần hỏi cũng biết giá trên trời, nghiên cứu viên thực tập như cậu không thể mua nổi.

Ông chủ như xem thấu tâm tư của cậu, buông chén trà trong tay, đúng lúc lấy từ quầy hàng ra một chiếc hộp gỗ. "Nói giá tiền, thì rất mất cảm tình, nên tôi dùng món đồ cổ khác trao đổi với cậu."

Lục Tử Cương không hề động đậy nhìn hộp gỗ, liếc mắt nhìn, ánh mắt vẫn không thu về. Trong hộp gỗ, có một thanh dao đen sắc dài nhỏ, thân dao còn có hoa văn cuộn sóng kì lạ.

Đáy lòng Lục Tử Cường dâng lên cảm giác quen thuộc khó nói nên lời, nhưng cậu thề đời này chưa từng thấy qua loại dao này

"Đây là dao gọt hoa quả sao?"

Trước cửa của Á Xá, có một nam tử mặc áo liền mũ đứng trong ngõ nhỏ như bóng ma, đầu vai hẵn có chim nhỏ xích sắc lớn cỡ lòng bàn tay, cẩn thận dùng mỏ chải vuốt từng sợi lông chim của mình.

Nam tử kia không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào Á Xá, nhìn xuyên qua cửa sổ khắc hoa mờ đục, có thể thấy hai bóng người mơ hồ.

Không lâu sau đó, Lục Tử Cường đẩy cửa khắc hoa của Á Xá đi ra, đứng dưới ánh mặt trời hít sâu một lúc lâu, mới cầm hộp gấm kia rời đi.

Nam tử mặc áo liền mũ như bóng ma đi ra theo, động tác nhanh nhẹn quăng chim nhỏ xích sắc ra ngoài.

Đập cánh vài cái, chim nhỏ xích sắc dùng móng vuốt túm lại nam tử kia, từ áo liền nón nhẹ nhàng rơi vài sợi tóc dài, cực kì nguy hiểm lần nữa đậu trên vai hẵn. Nhìn thấy chủ nhân để lộ vài sợi tóc trắng, chim nhỏ xích sắc cố gắng đem vài sợi tóc dài bỏ vào áo liền nón, lúc này mới hài lòng kêu chiêm chiêm vài tiếng.

Chủ nhân! Cầu khen ngợi!

Đáng tiếc chủ nhân của nó không giống như ngày xưa âu yếm nó.

Từ lúc chủ nhân đi ra từ lãng mộ kia, hình như thay đổi thật nhiều. Chim nhỏ xích sắc cúi đầu, nghĩ rằng mình đã không được yêu thương nữa rồi.

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 2

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Mặt Nạ Vàng (1)

Công nguyên năm 560.

Cao Trường Cung cười tuần mã màu trắng, đứng trên gò núi, nhìn dãy núi phía xa xa nhấp nhô không dứt.

Tai nghe được tiếng vó ngựa đến gần từ phía sau, nhưng hẳn biết lúc này người có thể tìm đến hẳn cũng chỉ có thị vệ thiếp thân Hàn Diệp, cho nên cũng không quay đầu lại.

"Vương gia." Hàn Diệp giữ cương ngựa đứng phía sau Cao Trường Cung, đứng phía sau cách nửa bước, không dám kề vai đứng cùng Vương gia.

"Đã đến giờ rồi sao?" Cao Trường Cung thở dài.

"Vâng." Tuy, rằng Hàn Diệp không đành lòng, nhưng vẫn phải trả lời như vậy. Vương gia thân là tứ hoàng tử của Bắc Tề, tiên đế phong làm Lan Lăng Vương, bây giờ chính là hoàng huynh của thánh thượng. Thân phận tôn quý như vậy, vốn là ở ở kinh thành hưởng thụ vinh hoa phú quý, nhưng hôm nay lại bị phái tới quân doanh.

Thoạt nhìn dường như là chuyện không thể tưởng tượng nổi, nhưng Hàn Diệp biết hoàng đế muốn vương gia nhà mình chết thảm sa trường. Từ lúc Bắc Tề lập quốc đến nay, trong mười năm ngắn ngủi, đã thay đổi năm vị hoàng đế, thúc cháu huynh đệ tàn sát lẫn nhau, hầu như tranh giành hoàng quyền đều rất khủng khiếp. Cho nên nói cách khác, Hàn Diệp mong muốn vương gia nhà mình có thể thoát khỏi hoàng thành ăn thịt người này, dù cho

ở trên chiến trường, hắn cũng sẽ liều mạng bảo hộ vương gia chu toàn, còn tốt hơn là ở kinh thành chết đi không rõ ràng.

Không phải Cao Trường Cung không biết tâm tư của Hàn Diệp, nhưng hắn tay trái gà không chặt, cũng không đọc quá nhiều binh thư, lúc ra chiến trường, không nói đến binh sĩ có nghe theo sự chỉ huy của hắn không, e rằng chỉ một tiểu binh của đối phương, là có thể chém hắn ngã khỏi ngựa. Cao Trường Cung dắt dây cương, không thuận thực ép buộc tuấn mã đi theo một hướng, cười khổ nói: "Nếu đã đến giờ, thì quay về thôi." Mấy ngày nữa, sẽ đến ải Hàm Cốc, e rằng đến lúc đó ngay cả thời gian nhàn nhã đi chơi ngắm cảnh cũng không có.

Hàn Diệp nhìn gương mặt tuấn mỹ của Cao Trường Cung, không khỏi ngẩn người. Mặc dù đã ở bên cạnh hầu hạ vương gia được sáu năm, nhưng mỗi lần Hàn Diệp thấy khuôn mặt thanh lệ không giống phàm nhân, thì sẽ nhin không được mà ngẩn ngơ. Ngay cả hắn cũng như vậy, vậy những người khác sẽ thế nào?

Hàn Diệp do dự một lát, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, nghiêng răng lấy ra trong lòng một vật đưa qua. "Vương gia, đi đến biên quan, tại hạ nghĩ là vật này có thể giúp vương gia một chút."

Cao Trường Cung cúi đầu nhìn mặt nạ vàng hung mãnh, nheo lại cặp mắt đẹp như hoa đào, thanh âm lạnh lẽo thêm vài phần: "Hàn Diệp, người lấy đâu ra tiền?"

Trong lòng Hàn Diệp vui vẻ, bởi vì vương gia không trách tội hắn dâng lên mặt nạ, mà là tức giận khi thấy giá trị của mặt nạ, lập tức vội vã giải thích: "Vương gia, đây là một ẩn sĩ không chịu tiết lộ danh tính tặng cho vương gia. Nghe nói có thể phù hộ vương gia bách chiến bách thắng, đánh đâu thắng đó."

Cao Trường Cung nghe vậy lắc đầu thở dài, nếu một chiếc mặt nạ có thể làm được việc như vậy, sao còn cần quân đội bảo vệ quốc gia làm gì?

Nhưng mà thấy thị vệ của mình có lòng tốt, không thể không cho hẳn chút mặt mũi. Cao Trường Cung luôn ôn nhu mềm lòng, mặc dù trong lòng không tin, nhưng cũng nhận lấy chiếc mặt nạ vàng.

Cầm lấy một mảnh nặng nề lạnh lẽo, Cao Trường Cung ổn định tâm thần, tiện tay đem mặt nạ để vào lòng, kéo dây cương lên núi phi đi.

Công nguyên năm 2011

Tiêu Lê ôm trong tay một cái hộp, không có mẹ ở bên cạnh cảm rằm, gấp gáp chạy vào phòng.

Cô nhớ không lâu trước đây có đăng kí game online closed beta, cái này lại là chuyển phát nhanh, hay là đăng kí thành công rồi? Vậy trong hộp là một thứ gì đó vừa phải.

Cô biết là sắp thi cuối kì, nhưng mà làm người thì phải vui vẻ! Chơi game có gì mà không nên? Tiêu Lê nhanh chóng đóng cửa lại, nói qua loa với mẹ đứng cách cửa vài câu, sau đó xoa tay, cẩn thận mà mở hộp bị đóng kín ra.

Trên mặt có một tấm áp phích, Tiêu Lê thờ ơ mở ra, nhưng thoáng nhìn lại ngây người.

Trên áp phích cũng không có tiêu đề to lớn và những câu tuyên truyền làm rung động, mặt trên một chữ cũng không có, chỉ có một bức tranh CG. Trong bức tranh là một người đàn ông vô cùng tuấn tú, mặc áo giáp màu đen, cười tuấn mã màu trắng, đang trên ngọn núi đôi mắt trông về phía xa. Tay anh ta cầm một chiếc mặt nạ vàng hình quỷ dữ tợn, càng làm tăng nét

mặt như ngọc, dường như không phải người phàm mà là tiên nhân làm người khác khó có thể nhìn thẳng.

"Chắc, bây giờ kĩ thuật của vi tính không tệ, PS nắm quyền nha! Nào có ai lớn lên được như vậy?" Tiêu Lê cảm khái hai câu, nhưng không khỏi nảy sinh ra hứng thú nhiều hơn với trò chơi này.

Đưa tay giơ áp phích thật là quá mệt mỏi, Tiêu Lê dứt khoát đem tấm áp phích dán lên tường, lại chăm chú nhìn hồi lâu, mới ép buộc chính mình rời ánh mắt khỏi mỹ nam "hư cấu," tiếp tục nhìn vào trong hộp.

Bên trong còn có một hộp gỗ được đóng gói rất tốt, Tiêu Lê mở móc khóa hộp gỗ, ngạc nhiên nhìn trong hộp gỗ có một chiếc mặt nạ vàng. Mặt nạ vàng hình mặt quỷ, cùng thứ trong tay đàn ông kia cầm ở tấm áp phích giống nhau như đúc. Hai mặt mặt nạ quỷ có khí thế, trán lồi ra, răng nhọn sắc bén, nếu bỗng dưng nhìn thấy vào ban đêm, tám chín phần mười sẽ bị dọa đến chết khiếp. Nhưng lúc này dưới ánh đèn chiếu rọi, màu vàng càng rực rỡ óng ánh, đường nét tinh xảo, thật là tác phẩm nghệ thuật của một người thợ khéo léo tinh xảo.

Tiêu Lê không nghĩ đến trong danh sách close beta còn được biểu vật tinh mỹ như vậy, cô không gấp gáp nhìn ngắm, mà là tìm trong hộp đĩa CD close beta hay thẻ close beta. Nhưng cô lật tung trong ngoài hộp, cũng không tìm được bất cứ cái gì khác, ngay cả nửa trang giấy có chữ viết cũng không có.

Chẳng lẽ nói cô không có tên trong danh sách close beta? Chẳng lẽ đây chỉ là giải khuyến khích? Tiêu Lê không cam tâm lật tới lật lui, nhưng ngay cả tên trò chơi cũng không thấy. Bên ngoài hộp bưu kiện chuyển phát nhanh cũng chỉ viết địa chỉ nhà cô, địa chỉ người gửi chỉ để trống. Sao lại làm thần bí như thế? Ngay cả tên trò chơi cũng không có, cô muốn tìm hiểu cũng không được nữa!

Tiêu Lê vô cùng ảo não, nhưng không thể không thừa nhận đơn vị chế tác trò chơi này đã làm cô có lòng hiếu kì to lớn.

Nhưng mà cô đã thật sự quên lúc đó điền đăng kí close beta là trò chơi gì, Tiêu Lê khó chịu đi lại trong phòng vài vòng, cuối cùng cũng đem mặt nạ vàng đặt vào hộp gỗ, nhét vào trong ngăn kéo, không thèm nhìn lại nữa.

Cao Trường Cung ngồi trong doanh trường, dựa vào ánh nền chập chờn, nhìn quyển sách trên tay.

So với tưởng tượng của hắn trong doanh trại còn kham khổ hơn, so với kinh đô nghiệp thành phần hoa phú quý, thật là khác một trời một vực. Hắn bị phái đóng quân ở ải Hàm Cốc, bởi vì quan này ở trong cốc, thâm hiểm như hàm nên được gọi vậy.

Tuy rằng nghe Hàn Diệp nói, phía đông ải Hàm Cốc giáp núi, phía tây giáp đồng, được gọi là Hàm Cốc, mệnh danh là nơi hiểm yếu. Chỗ thâm hiểm nhất quan ải là đáy cốc, địa thế hiểm yếu, chỗ hẹp nhất chỉ có thể chứa một chiếc xe ngựa chạy qua, gọi là xe không phương quỹ, ngựa không chạy ngang nhau, nơi này chỉ có một người là đủ giữ quan ải, canh giữ ở đây không có gì nguy hiểm, nhưng Cao Trường Cung không dám xem thường. Hắn buông quyển sách trên tay xuống, xoa đầu đang đau nhức. Loại địa hình hiểm yếu này, từ trước đến giờ đều là vùng giao tranh của binh gia. Bắc Chu Vũ Văn Ung lên ngôi, nhìn chăm chăm như hổ đói vào Bắc Tề, nhất là mấy ngày gần đây phái binh càng nhiều hơn, muốn cho đối phương biết chủ ý muốn đánh Lạc Dương.

Nếu ải Hàm Cốc bị phá, Lạc Dương ngày càng nguy cấp, kinh đô Lạc Dương gần như vậy, nếu rơi vào tình cảnh bị Bắc Chu bức bách, như vậy Bắc Tề sẽ sớm diệt vong.

Cao Trường Cung thở dài một hơi, hắn thấy tính tình hoàng đế mình bạo ngược không phù hợp làm hoàng đế, nhưng hắn cũng không nghĩ rằng mình có khả năng cướp ngai vàng kia. Tâm hắn thiếu ngoan độc, còn nhớ trước đây, phụ hoàng vẫn đánh giá hắn như vậy, những lời này đến nay đối với hắn vẫn đúng như xưa.

Cho nên hắn căn bản không biết về binh doanh, còn có thể làm gì được. Đã nhiều ngày bọn lính nhìn với ánh mắt khinh bỉ hoặc xem thường, hắn đã thấy rất chán nản, dung mạo hắn như vậy, cũng không phải là hắn cam tâm tình nguyện, không tập võ nghệ, bởi vì từ nhỏ hắn bị nuôi trong thâm cung biệt viện. Nếu biết có một ngày bị phái đến chiến trường, đương nhiên hắn sẽ sớm chuẩn bị.

Cao Trường Cung đưa tay ôm ngực, đầu ngón tay chạm trúng một mảnh lạnh lẽo. Hàn Diệp đưa hắn mặt nạ vàng, hắn vẫn không để nó rời khỏi người, nhưng cũng chưa từng mang qua.

Hễ đánh là thắng, bách chiến bách thắng sao? Cao Trường Cung miễn cưỡng cười, hắn đường đường là Lan Lăng Vương, từ khi nào đem mong muốn gửi vào một vật chết?

Vừa định cầm mặt nạ trong tay cất vào trong ngăn tủ, Cao Trường Cung chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng ngựa hí và tiếng kêu, giống như là bàn tay của một người khổng lồ, vô tình xé tan màn đêm yên lặng. Lập tức binh doanh cũng sục sôi lên, tiếng động lớn vang lên liên tiếp. Xuyên qua vải màn trong doanh trướng, có thể thấy được bóng người chạy nhanh xung quanh.

Cao Trường Cung nhớ đến mấy ngày trước các vị binh sĩ ra mặt chambers chọc khiêu khích hắn, liền không thể ngồi yên. Bỗng nhiên hắn đứng dậy, đi về phía đặt khôi giáp ở góc doanh trướng.

"Vương gia!" Hàn Diệp thấy thế chấn động.

"Giúp bản vương mặc khôi giáp." Cao Trường Cung nhàn nhạt nói. Hãn cũng là nam nhi của Bắc Tề, người khác có thể ra chiến trường bảo vệ quốc gia, sao hãn không thể?

Hàn Diệp đi theo Cao Trường Cung đã lâu, biết vương gia nhà mình nói một không nói hai, tuy rằng tính tình ôn hòa, nhưng đã hạ quyết tâm, mặc kệ là ai khuyên nhủ cũng sẽ không thay đổi chủ ý. Ngay tức thì không thể làm gì khác hơn là đi qua, giúp hãn mặc khôi giáp.

Khôi giáp nặng nề mặc lên người, Cao Trường Cung chưa bao giờ trải nghiệm qua cảm giác như vậy, nhưng loại cảm giác nặng nề đè ở trong lòng. Nảy sinh một ý thức trách nhiệm khó có thể phai mờ. Hãn cầm lấy cương đao có chút nặng, đi đến bên cạnh bàn, thấy ánh nền phản xạ ánh sáng chói lọi của mặt nạ vàng, trong lúc ma xui quỷ khiến, cánh tay cầm lên, mang lên mặt.

Hễ đánh là thắng, bách chiến bách thắng sao?

"Vương gia! Bắc Chu phái binh đánh úp quân doanh!" Hàn Diệp vọt vào doanh trường của Cao Trường Cung, khuôn mặt bình tĩnh cũng mang theo vài phần hoảng loạn.

Cao Trường Cung thấy đáng vẻ hãn như vậy, liền biết tối nay quân doanh bị đánh úp khác với những ngày trước, Bắc Chu thật sự đã ra tay.

"Vương gia, xin người không nên đi loạn trong quân doanh, tại hạ chắc chắn sẽ bảo hộ vương gia chu toàn." Hàn Diệp ổn định lại tâm trạng, cố gắng tìm về một chút thần trí. Tuy rằng hãn xuất thân từ thị vệ, nhưng gia nhập binh doanh lần đầu, chưa từng tiếp xúc với huyết vũ tinh phong trên chiến trường, lúc này duy trì trấn định, quả thật không dễ.

Tiêu Lê nhanh chóng làm xong bài tập hôm nay, cầm tách trà sữa mật ong chuẩn khỏi nhà bếp, sau đó bắt đầu hấp tấp đi xung quanh phòng.

Bởi vì bị mẹ phát hiện mấy ngày trước lên mạng chơi game mà trượt cuộc thi cuối kì, cho nên lúc nghỉ hè, tàn nhẫn đem máy vi tính trong nhà dọn sạch. Đồng thời mẹ cô tịch thu hết PSP, Wii, MP3, điện thoại di động cùng một đồng thiết bị điện tử, ngay cả kim từ điển cũng không cho phép cô dùng, vứt cho cô bộ quyển từ điển Oxford Anh - Trung thay thế.

Có làm không vậy? Bây giờ ai còn dùng từ điển tra từ? Xem ra mẹ cô quyết tâm muốn cho cô học tập tốt, nhưng cô buồn chán ngay cả bài tập cũng làm xong hết rồi, chẳng lẽ lại tự giác làm lại một quyển nữa sao?

Cái này cũng quá là hành hạ người.

Tiêu Lê căn ống hút, đi một hồi, nửa nằm trên ghế nhìn bức tranh mỹ nam trên tường đến phát ngốc. Rốt cuộc trò chơi này tên gì vậy? Mấy hôm trước lúc có máy vi tính, cô gần như hỏi hết bạn bè online, không ai biết đây là game gì. Nhưng có một người đoán ra, nam nhân tuấn mỹ cầm mặt nạ quý bằng vàng, chắc là Lan Lăng Vương tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử.

Lan Lăng Vương? Không nhận ra. Tiêu Lê đối với người này không có hứng thú, chỉ có hứng thú với tấm áp phích thôi!

Thật sự là buồn chán đến điên rồi, Tiêu Lê nhớ mấy ngày trước gửi cùng với tấm áp phích, hình như còn có mặt nạ. Tiêu Lê từ trên ghế nhảy dựng lên, đem trà sữa để một bên, lấy mặt nạ quý bằng vàng từ hộp gỗ ra.

Ngoài dự đoán của cô, giống như là thật sự được làm từ vàng. Nhưng dám chắc chỉ là mạ vàng thôi, bằng không sao có thể trở thành vật biếu tặng.

Tiêu Lê bắt đầu ngắm nghía mặt nạ quý bằng vàng, ma xui quỷ khiến thế nào lại để sát vào, đến lúc cô phản ứng thì gương mặt đã chạm đến một mảng lạnh lẽo, hiển nhiên là đã đeo mặt nạ quý bằng vàng lên mặt.

Đang muốn tìm một chiếc gương để xem đeo vào thế nào, bỗng nhiên Tiêu Lê cảm thấy trước mắt tối sầm lại, xuất hiện không phải là căn phòng quen thuộc của cô, mà là chiến trường khói lửa tán loạn!

Cái gì? Chẳng lẽ mặt nạ quý bằng vàng là trò chơi toàn hệ mũ giáp trong truyền thuyết sao? Tiêu Lê không thể không kích động.

Cao Trường Cung đi ra khỏi doanh trường, nhìn quân doanh rối loạn, hô quát để binh sĩ bình tĩnh lại, nhưng âm âm thanh lại tiêu tan trong gió lạnh, không ai nghe theo mệnh lệnh của hắn.

"Vương gia, ngài đi vào soái trường trước đi." Hàn Diệp ở bên đề nghị. Hắn nhìn vương gia nhà mình tuần mỹ khuôn mặt mang mặt nạ quý bằng vàng, cảm thấy có sự kì lạ.

Cao Trường Cung bị cảnh tượng trước mắt trong quân doanh làm hoảng sợ, đang không có cách nào, bỗng nhiên nghe được bên tai xuất hiện thanh âm của nữ tử còn trẻ.

"Sao? Trò chơi này sao lại không có thao tác hình ảnh? Vậy chơi thế nào?"

Cao Trường Cung ngẩn ra, ở trong quân doanh, sao lại xuất hiện âm thanh của nữ tử? Hắn khó hiểu nhìn xung quanh kiểm tra một hồi, cũng không phát hiện ai khả nghi, cách hắn gần nhất chính là Hàn Diệp.

"Chắc, vậy cũng không làm khó được ta, có phải là phỏng theo Wii không?"

Cao Trường Cung còn chưa biết được cuối cùng thanh âm nữ tử là từ đâu vang lên, lại phát hiện ra thân thể mình bị khống chế, xoay người đến bên con bạch mã trước doanh trướng.

"Vương gia?" Hàn Diệp bị động tác của Cao Trường Cung làm hoảng sợ, mở to mắt nhìn vương gia nhà mình dùng tư thế hết sức tiêu soái trở mình lên lưng ngựa, một đao chặt đứt dây cương của bạch mã, chỉ dựa vào hai chân kẹp chặt, có thể ép buộc bạch mã chạy đến nơi có tiếng gào thét lớn nhất.

Hàn Diệp bị hù dọa thành một thân mồ hôi lạnh, vội vã đoạt lấy một con ngựa, đuổi theo sát. Đáy lòng Cao Trường Cung hoảng sợ không kém thị vệ của mình, đặc biệt là khi hắn phát hiện cơ thể mình hoàn toàn đã mất khống chế, mở mắt to nhìn mình nhắm vào phía chiến trường mà chạy. Sau khi thấy rõ tình thế trên chiến trường, hắn mới phát hiện binh sĩ Bắc Chu thừa dịp công phá Hàm Cốc quan, lập tức sẽ chiếm quan ải dễ thủ khó công này.

"Không thể thua." Cao Trường Cung cắn răng lẩm bẩm: "Nếu như Hàm Cốc quan bị mất, vậy Lạc Dương sẽ sớm lâm nguy."

"Ồ, hiểu rồi, nhiệm vụ của này là canh giữ quan ải." Thanh âm của nữ tử trẻ tuổi nhẹ nhàng, hiển nhiên không để chiến sự thảm khốc trước mặt vào mắt.

Cao Trường Cung còn chưa xem xét xong cuối cùng là ai đang nói chuyện, thì phía trước mặt các chiến sĩ Bắc Chu phát hiện sự tồn tại của hắn, xoay người vung đao bổ tới. Chưa bao giờ trải qua việc nguy hiểm như vậy, Cao Trường Cung chỉ cảm thấy cả người cứng ngắc, ngay cả hồn phách cũng muốn rời đi.

"Vương gia..."

Hàn Diệp ở phía sau kêu lên thảm thiết càng làm tên binh sĩ Bắc Chu kia mừng như điên, nếu như có thể giết chết vương gia Bắc Tề, nhất định hắn

có thể thăng quan hai cấp.

Ta buông xuôi thôi.

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, Cao Trường Cung nhắm mắt chờ chết liền thấy tay phải mình tùy tiện vung lên, cây đuốc phản chiếu lên lưỡi đao sáng loáng, tạo thành một vòng cung hoa mỹ, sạch sẽ lưu loát chém binh sĩ Bắc Chu ngã xuống ngựa, vết máu như mưa rơi lả tả, rơi một chút lên mặt hắn, tuy có mặt nạ quý bằng vàng, không hề dính vào da, nhưng mùi máu tươi đập vào mặt hắn, làm hắn buồn nôn.

Hàn Diệp ở phía sau sau khi hô thật dài "Vương gia..." thì im bật, tất nhiên cảm thấy khó tin người dễ dàng vung đao giết chết địch nhân lại là vương gia tao nhã của hắn.

"Hiệu ứng không tốt lắm, nhưng tình cảnh thì rất chân thật! Quên đi, ngay cả số liệu thanh máu cũng không có, xem ra thật sự là phiên bản close beta." Thanh âm nữ tử mang theo sự khinh miệt và coi thường, nhưng còn nhiều hơn đó là sự hưng phấn và nóng lòng muốn thử.

"Người là ai?" Cao Trường Cung lại chậm chạp, nhận thấy có gì không đúng. Từ lúc hắn đeo mặt nạ, sự việc bắt đầu càng quỷ dị.

"Ta sao? Cái gì? Trò chơi này còn muốn cùng NPC tự giới thiệu? Ừ, cũng đúng, trò chơi này không có hình ảnh thao tác, không có cách nào để nhập họ tên."

Cao Trường Cung nghe nữ tử lải nhải lẩm bẩm nói không ngừng những lời nói hắn không hiểu, không biết phải làm sao để xen vào.

"Này, chờ ta chơi xong cửa này lại tán gẫu tiếp." Nữ tử nói xong những lời này, liền bắt đầu ngậm miệng lại không nói nữa.

Da đầu Cao Trường Cung tê dại nhìn thân thể của chính mình bị người khác khống chế, đánh đầu thẳng đó, không gì cản nổi nhảy vào nơi trọng địa chém giết địch, vùng cương đao thu mạng sống của từng người.

Trong thân thể mình không có một chút sức lực, Cao Trường Cung sống sắp hai mươi năm, còn không biết việc lấy đao giết người dễ như thái rau vậy.

Nhất định là bị ma quỷ bám vào người. Cao Trường Cung nhớ đến những chuyện cổ trong tiểu thuyết ở Nam Triều, cả người không khỏi rét run.

Nhưng các binh sĩ Bắc Tề xung quanh, vì hấn dũng mãnh xung phong, sĩ khí tăng vọt, lại chống lại một vòng tiến công của Bắc Chu, dần dần bức lui được quân địch trở về bên ngoài trạm kiểm soát ải Hàm Cốc.

Đánh một trận thẳng đến lúc bình minh mới kết thúc, Cao Trường Cung ngồi ở trên lưng ngựa, cúi đầu nhìn cờ xí của Bắc Chu bị trúng tên trên mặt đất, xung quanh chỉ toàn tử thi. Mà khôi giáp trên người hấn đã nhiễm máu tươi đến đỏ chói, máu chưa đông lại theo cương đao rơi từng giọt xuống mặt đất, thấm vào trong đất cát, lưu lại một dấu ấn kí đỏ thẫm.

Phía đông bầu trời sáng lên, Cao Trường Cung mơ màng nhìn tình cảnh xung quanh mình như địa ngục Tu La. Đây đều là một tay hấn tạo thành sao? Không! Là ma quỷ kia thông qua tay hấn tạo thành.

"Vì sao lại coi mạng người như cỏ rác?" Cao Trường Cung không khỏi đem suy nghĩ từ trong nội tâm nói ra.

"Ừa? Không phải chỉ là một trò chơi sao?" Nữ tử trả lời như vậy.

Cao Trường Cung rung mình một cái, đem giết người xem thành trò chơi?

Quả nhiên trong mặt nạ quý bằng vàng, có chứa ma quỷ? Tiêu Lê xoay bút trong tay, tầm mắt không chịu kiểm soát nhìn mặt nạ quý bằng vàng đặt ở một bên.

Sự phát hiện ngày hôm qua thật sự làm cô mừng rỡ như điên, không nghĩ tới chiếc mặt nạ này lại có thể có là trò chơi không gian ba chiều. Chỉ là đại khái nó chỉ là một trò chơi offline, trong đó chắc chỉ có một mình cô chơi, hơn nữa còn trong giai đoạn chơi thử, sau khi làm xong nhiệm vụ thử quan, NPC kia lại nói một câu quái lạ, đưa tay lấy mặt nạ xuống, hình ảnh trước mặt cô cũng khôi phục bình thường, đập vào mắt vẫn là căn phòng quen thuộc. Bất kể cô đeo mặt nạ thế nào, mò tất cả những chỗ nhô ra của mặt nạ, cũng không tìm được nút mở trò chơi.

Quả nhiên chỉ là giai đoạn chơi thử, chỉ có một cửa được phép đánh. Tiêu Lê nghĩ tới đây, vô cùng hối hận, nếu biết trò chơi chỉ có một cửa rồi sẽ kết thúc, cô sẽ cố ý thua trận, để được chơi vài lần nữa.

Nhưng mà trò chơi rất thú vị, thông thường người chơi nhập vai gì thì đều hoàn toàn bị người chơi khống chế, cô kiểm soát NPC kia, giống như nó có ý thức, cuối cùng lại có thể nói những câu thoại như thế.

Có lẽ nào, lẽ nào lúc đó cô trả lời không đúng, nên trò chơi mới ngưng hẳn.

Ngày hôm nay Tiêu Lê cố ý đến thư viện để tìm một ít tư liệu về Lan Lăng Vương. Vị này là vương gia Bắc Tề tướng mạo khôi ngô, hơn nữa lại dũng mãnh thiện chiến, chỉ là trong dòng lịch sử Trung Hoa làm đầy lên bọt sóng nhỏ, lập tức lại bị sóng lớn ngập trời làm tan biến. Nam - Bắc triều vốn là những năm vô cùng hỗn loạn, tuy nói loạn thế sinh anh hùng, nhưng thời này trong lịch sử dân tộc dung hợp, hiển nhiên Lan Lăng Vương không phải là vai chính.

Trong sách sử có ghi chép, phụ thân của Lan Lăng Vương là Cao Tổ Thần Vũ Hoàng Đế Cao Hoan, là trưởng tử của Văn Tương Hoàng Đế Cao Trùng, nhưng dòng họ của mẫu thân thì không được lưu lại. Sử quan đoán mẫu thân hẳn chắc là một cung nữ hèn mọn, thời kì Ngụy Tấn Nam - Bắc triều, cực kì chú ý đến dòng dõi huyết thống sĩ tộc, cho nên tuy rằng Lan Lăng Vương mang dòng dõi vua chúa, nhưng tình cảnh vô cùng khó xử.

Điều đó cũng giải thích vì sao Lan Lăng Vương bị điều xuống quân đội, hoàng đế hẳn chắc chắn sẽ không chủ động để hoàng huynh nắm giữ binh quyền, đổi lại có thể càng muốn hoàng huynh chướng mắt này lạng yên không một tiếng động chết ở trên chiến trường.

Mà có người nói vì tướng mạo Lan Lăng Vương quá nhu hòa không đủ để uy hiếp địch nhân, nên mỗi khi ra chiến trường đều phải mang mặt nạ dữ tợn, bách chiến bách thắng, được hưởng oai danh trên chiến trường.

Tiêu Lê sờ mặt nạ quý bằng vàng trên bàn, ngẩng đầu nhìn nam tử anh tuấn phi phàm, nhưng đối với gương mặt này, e rằng cho dù có chém quen Boss thì cô cũng sẽ mềm lòng. Đáng tiếc, vì trong trò chơi này Lan Lăng Vương là nhân vật chính, cô không thể dùng ánh mắt của mình để nhìn mỹ nam tử này, hơn nữa trò chơi còn trong giai đoạn chơi thử, ngay cả hiệu ứng CG cũng không có.

Nhưng mặc dù là vậy, cô cũng rất muốn tiếp tục chơi tiếp! Lòng Tiêu Lê vô cùng ngứa ngáy, cũng biết trong tình trạng này không thể tiếp tục học bài thi, dứt khoát lấy mặt nạ quý bằng vàng đeo lên mặt, sau đó cúi đầu tiếp tục làm bài tập. Cao Trường Cung biết thái độ hôm qua của mình có chút thiên vị, nhưng một tiểu vương gia được nuôi dưỡng trong thâm cung không biết nỗi khổ dân gian, đột nhiên đối diện với chiến trường như địa ngục Tu La, trong đó có rất nhiều mạng người đều cho hẳn chính tay giết chết, lúc đó còn có thể ngồi thẳng trên lưng ngựa, hẳn rất khâm phục chính mình nhiều năm bồi dưỡng định lực.

Nhưng qua mấy ngày nói xong câu chỉ trích kia, nghe nữ tử kia nói đem giết người chỉ xem như trò chơi, hãn thuận tay théo mặt nạ trên mặt xuống, không để ý đến sẽ có hậu quả gì, nhưng may mắn là không nghe được thanh âm của nữ tử kia nữa, thân thể cũng không có cảm giác bị người ta khống chế.

Nhưng mà, lại kết thúc như vậy sao?

Khóe mắt Cao Trường Cung thấy hãn tiện tay đặt mặt nạ quý bằng vàng lên bàn. Hàn Diệp không dám lộn xộn, máu tươi đọng bên ngoài, càng làm cho mặt nạ quý thêm vài phần hung dữ ác ý.

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 2

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Mặt Nạ Vàng (2)

"Vương gia? Cảm thấy đỡ hơn chưa?" Thanh âm Hàn Diệp vang lên, cắt đứt suy nghĩ của Cao Trường Cung.

Cao Trường Cung cầm lấy ly nước nóng Hàn Diệp đưa qua uống vài ngụm, chịu đựng thân thể các nơi đau nhức. Hôm qua hắn vừa trở lại doanh trướng đã ngã quỵ, từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng trải qua liều mạng đánh nhau kịch liệt như vậy, gân cốt đều im lặng kháng nghị, ngủ đủ cả ngày, cũng không tỉnh lại.

Hàn Diệp hầu hạ Cao Trường Cung nhiều, chỉ cần người cau mày cũng có thể đoán được nguyên nhân, lập tức cầm lấy rượu thuốc bắt đầu xoa bóp chân cho vương gia. Lúc hắn giúp vương gia tháo khôî giáp thay y phục đã kiểm tra qua, đêm qua liều mạng nguy hiểm như vậy, nhưng trên người vương gia chỉ có mấy vết bầm tím, ngay cả một vết thương rách da cũng không có, không thể không nói là kì tích.

Bây giờ các tướng quân thường ngày khinh thường vương gia nhà mình, đều đến đây thăm hỏi vài lần, dù bị hấn tức giận cho đứng ngoài trướng, cũng không hề có chút tức giận, trái lại tự mình đưa tới rượu thuốc và thuốc trị thương tốt nhất.

Bao gồm cả Hàn Diệp, tất cả bọn lính thấy một đêm thảm liệt kia, cũng sẽ không tin người mang mặt nạ quý bằng vàng, giống như là ác ma bò từ địa ngục ra thu mạng người, lại là Cao Trường Cung luôn luôn ôn nhu vô hại.

Nhưng sáng hôm sau, mắt bọn họ mở to nhìn mặt nạ quý nhuộm máu tươi bị tháo xuống, lúc ánh nắng bình minh chiếu xuống, chậm rãi lộ ra

dung nhan tuấn dật phi phạm, rõ ràng làm mọi người hoa mắt, rất lâu cũng chưa lấy lại tinh thần.

Hình ảnh này, tin rằng rất nhiều người sẽ suốt đời không quên.

Hàn Diệp khác với binh sĩ mù quáng sùng bái vương gia nhà mình, hẳn biết chân tướng. Vương gia dũng mãnh như vậy, chắc chắn có liên quan đến mặt nạ quý bằng vàng kia. Lúc này Hàn Diệp rất lo lắng, vương gia có bị ảnh hưởng gì không, không khỏi thấp giọng hỏi.

Cao Trường Cung đã sớm xem Hàn Diệp là tâm phúc, hẳn so với người nhà của mình còn tự nhiên hơn, hơn nữa mặt nạ quý bằng vàng vốn là Hàn Diệp tặng cho, ngay sau đó liền đem chuyện đêm qua nói ra hết. Hàn Diệp nghe vậy quá sợ hãi, không nghĩ đến mặt nạ quý bằng vàng có tiếng là bách chiến bách thắng, trong đó lại có ác quỷ bám vào, mà lại là một nữ quỷ!

"Vương gia, mặt nạ quý này, trước đó tại hạ sợ có gì xảy ra, cũng mang qua thử, nhưng không có gì cả." Hàn Diệp biết vậy chẳng đưa, nếu ngộ nhỡ ác quỷ kia xâm chiếm thân thể vương gia để sống lại, vậy chẳng phải hẳn đã làm hại vương gia sao?

"Không trách người." Cao Trường Cung cười khổ lắc đầu, "Là bản vương gia mềm, trên chiến trường người không chết thì ta mất mạng, đối với địch nhẹ dạ là tàn nhẫn đối với mình. Đêm qua nếu như không có mặt nạ quý bằng vàng, e rằng chúng ta đều phải chết ở chỗ này rồi."

Hàn Diệp gục đầu xuống, biết sự tình đã tới nước này, hẳn cũng không thể nói gì được. Hẳn hầu hạ là một vương gia, với vị trí của hẳn, hẳn là một nhân vật nhỏ không có cách nào xen vào thế giới này.

Cao Trường Cung im lặng, sau khi Hàn Diệp xoa bóp tay chân đau nhức giúp hẳn, yên lặng nhìn mặt nạ quý bằng vàng. Đột nhiên phát hiện mặt nạ dính đầy máu tươi, bây giờ đã sạch sẽ như mới, một chút vết máu cũng không nhìn thấy.

Chắc là Hàn Diệp đã lau khô trước khi đi ra ngoài.

Cao Trường Cung cũng không có suy nghĩ nhiều, do dự lúc lâu, cuối cùng vươn tay lấy mặt nạ.

Gần đây Tiêu Lê cực kì vui vẻ.

Cô vốn có cuộc sống đơn giản, ngoài học ra thì chơi game. Mà trò chơi mới này rất phù hợp với cô.

Tuy rằng thời gian trò chơi không cố định, gần như tùy lúc xuất hiện hình ảnh trò chơi, nhưng như vậy cũng làm cho cô rất thỏa mãn. Nội dung trò chơi không chỉ có chém giết trên chiến trường, còn có quản lí quân đội, phân phối lương thảo, hội nghị quân sự kể lại tình tiết trò chơi rất đặc biệt. Hơn nữa quyền quyết định không nằm trong tay cô, cô còn phải thuyết phục Lan Lăng Vương. Nếu như thuyết phục không thành công, thì sẽ dựa theo Lan Lăng Vương kiên trì tiến hành, loại mang tính chất thách đấu này làm nổi lên ý chí chiến đấu của Tiêu Lê, cô mượn rất nhiều quyển sách về phương diện này từ thư viện, mất ăn mất ngủ nhào vào đọc. Mẹ cô cho rằng cuối cùng cô cũng sửa đổi, mỗi ngày đều cho cô ăn những món bổ thân thể, khiến cho Tiêu Lê vô cùng then thừng.

Nhưng mà có trò chơi ba chiều phía trước, Tiêu Lê không rảnh quan tâm đến cái gì khác, từ các loại sách quân sự, chắt lọc ra lí luận sâu sắc, thậm chí còn đề nghị Lan Lăng Vương lựa chọn năm trăm cận vệ trong quân doanh, dùng cách huấn luyện bộ đội đặc chủng để huấn luyện. Trang bị đầy đủ khôi giáp tốt nhất và ngựa tốt nhất, qua nhiều lần cọ sát, liền trở thành mũi nhọn bén nhất trong quân đội Bắc Tề. Tiêu Lê chinh lại các nơi cần sửa chữa, ghi tạc trong lòng, lúc này mới đeo mặt nạ quý bằng vàng để vào trò chơi, nhưng lúc này phát hiện trong trò chơi đã vào mùa đông, cô nhớ rõ hôm qua login vào là mùa hè mà. Quả nhiên là trò chơi, thời gian trôi qua

rất mau. "Ừ! Đây là chỗ nào vậy?" Tiêu Lê cẩn thận nhìn hình ảnh trò chơi, phát hiện bốn phía không phải là quân doanh quen thuộc.

"Rốt cuộc người đang ở đâu!" Thanh âm Cao Trường Cung vang lên, giấu không được sự vui mừng, "Bắc Chu tấn công không được ải Hàm Cốc, đi đường vòng sau lưng Mang Sơn đến Lạc Dương, vây khốn Lạc Dương nhiều ngày."

Thời gian không nghĩ chính mình bỏ lỡ lâu lắm, vì chơi trò chơi hơn một tháng, nhưng trong trò chơi đã vượt qua bốn năm. Khoảng cách tình tiết không hề có quy luật, cô cũng hiểu hợp tình hợp lý, dù sao trò chơi chỉ biết chọn tình tiết thú vị để tiến hành thôi! Mà vây khốn một cửa Lạc Dương, nhất định là trận Mang Sơn đại thắng trong lịch sử. Nghĩ đến đây, Tiêu Lê tràn đầy tự tin nói rằng: "Yên tâm, giao cho ta, bảo đảm sẽ xua tan nguy hiểm ở Lạc Dương."

Đã sắp nửa năm Cao Trường Cung không nghe được thanh âm từ trong mặt nạ truyền đến, tuy rằng trước đây cũng có tình huống này, nhưng lúc hai nước giao chiến, hẳn nhận sự sùng bái và tín nhiệm của quân lính, thật sự là áp lực làm hẳn không thở nổi. Dứt khoát ngày đêm đều mang theo mặt nạ quý bằng vàng, có khả năng che giấu vẻ mặt thấp thỏm bất an, cũng có thể biết được tin tức của Tiêu Lê.

Tiêu Lê từ nơi Cao Trường Cung biết mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì, nhận được rất nhiều tin tình báo, phân tích như bỏ kén kéo tơ.

Tuy rằng trên danh nghĩa Bắc Chu dùng mười vạn đại quân tấn công Lạc Dương, nhưng trên thực tế phía bắc Lạc Dương là Mang Sơn địa thế hiểm yếu và nằm bờ nam sông Hoàng Hà, núi non và sông Hoàng Hà trở thành lá chắn thiên nhiên ở phía Bắc. Thành tường dày kiên cố, không thua gì cố đô Trường An, muốn vây thành Lạc Dương thì ngay cả một con kiến cũng chui không lọt, nhưng quân đội Bắc Chu không có khả năng làm được. Cho nên Bắc Chu mới bày trọng binh xung quanh Lạc Dương, chỉ phong tỏa Lạc

Dương mà thôi. Mà một hồi chiến dịch lớn, muốn dùng mười vạn đại quân tấn công Lạc Dương, tuyệt đối không dễ dàng có thể thành công. Tập kết binh sĩ, huấn luyện quân đội, chế tạo vũ khí, tích trữ lương thảo liên tục từ thành trấn tiếp tế tiếp viện, liên kết chặt chẽ, nếu như có một đoạn làm không tốt, như vậy sẽ thất bại. Huống chi hiện tại là mùa đông băng tuyết ngập trời, Hoàng Hà đóng băng, thủy quân vô dụng, như vậy phải đề phòng quân Bắc Chu ở phía Bắc Mang Sơn.

Tiêu Lê phân tích như vậy, làm Cao Trường Cung bình tĩnh trở lại.

Đại thắng Mang Sơn giống như ghi chép trong lịch sử hiện ra trước mặt Tiêu Lê, Cao Trường Cung đeo mặt nạ mang theo năm trăm binh sĩ, như một lưỡi đao bén nhọn phá vỡ phòng tuyến của Bắc Chu, vào chỗ thiên quân vạn đao như chỗ không người, xông thẳng đến thành Lạc Dương. Thủ vệ Lạc Dương không dám tùy tiện mở cửa thành, thấy Cao Trường Cung mang mặt nạ, muốn hấn phải tháo mặt nạ xuống xác nhận thân phận.

Cao Trường Cung dưới ánh nhìn chăm chú của dân chúng, ngón tay đụng vào mặt nạ, do dự không muốn tháo xuống.

"Phụt, không cần để ý đến ta, kế tiếp chắc chắn không có việc gì xảy ra, thủ vệ bên trong thành Lạc Dương chỉ là thiếu viện trợ bên ngoài mới đóng cửa không ra, chỉ cần người bày ra thân phận, thì bọn họ sẽ mở thành ra trợ giúp người một tay." Tiêu Lê ngáp một cái, để làm trận này nhanh chóng, cô đã không ngủ suốt đêm, cho nên cần nghỉ ngơi ngay.

"Nhưng bản vương..." Cao Trường Cung muốn hỏi lần sau muốn nghe được tiếng nàng thì phải làm sao, xa cách nửa năm, hấn mới biết được, so với tưởng tượng của hấn thì càng ý lại vào nàng hơn. Nhưng mà hấn chần chờ một chút, nói vòng vo hai câu, nhưng vẫn chưa ra khỏi miệng.

"Vương gia?" Hàn Diệp ở bên cạnh lau đi vết máu trên mặt, nghi hoặc thúc giục. Đây là thời khắc nhạy cảm, trên chiến trường từng chi tiết nhỏ

đều có thể quyết định thành bại, bọn họ không thể để mọi chuyện thất bại!

Cao Trường Cung thầm thở dài một tiếng, dùng tay gỡ mặt nạ quý bằng vàng dính đầy máu tươi, ngẩng đầu nhìn về thái dương trên bầu trời.

Mọi tiếng động đều im bật, ngàn vạn ánh mắt đều đồng thời nhìn chăm chú vào gương mặt tuấn mỹ vô song trên bạch mã, mang theo vài phần tiếc nuối và thương xót, nhưng cả người đều thắm màu đỏ tươi của máu. Giống như A Tu La dũng mãnh thiện chiến, lại giống như sứ giả thiên đình giáng đạo.

"Là Lan Lăng Vương!"

Sau một lúc khiến người khác ngẹt thở, thủ vệ thành Lạc Dương phát ra âm thanh hò hét rung trời, Lan Lăng Vương như mặt trời ban trưa, chỉ dựa vào một lá cờ có thể làm chấn động binh sĩ Bắc Chu, càng không nói đến hiện tại dẫn dắt năm trăm thân vệ phá vòng vây của Bắc Chu đánh thẳng đến thành Lạc Dương, đây là trời ban kì tích!

Khóe môi Cao Trường Cung hơi cong lên, biết chính mình qua một trận, lại là thắng.

Hề đánh là thắng, bách chiến bách thắng.

Tuy rằng tám chữ này nói ra rất đơn giản, nhưng nhất tướng công thành vạn cốt khô. Cao Trường Cung vuốt ve mặt nạ quý bằng vàng trong tay, thầm nghĩ nét mặt quý là dựa vào oan hồn, biết đâu ngay cả mặt trời trên đầu hắn cũng có thể che đi.

[1] Nhất tướng công thành vạn cốt khô: Lời phê phán tai họa của chiến tranh, bên nào cũng mất bao người chết trận.

Từng ấy năm tới nay, Cao Trường Cung không hề để mặt nạ quý bằng vàng rời khỏi thân một lần nào, ngay cả lúc ngủ cũng ở ngay trong tay, có

thể nói mặt nạ này rất quen thuộc. Tuy rằng thời gian trước kia hẳn cho rằng trong mặt nạ nhất định có một ác quỷ, nhưng sau này tiếp xúc, hẳn phát hiện mỗi khi đối phương nói chỉ kiến nghị một kế sách là đủ rồi, hơn nữa đối với chém giết trên chiến trường chỉ là thái độ như một trò chơi nhân gian.

Không phải sao, đối với thần linh mà nói, mạng người không phải chỉ hèn mọn như kiến hôi thôi sao?

Mấy năm nay Cao Trường Cung đã trải qua vô số cuộc chiến to nhỏ, tuy rằng rất nhiều cuộc chiến chỉ cần hẳn mang mặt nạ ngồi trên lưng ngựa áp trận, sĩ khí của binh lính cũng đã rất tốt, nhưng mỗi lần thời khắc mấu chốt, đều phải dùng mặt nạ mượn sức của nữ tử này, trên mặt nạ ngấm một lớp rồi một lớp máu tươi, nhưng Cao Trường Cung lại biết không cần lau chùi vết máu trên mặt nạ, nó sẽ tự động biến mất.

Giống như chiếc mặt nạ quý này hút máu.

Cao Trường Cung vẫn có rất nhiều tâm tư phức tạp với chiếc mặt nạ quý bằng vàng này, đã sợ hãi sự tồn tại của nó, nhưng lại bỏ không được vì nó mang lại thắng lợi.

Quả thật là hễ đánh là thắng, bách chiến bách thắng.

Tiêu Lê nằm ở trên giường ngủ một giấc, mở mắt thì, thấy mặt nạ quý bằng vàng lẳng lẳng nằm bên gối của cô. Xem như là cô đã qua được cửa đại thắng Mang Sơn sao? Sách sử đều ghi chép tình trạng thảm bại của quân đội Bắc Chu: ném doanh bỏ trại, tự Mang Sơn tới cốc thủy, trong ba mươi dặm, quân tư khí giới, đầy đủ sông đầm.

Nghĩ nghĩ, Tiêu Lê muốn lập tức nhìn bây giờ là tình cảnh gì, trở mình đưa tay lấy mặt nạ quý đeo trên mặt. Trong nháy mắt, vừa tiếp xúc đến mặt, bên tai đã vang lên tiếng trống sục sôi. Không phải là tiếng trống trận gõ lúc chiến đấu, cô nghe tiếng trống rất rung động, tràn ngập âm thế hào hùng.

Tiếng trống cuồn cuộn bên tai, giống như sấm sét trước trận bão tố, một tiếng mạnh hơn một tiếng, âm thanh làm lòng của cô chấn động theo, sau đó tim bắt giắc đập nhanh chậm theo tiếng trống cao thấp, chọt nhanh chọt chậm, như áp bách sinh sôi, cả người sôi trào nhiệt huyết, dường như mắt Tiêu Lê thấy được trên sa trường thiên quân vạn mã đứng sừng sững, tình cảnh sát khí tràn ngập kinh người. Sau đó nhịp trống càng gấp gáp, giống như hai quân bắt đầu đánh giáp lá cà, kích động chém giết nhau, khó phân thắng bại. Sau đó bỗng nhiên tiếng trống biến đổi, có thể nghe ra trong đó một đội quân có viên đại tướng phá trận, thẳng tay giết địch, nhảy vào lòng địch, vạn quân lấy thủ cấp của tướng địch như lấy đồ trong túi.

Tiếng trống im bặt, lúc này Tiêu Lê mới phát hiện mình đang đối mặt với một mặt trận trống trận thật lớn, mà tay trống cuối cùng cầm dùi, trong không trung xẹt qua một đường hình cung, giống như là vung đao chém xuống, mặt trống ong ong rung động hồi lâu, mới bình thường trở lại.

Xung quanh bùng lên tiếng trầm trồ khen ngợi nhiệt liệt và tiếng vỗ tay, Tiêu Lê vẫn nhìn tuyết đọng trên mặt đất, suy đoán lúc này chắc là yến tiệc chúc mừng lúc Lạc Dương được giải nguy.

"Thật là tiếng trống êm tai." Tiêu Lê thật tình ca tụng nói. Cô đã sớm không xem Lan Lăng Vương thành NPC bình thường mà đối đãi, đối phương cũng có hỉ nộ ái ố, sẽ vì lời nói của cô mà sản sinh ra tâm trạng khác nhau. Trò chơi này thật sự là làm cô cực kì khâm phục.

"Người nghe được?" Vốn Cao Trường Cung có mong muốn, lúc thời gian diễn tấu trống mang mặt nạ, không nghĩ đến đối phương thật sự có thể nghe. Hắn cầm dùi trống trong tay đưa cho Hàn Diệp đứng bên cạnh, người đã tập thói quen thấy vương gia nhà mình thường hay "nói một mình," thấy nhưng không thể trách xoay người rời đi.

"Là 'Lan Lăng Vương nhập trận khúc' sao? Rất rung động lòng người." Từ khi biết nhập vai của trò chơi này là Lan Lăng Vương, Tiêu Lê vẫn nhớ

đến danh khúc tướng truyền đã lâu, quả thật không làm cô thất vọng, chỉ đơn giản là tiếng trống mà có sức hút như vậy, người chế tác trò chơi này thật bỏ công. Cao Trường Cung vốn là người tùy hứng, không nghĩ đến đối phương vì hấn mà đặt cho tiếng trống một cái tên. Trong lòng đọc lại mấy lần, tâm tình không biết vì sao trở nên phấn chấn. Nhưng mà cũng chỉ một chút mà thôi, Cao Trường Cung nghĩ đến vấn đề bất an trong lòng, nhàn nhạt hỏi: "Tiêu Lê, đến cuối cùng người cần bản vương làm cái gì?"

Tiêu Lê ngẩn ra, tuy rằng cô đã sớm nói tên mình cho Cao Trường Cung biết, nhưng đối phương rất ít gọi tên cô. Hôm nay bỗng nhiên nghe thấy, cảm thấy có vài phần không thích ứng được.

Nhưng mà, cùng một người có vai trong trò chơi, nói thế nào cũng là chơi trò chơi? Nói ra, thế nào đối phương cũng sẽ không tin? Hơn nữa cô nói ra, Lan Lăng Vương là người cổ đại, sao có thể giải thích trò chơi điện tử với người cổ đại? Áp lực của cô thật lớn mà!

Não Tiêu Lê thoáng cái liệt đi, hơn nữa còn chưa lấy lại tinh thần.

Cao Trường Cung cũng biết mình đã hỏi một vấn đề không ổn, nhưng đã tròn bốn năm rồi, đối phương không hề oán giận giúp hấn tác chiến, xử lý việc vật quân đội, lẽ ra nên có yêu cầu mới đúng.

Hấn sợ, cuối cùng đối phương yêu cầu gì đó, hấn không thực hiện được.

Hai người cứ như vậy rơi vào trầm mặc, Tiêu Lê rối loạn nửa ngày, rốt cuộc nhớ đến nhiệm vụ của trò chơi này. Trong sách sử ghi chép, lúc Lan Lăng Vương đại thắng Mang Sơn, thì bị hoàng đế cũng chính là hoàng đế Bắc Tề triệu hồi về kinh thành, tước đoạt quân quyền, tìm đại một lí do, bị hoàng đế ép uống ly rượu độc. Cho nên, công cao hơn chủ không phải là chuyện tốt gì.

Nhưng mà, đã tạo thành một trò chơi, không thể nào bắt người chơi phải chịu kết cục thua được? Chẳng lẽ sau đó đổi thành tiết mục đảo chính ép

vua thoái vị?

Lập tức Tiêu Lê hăng hái bừng bừng bắt đầu du thuyết[1], cô đã sớm thuộc nằm lòng các tư liệu về Lan Lăng Vương, gần như lập tức nghĩ ra vài phương pháp cướp ngôi vị hoàng đế.

Cao Trường Cung không xen vào, chỉ lẳng lặng, cuối cùng chỉ thể dài một hơi, nhẹ nhàng sờ mặt nà mặt mới nói: "Bản vương nhớ kĩ, lúc mới biết người, ở bên miệng người chỉ nói hai chữ trò chơi."

[2] Du thuyết: Thời xưa gọi chính khách đi thuyết khách là du thuyết, đi đến các nước, dựa vào tài ăn nói của mình thuyết phục vua các nước áp dụng chủ trương của mình.

Tiêu Lê cả kinh, không nghĩ đến lúc trước lạnh mồm lạnh miệng, lại bị đối phương nhớ rõ trong lòng. Từ đáy lòng không ý thức cảm thấy hoảng loạn, cô biết mình lại nói sai gì rồi, nhưng chưa tìm ra lí do, chột nghe Cao Trường Cung thản nhiên nói tiếp.

"Có lẽ trong mắt của người, bản vương hay thậm chí là những người khác đều chỉ là một trò chơi của người, nhưng cuộc đời của bản vương, chỉ nằm trong tay của chính mình."

Tiêu Lê há mồm muốn nói gì nữa, nhưng tầm mắt đã trống rỗng. Cô ngây ngốc nhìn trần nhà trắng toát, lòng cũng trống rỗng, lúc lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần. Cô biết Cao Trường Cung đã lấy mặt nạ vàng xuống, hơn nữa cô còn có cảm giác, đối phương sẽ không đeo lại lần nữa.

Nhưng vì sao lại như vậy? Rõ ràng chỉ là một trò chơi, không phải sao?

Ngoài dự đoán của Tiêu Lê, tuy rằng Cao Trường Cung không đeo mặt nạ vàng nữa, nhưng qua mặt nạ cô có thể thấy được thân ảnh của Cao Trường Cung.

Hắn treo mặt nạ ở trên tường, Tiêu Lê giống như là đang xem một đoạn phim truyền hình ngắn dài dòng, xem sinh hoạt của hắn lúc hồi kinh.

Nhìn hắn giải tán hết năm trăm cận vệ, chỉ chừa Hàn Diệp bên người, đóng cửa từ chối tiếp khách. Nhìn hắn cáo ốm, cố tình mắc bệnh không trị, cả ngày ngây ngốc. Nhìn hắn hằng ngày đối mặt với cô mà ngẩn người, chính xác là hắn nhìn chăm chăm vào mặt nạ quý bằng vàng, nhớ đến những năm tháng chém giết trên chiến trường.

Trước đây Tiêu Lê cũng từng than phiền, chính mình không thể nhìn được dung nhan tuấn mỹ của Lan Lăng Vương, nhưng bây giờ ngày ngày nhìn thấy, nhưng không thể kết nối, cô tình nguyện giống như trước đây trêu chọc hắn, sau đó nghiêm túc xin lỗi.

Cô không nên đem cuộc đời người khác, trở thành trò chơi của chính mình.

Cuối cùng cũng có một ngày, cấm quân trong cung phong tỏa vương phủ, hoàng đế ban thưởng một chén rượu độc, đưa đến trước mặt Cao Trường Cung.

Hàn Diệp liều mạng đem mặt nạ quý bằng vàng đưa đến tay Cao Trường Cung, nhưng vì chống lại hoàng mệnh, bị thị vệ giết tại chỗ.

Tiêu Lê không những kinh ngạc mà còn vô lực nhìn cảnh trước mắt, suốt đời Hàn Diệp bảo vệ quốc gia, không chết ở sa trường, mà trái lại chết dưới đao một người.

Đúng là một kết cục đầy châm biếm! Tiêu Lê nổi trận lôi đình, hận không thể lập tức nắm lấy tay Cao Trường Cung bắt hắn đeo mặt nạ, có cô ở đó, chắc chắn hắn có thể phá vòng vây mà thoát, coi như suốt đời trốn trốn tránh tránh, nhưng sẽ không chết không rõ ràng ở chỗ này.

Nhưng Cao Trường Cung không có mang mặt nạ quỷ bằng vàng trong tay, Tiêu Lê thấy được một mảnh tĩnh mịch trong mắt hắn.

"Lúc đó thật sự ta nên nghe lời người nói." Cao Trường Cung vuốt mặt nạ quỷ hung ác, đôi môi mỏng manh cong lên một nụ cười bất đắc dĩ.

Thật ra, chẳng qua là trong cuộc đời có một quyết định sai lầm, vì sao không thể quay đầu lại?

Tiêu Lê khiếp sợ nhìn Cao Trường Cung cầm ly rượu độc uống một hơi cạn sạch, máu độc đen như mực tràn ra bên môi, tí tách rơi trên mặt nạ quỷ trong tay, tầm nhìn của cô, cuối cùng biến thành một mảng tối đen.

Ai cũng nói Tiêu Lê như đang thay đổi thành một con người khác, vô cùng chú tâm học tập. Thành tích cuộc thi đột nhiên tăng mạnh đột nhiên vượt bậc.

Bạn bè không nhận được hỏi, Tiêu Lê chỉ thản nhiên nói, chỉ là không muốn sau này hối tưởng lại, sẽ hối hận không thôi.

Thì ra, cuộc đời không phải là trò chơi, lúc GAME OVER còn có thể chơi lại. Cuộc đời không có treo máy, không có lưu lại, chỉ có thể kiên định đi về phía trước.

Mặt nạ quỷ bằng vàng của cô đã chết theo Lan Lăng Vương, hoàn toàn tĩnh mịch, bất kể cô đeo thế nào, không bao giờ thấy chiến hỏa tán loạn trong sa trường, và đình viện cổ hương cổ sắc.

Tiêu Lê hiểu được, biết mặt nạ quỷ bằng vàng trong tay mình e rằng không phải là thiết bị trò chơi ba chiều.

Nhưng cuối cùng mọi chuyện này có ý nghĩa gì? Cô không muốn cuộc sống của chính mình, cũng biến thành một trò chơi.

Không lâu sau khi khai giảng, Tiêu Lê nhận được một phong thư, trên thư viết xin gửi mặt nạ quỷ bằng vàng về một nơi.

Tiêu Lê do dự một buổi tối, quyết định dựa theo lá thư này viết, đem mặt nạ gửi đi. Nếu mặt nạ đã không thể liên hệ với người nợ, vậy cô giữ lại cũng không có gì để dùng.

May mà cô còn có tấm áp phích.

Bác sĩ mang theo hộp thức ăn nhanh đi vào Á Xá, vừa lúc một người đi qua sát bên. Cậu thấy áo sơ mi công ty trên áo người nợ, không khỏi bật cười nói: "Ông chủ, anh lại có thể dùng chuyển phát nhanh sao? Thật thời thượng!"

"Không ghi địa chỉ người gửi, tôi cũng không biết là ai gửi." Ông chủ vừa nói vừa cẩn thận mở gói hàng ra, lộ ra mặt nạ bằng vàng trông rất hung ác.

"Ừa, đây là đồ cổ gì?" Bác sĩ căn chiếc đũa, hiếu kì nhìn qua.

"Đây là mặt nạ vàng của Lan Lăng Vương." Ông chủ do dự trả lời.

"Cái gì? Còn có đồ cổ cậu không xác định được? Thật là thần kì mà!" Bác sĩ nhú mày.

"Không phải không xác nhận được đây là cái gì, mà là không biết cuối cùng là ai kí gửi." Ông chủ hạ tầm mắt, cố gắng suy nghĩ.

Bác sĩ ở bên cạnh nhìn, cuối cùng bị ánh vàng mê hoặc, tay chạm vào mặt nạ quỷ bằng vàng. Cảm giác lạnh lẽo truyền đến đầu ngón tay, dường như có tiếng gọi từ xa xôi.

"Hoàng huynh."

Bác sĩ như bị điện giật thu hồi tay, ngạc nhiên nghi ngờ.

"Làm sao vậy?" Ông chủ chú ý đến hành động khác thường của cậu.

"Không có gì." Bác sĩ cười cười, cho rằng chính mình nghe nhầm. Trục cả đêm, tinh thần thực sự là tệ mà!

Ông chủ nhìn chăm chăm mặt nạ quỷ trong hộp gỗ một lúc lâu, cuối cùng để qua một bên, ngẩng đầu cười nói: "Ăn cơm trước đi."

Bác sĩ thông dong đưa hộp thức ăn nhanh qua, sau đó nhanh chóng ngồi than vãn. Ông chủ nghe mãi cũng thành thói quen, luôn luôn gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Hai người không hề thấy, dưới ánh đèn cung đình mờ mịt, bên ngoài mặt nạ quỷ bằng vàng, giống như xẹt qua một tầng máu tanh oán khí, trong chớp mắt đã biến mất không thấy.

Tại một chỗ mờ tối trong mộ thất, chỉ thấy ngọn đèn hương đông bắc tỏa ra ánh sáng yếu ớt, một con chim sơn ca màu đỏ bay thẳng vào trong mộ đạo, đập cánh làm không khí chuyển động càng làm ngọn đèn lay động nhiều hơn.

Chim nhỏ màu đỏ đậu vào sát rìa quan tài, cúi thấp nhìn nam tử đang nằm trong đó. Người này mang mặt nạ quỷ bằng vàng, cùng mặt nạ vừa được kí gửi đến Á Xá giống nhau như đúc. Mặt nạ quỷ bằng vàng che khuất gương mặt hắc, chỉ có tóc dài màu trắng bạc lộ ra bên ngoài, sắc vàng và bạc hòa lẫn, đúng là so với bất cứ trân bảo nào cũng đều đẹp hơn.

Chim nhỏ màu đỏ nghiêng đầu mê muội nhìn một lúc, cuối cùng nhịn không được nhảy vào trong quan tài, dùng miệng mình chải vuốt mái tóc dài màu trắng bạc.

Chủ nhân, đừng ngủ nữa, bầu trời tối đen rồi, có thể đi ra ngoài chơi rồi!

Nam tử nằm trong quan tài, dường như nghe được tiếng lòng của chim nhỏ màu đỏ, trong hốc mắt sâu và đen của mặt nạ quý bằng vàng, đôi mắt chậm rãi mở, để lộ một đôi mắt màu đỏ.

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 2

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Cửu Long Bôi (1)

Một.

Bác sĩ mệt mỏi đi ra từ phòng phẫu thuật, vừa đi vừa viết tóm tắt bản báo cáo phẫu thuật. Mới vừa xong một ca phẫu thuật tám tiếng đồng hồ, đứng bên bàn phẫu thuật một đêm, bây giờ mỗi bước đi đều thấy chân như muốn nhũn ra.

Lúc này cậu cần gấp ăn một bữa đại tiệc lớn để bổ sung năng lượng, nhìn tập bệnh án trong tay, bác sĩ cũng bắt đầu cảm thấy chữ mình càng ngày càng như gà bới. Quên đi, ai cũng như nhau, có thể xem hiểu lẫn nhau là được rồi. May mắn việc tiếp xúc với người nhà bệnh nhân đều có chủ nhiệm ở phía trước giúp đỡ, bây giờ cậu chỉ cần chịu trách nhiệm hoàn thành văn kiện này là xong.

Bây giờ đã là buổi tối, ngoại trừ phòng cấp cứu vẫn đông người hết chỗ, thì những hành lang khác của bệnh viện đều rất ít người lui đến. Bác sĩ cảm thấy may mắn lần thứ hai khi năm nay mình đã rời khỏi khoa cấp cứu. Cậu cười và chào hỏi ban y tá cùng trực, giao bệnh án đã hoàn thành xong, chuẩn bị quay về phòng nghỉ đối trang phục về nhà. À, nhân tiện đi đến Á Xá xem một chút, nếu ông chủ chưa ăn cơm, thì kéo anh ta ra ngoài cùng nhau ăn một bữa lớn.

Nghĩ đến món cá kho cay ngon lành, trong lòng bác sĩ lập tức dễ chịu, bước chân cũng nhanh hơn rất nhiều. Lúc cậu đi qua góc cầu thang đi xuống, không đoán được có một người đi lên sát tường, vừa lúc đó đụng trực diện vào cậu. Bác sĩ thầm kêu không tốt, cậu không thể rút nửa bước chân lại được, tay vịn cầu thang thì ở rất xa bên kia, cậu không thể với tới.

May mắn là bên tường sát bác sĩ cũng có tay vịn, để thuận tiện cho những bệnh nhân lên cầu thang không tiện, tay trái bác sĩ nắm tay vịn, nhưng thân hình lại nghiêng về phía trước, khước mắt phát hiện đối phương cẩn thận cầm một chiếc cốc, không cần nghĩ cũng biết trong đó chắc chắn là nước nóng, nếu bị chiếc cốc này tạt trúng, chắc chắn cậu sẽ ướt cả người.

Bị nước nóng tạt vào người hay là lăn xuống cầu thang phải chọn một, đại não bác sĩ còn chưa lựa chọn xong, thân thể cậu cũng đã phản ứng, tay trái cầm tay vịn, ngã qua bên phải.

Nếu đổi lại là người khác, chắc chắn sẽ nhảy qua phía bên phải cầu thang, nắm lấy tay vịn bên kia có thể tránh khỏi bị ngã. Nhưng bác sĩ rất trân trọng hai bàn tay, bình thường ngay cả rửa chén hay làm việc nhà đều phải mang bao tay cao su để bảo vệ. Chỉ lo sẽ có cái gì bất ngờ làm bị thương hai tay, dưới tình huống này, bác sĩ tuyệt đối không thể mạo hiểm sẽ bị thương cổ tay để cầm tay vịn, thậm chí còn kiềm chế ý muốn lấy tay chống đỡ, đem hai tay đặt trước ngực, theo phản xạ nhắm hai mắt lại, định dùng lưng để đỡ va chạm.

Cảm giác đau đớn không xuất hiện như dự đoán, bác sĩ cảm thấy một cánh tay vòng ở thắt lưng mình, đem cậu từ sát vách cố gắng kéo lại. Bác sĩ kinh ngạc mở hai mắt, mới phát hiện mắt kính trên mũi mình đã sớm vì những sự cố ngoài ý muốn mà rơi ở chỗ nào. Với ánh mắt mơ hồ, bác sĩ phát hiện mình được anh bạn sắp chạm mặt nhau cứu, mà chiếc cốc trong tay đối phương vẫn cầm rất chắc, rõ ràng là đã cứu cậu rất điêu luyện, rất thuận lợi. Bác sĩ nhìn không rõ thấy đối phương mặc áo liền nón, che khuất diện mạo, với độ cận nặng của cậu không thể nhìn rõ tướng mạo của đối phương được. Nhưng trong tiềm thức bác sĩ nghĩ, người này không phải là nhân viên trong bệnh viện bọn họ. Khó xử với sự giúp đỡ của đối phương mới đứng vững, bác sĩ cúi đầu tìm kiếm mắt kính đã bị rơi, âm thanh rõ ràng nói: "Đã khuya rồi, thời gian thăm người thân cũng đã qua, nếu đến khám bệnh xin mời đến phòng cấp cứu." "Hoàng huynh..." Âm thanh nỉ non

của đôi phương loáng thoáng vang lên, thân thể bác sĩ cứng đờ, gần như hoài nghi lỗi tai chính mình nghe được âm thanh huyền ảo. Nhưng giây sau bác sĩ đã bị sự đau đớn trên tay trái thay đổi sự chú ý? Tay bị đứt lúc nào! Sao cậu không cẩn thận như vậy? Nhưng may mắn là tay trái, vết thương cũng không sâu...

"Mắt kính của anh đây." Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của người nọ vang lên, lần này là nói bên tai bác sĩ. Bác sĩ thấy từ bên trái mình đưa qua đồ vật, theo phản xạ dùng tay trái cầm lấy.

Trong khoảnh khắc lúc đầu ngón tay đụng đến một vật lạnh lẽo, bác sĩ biết đây không phải là mắt kính của mình, nhưng còn chưa thấy rõ là cái gì, thì giống như ý thức bị rút đi, cái gì cũng không biết.

Hồ Hối lần nữa dùng một tay kéo bác sĩ yếu ớt kéo vào lòng mình, tay kia nhặt cốc ngọc rơi trên mặt đất lên.

Hắn nhìn vết máu chói mắt trên cốc ngọc, hài lòng cong khóe môi lên, sau đó đôi mắt đỏ tràn ngập chờ mong nhìn về phía cánh tay của cậu thanh niên đang ngủ say.

"Hoàng huynh, ta biết huynh còn đang ở trong thân thể này, chỉ cần ta phong ấn linh hồn này, huynh sẽ tỉnh dậy lần nữa."

Hai.

"Tình hình là như vậy, đến khi bảo vệ bệnh viện thấy bất thường mới đến, thì cậu ấy đã hôn mê bất tỉnh, người kia còn để lại chiếc cốc ngọc này trước khi trốn thoát." Thuần Qua đứng trong Á Xá, cau mày ngửi mùi huân hương trong cửa hàng đối với cậu rất quái lạ, "Cậu ấy còn đang ngủ, tôi hoài nghi chiếc cốc này là ở chỗ ông chủ nên cầm đến, sợ anh lo lắng, nên trước tiên đến đưa." Cậu vừa nói, vừa cẩn thận lấy từ trong lòng ra chiếc cốc bạch ngọc, nhẹ tay đặt trên quầy hàng.

Ông chủ không tự tay cầm lấy cốc bạch ngọc, chỉ nhìn chăm chăm vết máu chói mắt trên mặt cốc một chút, thản nhiên nói: "Chiếc cửu long bôi này không phải là đồ trong cửa hàng."

Chiếc cốc bạch ngọc này gọi là Cửu long bôi sao? Thuần Qua nhìn lướt qua, quả nhiên lên trên cốc khắc nổi tám thần long tư thái khác nhau, hơn nữa từ chỗ tay cầm tạo thành một hàng dài, tổng cộng vừa đúng chín con rồng. Dù cho không biết lai lịch của thứ này, Thuần Qua cũng có thể thấy giá trị của chiếc Cửu long bôi này rất xa xỉ. Cậu biết bác sĩ luôn nán lại trong cửa hàng đồ cổ, cho nên chỉ lo chiếc Cửu long bôi này cũng là cổ vật quý giá, nếu sơ suất phá hỏng thì cậu không thể bồi thường nổi, "Vậy trước tiên cứ gửi lại chỗ của ông chủ trước, tôi sợ trong bệnh viện có người đến người đi, nếu làm mất hoặc bị bể cũng không tốt. Tôi đi về trước ha!" Dù sao Thuần Qua cũng thấy ở trong cửa hàng đồ cổ này thật âm trầm, tối tăm, ở lại một lúc đều cảm thấy cả người khó chịu.

"Cậu ấy có khỏe không?" Lúc Thuần Qua xoay người rời khỏi, bỗng nhiên ông chủ mở miệng hỏi.

"À, vẫn còn ngủ, đã kiểm tra thân thể cho cậu ấy rồi, không có vấn đề gì? Có lẽ do liên tục phẫu thuật với cường độ cao nên mệt mỏi thôi, chờ cậu ấy tỉnh lại rồi hãy nói. Đi ha!" Thuần Qua cũng vội vã trở về làm, thuận miệng nói xong rồi rời đi.

Ông chủ chưa từng nói gì cả, chỉ là đi vào phòng trong, tìm một hộp gấm kích thước xấp xỉ, đặt Cửu long bôi lên trên.

"Ông chủ, anh vừa đặt vật nào vào vậy? Tôi có thể thấy được nha! Nhanh lên đem tới cho tôi nhìn một chút!" Bác sĩ lấy lại ý thức, đầu tiên nghe được âm thanh quen thuộc của viện trưởng.

Cái gì? Bây giờ cậu đang ở Á Xá sao? Cậu nhớ rõ vừa rồi đang ở trong bệnh viện kia mà? Bác sĩ cố gắng mở hai mắt, nhưng cảm thấy trước mắt mình là một mảnh tối đen, hơn nữa thân thể cũng không thể nhúc nhích.

Rốt cuộc là tình trạng gì đây? Lẽ nào là cậu bị bóng đè? Chẳng lẽ lúc đó thật sự cậu bị ngã cầu thang, toàn thân bị gãy xương sao? Nhưng mà không hề cảm thấy đau đớn!

Bác sĩ đang miên man suy nghĩ, đột nhiên trước mắt tỏa ra ánh sáng lóa mắt, gương mặt của viện trưởng phóng đại mấy lần ở trước mặt cậu, làm cậu sợ đến sửng sốt.

Mà viện trưởng so với cậu còn ngạc nhiên hơn, hít một ngụm khí lạnh nói: "Trời ơi! Chín con rồng! Cốc mỏng bằng bạch ngọc! Loại ngọc này! Kiểu dáng này! Chẳng lẽ Cửu long bôi mà hoàng đế Khang Hy yêu thích nhất?"

"Cửu long bôi." Thanh âm nhẹ nhàng của một người từ cửa khắc hoa vang lên, bác sĩ dễ dàng nhận ra chủ của giọng nói này là vị họa sĩ hay ra vào Á Xá, ngoại trừ anh ta, âm điệu cũng những người khác tuyệt đối không có trong sự bình thản mà mang theo sự kiêu ngạo dày đặc. "Vừa khéo, cậu cũng ở đây hả?" Viện trưởng nhìn thoáng qua hướng bên cạnh, sau đó ánh mắt lại dính vào đây, "Cửu long bôi này chỉ dùng để đựng rượu, nếu như đựng ngọc tửu, có thể thấy trong chén bay lên chín con giao long. Trong truyền thuyết, trước đây trên giang hồ có tên cường đạo là Dương Hương Vũ, đã vì chiếc bôi này mà ba lần lên vào hoàng cung, nhưng không trộm được, mà càng làm cho danh tiếng của Cửu long bôi lan truyền nhanh hơn. Lúc Khang Hy băng hà, Cửu long bôi là vật Khang Hy yêu thích cũng chôn theo xuống Cảnh lăng. Đến thời kì kháng chiến, một đám thổ phỉ thừa dịp đào lên trộm cắp trong Cảnh lăng, không biết Cửu long bôi lưu lạc đến đâu. Ông chủ, cái cốc này có phải là Cửu long bôi trong truyền thuyết không?"

Ông chủ không trả lời, mà họa sĩ kia nhìn thoáng qua, sau đó lại phớt lờ đi vào phòng trong của Á Xá.

Bác sĩ không để ý đến thái độ của họa sĩ, vì dường như cậu phát hiện một chuyện làm cậu cảm thấy sợ hãi. Sao miệng viện trưởng nói Cửu long bơi, nhưng mắt lại nhìn chăm chăm vào cậu? Ông ta đâu có sở thích gì quái lạ!

Bác sĩ mở to mắt nhìn viện trưởng cẩn thận lấy khăn tay ra, lau khô tay, hai mắt sáng lên vươn tay đến chỗ cậu, làm cậu sợ hãi muốn thét lên. May mà ông chủ giải cứu cậu đúng lúc: "Tin tôi đi, ông sẽ không muốn chạm vào Cửu long bơi đâu."

Tay viện trưởng dừng giữa không trung: "Vì sao? Còn có truyền thuyết gì nữa sao?"

"Truyền thuyết kể rằng chỉ có chân long thiên tử mới có thể đụng đến Cửu long bơi, ngoài ra người nào đụng đến sẽ..." Ông chủ thích thú dừng lời.

"Sẽ thế nào?" Viện trưởng gấp gáp hỏi.

"Ai biết được? Ông có thể thử xem mà." Ông chủ mỉm cười.

"..." Viện trưởng nghe xong ngoan ngoãn thu lại cánh tay.

Bác sĩ nghe vậy muốn cười, rõ ràng là ông chủ gạt người mà? Nhưng viện trưởng lại hoàn toàn tin! Đang cười thầm, bác sĩ phát hiện thân thể mình thay đổi hướng, đối diện với ánh mắt thâm u của ông chủ, cậu ngẩn ra, sau đó hoảng hốt. Bởi vì trong con người tăm tối của ông chủ, cậu thấy hình ảnh phản chiếu của chính mình, là một chiếc ngọc bơi được chạm khắc tinh xảo!

Nhất định là cậu đang nằm mơ. Đúng, giống như lần trước với Hoàng Lương chấm, nhất định là vậy.

Bác sĩ nghĩ như vậy, thì bình tĩnh hơn, dù sao chính mình cũng đang nằm mơ! Nhưng mà, không phải ông chủ nói với viện trưởng không thể chạm vào Cửu long bôi sao? Sao sau khi viện trưởng đi, anh lại chính tay cầm đi? Bác sĩ vừa càu nhàu, vừa có cảm giác mình bị một đôi tay lạnh lẽo cầm trong tay.

Giấc mộng này thật sự là quá kì lạ!

Cậu bị đặt trong tầng thứ ba của bảo khố, theo góc nhìn của cậu, có thể thấy rõ ràng tình hình trong Á Xá. Bác sĩ nhìn ông chủ cầm khăn lau từng món đồ cổ, thế mới biết bình thường ông chủ cũng cần phải quét tước làm vệ sinh, cậu tưởng đối phương mười ngón tay không chạm nước, dùng phương pháp cổ quái để giữ cho Á Xá không có một hạt bụi "Này tên mới đến." Lúc bác sĩ đang miên man suy nghĩ, đột nhiên nghe được một thanh âm già nua.

Bác sĩ nhìn khắp xung quanh, nhưng không thấy một người khách nào đi vào cửa hàng, kỳ quái hơn nữa là ông chủ không hề nghe thấy, vẫn miệt mài làm việc như cũ.

Chắc là cậu lại nghe nhầm rồi... Bác sĩ mới vừa nghĩ như vậy, lại phát hiện lư hương Bác Sơn toát ra khói từ miệng rồng vàng, giống như là tự có ý thức, không có gió cũng bay đến chỗ cậu: "Tên mới đến, từ đâu mà đến?"

Bác sĩ bị làn khói quấn được một lúc, trong tiềm thức muốn ngạt thở, nhưng trong một giây lại nhớ ra hiện tại mình đang nằm mơ, hơn nữa cậu lại biến thành một chiếc ngọc bôi vô cùng hoang đường, cho nên hít một chút khói cũng không có vấn đề gì.

"Ông... Đang nói chuyện với tôi?" Bác sĩ thử mở miệng, nhưng âm thanh lại không giống giọng của mình như trước, giống như một người

khuất mặt, cậu phát hiện âm thanh giống như là cảm giác ngọc bôi vo ve rung động, nhưng có thể hiểu được.

"Trong cửa hàng ngoại trừ tiểu tử người ra, còn có ai mới đến?" Lư Bác Sơn có vẻ rất kiên trì, khói tản ra như lúc trước, giống như là một ông lão biếng nhác, một lần nữa trở về ghế nằm. Cách ông ta nói nửa cổ đại nửa hiện đại, làm bác sĩ nghe đến nhức đầu.

"Bác Sơn huynh, huynh quên rồi sao? Còn có một người mới đến, mặt nạ quý bằng vàng vẫn được treo trên tường, tuần trước mới đến." Một giọng nữ êm tai xuất hiện, lúc này bác sĩ mới nhìn qua phía phát ra âm thanh, phát hiện đèn cung đình Trường Tín bên cửa trái lúc cô gái này nói nảy lên vài cái.

"Mặt nạ quý kia, oán khí quá nặng." Khói từ lư hương Bác Sơn lay động vài cái, như là biểu hiện ông ta vô cùng bất mãn, "Thật không biết vì sao ông chủ giữ lại mặt nạ quý kia, dù sao cũng làm cho ta có cảm giác bị người ta nhìn trộm, làm mất đi sự hài hòa trong Á Xá, đúng là không tốt.""Ôi, trong mặt nạ quý bằng vàng, lại phong ấn linh hồn một mỹ nam tử! Tiếc là người nọ còn bị phong ấn, không thể ra nói chuyện phiếm với chúng ta." Ánh nến trong đèn cung đình Trường Tín lại nảy lên, có thể nghĩ ra đây là một cô gái tính tình hoạt bát vui vẻ.

Không đúng không đúng, bác sĩ vội vàng xóa đi ý nghĩ này trong đầu. Sao cậu có thể nghĩ như vậy? Có kì lạ đến mức nào, đó cũng chỉ là một ngọn đèn thôi!

"Lô Bác Sơn... Đèn cung đình Trường Tín... Lại có thể nói?" Bác sĩ nhin không được bắt đầu càu nhàu, dù cho đây là cảnh trong mơ của cậu, có thái quá không? Dù sao cũng là đồ cổ?

"Chậc, người có thể nói sao? Cừu long bôi thật giỏi mà?" Đèn cung đình Trường Tín dùng ngữ điệu khinh bỉ nói, "còn nữa, ta là Linh Lung, bên

cạnh là tiểu muội là của ta Lâm Lang, nàng không thích nói chuyện. Từ khi tỷ muội Lang Gia chúng ta cùng Cẩn Du đều lập gia đình, càng không thích nói nữa."

"Giả... Xuất giá?" Bác sĩ hoảng sợ, đèn cung đình Trường Tín còn có thể lập gia đình sao? Gả cho ai? Bóng đèn sao? Hơn nữa đèn cung đình Trường Tín đều chế tạo từ đồng mà? Sao đều lấy tên đẹp vậy?

"Sao? Khinh thường chúng ta chưa bao giờ đi ra ngoài sao? Hừ! Ánh mắt của bản tiểu thư rất tinh tường." Giống như là đã chạm đến nỗi đau của Linh Lung, ánh nến của đèn cung đình Trường Tín lại nảy lên, có thể nhìn ra tâm tình của nàng rất kích động. Mà đèn cung đình Trường Tín bên cạnh vẫn rất bình tĩnh cháy tiếp, hai ngọn đèn một bình tĩnh một kích động, hình thành nên sự đối lập rõ nét.

"Là... Là..." Bác sĩ hoàn toàn không nói nên lời.

"Bác Sơn gia gia, vị tiểu huynh đệ mới đến này, có điểm rất kỳ quái." Bỗng nhiên một giọng rất rõ ràng xen vào, "không phải gia gia người nói, chỉ có đồ cổ ngàn năm mới có thể ngưng tụ thành tinh phách, Cửu long bôi này nhiều lắm cũng chỉ là vật ba bốn trăm năm thôi, thật kỳ quái."

Bà nó kì quái! Cái kì quái nhất rõ ràng là cửa hàng này mà! Cái gì mà Á Xá! Rõ ràng mỗi món đồ cổ bên trong đều có thể nói được mà! Chỉ là vật ba bốn trăm năm! Bác sĩ kiềm nén kích động muốn gào thét nhìn về phía cất tiếng nói, trực giác nói nơi phát ra âm thanh là đĩa sứ ánh thanh trắng men đối diện trong Bách bảo các, còn nhớ viện trưởng từng nói chắc là đồ cổ thời Tống.

Đồ vật triều Tống gì đó đang nói, có nhầm hay không?

"Chỉ cần có chấp niệm, tất cả đều có thể." Lô Bác Sơn nói rất nhanh câu quảng cáo đang lưu hành.

Bác sĩ mệt mỏi mà nói: "Tôi không phải là Cửu long bôi, trước hôm nay, tôi còn là người mà." Nhất định là cậu mơ lung tung rồi, thật ra tỉnh lại là tốt rồi, cần gì tính toán với đồ cổ.

Nhưng cậu vừa dứt lời, lại phát hiện bầu không khí trong cửa hàng có gì không đúng, sau lúc yên lặng ngắn ngủi, đột nhiên vang lên âm thanh thì thào.

Tuy rằng bác sĩ nghe không rõ lắm chúng nó nói cái gì, nhưng vẫn làm cho cậu sởn tóc gáy. Đập vào mắt cậu có thể thấy được, rõ ràng là trong cửa hàng chỉ có một mình ông chủ, nhưng có cảm giác toàn bộ cửa hàng đồng sống lại, tiếng người ồn ào, chỉ nghe âm mà không thấy người. Bác sĩ kinh sợ một lát, không biết phải nói gì. Cậu sớm biết trong cửa hàng của ông chủ có đồ cổ giá trị xa xỉ, nhưng không nghĩ rằng lại có nhiều đồ cổ có niên đại lâu như vậy. Dựa vào cách nói của chiếc đĩa mè kia, có thể nói đồ cổ ở đây ít nhất là một ngàn năm tuổi! Lại có thể có nhiều như vậy!

Đây chỉ là ở mặt tiền cửa hàng, còn có phòng trong mà người ngoài khó được vào... Bỗng nhiên bác sĩ nghĩ, câu chiếc đĩa mè kia nói "Đồ vật ba bốn trăm năm" cũng không tính là quá đáng.

"Tiểu huynh đệ, cậu nói là thật sao?" Không biết qua bao lâu, trong cửa hàng yên tĩnh trở lại, lư hương Bác Sơn đại diện đặt câu hỏi.

"Là thật, hôm qua tôi còn cho ông thêm hương liệu..." Bỗng nhiên bác sĩ nghĩ giấc mộng này quá là kì lạ. Nhất định là cậu thức dậy sai cách rồi...

"À! Nhất định là bỏ hương Ấn Độ giá rẻ vào trong lò của ta! Muốn xông chết lư hương ta có phải không!" Bỗng nhiên lư hương Bác Sơn càng kích động hơn, phun khói như núi lửa bùng phát.

"Có tốt không... Lúc tôi vừa đi ngang qua cửa hàng chuyên bán hương liệu người ta biếu tặng... Tôi có nhìn thoáng qua, cũng là đàn hương loại

một!" Bác sĩ dè dặt giải thích. Cậu còn cố ý hỏi qua ông chủ, lúc đó ông chủ đâu có nói không thể!

"Cậu biết bình thường ông chủ cho hương gì không? Là kỳ nam đó! Là trầm hương thượng hạng đó! Chỉ có hoàng đế mới có thể dùng kỳ nam hương! Thậm chí thời Hán còn nói nó có công dụng hoàn hồn! Vào thời Tống, kỳ nam hương cũng đã có giá 'Nhất phiến vạn kim' đó! Loại hương giá rẻ của cậu có thể lọt vào mắt ta sao? Thật là muốn xông chết ta!" Lư hương Bác Sơn rít gào, nhất thời tiếng vang lượn lờ trong cửa hàng, bác sĩ bị gào đến đầu óc choáng váng. "Bác Sơn huynh, hiện tại quan trọng không phải cái này." Vừa cất tiếng rít gào, ai cũng không thể chịu được, Linh Lung nhanh chóng xen vào nói: "Người là bác sĩ hay đến cửa hàng chơi sao? Là một đời chuyển thế của Phù Tô?"

"Ừ, người cô nói chính là tôi." Nghe bản thân mình là chuyển thế của ai đó, điều này làm cho ngực bác sĩ cảm thấy khó chịu. Nhưng mà cậu không thể phủ nhận, dùng sao những món đồ cổ này đã ở cùng ông chủ nhiều năm, những chuyện nghe thấy được chắc chắn không ít.

"Vậy thì nguy rồi, người mà đem Cửu long bôi đến đây có nói, thân thể của cậu đã bị hôn mê. Xem ra chắc chắn là cái cốc này có vấn đề." Giọng nói của Linh Lung càng nghiêm trọng.

"Có vấn đề?" Bác sĩ giật mình, nhớ đến người kì quái kia xuất hiện trong bệnh viện, mà không phải trong tay cậu ta cũng cầm một chiếc cốc sao? Chẳng lẽ cậu không phải đang nằm mơ? Mà là thật sự biến thành một cái chén?

"Giống như người có người tốt kẻ xấu, đồ vật cũng chia ra tốt xấu." Lư hương Bác Sơn bình tĩnh lại một chút, khói phun ra cũng ổn định hơn nhiều. Hình như ở nơi này, ông ta và Linh Lung có thân phận cao nhất, cho nên lúc bọn họ nói chuyện, không có ai xen miệng vào. "Có những đồ vật vì để khấn cầu trời xanh mà chế tạo ra, ví dụ như là lễ khí tới trời. Cho nên

những đồ vật ngưng kết lại tâm huyết thành kính của thợ thủ công, trong khoảnh khắc chế tạo ra tràn ngập linh tính, cũng rất dễ dàng ngưng tụ thành tinh phách. Rất nhiều quái vật thời cổ trong tiểu thuyết, đều tưởng là hiện thân của yêu quái dân gian, nhưng đa số là tinh phách của đồ vật. Còn có một loại đồ vật rất dễ ngưng tụ thành tinh phách, chúng nó được tạo ra là vì thù hận. Đây, ví dụ như vụ cổ ngẫu của Trần A Kiều. Yểm Thắng hẳn vẫn không biết."

Khói của lư hương bác sơn lúc ẩn lúc hiện lượn lờ mà bay lên, trong không khí yên tĩnh mà xoay tròn, có vẻ khá phiền muộn.

"Nhắc đến cái tên cổ chấp kia làm gì? Bị phong ấn hai ngàn năm còn chưa thông suốt, đáng đời hẳn vì một

nữ nhân mà đánh mất tinh phách." Linh Lung làm bộ dạng nghiêm khắc.

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 2

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Cửu Long Bôi (2)

Bác sĩ nhớ đến vụ cổ ngẫu mà bọn họ nhắc tới, tính ra thì vụ cổ ngẫu và lô Bác Sơn với đèn cung đình Trường Tín đều là đồ cổ triều Hán, cùng vượt qua năm tháng trong dòng lịch sử, chắc chắn không thể cạn tình nghĩa. "Vụ cổ ngẫu kia, không phải bị đưa đến viện bảo tàng sao? Chắc chắn sẽ được chăm sóc tốt mà."

"Hừ! Viện bảo tàng? Đó là mộ phần của chúng ta. Ai muốn vào đó chứ? Nơi đó nhận đồ cổ bị mất đi tình phách chính là vật chết, càng đáng thương hơn, lúc còn có ý thức bị giam lại, rõ ràng là giống như đang ngồi tù." Âm thanh lại vang lên ồn ào, dưới ánh đèn chiếu rọi, ánh men xanh tản ra tản ra ánh sáng chói mắt, "nghe nói hôm kia còn có một cái Ca Diêu hình cánh hoa vỡ vụn, là huynh đệ thời Tống của tôi đó! Thật đáng thương, cứ như vậy, ngay cả thân thể hoàn hảo cũng bảo vệ không được. Rủi rít rủi rít..."

Bác sĩ không nói nên lời, quả là một sự kiện gây xôn xao, ngay cả người không để ý chuyện bên ngoài như cậu nghe nói qua, tự nhiên sực sực không ngớt.

"Khụ, trở lại chuyện chính." Lư hương Bác Sơn thấy chủ đề có chút xa, đành phải ho khan hai tiếng. "Chiếc Cửu long bôi này chạm từ ngọc Hòa Điền vô cùng tốt, ngọc có tác dụng xua cát tị hung, nếu cậu là Phù Tô chuyển thế, chắc hẳn lúc được sinh ra đã cũng đeo khóa trường mệnh rồi phải không?"

"Ừ, đúng rồi." Bác sĩ không biết lư hương Bác Sơn nói về chuyện này làm gì, cậu đã đem hai mảnh khóa trường mệnh bị vỡ đặt vào trong quan tài ở địa cung Tần lăng.

"Đồ ngọc thượng cổ có khả năng hút hồn phách của người, khóa trường mệnh từng giam giữ hồn phách sứ tử trước khi chết của Phù Tô, cậu sắp tay làm vỡ mới giải thoát được." Bác Sơn lơ chỉ điểm, thanh âm kéo dài mà vẫn chưa nói xong.

Bác sĩ ngẩn ra, hỏi ngược lại: "Là ông nói, ngược lại hồn phách của tôi bị hút vào trong Cửu long bôi này sao?"

"Đúng vậy, nhưng không biết vì sao lại xảy ra tình huống như vậy, người bình thường trước khi chết sẽ có chấp niệm tương đối mạnh mẽ, có khả năng bám vào đồ ngọc khá lớn. Nhưng cậu là linh hồn sống, thân thể cũng rất tốt, chẳng lẽ có ai động chân động tay gì phải không?" Lô Bác Sơn không thể giải thích được.

"Ý nói là nếu chiếc cốc này rơi vỡ thì tôi có mới có thể được giải thoát?" Bác sĩ lại bắt đầu phiền não rồi, trong Á Xá, ông chủ có thể lỡ tay làm vỡ đồ vật sao? Điều đó không hề có khả năng!

"Không chỉ như vậy, đồ ngọc thượng cổ có thể kéo dài thời gian bảo vệ hồn phách, nhưng Cửu long bôi chỉ là đồ cổ khoảng ba, bốn trăm năm, ta thấy nhiều lắm cũng chỉ có thể bảo vệ linh hồn cậu bảy ngày không tan mà thôi." Linh Lung có chút thương tiếc nói.

Thương tiếc? Thương tiếc cái đầu cô! Cậu còn chưa chết đâu được chưa!

Bác sĩ bắt đầu hấp tấp, trong vòng bảy ngày muốn đánh vỡ một chiếc cốc, với tình hình là cậu không thể động đậy, thật là giống như nghìn lẻ một đêm.

Bị nhốt trong Cửu long bôi không thể động đậy đã đến đêm ngày thứ tư rồi, từ trong lòng thấp thỏm lo âu đến bây giờ bác sĩ cũng đã mất cảm giác, bởi vì cậu đã thử qua rất nhiều cách, cũng không thể làm cho ông chủ chú ý, cũng không thể làm cho Cửu long bôi này động đậy một chút.

Có lẽ vận mệnh mình là như vậy, thật sự không phải cậu đã sớm chết sao?

Bác sĩ hoàn toàn im lặng, nghe âm thanh của đồ cổ mà chán nản không nói. Các món đồ cổ đều đã trải qua ngàn năm, nhìn quen sống chết, cho nên cũng không cảm thấy chuyện bác sĩ bị nhốt trong Cửu long bôi là chuyện rất quan trọng.

"Tiểu huynh đệ, không có việc gì, đời người mà, vừa mở mắt, nhắm mắt, cả đời này liền trôi qua. Đơn giản!" Khói từ lư hương Bác Sơn bay lên, nói một câu lưu hành không phổ biến lắm.

"Cậu lo lắng cũng không được gì, chúng ta cũng cần dọn nhà đi chỗ khác. Chắc, nhưng mà sau đó chuyển thể của Phù Tô sẽ không chết, cũng không biết ông chủ có tiếp tục tìm kiếm không!" Ánh nến của Linh Lung nảy lên, nói lời vu vơ, không để ý đến tâm trạng bác sĩ.

Bác sĩ biết những món đồ cổ này sẽ không vì một người mà nói khéo, bị Linh Lung không khách khí nói như vậy, chỉ là trong lòng cậu thấy khó chịu mà thôi. Cậu không muốn nói về chuyện chính mình, nên lái sang chuyện khác: "Ông chủ luôn luôn dọn nhà sao?"

"Đúng vậy, ở một chỗ lâu quá, nhưng dung mạo ông chủ không thay đổi, chẳng phải sẽ khiến mọi người hoài nghi sao?" Linh Lung hừ nhẹ nói. "Nhưng mà ngày trước vẫn dễ chịu hơn, chỉ cần đổi chỗ là sẽ không có ai nhận ra. Bây giờ internet phát triển, dù cho trốn trong núi sâu, cũng có thể bị người ta tìm ra."

"Tiểu ẩn ẩn vu sơn, đại ẩn ẩn vu thị." Lư hương Bác Sơn cười khê: "Bây giờ ông chủ làm rất tốt."

Quả thật, trên con phố mua sắm này, làm một cái mặt tiền cửa hàng không bắt mắt, thật là không khiến người ngoài chú ý, bác sĩ luôn biết khách hàng của Á Xá luôn ít đến tội nghiệp, nhưng mà cậu nghĩ ông chủ chỉ

mới đến đây ba năm trước thôi, có thể đoán được gần đây tần suất ông chủ dọn nhà ngày càng nhiều, có thể thấy được tình hình không ổn.

Nghĩ đến đây, bác sĩ thở dài, bây giờ thân của cậu còn khó bảo toàn, sao còn lo lắng cho người khác nữa.

Theo thường lệ từ tám giờ sáng Tam Thanh Điều từ phòng trong bay ra, bay đến khung bằng gỗ tử đàn, uống vài ngụm sương sớm mà sáng sớm ông chủ cố tình hứng lấy, ăn mẳm mới.

Bác sĩ nhìn có chút áy náy, ngay từ đầu người nói nuôi Tam Thanh Điều là cậu, kết quả là mấy tháng đầu cậu còn nhớ kỹ chuẩn bị đồ ăn uống cho nó, sau đó vì hết năm y viện bắt đầu trở nên bận rộn, nên không còn chú ý đến nó. May mà có ông chủ chăm sóc, bác sĩ chăm chú nhìn Tam Thanh Điều, nhìn nó vui vẻ ăn mẳm, âm thanh véo von quanh quẩn trong cửa hàng, không biết vì sao có chút tham.

Đã vài ngày cậu không hề ngủ, cũng không ăn uống bất cứ thứ gì cả. Mặc dù không có cảm giác đói khát, nhưng cậu đã làm người hai mươi lăm năm, sớm đã có thói quen ăn uống gì đó, nhưng đã ở đây bốn ngày mà chưa từng hoạt động, điều này làm cho cậu khó có thể chịu được.

"Tam Thanh... Tam Thanh?" Bác sĩ không thể chịu được bắt đầu gọi tên Tam Thanh Điều, không biết là ảo giác của cậu, hay là thật sự chờ mong thấy kỳ tích xuất hiện, vậy mà vừa lúc cậu dứt lời, Tam Thanh Điều ngừng ăn, ngẩng đầu lên nhìn bốn phía.

Bác sĩ giống như từ trong đêm tối thấy được một tia sáng nên rất kích động, liên tục gọi tên Tam Thanh Điều. Dường như Tam Thanh Điều thật sự nghe được gì đó, vứt bỏ nửa miếng mẳm đang ăn trong miệng, giơ cánh, bắt đầu bay lượn trong cửa hàng.

Dĩ nhiên, cánh giơ lên tạo bụi, còn có đồ cổ liên tục hô to gọi nhỏ.

"Này! Con chim kia phát điên gì chứ! Ông chủ vừa giúp ta lau thân thể đó." Thanh âm từ đũa sứ hỗn hển: "Cẩn thận cẩn thận! Đừng chạm vào ta! Ta rất yếu đuối!"

"Tam Thanh người cẩn thận một chút, không phải ông chủ nghiêm lệnh không cho người bay loạn sao? Cẩn thận bị đuổi đi đó!" Đây là một giọng nói hơi quan tâm, là hộp được mạ vàng trong Bách bảo các nói với Tam Thanh.

"Tam Thanh không thể nghe được thanh âm của chúng ta đâu, tên Cửu long mới đến dừng ồn ào nữa!" Tiếng cười của ống trúc trên giá bút lông sói Hồ Châu không chút nể tình đập vỡ hi vọng còn sót lại của bác sĩ.

Mặt tiền cửa hàng Á Xá rất nhỏ, tuy rằng thân thể Tam Thanh Điều không tính là quá lớn, nhưng cánh mở rộng cộng thêm phần đuôi thật dài, ở trong cửa hàng Á xá xoay người không được. Ông chủ nhanh chóng bị kinh động, từ trong phòng đi ra, gọi Tam Thanh Điều về, tiến vào phòng trong.

Bác sĩ rất thất vọng, cậu còn chờ mong Tam Thanh Điều tới giải thoát cậu! Nếu không cẩn thận đụng cậu vỡ trên mặt đất, thì cậu được giải thoát rồi. Nhưng cậu không ngờ Tam Thanh Điều làm ra tiếng động lớn như vậy, suýt nữa làm liên lụy các đồ cổ trong cửa hàng, nên liên tục xin lỗi.

Các đồ cổ cũng gọi là khoa trương, có ai làm cho cuộc sống của bọn họ quá nặng nề đâu? Vả lại người nào trong bọn họ cũng đã trải qua thử thách trong trăm ngàn năm tháng, đã thấy quen sóng to gió lớn, điều này chỉ là một việc nhỏ như sợi lông thôi! Cho nên chưa ai từng nhắc đến, trong nháy mắt tiếp tục làm chuyện của mình. Bác sĩ đã sớm nghe Việt Vương Kiếm vui vẻ lái nhải chuyện cũ của hắc năm đó, nghe bút lông sói Hồ Châu của nhà nho đáng ghét khoe chữ, nghe bách điều nói chuyện với hộp phượng mạ vàng tâm sự chuyện nữ nhi bát quái. Buông tha cậu đi, cậu không thể thích ứng với sinh hoạt như vậy mà!

"A! Hoàng thượng! Hoàng thượng tới!" Lúc đang chán chết, đĩa gồm tráng men xanh bên cạnh bỗng nhiên giống như hăng tiết gà mà hưng phấn hơn. Bác sĩ biết đúng giờ này, chắc hẳn là họa sĩ kiêu ngạo đến Á Xá vẽ họa quyền, mỗi ngày đều đến, hầu như mặc kệ gió mưa.

Bác sĩ họa sĩ này kiếp trước chính là Tống Huy Tông Triệu Cát, mà chiếc đĩa sứ tráng men mỗi khi thấy họa sĩ đến, đều làm ra vẻ hưng phấn khó hiểu. Hôm nay rốt cuộc cậu cũng không chịu được mà đặt câu hỏi: "Ảnh Thanh, sao cậu có thể nhận ra anh ta là hoàng thượng?" Ảnh Thanh chính là tên của đĩa gồm men xanh, men ánh thanh gọi là men ảnh thanh, cho nên tất cả mọi người gọi nó là Ảnh Thanh.

Ảnh Thanh vẫn nhìn họa sĩ đi vào phòng trong, mãi cho đến khi không nhìn thấy nữa mới lưu luyến thu hồi ánh mắt, "Hiển nhiên là biết rồi, dung mạo của anh ta giống như năm đó, chẳng qua năm đó ta chỉ là một chiếc đĩa bình thường, chỉ là xa xa thấy anh ta có một lần thôi. Đó là một lễ tế cung đình! Hoàng thượng thực sự là vô song sét đánh uy vũ mà!"

"Uy vũ?" Đầu bác sĩ đầy hắc tuyến, dù sao cũng thấy thân thể nhỏ nhắn của họa sĩ không thể mang được hai chữ uy vũ, hay là nhận sai người rồi? Nhưng mà, Ảnh Thanh cũng là vật triều Tống, là cùng niên đại với Tống Huy Tông. Nhưng mà bỗng nhiên bác sĩ nghĩ đến một vấn đề, kinh ngạc mà hỏi thăm: "Là người nói, chuyển thế của Tống Huy Tông, lại có thể giống hẳn năm đó như đúc sao?"

"Này cái gì đó đó? Thật ra không phải ai cũng có thể chuyển thế, chỉ có trước khi chết linh hồn có chấp niệm sâu nặng, mới có thể giữ chấp niệm cả đời mà chuyển thế, mà sau khi chuyển thế tướng mạo giống nhau đều cùng ban đầu như nhau." Ảnh Thanh biết bác sĩ không phải là đồ cổ tu luyện thành tinh phách, nên đối với những điều bình thường như này thật sự là ù ù cạc cạc.

Bác sĩ vừa nghe xong, thì ra trong sách viết đường như trong kiếp trước có gặp qua nhau, là có căn cứ. Nhưng mà cậu suy nghĩ một chút về chính mình có điều không đúng, "vậy chuyển thể của Phù Tô, sao lại không như vậy? Tôi còn nhớ ông chủ có nói qua, Phù Tô còn chuyển thể thành nữ nhân nữa!" Bác sĩ mãi không nghe nghe được tin này thì đáy lòng rối loạn như cây cỏ bị ngựa chạy qua. Nhưng mà sau đó cậu lại đem cậu và Phù Tô phân cách làm hai người, nhưng như vậy cũng thật khó chịu. Dù sao chuyển thể thành nam hay nữ, cũng có xác suất 50%, đối với y học thì đây là hiện tượng bình thường. Nhưng trước đây ở trong Á Xá có nghe được chuyện xưa, cũng chưa từng nghe nói qua Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ chuyển thể thành nữ sinh yếu điệu mà!

"Đó là bởi vì một phần linh hồn của Phù Tô bị giam trong khóa trường mệnh, nên không toàn vẹn." Ảnh Thanh kiên nhẫn giải thích, bởi vì hắc ở Á Xá cũng xem như là còn trẻ, rất ít có người thỉnh giáo hắc, cho nên vui vẻ nói nhiều một chút, cũng không để ý bác sĩ muốn nghe hay không muốn nghe, bắt đầu nói chuyện trên trời dưới đất.

Bác sĩ cũng đang buồn chán, coi như là nghe tấu đơn, hơn nữa âm thanh của Ảnh Thanh cũng mềm mại dễ nghe. Cậu vừa nghe, thấy ông chủ từ phòng trong đi tới, sau đó lại lau các đồ cổ trong cửa hàng, kéo cửa tủ, lấy một bộ trà cụ tử sa để pha trà.

Bác sĩ biết mỗi ngày thời gian uống trà của ông chủ không cố định, nên dùng trà cụ cũng không giống nhau, nhưng cậu không thể thích nghi được, đồ gốm sứ quý giá giống như phi tử, một bên đánh đầu rơi máu chảy, một bên quỳ cầu ông chủ sủng hạnh.

Tuy rằng biết ông chủ không nghe được, nhưng bác sĩ đối với thế giới hỗn loạn này quá tuyệt vọng...

Cái gì mà Á Xá! Đồ cổ ở đây mỗi vật đều có thể nói được thì có!

Giờ là tối ngày thứ sáu, bác sĩ đã cam chịu số phận.

Có thể vì lần trước Tam Thanh Điều gây rối ồn ào, nên bị ông chủ nhốt vào trong phòng, mỗi ngày ông chủ đều đem nước và măng cho nó ăn, nó không còn đi ra nữa.

Các đồ cổ ngàn năm đã sớm hình thành thói quen nhìn sinh mệnh mất đi, ngoại trừ Ảnh Thanh trò chuyện cùng bác sĩ có vẻ có phần buồn vô cớ, còn lại đều có chuyện của mình. Tuy rằng bác sĩ còn chưa sống đủ, nhưng cậu ở bệnh viện đã nhìn quen sống chết, tình huống hiện tại của cậu cũng giống như bị báo bệnh nặng, bị phán tử hình.

Ngay từ đầu cũng có oán hận, nhưng cũng chết lặng. Ai làm cậu bị thương vậy chứ!

Nhưng mà sâu trong đáy lòng, cũng có một sự chờ mong. Nhất định ông chủ sẽ cứu cậu, không hiểu vì sao cậu lại tin tưởng như vậy.

"Gì chứ? Ông chủ lại có thể uống rượu sao? Thật hiếm thấy nha! Hôm nay không uống trà mà lại uống rượu?" Trong Á Xá rối loạn, bác sĩ cũng nhìn qua, đúng là thấy ông chủ ôm một chiếc bình nhỏ, đưa tay hướng về phía cậu.

"Này này! Uống rượu thì dùng Cửu long bôi, ông chủ xác định không phải cố ý chứ?" Đồ cổ xung quanh sợ thiên hạ không loạn càng ồn ào hơn, bác sĩ thề là cậu vừa thấy nụ cười chột lóe bên môi ông chủ.

Không phải nói anh ta không nghe thấy sao!

Không đợi bác sĩ phản ứng, lại cảm giác mình bị một bàn tay lạnh lẽo cầm lên. Âm thanh cười vang xung quanh càng dữ dội, bác sĩ cảm thấy không thích ứng được, tuy rằng biết các món đồ cổ này đã cô đơn đến mọc tóc luôn, nhưng cũng không nguyện ý để bọn họ vây xem!

Được rồi, dưới tình huống này, không để cho bọn họ vậy xem cũng không được.

Bác sĩ cảm thấy mình bị ông chủ cầm trong tay, cẩn thận dùng vải mềm lau chùi, loại lực đạo này không nặng không nhẹ, vừa phải phủi đi bụi trên người cậu, mới làm cậu tỉnh ngộ ra, trong sáu ngày qua, mỗi ngày ông chủ đều lau chùi đồ cổ trong cửa hàng, nhưng chỉ không lau qua một mình cậu.

Nói đúng ra, thật ra ông chủ đã biết điều gì đó.

Cả người bác sĩ lại có mong muốn sống sót, chăm chú nhìn gương mặt gần trong gang tấc của ông chủ, muốn từ trên mặt anh tìm thấy một đầu mối nào đó. Nhưng nụ cười thản nhiên của ông chủ vẫn giống như ngày thường, giống nhau như đúc.

Rượu trong suốt như hổ phách đổ vào Cửu long bôi, trong cửa hàng Á Xá tràn ngập hương thơm mát của rượu.

"Đây là rượu ngàn năm Hàng thành thu bạch lộ nha! Uống rất ngon đó!" Ánh nấn Linh Lung nhảy lên.

Trong lòng bác sĩ phi báng, nàng ta như vậy còn có thể uống rượu? Rượu tinh chất này mà tưới vào cô, thì cô tự thiêu luôn!

Nghe âm thanh ồn ào của đồ cổ xung quanh, bác sĩ chỉ cảm thấy toàn bộ thân thể mình bị ngâm vào rượu có độ cồn cao, giống như là uống say rượu, ý thức dần bay xa.

Mắt thấy ông chủ cầm lấy Cửu long bôi, gương mặt tuần tú càng gần sát lại! Thế này là xem cậu thành chiếc cốc sứ, thật sự có thể sao?

Phút chốc cuối cùng, bác sĩ rơi vào mảnh tối đen.

Buổi tối trong phòng bệnh, vẫn yên lặng như bình thường.

Ông chủ cầm Cửu long bơi, tránh khỏi y tá trực đêm, như là đã sớm biết đường, đi thẳng vào một căn phòng bệnh.

Cửu phòng bệnh bị đẩy ra, liếc mắt có thể bác sĩ đang ngủ say trên giường bệnh. Trong phòng bệnh chỉ có một chiếc đèn nhỏ, yếu ớt chiếu rọi lên người bác sĩ đang ngủ say bất tỉnh, càng tăng thêm bầu không khí quỷ dị.

Nhưng ông chủ nhìn liếc mắt nhìn cậu, liền nhìn vào góc phòng, nhàn nhạt nói rằng: "Đã cho người thời gian bảy ngày, đáng lẽ người phải chết tâm rồi chứ."

Trong góc tối tăm, một nam tử mặc áo liền nón đi ra, gương mặt bị che trong mũ, chỉ có một vài sợi tóc bạc trắng theo động tác của hắc đồ xuống: "Hắc là hoàng huynh của ta, người giấu hoàng huynh của ta ở nơi nào rồi?" Thanh âm Hồ Hối lộ ra vẻ mệt mỏi. Vốn là hắc có kế hoạch rất tốt, chỉ cần phong ấn linh hồn ký ức của nam tử hiện đại này, như vậy hồn phách của hoàng huynh sẽ trở về thân thể. Nhưng hắc đợi bảy ngày, lại không chờ được gì cả.

Chỉ có cách giải thích duy nhất là người này không phải hoàng huynh của hắc, nhưng mà, không phải nói, sao ông chủ lại đối với cậu ta gần gũi như vậy.

Không, hắc không tin.

Ông chủ nở nụ cười, nụ cười lần này nhưng lại không mang theo sự ôn nhu: "Hắc không phải hoàng huynh của người, hắc không phải là Phù Tô."

Hồ Hối ngây ngẩn cả người, bởi vì âm điệu của ông chủ rất kiên định. Chẳng nhẽ là hắc nhận sai người? Nhưng ông chủ vì sao có thể chịu được không tiếp cận hoàng huynh của hắc! Chẳng lẽ ông chủ dùng thủ thuật che

mắt? Nhưng người bình thường ra vào Á Xá còn được ông chủ đặc biệt chiếu cố, chẳng lẽ là người đưa vô tự bi thời Tống kia?

Hồ Hợi nghĩ tới đây, cảm thấy ở đây đã không còn ý nghĩa, bước đến cửa phòng bệnh, lúc hần đi lướt qua ông chủ, hần đi chậm lại, muốn nói gì đó, nhưng không nói ra khỏi miệng, ngược lại bước nhanh rời đi.

Ông chủ nghe tiếng bước chân trên hành lang dần đi xa, lúc này mới đi qua giường bệnh. Bác sĩ đã ngủ bảy ngày, sắc mặt thâm đậm vô cùng, ông chủ đỡ cậu ngồi dậy, đem Cửu long bôi đưa đến môi cậu.

Thư tự lộ trong Cửu long bôi chậm rãi chảy vào miệng bác sĩ, ông chủ nhìn vết máu trên Cửu long bôi biến mất, hài lòng cười cười. Chỉ là nụ cười lập tức biến mất, anh quay đầu nhìn góc lạnh lẽo nơi Hồ Hợi vừa đứng.

Chim nhỏ màu đỏ xiêu xiêu vẹo vẹo từ góc tối đi ra, lo lắng liếc mắt nhìn ông chủ, hoảng sợ giương cánh bay ra ngoài cửa sổ.

Ô! Chủ nhân thật xấu xa! Đi cũng không đánh thức nó! Sao người này lại hung dữ như thế? Cái gì nó cũng thấy được! Ô!

Bác sĩ tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình nằm trong bệnh viện.

Lãnh đạo và đồng nghiệp trong bệnh viện đều đến, cho cậu làm kiểm tra toàn bộ thân thể, cuối cùng cũng không tìm ra vì sao cậu lại hôn mê bảy ngày. Phía bệnh viện tưởng do công việc chữa bệnh nặng nề tạo thành, cố tình phê cho cậu bảy ngày nghỉ có lương.

Đương nhiên bác sĩ biết nguyên nhân cậu hôn mê, nhưng cậu không thể nói! Nếu nói ra, chắc chắn sẽ mất việc, mà chắc chắn cậu cũng sẽ bị đưa đến bệnh viện tâm thần.

"Ông chủ, anh nói anh không nghe đồn cổ nói chuyện, không gạt tôi chứ?" Bác sĩ bắt đầu hưởng thụ bảy ngày nghỉ, nhưng cậu quyết định không

đi đâu hết. Ở lại Á Xá là tốt nhất, cần gì phải đi xe lửa hay đi máy bay ra ngoài chơi? Thật ra cậu thích ở một chỗ! Ông chủ so với cậu còn thích ở một chỗ hơn.

Ông chủ dùng ấm trà Ca Diêu ngâm trà Thiết Quan Thế Âm, nghe vậy mỉm cười nói: "Đồ cổ có thể nói? Cậu chắc không nằm mơ chứ."

Bác sĩ bữu môi, cậu không biết ông chủ nói cho qua hay là nói thật. Lúc cậu tỉnh lại, lại không thể nghe được âm thanh ồn ào của đồ cổ, nhưng cho dù không nghe được, thân cậu cũng ở Á Xá, cũng cảm thấy được cảm giác khác thường. "Này, tôi nói anh nghe! Lư hương Bác Sơn còn bắt bẻ tôi dùng hương liệu rẻ tiền, còn hai ngọn đèn cung đình Trường Tín là tỷ muội, ngọn bên trái hoạt bát hơn, bên phải không thích nói. Anh xem anh xem! Ánh nên bên trái kia nhảy lên nhiều lắm!"

"Đó bởi vì cái kia ở gần cửa, có gió thổi qua, hiển nhiên ánh nến sẽ nhảy nhiều hơn." Ông chủ bất đắc dĩ cười cười.

Bác sĩ không nói gì, lẽ nào tất cả đều là cảnh trong mơ? Nhưng có phần hơi chân thật quá đó? Khi nào sức tưởng tượng của cậu lại phong phú như vậy?

Theo thói quen muốn cầm lấy cái chén uống trà, nhưng bỗng nhiên bác sĩ nghĩ đến cái chén này quỳ cầu ông chủ sủng hạnh, dường như trong tay mình cũng là một người.

"Sao vậy? Không thích uống Thiết Quan Âm sao?" Ông chủ thấy bác sĩ cầm chén vẻ mặt kì quái khác thường, nghi hoặc mà hỏi thăm.

Bác sĩ buông chén, miễn cưỡng cười cười nói: "Sợ lỡ tay phá hủy đồ cổ, vẫn là tôi đi siêu thị mua cốc giấy xài một lần tốt hơn." Tuy rằng không thể xác định cuối cùng chính mình có nằm mơ không, nhưng trong lòng rất khó chịu, không thể dùng ánh mắt bình thường để nhìn đồ cổ.

Ông chủ bật cười nói: "Không dùng quen cái này, vậy cậu có thể dùng Cửu long bôi."

Bác sĩ nhìn theo ánh mắt ông chủ, chỉ thấy Cửu long bôi kia, đặt trong Bách bảo khố, nơi mà bảy ngày trước đã đặt cậu.

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 2

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Lục Bác Kỳ(1)

1.

Hồ Hối đứng trong phòng lớn, căn phòng trang trí theo phong cách cổ xưa, nhưng không bài trí nhiều, làm cho người ta liếc mắt nhìn có chút trống trải. Mà trên mảng tường trước mặt Hồ Hối, treo đầy các loại cổ đao, có nhiều vết gỉ sét, nhưng có những loại vẫn sắc bén như xưa, hàn khí bức người. Hồ Hối hài lòng nhìn những thanh cổ đao này, khi còn nhỏ hẳn không thích loại binh khí như đao, dù sao vẫn cảm thấy lưỡi đao bám máu tươi quá mức sắc bén, sát khí quá mạnh. Nhưng đến cuối cùng là từ lúc nào hẳn lại thích sưu tầm cổ đao?

"Mặc dù đao kiếm sắc bén, nhưng không phải là hung khí, quan trọng là nằm trong tay ai. Nó có thể sử dụng để giết người, cũng có thể dùng để bảo vệ người thương."

Đúng rồi, lúc hoàng huynh nói với hẳn những lời này, hẳn bắt đầu thích sưu tầm đao. Nhưng mà, cho dù có sưu tầm nhiều cổ đao như vậy, nhưng không thể bảo vệ được người. Thậm chí ngay cả hoàng huynh, cuối cùng cũng chết thảm dưới lưỡi đao sắc bén.

Chim nhỏ màu đỏ đứng trên vai Hồ Hối, vừa dùng miệng chải lông, vừa coi thường nhìn đồng loại lạnh lùng trên tường. Nó mới là cây đao mà chủ nhân thích nhất, những loại này còn kém xa lắm.

Hồ Hối nhìn những lưỡi đao sắc bén trong phòng, nghĩ đến hẳn vẫn luôn muốn có một thanh đao. Vẫn biết có một thanh gươm đao để mài ngọc ở trong Á Xá, nhưng người nọ lại đem gươm đao trân quý tiện tay tặng đi.

Chẳng lẽ đối phương lại dùng thủ thuật che mắt sao? Nếu không thì vì sao Cửu long bôi không hút đi linh hồn bác sĩ, hoàng huynh cũng không tỉnh lại? Bác sĩ kia thật sự không phải hoàng huynh chuyển thể sao? Mà là người kia mới đúng?

Tính toán tuổi tác, quả thật là phù hợp.

"Hồ thiếu gia, lần này kỳ hội vẫn còn theo thường lệ sao?" Thanh âm già nua vang lên ngoài phòng, trong giọng nói còn kèm theo vài tiếng ho tê tâm liệt phế.

Hồ Hạo từ dòng hồi ức giật mình tỉnh lại, nhìn mảng tường treo đầy cổ đao, neho cặp mắt đỏ rực, thán nhiên nói: "Cứ cứ hành như thường lệ, ta nhớ cũng người cũng cần lúc đến kỳ hội."

"Đa tạ Hồ thiếu gia rủ lòng thương." Thanh âm già nua càng thêm kích động, âm thanh ho khan càng không khống chế được, vội vã xin lỗi rời đi.

Hồ Hạo nhíu mày, nói thêm một câu: "Được rồi, lần kỳ hội này nhớ mời một người." "Xin Hồ thiếu gia dặn dò." Âm thanh già nua mang theo sự kinh ngạc, nhiều năm như vậy rồi, lần đầu tiên thấy thiếu gia chỉ đích danh yêu cầu người nào đó có mặt.

"Người đó có tên là..." Hồ Hạo nhếch đôi môi mỏng, mỉm cười nói: "Lục Tử Cương."

2.

Lục Tử Cương từ xe ngựa đi xuống, cậu đi đường vất vả, từ Bắc Kinh đi máy bay đến Tây An, rồi ngồi ô tô mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng ngay cả đường cũng không có, cậu không thể làm gì khác là mượn một chiếc xe

ngựa mới tiếp tục đi được. Ở trong núi xóc nảy hơn ba giờ, xe ngựa mới đến được nơi.

Nguyên nhân là trong nhà cậu có một vị chú họ, qua mẹ cậu để cho cậu đi một chuyến. Thật ra cũng là chú họ hàng xa một ngàn tám trăm dặm, theo mẹ cậu nói, khi còn nhỏ cậu đã gặp qua. Nhưng Lục Tử Cường lục lọi trong kí ức của mình, cũng không cách nào nhớ ra người chú họ có dáng dấp cao thấp thế nào.

Nhưng mà dù sao cũng là thân thích, người nhà đã mở miệng, hiển nhiên cậu không thể từ chối. Làm cậu đi một chuyến thật xa, chắc chắn là biết thân phận công việc của cậu, để cậu xem đồ cổ gì đó. Tuy rằng Lục Tử Cường mệt muốn chết, nhưng lập tức xóc lại tinh thần. Cậu sờ tay vào ngực, lấy ra một thanh đao nhỏ màu đen cầm trong tay. Nói đến cũng thật kì lạ, vốn là cậu buồn ngủ không thôi, nhưng vừa cầm thanh đao trong tay, thì tinh thần tỉnh táo rất nhiều.

Lúc này đang là hoàng hôn, mặt trời khuất sau núi. Ánh sáng ngoài rừng từ từ biến mất, ban đêm núi rừng càng thêm vài phần tiêu điều, Lục Tử Cường thấy xe ngựa đã dừng lại, lúc này mới cất ngữ đao ngẩng đầu nhìn qua.

Chỉ thấy núi rừng che chắn cho ngôi biệt thự mang phong cách cổ xưa bất ngờ xuất hiện trước mặt, trước cửa đèn lồng trong bóng đêm yếu ớt phát ra ánh sáng màu hồng, chiếu sáng hai con sư tử bằng đá đứng sừng sững lặng im trước cửa. Nhìn thoáng qua ngôi biệt thự, suýt làm Lục Tử Cường tưởng mình xuyên qua thời không. Nhưng khi nhìn lại, Lục Tử Cường mới phát hiện đứng trước cửa là một người đàn ông mặc âu phục thắt cà vạt, nơi này căn bản là có một người giàu có xây dựng biệt thự giả cổ mà thôi. Lục Tử Cường xuống xe ngựa, người kia liền giúp cậu cầm hành lí, đồng thời thanh toán tiền xe ngựa. Lục Tử Cường lấy di động ra muốn gọi cho chú họ một cuộc điện thoại, nhưng chợt phát hiện ra ở nơi này không hề có sóng điện thoại.

Không phải di động có tiếng là có thể phủ sóng toàn cầu sao?

Lục Tử Cường cũng không quá để ý, cầm di động dứt khoát bỏ vào trong túi quần, theo người nọ đi vào biệt thự. Vừa vào cửa, Lục Tử Cường cảm thấy kinh hãi, bởi vì cậu thấy đình đài lầu các mô phỏng theo kết cấu kiến trúc gỗ thời Tần Hán.

Bình thường, người thời nay dùng kiến trúc giả cổ đều lựa chọn thời Minh Thanh, biệt thự mô phỏng thời Tần Hán tương đối hiếm thấy. Nhưng kiến trúc này dùng kiểu xà ngang, kiểu xuyên đấu thậm chí ngay cả phương pháp kết cấu giằng khô, chắc chắn là phong cách kiến trúc thời Tần Hán không thể sai được. Nhưng lại rõ ràng là có gạch Tần ngói Hán, nếu không phải sắc trời quá tối, không chừng còn có thể xem được hoa văn trên mặt ngói.

Chủ nhân của biệt thự này bạo tay thật, tự đáy lòng Lục Tử Cường rất khâm phục, theo cây cổ thụ cao vút trong biệt thự, có thể nhìn được niên đại lâu đời của ngôi biệt thự này. Nhưng Lục Tử Cường không cho rằng ngôi biệt thự này được xây vào thời Tần Hán, dù sao cũng đã trải qua hai ngàn năm mưa gió dập vùi, thử thách chiến tranh, kiến trúc sừng sững không ngã, có lẽ Trung Quốc chỉ có Vạn Lý Trường Thành. Hơn nữa, trong đó còn có những triều đại tự mình xây thêm, bằng không thì hơn phân nửa cũng sẽ hóa thành bụi bặm và đá sỏi. Lục Tử Cường nhìn xung quanh, dường như phát hiện bố trí của ngôi biệt thự này có chút kì lạ, nhưng cậu còn chưa kịp nhìn kĩ, đã bị đưa vào phòng trong. Ở đây đèn đuốc sáng trưng, đã hơn mười vị khách đến, đang ngồi xung quanh bàn vuông uống trà nói chuyện phiếm, nói chuyện hăng say, thấy Lục Tử Cường đẩy cửa bước vào, tất cả đều ngẩng đầu nhìn qua. Lục Tử Cường thấy trong phòng nhiều gương mặt xa lạ, liền ngây ngẩn cả người. "Tiểu Cường, cuối cùng con cũng đến. Tất cả mọi người đang đợi con đó." Một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi từ chính giữa đứng lên, nói giọng Thiểm Tây nặng.

Mặc dù Lục Tử Cương lớn lên ở Bắc Kinh, nhưng quê mẹ là ở Thiểm Tây, cho nên dù không nhận ra người đàn ông trung niên này, cũng đoán ra được đây là chú họ nhà mình, vội vã chào hỏi. Chú họ cũng không khách sáo với cậu, quen tay túm áo kéo cậu ngồi vào chỗ trống bên cạnh, sau đó không để ý cậu có thể nhớ rõ không, bắt đầu từ vị trí chủ vị theo chiều kim đồng hồ giới thiệu các vị ngồi trên bàn. Lục Tử Cương gặp qua từng người, làm cho cậu có ấn tượng sâu sắc nhất, là một ông cụ và một cậu thanh niên. Ông lão này nhất định là chủ nhân của ngôi biệt thự này, mọi người gọi ông là Dư lão. Nhìn qua cũng khoảng bảy, tám mươi tuổi, sức khỏe không tốt, bình thường còn liên tục ho khan. Mà cậu thanh niên ngồi bên trái ông, tóc bạc mắt đỏ, thật sự là tuần mã vô song, thể gian hiểm thấy. Bởi vì màu tóc và màu mắt khác với người thường, tuy là biết chắc chắn người này bị bệnh bạch tạng, nhưng ít khi thấy đàn ông để tóc dài như vậy, Lục Tử Cương nhìn không được nhìn mãi.

Có lẽ vì cậu đến muộn, nên những người này đã sớm biết thân phận của cậu, trong đó có một cô gái hơn hai mươi tuổi giờ chén trà lên cười mỉm hỏi: "Chú Lý, tên cháu trai của chú thật kỳ lạ nha! Lại gọi là Lục Tử Cương, có tên y như vị mài ngọc sư tài ba trong lịch sử, không biết có mang côn ngữ đao bên người không?"

Lục Tử Cương nghe được ba chữ côn ngữ đao, tuy rằng biết đối phương đang nói giỡn, nhưng lại vô thức sờ túi quần bên hông, trên người cậu thật sự là có ngữ đao. Bởi vì đã được giới thiệu qua, Lục Tử Cương nhớ rõ tên cô gái này là Hạ Thiển, là phóng viên tòa soạn báo, lần này cùng chồng của cô là Ngụy Trác Nhiên đến. Cô gái tên Hạ Thiển này có ngoại hình rất đẹp, tóc ngắn high light uốn lên nhìn rất dễ nhìn, trang điểm tinh tế, ăn mặc thời thượng, rất có cảm giác đô thị OL. Chồng của cô là Ngụy Trác Nhiên ngồi bên cạnh cậu, cũng có tướng mạo xuất chúng tuổi trẻ tài cao, trai tài gái sắc nhưng lại chênh lệch. Hiển nhiên Ngụy Trác Nhiên là bị vợ kéo đi tiếp khách, trên gương mặt khô ngô tuy lộ dáng cười, nhưng ánh mắt để lộ sự xa cách và lạnh nhạt. Vì tên này mà từ nhỏ đến lớn, Lục Tử Cương không

biết bị bao nhiêu người giễu cợt, nên lúc này cũng không thèm để ý, thuận miệng giải thích. Ai kêu cậu có một người cha si mê các nhà khảo cổ học, nghe đâu lúc cậu được sinh ra, cha cậu đang mê mẩn nghiên cứu đồ ngọc của Lục Tử Cường, vì thế nên giờ bút lên viết tên cậu là Lục Tử Cường. Đùa giỡn như vậy, kéo gần khoảng cách xa lạ giữa những người mới quen, Lục Tử Cường cũng nhận ra những người tham dự mặc dù đủ loại tuổi tác tầng lớp, nhưng cũng đều là những người trong nghề, bằng không những người bình thường sẽ không biết "Lục Tử Cường" là người thế nào.

"Mà hôm nay chúng ta gặp nhau nhất định là có duyên đó! Trong phòng này ngoài anh Lục ra, còn có Hồ Hạo nữa! Ha ha!" Một thanh niên xấp xỉ tuổi với Lục Tử Cường cười hì hì nói ra, người này gọi là Lâm Nghiễn, là sinh viên của một chuyên khoa lịch sử của một đại học nổi tiếng, ngồi kế bên anh ta là anh song sinh Lâm Mặc, hai người bọn họ một tỉnh một động, Lâm Nghiễn mặc bộ quần áo thể thao hiệu Nike, còn Lâm Mặc thì lại mặc áo kẻ sọc và quần jeans. Hai người mặt mày thanh tú, vừa thấy liền biết đây là nhân vật làm mưa làm gió trong trường. Lúc này, con người Lâm Nghiễn hiện lên vẻ tinh quái, vừa nói vừa nhìn về cậu thanh niên ngồi cạnh Dư lão. Lúc vừa rồi Lục Tử Cường nghe chú họ giới thiệu, chợt nghe thấy người thanh niên tóc trắng mắt đỏ khô ngo này tên là Hồ Hạo, còn tưởng là chỉ đồng âm mà thôi, không nghĩ tới thực sự là hai chữ "Hồ Hạo." Thấy đối phương không có ý nói tiếp, vẻ mặt lạnh lùng, Lục Tử Cường không biết trả lời làm sao, chỉ là nói vài câu "Thật trùng hợp, thật trùng hợp," lại thay đổi chủ đề câu chuyện. Một bàn mười hai người, lúc Lục Tử Cường đến sau mọi người, tôi tớ bên ngoài đã đem trà xuống, đem rượu và thức ăn lên. Lục Tử Cường chịu xóc nảy suốt một ngày, đã sớm đói đến khó chịu, không nói gì nữa, chỉ tập trung lấp đầy bụng.

Ngôi biệt thự này phong cách lạ thường, mua rượu và thức ăn cũng có nguồn gốc nổi bật, mỗi món ăn đều tràn đầy sắc hương vị, chất chứa ngụ ý. Lục Tử Cường không có nghiên cứu đến thức ăn, vừa ăn vừa nghe Lâm Nghiễn nói về truyền thuyết của hoa quế ngọc lưu li củ sen, khẩu vị tốt hơn.

Rượu quá ba vòng, bầu không khí càng thân thiện hơn, Lục Tử Cường ăn no tám phần, buông đũa xuống, nhàm chán bắt đầu quan sát chung quanh.

Phòng lớn bố trí rất kì quái, kiến trúc dạng xà là xà dựng trên cột, trên xà lại có xà, cũng gọi là dạng xà chống lên nhau. Nhưng phòng lớn này lại có kiến trúc hình vuông hiếm thấy, hơn nữa rộng đến dọa người, nhưng bốn phía đều được ngăn cách bởi bình phong gấm Tô Châu hai mặt, cho nên thoát nhìn cũng không bất ngờ. Lúc này sắc trời đã hoàn toàn tối sầm, trong phòng chỉ có một bức bình phong, trong đó có bốn ngọn đèn cung đình dịu dàng chiếu sáng, tăng thêm vài phần cổ xưa, nhưng Lục Tử Cường nhìn bình phong bị đèn cung đình chiếu lên tạo thành chiếc bóng, bắt đầu nhấp nhô lung lay tại chỗ, trong ngực có cảm giác bất an khó nói nên lời. Trong phòng ăn, chú họ tiện thể nói mục đích gọi Lục Tử Cường tới. Chủ nhân của biệt thự này Dư lão ngồi ở đây có tiếng tăm rất lớn, đã từng ở bảo tàng quốc gia khi nó thành lập, đóng góp rất nhiều đồ cổ. Lúc này Lục Tử Cường mới đem ấn tượng về Dư lão và ông cụ gần đất xa trời có liên quan đến nhau. Ở trong giới này, Dư lão rất nổi danh, Dư lão thích cách một khoảng thời gian mời một vài người đến tụ họp, đem mấy thứ đồ cổ sưu tầm được để chuyên gia bình luận, Lục Tử Cường chỉ biết là mấy năm trước chú họ phát lên nhờ một khoảng tiền phi nghĩa, nhưng không biết làm thế nào mà quen biết Dư lão, thật vất vả mới có cơ hội này. Chắc là chú họ cậu biết chính mình không đủ học thức, vừa lúc Dư lão cho phép có thể dẫn người nhà đến, nên mới nghĩ đến cậu là cháu họ xa đang công tác tại viện bảo tàng quốc gia. Ít nhất còn có thể giữ gìn thể diện không phải sao? Lục Tử Cường nghe và nguyên nhân cậu suy đoán trước đây không khác nhau lắm, liền trấn định lại. Thật ra cậu rất thích ở đây, ngoại trừ giao thông khó khăn, nhưng ngôi biệt thự này giống như rời xa thế ngoại đào nguyên, từ lúc cậu đến cho tới bây giờ, cũng không thấy có chút gì hiện đại hóa, tất cả đều là rừng rậm dường như tách khỏi thành thị cốt thép, làm cậu sùng bái người phục cổ văn hóa không ngớt. Rất nhanh ăn cơm xong, người hầu nhanh chóng đi lên dọn dẹp tiệc rượu, lại bưng lên trà Bích Loa Xuân thượng hạng đã pha xong.

Say rượu làm mọi người mất đi phần xa lạ như trước, trong đó có một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi gấp gáp thúc giục: "Dư lão, hôm nay lấy bảo bối gì ra cho chúng tôi mở mang tầm mắt đây?" Người đàn ông này tên là Nghiêm Ngạo, vóc dáng thô gầy, màu da đen sẫm, trán có nếp nhăn thật sâu, trên mũi đeo mắt kính gọng vàng, mặc quần áo rộng thùng thình, trên tay mang chuỗi hạt cườm trắng đục. Có người nói ông ta là người phụ trách bán đấu giá, có quan hệ rất tốt với Dư lão, cho nên nói chuyện cũng không cần chú ý. Đôi khi Dư lão còn nhỏ giọng ho khan, làm cho người ta không khỏi lo lắng thân thể ông có thể còn chịu được nữa hay không, lúc này cô gái ngồi bên tay phải cười khanh khách mở miệng nói: "Anh Nghiêm xin bình tĩnh đừng nóng nảy, hôm nay chỉ có một món đồ cổ xuất hiện trước mặt mọi người, nhưng mọi người sẽ không thất vọng." Cô gái chỉ khoảng hai mươi tuổi hơn, khác với cô Hạ Thiên ngồi chỗ kia trang điểm dày, cô gái tên An Nặc này trông như hoa sen, trang điểm tự nhiên, mái tóc dài thẳng mềm mại trên vai, gương mặt như ngọc Dương Chi mang theo ý cười nhàn nhạt, làm cho người ta nhìn lại thấy dễ chịu. Lúc trước Lục Tử Cường đã nghe chú họ giới thiệu qua, biết cô gái tên An Nặc này là trợ lý của Dư lão, trên bàn ăn chăm sóc Dư lão rất cẩn thận, nói chuyện lời vui như suối tuôn, rất biết cách điều khiển bầu không khí. Lại cộng thêm tướng mạo trưởng thành, khí chất ôn nhu, đàn ông đang ngồi hơn nửa thời gian đều đặt ánh mắt lưu luyến lên người cô. Nghiêm Ngạo vừa nghe xong lại càng tò mò, tuy rằng anh ta và Dư lão biết nhau không lâu, nhưng người ta nói mỗi lần tụ họp ít nhất đều đem ra ba món đồ cổ để chuyên gia bình luận. Đêm nay chỉ có một việc, đó chính là nói, một món này chắc bằng giá trị của ba món đồ cổ. Lục Tử Cường nhìn chung quanh một vòng, cảm thấy không riêng gì Nghiêm Ngạo tò mò, mà mọi người đang ngồi ít nhiều đều lộ ra ánh mắt hứng thú, đương nhiên là ngoài cậu thanh niên tóc bạc tên là Hồ Hối cùng với người bị kéo đi cho đủ số lượng Ngụy Trác Nhiên ra. Người trước đã biết tám mươi phần trăm là cái gì mà người sau lại không cho là đúng. Dư lão khẽ phân phó An Nặc vài câu, người phía sau đứng lên, đi qua bình phong đến thiên sảnh. Không lâu sau người mọi người chờ quay lại, trong tay cầm một hộp gỗ dẹt, cẩn thận đặt trên bàn mở ra. Mùi gỗ phả vào

mặt, Lục Tử Cương lại nhú mày, cậu không nghĩ thấy mùi chống phân huỷ vật liệu, chẳng lẽ Dư lão không bảo tồn đồ cổ tốt sao? Cậu chăm chú nhìn lại, thoáng chốc mở lớn hai mắt, "Lục bác kỳ!" Vẫn có người hô lên trước Lục Tử Cương, đó là vị học giả tên Ngô Ngữ hơn ba mươi tuổi, có người nói anh ta viết một tuyển tập về đồ cổ, đang thu gom tài liệu xung quanh, lúc này anh ta rất kích động đứng lên, cả thân thể mập mạp run rẩy, lộ vẻ muốn đụng vào nhưng không dám tự ý đưa tay chạm vào.

"Lục bác kỳ?" Hạ Thiển đã lấy ra máy ảnh số, được An Nặc cho phép, không ngừng quay phim chụp ảnh hộp gỗ trên bàn. Ánh đèn flash cực kì chói mắt, nhưng không ai chịu nhắm mắt, dù cho Ngụy Trác Nhiên không hề cảm thấy hứng thú, cũng lộ vẻ hiếu kì.

Trong hộp gỗ chỉ có ba loại đồ vật, một bàn cờ bằng gỗ hình vuông, mười hai quân cờ hình chữ nhật làm từ ngọc và sáu cây gậy trúc chế thành đũa. Ở giữa mặt bàn cờ khắc một khu vực hình vuông, và sử dụng nước sơn đỏ để vẽ bốn điểm, hai đầu chia làm ba vùng, trừ nhiều đó còn có một số đường cong. Quân cờ cũng không giống nhau, trong đó có năm quân cờ là ngọc Hòa Điền, năm quân cờ là ngọc Hòa Điền đen, còn có hai quân cờ màu phỉ thúy bằng ngọc so với mười quân cờ kia còn lớn hơn một chút. Đũa có sáu que, do ống trúc cắt thành hai nửa, thành mặt cắt hình cung.

"Quân cờ này, rất giống với cờ mạt chược..." Hạ Thiển vừa chụp, vừa lẩm bẩm.

Nhìn đồ trước mặt như Lục bác kỳ thật sự, Lục Tử Cương dưới ánh đèn flash, cũng nhịn không được kích động đứng lên. Chú họ bên cạnh cậu không nhìn ra đây là cái gì, dưới bàn dùng đầu gối đụng chân Lục Tử Cương, muốn cậu nói vài câu.

Lục Tử Cương lấy lại bình tĩnh, điều lúc này cậu muốn làm nhất là cầm Lục bác kỳ trong tay để giám định, nhìn xem cuối cùng nó thuộc niên đại

nào, về phần thắc mắc của chú họ, cậu đang muốn sắp xếp từ ngữ để trả lời, thì đã có một người mở miệng nói trước.

Mấy thanh niên đang ngồi có mấy người không biết cái gì gọi là Lục bác kỳ, cho nên chú bên kia, một người đàn ông hơn năm mươi tuổi họ nhẹ vãi cái giải thích nói: "Thời xưa, Lục bác kỳ là một loại cờ, khá thịnh hành thời Xuân Thu Chiến quốc và thời Tần Hán, đã có mấy ngàn năm lịch sử. Theo nghiên cứu của các sử gia, sự thật thì Lục bác kỳ là ông tổ của các loại cờ bàn trên thế giới, như là cờ vua, cờ tướng, cờ shogi Nhật Bản vân vân, và các loại cờ bày binh, đều biến đổi từ Lục bác kỳ mà thành."

Người đàn ông trung niên có khí chất nho nhã này tên là Trần Miếu, nghe nói là chủ nhiệm của một thư viện tư nhân, cất giấu vô số bản lẻ của sách quý, thường xuyên được các học viện lớn mời đi làm tọa đàm, bắt đầu nói trầm bổng du dương, êm tai được ngay.

"Vậy Lục bác kỳ này có lợi hại như vậy không?" Lâm Nghiễn trong cặp song sinh có chút không tin, đúng là anh ta học lịch sử, nhưng nghiên cứu về phương diện nhân văn, nhưng Lâm Nghiễn tự nhận là trong đầu chỉ là so với người khác hơn mấy chục lần, không khỏi nghi ngờ cách nói của Trần Miếu, "Giáo sư Trần, nếu như Lục bác kỳ lợi hại như lời ông nói, sao tôi có thể chưa từng nghe qua."

Ngô Ngữ nghe vậy hừ lạnh một tiếng, kích động chống lên cạnh bàn đứng thẳng, bữu môi kiêu căng nói rằng: "Nhóc con vẫn là học thức nông cạn, cậu chưa từng nghe nói qua Lục bác kỳ, vậy từ "Bác dịch" cậu nghe qua chưa, "Bác dịch" là một từ trong cờ vây, đúng là của cờ vây..."

"A! Cái chữ bác trong đánh cờ kia, chẳng lẽ là chữ bác trong Lục bác kỳ?" Hạ Thiển ngừng chụp ảnh, che miệng ho lớn, cắt đứt lời Ngô Ngữ nói.

Bị cắt ngang làm Ngô Ngữ nhú mày, tuy rằng ghét lúc đang nói chuyện bị người khác xen vào, nhưng đối phương lại là một cô gái trẻ đẹp, ông

cũng không nói gì thêm, tay vỗ bàn chậm rãi ngồi xuống.

Trần giáo sư nho nhã mỉm cười, tiếp tục chủ đề nói: "Trong 'Luận ngữ - Dương hóa' có nói, 'Bảo thực chung nhật, vô sở dụng tâm, nan hĩ tai! Bất hữu bác dịch giả hồ? Vi chi do hiền hồ dĩ.' [1] Ước chừng bác dịch có xuất xứ rất sớm. Đại học giả Chu Hi thời Tống đã từng phê chú nói: 'Bác, cục hỉ, dịch, vi kỳ dã.' Hạ tiểu thư đoán không sai, hai chữ đánh cờ, ban đầu chỉ nói về Lục bác kỳ và cờ vây."

[1] Bảo thực chung nhật, vô sở dụng tâm, nan hĩ tai! Bất hữu bác dịch giả hồ? Vi chi do hiền hồ dĩ: Ăn no suốt ngày, chẳng hết lòng hết sức vào việc gì, thật là khó chịu! Sao không đánh cờ đi? Đánh cờ còn hơn là (ở không) như thế.

"Hơn nữa hai chữ bác dịch, chữ bác ở phía trước chữ dịch, căn cứ vào thói quen của người xưa, đó chính là loại phổ biến của Lục bác kỳ, so với cờ vây càng thêm rộng rãi hơn." Đôi mắt nhỏ của Nghiêm Ngạo lóe sáng, mong muốn dùng X quang cẩn thận quét hình Lục bác kỳ.

"Thật sự như vậy sao!" Lâm Nghiễn nghe được càng sửng sốt, tuy rằng không hiểu về Lục bác kỳ, nhưng cậu biết sự quan trọng của cờ vây trong lịch sử Trung Hoa. Biết được trong lịch sử Lục bác kỳ còn phổ biến hơn cờ vây, cậu nhìn về hộp gỗ ánh mắt càng say mê hơn.

Chồng của Hạ Thiển là Ngụy Trác Nhiên có suy nghĩ không bình tĩnh như những người khác, lời nói sắc bén mà hỏi: "Nhưng sao bây giờ mọi người lại không biết Lục bác kỳ như cờ vây, có nguyên nhân gì sao?"

"Lục bác kỳ được phát minh từ rất sớm, theo nghiên cứu, trễ nhất là vào thời nhà Thương, thịnh hành nhất là thời kỳ Xuân Thu Chiến quốc tới thời kỳ Tần Hán, lúc đó Lục bác kỳ là một món không thể thiếu trong cuộc sống hằng ngày, còn sâu sắc khó hiểu hơn cờ vây, Lục bác kỳ có tính chất tranh bạc còn được truyền bá rộng khắp các tầng lớp. Thậm chí thời Tần Hán bậc

bề trên như hoàng đế, hay thấp kém như tiểu thương đều si mê không ngớt. Người tinh thông Lục bác kỳ, thậm chí có thể được hưởng chức quan trong cung, được mọi người kính nể." Nghiêm Ngạo uống trà Bích Loa Xuân đã nguội lạnh, than nhẹ một tiếng rồi nói tiếp: "Nhưng khi đến thời Đông Hán, Lục bác kỳ bắt đầu suy sụp, cách chơi từ từ thất truyền, hiện những tư liệu đề cập đến đều rời rạc tản mác, nói không tỉ mỉ, làm sao ném đĩa, làm sao đi cờ, không thể hiểu rõ được. Về phần nguyên nhân cách chơi Lục bác kỳ thất truyền, có liên quan đến những người cải tạo lại nó. Sau đó lại xuất hiện cờ vua tinh tế, Lục bác kỳ dần dần bị đào thải."

Giọng nói Nghiêm Ngạo hơi khàn, nghe trong phòng rộng càng có chút vắng lặng, dường như mọi người theo lời nói của ông ta, về đến thời đại mấy ngàn năm trước thời Lục bác kỳ thịnh hành, một nỗi buồn vô cớ không nói nên lời.

"Vậy Lục bác kỳ này của Dư lão, thuộc về niên đại nào?" Chú họ cảm nhận được sự bùi ngùi của mọi người, mục đích của ông là muốn một lòng một dạ lấy lòng Dư lão.

Lục Tử Cường lấy lại tinh thần, biết ý của chú họ nhà mình, liền mở miệng giới thiệu nói: "Lục bác kỳ từ thời Xuân Thu Chiến quốc cho đến thời Tây Hán, hình dạng và cấu trúc không có gì khác nhau. Nhưng thời kì Đông Hán đã có một số đổi mới, đổi mới là Lục bác kỳ gọi là tiểu bác, trước khi đổi mới là gọi là đại bác. Hai cái khác nhau chủ yếu là về số lượng. Đại bác có sáu đĩa, tiểu bác có hai quỳnh. Quỳnh với đĩa có tác dụng như nhau, là dùng để ném. Đây, hình dạng của quỳnh có nét giống xúc xắc hiện tại, chỉ là không phải sáu mặt, mà là hình cầu đa diện."

"Ôi, ôi! Đó chính là nói Lục bác kỳ này, rất có thể là đồ cổ trước thời Tây Hán sao?" Chú họ có vẻ rất hưng phấn, giống như Lục bác kỳ này và ông có gì đó liên kết với nhau.

Không thể nào. Lục Tử Cường đem những lời nói này nuốt trở về trong bụng, Bốn chữ "Trước thời Tây Hán" viết lên rất dễ, nhưng qua mấy ngàn năm như vậy không thể nào bảo tồn đơn giản như vậy? Đặc biệt nhất chính là loại gỗ, chắc là người đời sau phỏng chế theo Lục bác kỳ, nhưng xem ra cũng có thể có mấy trăm năm lịch sử. Lúc này Lục Tử Cường không dám nhiều lời, tuy rằng đa số đều là thanh niên, nhưng người trong nghề rất nhiều, người biết xem chắc chắn không phải là một mình cậu.

Đối với niên đại của bàn Lục bác kỳ này Hạ Thiển không có hứng thú, cô lật xem hình ảnh trong máy ảnh số, bỗng nhiên phát hiện hô lớn: "Này! Hình vẽ bàn cờ này nhìn qua cực kỳ quen mắt!"

Nghe cô nói như thế, ánh mắt mọi người đều nhìn vào bàn cờ, ngoại trừ Lục Tử Cường đến chơi không rõ ra, những người khác đều lần lượt hiện ra vẻ mặt kinh ngạc.

An Nặc dùng tay hất tóc dài rơi xuống trước ngực ra sau vai, ưỡn nhả cười nói: "Không sai, bàn cờ này rất giống bản vẽ phối cảnh trên mặt phẳng của biệt thự này. Có thể nói, chủ nhân năm đó của ngôi biệt thự này, nhất định là say mê Lục bác kỳ, mới phỏng theo bàn cờ Lục bác kỳ, xây nên ngôi biệt thự này."

Mọi người đều cùng lúc hút một ngụm khí lạnh, đều nghe ra ngụ ý của An Nặc. Si mê chơi Lục bác kỳ? Vậy chỉ có thể là trong thời kỳ Xuân Thu đến Đông Hán, nói như vậy ngôi biệt thự này lại có thể tồn tại ít nhất hai ngàn năm?

Lục Tử Cường mới hiểu được vì sao khi cậu vừa vào đây cảm giác được bố cục rất kì quái, hiện tại chỗ bọn họ ngồi là trong phòng hình vuông, chắc là giải đất hình chữ nhật ở giữa bàn cờ. Mà xung quanh là từng đoạn cong, trùng với hai khu vực, e rằng đều tương đối ứng với hành lang cong và lầu các.

An Nặc vừa nói như thế, tất cả mọi người đều ngồi không yên, trước đây bọn họ chỉ dự đoán kiến trúc ở đây là mô phỏng theo phong cách thời Tần Hán để tạo ra, nhưng bây giờ suy xét lại, ở nơi xa xôi này, nói không chừng thật có thể tránh khỏi thử thách chiến tranh, hơn nữa người chủ lại cẩn thận tu sửa giữ gìn... Lui một bước nói, kiến trúc gỗ không phải là được làm xong hai ngàn năm trước, nhưng vật phẩm bài biện trong biệt thự nói không chừng có thể được bảo tồn tốt.

Lục Tử Cường bắt đầu nhìn bàn ghế, bình phong, thậm chí là chén trà trước mặt, sau đó thất vọng thu lại ánh mắt. Ít nhất trong tầm mắt cậu, chỉ có Lục bác kỳ trước mặt là đồ cổ.

An Nặc mỉm cười nói: "Đêm nay chúng ta ở đây vừa đúng mười hai người, Lục bác kỳ cũng vừa vặn có mười hai quân cờ, biệt thự này là bàn cờ Lục bác kỳ, không bằng chúng ta tự trải nghiệm trò chơi Lục bác kỳ thú vị này đi!"

"Trải nghiệm thế nào?" Lâm Nghiễn tuổi trẻ sức lớn, chỉ mong sao có trò chơi, "giống như là 'Harry Potter' cười trên quân cờ vậy?"

"Không khoa trương như vậy, tôi cũng không có phép thuật." An Nặc bật cười, bên môi nở nụ cười khả ái cùng má lúm đồng tiền, "chỉ là chơi cờ có hai người mà thôi, những người khác ở trong biệt thự đi lại một chút, sau đi ăn xong nên tản bộ một chút."

Cô vừa nói như vậy, hơn phân nửa mọi người đồng ý, có người cảm thấy ngồi ở chỗ này lâu sẽ e ngại lễ tiết muốn rời đi, càng có người muốn mượn cơ hội này kiểm tra xung quanh biệt thự, tìm bằng chứng cổ xưa ở đây.

"Mỗi bên Lục bác kỳ có sáu quân cờ, một 'Kiêu' năm 'Tán'[2], gọi là lục bác. "Kiêu" kỳ chính là Vương kì, do Dư lão và một người khác làm. Còn ném đĩa chính là ném sáu thẻ tre, ai trên hình vòng cung có thể đi vài bước. Quy tắc rất đơn giản, không biết có ai hứng thú chơi một ván với Dư lão

không?" An Nặc đứng lên, đem Lục bác kỳ từ hộp gỗ ra. Động tác của cô cực kì tao nhã, vô cùng đẹp đẽ.

[2] Một 'Kiêu' năm 'Tán': Quân cờ vua được gọi là Kiêu, năm quân cờ còn lại gọi là Tán. Đi cờ tại nơi có vòng cung trên bàn cờ thì được đi, dùng cách ném đĩa để quyết định cờ đi bao nhiêu bước.

Nhất thời không có ai lên tiếng trả lời, thanh niên không muốn cùng lão nhân chơi cờ, mà tuổi lớn hơn thì lại muốn đi xung quanh biệt thự một chút. Chú họ thấy không có ai hưởng ứng, lập tức tự đề cử. Ông muốn có cơ hội nói chuyện với Dư lão, cơ hội tốt như vậy làm sao bỏ qua.

An Nặc vỗ vỗ tay, có người từ một bên đưa đến mười hai cái bộ đàm, cô phát cho mọi người: "Ở đây tín hiệu di động không tốt, một lát sẽ dùng bộ đàm liên lạc. Tại đây, Dư lão có sưu tầm các loại cổ đao, một lát mỗi người cầm một món trong tay, bị người ta đoạt đi đao trong tay, đại diện là bị ăn tươi nha. Đương nhiên, yêu cầu mọi người phối hợp nghe theo mệnh lệnh từ bộ đàm nha!"

Cũng không có gì cản dận đặc biệt, mọi người rút thăm chia tổ, tổ của Dư lão có thanh niên tóc bạc là Hồ Hạo, An Nặc, Hạ Thiển, Lâm Mặc và Ngô Ngữ. Mà sáu người còn lại thuộc về tổ chú họ của Lục Tử Cương. Đôi vợ chồng và đôi anh em sinh đôi bị tách nhau ra, ngược lại thấy rất thú vị. Mỗi người được phát một quân cờ có chu sa bút lông.

Lục Tử Cương nhớ kĩ không nên dùng viết đỏ viết tên của mình nhưng không rõ cách nói, lúc này thấy ai cũng làm vậy, cũng đề xuống nổi bất an trong lòng, cẩn thận viết tên mình trên quân cờ màu trắng.

Lúc đưa quân cờ đi chọn đao, Lục Tử Cương mới phát giác trong phòng đang ngồi này trên tường có treo đầy các loại cổ đao của từng triều đại, hơn nữa đều có chung đặc điểm, không có vỏ đao. Sự sắc bén cùng gỉ sét lốm đốm trên lưỡi đao, dưới ánh sáng yếu ớt của ngọn nến toát lên sự sắc bén.

Coi ra Dư lão rất thích sưu tầm dao kéo. Lục Tử Cường tùy tiện chọn một cây Liễu Diệp Dao thời kỳ Minh Thanh rất phổ biến, xoay người đi ra ngoài.

3.

Lục Tử Cường đi ra khỏi căn phòng ngột ngạt, bị gió đêm thổi vào mặt, mùi rượu tan biến không ít, sau khi phân biệt rõ phương hướng, dựa vào chỉ thị của chú họ trong bộ đàm, đi về phía đông bắc biệt thự.

Đêm nay thời tiết không tốt, mây đen dày đặc che đi ánh trăng, bầu trời một mảng tối đen, tại hành lang gấp khúc của biệt thự treo đèn lồng chiếu xuống, bóng cây loang lổ, nhưng lại có chút u ám kinh khủng. Lục Tử Cường không tin vào quỷ thần, theo cậu thấy, trên thế giới này, con người thật sự còn đáng sợ hơn so với ác quỷ.

Ở đây rừng núi vắng vẻ, không có tiếng ô tô âm vang và đèn neon sáng lạn, chỉ có hơi thở thuộc về thiên nhiên, làm trong lòng cậu bất giác lắng xuống. Lục Tử Cường đi qua hành lang gấp khúc, đi tới chỗ đã định trong lương đình. Đó là chỗ cậu được bố trí, xem xét vị trí hoa viên phía sau, đáng tiếc bây giờ trăng ẩn gió lớn, ngoại trừ đèn lồng trong lương đình ra, chiếu sáng được bàn ghế đá, bên ngoài tối đen cái gì cũng không thể nhìn thấy.

Lục Tử Cường ngồi ở trên ghế đá, cảm thấy cầm Liễu Diệp Dao trong tay rất khó chịu, dứt khoát đặt trên bàn. Có lẽ thanh đao này trước đây đã giết qua rất nhiều sinh linh, thấm nhiều huyết khí quá mức đau thương. Lục Tử Cường buông tay ra cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, nhớ lại lúc tinh thần hưng phấn khi cầm côn ngữ đao, lại không kìm chế được mà đem ngữ đao trong túi ra.

Cầm ngử đao lạnh lẽo vào tay, làm cả người cậu chấn động, có lẽ đao mài ngọc và đao giết người trời sinh khác nhau, mang ngử đao bên người như mang theo luồng khí thanh sạch. Lục Tử Cường nhớ từ Á Xá đến ngử đao, không khỏi có chút dở khóc dở cười, hiển nhiên vì tên cậu và vị mài ngọc sư tài giỏi trong lịch sử cùng tên, ông chủ liền đem ngử đao trân quý như thế tặng đi để đổi lấy nửa khối vô tị bi kia. Xem ra, ngử đao này tự nhiên là so với nửa khối vô tị bi kia có giá hơn nhiều.

Lục Tử Cường vuốt nhẹ ngử đao trong tay theo thói quen, đầu ngón tay lướt qua từng nét hoa văn trên thân đao, sau đó không dấu vết bỏ vào túi quần, lại ngẩng đầu lần nữa nhìn phía ngoài lương đình, mặt mang theo ý cười: "Là tới lấy đao sao? Đao ở trên bàn, cứ việc cầm đi là được rồi." Dựa theo quy tắc chơi Lục bác kỳ, quân cờ không di chuyển sẽ bị quân cờ di chuyển ăn tươi, cho nên vì vậy Lục Tử Cường đoán mình đã bị knock out rồi. Nhưng chú họ làm sao vậy, nhanh như vậy đã bị ăn rồi, tuy rằng nói hạ quyết tâm muốn thua dưới tay Dư lão, nhưng cũng không thể rõ ràng như vậy được?

Một bóng người thon cao chậm rãi đi ra từ trong bóng tối, người nọ có mái tóc trắng thật dài rối tung ở phía sau lưng, dưới ánh đèn lồng phản xạ ánh sáng màu trắng bạc, như là quanh thân tỏa ra một vầng sáng màu bạc, mái tóc dài màu trắng bạc theo động tác mà động, như là nước chảy chập chờn làm người ta rung động. Lúc này mới Lục Tử Cường mới để ý, người này mặc quần áo màu trắng, trên người còn khoác lên áo choàng liền nón màu đen, biên áo màu vàng rồng, loại vải và hoa văn này, dường như cậu đã từng thấy qua, nhưng nghĩ một lúc cũng không biết thấy qua ở nơi nào.

Lục Tử Cường đối phương đi vào lương đình, hai tay trống trơn, rốt cuộc một cây đao cũng không có, không khỏi sửng sốt một chút: "Anh đã bị người ta giết rồi sao?"

Lời này nói ra có chút kì quái, nhưng quy tắc của Lục bác kỳ mà bọn họ chơi là ai bị đoạt đi đao có nghĩa là người đó chết, Lục Tử Cường không

cảm thấy những lời này nói ra có chỗ nào mạo phạm. Nhưng cậu rõ ràng thấy thân hình Hồ Hợi dừng lại một chút, đứng thẳng bất động trước bàn đá.

"Ha ha, chỉ là một trò chơi thôi mà, Hồ thiếu gia đừng lưu tâm." Bởi vì Hồ Hợi đứng ở trước mặt cậu, khuôn mặt giấu sau bóng tối đèn lồng chiếu không tới, Lục Tử Cương không nhìn thấy nét mặt trên mặt hắn, bởi vậy thử giải thích. Trên bàn ăn cậu từng nghe An Nặc gọi hắn ta là Hồ thiếu gia, bèn quyết định thử xưng hô với hắn như vậy. Lúc này cậu mới hiểu được cảm giác khó xử khi bạn bè gọi tên mình, nhân vật nổi tiếng cùng tên với người bình thường thật sự rất khó gọi, nhưng như thế nào cậu cũng không thể gọi một người thanh niên tóc trắng mắt đỏ ra tên của Tần Nhị Thế được.

"Trò chơi sao?" Hồ Hợi cười khể một tiếng, trong lòng ẩn chứa một chuyện rất phức tạp, Lục Tử Cương chủ yếu nghe không hiểu.

Hồ Hợi ngồi xuống trên một chiếc ghế đá khác, đèn lồng chiếu vào mặt hắn, sắc mặt hắn càng có vẻ tái nhợt hơn, có loại cảm giác khô ngò kì lạ. Đôi môi mỏng hầu như không còn chút huyết sắc nào cong lên, cười yếu ớt nói: "Cậu có biết nguồn gốc của ngôi biệt thự này không?"

"Không biết." Lục Tử Cương không biết vì sao Hồ thiếu gia này đối với mình có vài phần kính trọng, rõ ràng trước đó trên bàn cơm lãnh đạm như vậy, cùng người khác như cách xa ngàn dặm, nhưng hắn lại tốt như vậy nói về chuyện xưa của biệt thự này, mà nếu như Hồ thiếu gia là người thân của Dư lão, như vậy chắc chắn sẽ biết điều gì đó.

Hồ Hợi đưa tay gõ gõ Liễu Diệp Dao trên bàn, thân đao phát ra tiếng boong boong trong trẻo. Hắn buông đôi mắt phượng, mi mắt dài màu bạc hạ xuống che đi tâm tình ẩn sâu trong đôi mắt màu đỏ, nhàn nhạt mở miệng nói: "Lúc thật lâu thật lâu trước đây, có một đôi anh em, bọn họ rất thích chơi Lục bác kỳ. Bình thường em trai hay thua dưới tay anh cả, tuy rằng nhiều lần muốn đánh bại, nhưng vẫn khi thua khi thắng."

Lục Tử Cường nhìn đầu ngón tay tái nhợt như trong suốt của Hồ Hợi, có chút bàng hoàng. Cậu có thể tượng tượng hai người thanh niên đánh cờ, bình thường có một người thua luôn không phục, cảnh tượng này cứ quẩn lấy người kia.

Hồ Hợi khép hờ hai mắt, dưới tia sáng mờ mịt, khuôn mặt tái nhợt của hắnmang theo vẻ đẹp không bình thường, khóe môi hiện ra sự cay đắng, khẽ nói: "Đôi anh em đó quá mức si mê Lục bác kỳ, vì vậy, anh cả được một người bạn đề nghị xây dựng biệt viện như bàn cờ Lục bác kỳ, huynh đệ hai người đều tán thành. Cuối cùng ngôi biệt thự này do sự phụ của bạn huynh trưởng thiết kế, nhưng trong đó trải qua rất nhiều trắc trở, đợi đến lúc biệt thự này xây xong, huynh trưởng cũng qua đời."

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 2

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Lục Bác Kỳ (2)

Lục Tử Cường không nói gì cả, bởi vì cậu không biết phải nói gì. Vốn là cậu rất vụng nói, lúc này nghe Hồ Hối kể lại chuyện của người khác, nhưng trong lời nói chứa tình cảm chân thật, như là đang nói những chuyện mình đã trải qua.

"Em trai xây được biệt thự này, nhưng không có ai cùng hẳn ta đánh cờ nữa."

Lục Tử Cường thấy vẻ mặt vị Hồ thiếu gia này có vẻ buồn phiền, lúc lâu cũng không nói gì, không thể làm gì khác hơn là ho nhẹ nói: "Thì ra ngôi biệt thự này vì thế mà xây dựng thành, thực sự làm người ta thốn thức mà." Nói những lời này nhưng lại nghĩ một đằng nói một nẻo, đã là đồ cổ, cái nào không có chuyện xưa, so sánh với lịch sử tòa nhà này có chút bình thường, không có du dương lên xuống rung động đến tâm can.

Hồ Hối chậm rãi mở đôi mắt, lộ ra đôi đồng tử màu đỏ xinh đẹp, khí chất cả người biến hóa trong khoảnh khắc, môi mỏng lộ ra ý cười âm hiểm: "Người em ở trong ngôi nhà đầy lưu luyến, bọn hạ nhân muốn lấy lòng, đề nghị không bằng sử dụng ngôi biệt thự này mời người đến chơi Lục bác kỳ. Quy tắc vậy thôi, ngược lại hôm nay chúng ta chơi giống nhau, chỉ có một lần cùng chú họ đánh cờ, thì thuộc hạ có tranh chấp, người bị đoạt đao không cam chịu, lần đánh cờ đó không cần thận đoạt mạng người."

Theo âm thanh hẳn nói, một cơn gió lạnh thổi qua lương đình, hơi lạnh thấu xương xâm nhập, làm Lục Tử Cường chịu không được rung mình một cái.

"Bởi vì Lục bác kỳ đã dính máu người chết, nên không thể cứu vãn được, cuối cùng bổng chốc đã chết bảy người. Cuối cùng người em chơi cờ lại thua bởi chú của mình, bổng nhiên người em phát hiện ra chú ruột đã gần năm mươi tuổi, lại có thể bổng chốc mà trẻ gần mười tuổi."

"Cái gì?" Lục Tử Cương ghen ngào la lớn, điều này sao có thể?

"Có lẽ là người xây dựng biệt thự này cố tình thiết kế, bài trí biệt thự này thành một trận pháp phong thủy, biết đâu là dùng bí pháp để làm nên một bàn cờ Lục bác kỳ kì lạ, chỉ cần thắng trong ván Lục bác kỳ, đối phương chết đi vài người, người thắng có thể trẻ lại vài tuổi." Trong ánh mắt màu đỏ của Hồ Hạo lóe lên tia sáng làm người khác run sợ, chậm rãi nói: "Nói cách khác, đây là dùng sinh mệnh để chơi Lục bác kỳ."

Lục Tử Cương cứng họng, đối với lời nói của Hồ thiếu gia, nửa lời cậu cũng không tin, nhưng nỗi hoảng sợ trong lòng từ đâu mà đến?

Trong lúc mờ mịt, một tiếng thét chói tai thảm thiết cắt ngang bầu trời đêm, mạnh mẽ xé tan bầu trời dưới lớp nguy trang vắng vẻ. Hồ Hạo nhìn đôi mắt hoảng loạn của Lục Tử Cương, ánh mắt đỏ hơi nheo lại: "Ván cờ, đã bắt đầu rồi."

Tiếng thét thảm thiết chói tai im bật, giống như máy phát nhạc cũ bị người ta ấn nút tạm ngừng.

Trong bóng đêm khôi phục lại sự bình tĩnh thông thường, nhưng rốt cuộc Lục Tử Cương cũng ngồi không yên. Cậu đứng dậy lao ra khỏi lương đình, vừa chạy theo hướng phát ra tiếng thét chói tai, một bên lấy ra di động, tuy rằng không có tín hiệu, nhưng màn hình di động có thể chiếu sáng vào ban đêm, chiếu sáng đường đi dưới chân cậu.

Lục Tử Cương thấy được cách đó không xa là chiếc cầu hình vòm, nhưng không thấy bất cứ hình bóng của ai cả.

Sau đó, đột nhiên cậu dừng bước. Bởi vì cậu thấy được màu máu tươi đỏ thẫm, đang chảy dần dần từ mặt nghiêng chảy xuôi xuống, giống như con rắn đang trườn về phía trước.

Một cảm giác lạnh lẽo cả người từ mắt cá chân len lỏi lên lưng, Lục Tử Cường cảm thấy máu nóng cả người bị đông cứng trong nháy mắt. Dưới chân của cậu, có một chiếc mắt kính gọng vàng bị nghiền nát, thấu kính bị ai đó đạp đến nát bầy, giọng kính vụn vụn nằm trên mặt đất, nơi màn hình điện thoại chiếu rọi, phản chiếu chói mắt.

"Đây là mắt kính của Nghiêm Ngạo." Giọng nói của Hồ Hợi vang lên từ phía sau Lục Tử Cường.

Lục Tử Cường nhìn thấy cổ tay của mình bị Hồ thiếu gia nắm, kéo điện thoại di động trên tay cậu chiếu lên cầu hình vòm.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lí, nhưng nhìn thấy cảnh thảm thương kia, tay Lục Tử Cường run run, điện thoại di động rơi trên mặt đất "lạch cạch" một tiếng, xung quanh lại tối tăm lần nữa. Tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng Lục Tử Cường thấy rõ ràng. Cậu chưa từng cảm ghét thị lực 1,5 của mình như vậy.

Ng nghiêm Ngạo đã chết.

Không ai có thể sau khi đầu và thân thể bị tách rời, còn có thể sống sót. Cho nên Lục Tử Cường thấy cậu không cần phải đi lên xác nhận lại, thị lực cậu tốt đến nỗi thậm chí có thể nhìn từ vết thương trên cổ, cũng có thể đoán chắc là Nghiêm Ngạo bị vũ khí sắc bén cắt. Mà xung quanh lại không thấy đao, càng chứng minh thanh đao của Nghiêm Ngạo cũng bị hung thủ cướp đi rồi.

Trong óc Lục Tử Cường loạn ong ong, chẳng lẽ ngay từ đầu những lời Hồ Hợi nói không hề lừa cậu? Điều là sự thật?

"Không tin sao? Tốt, vậy chúng ta tiếp tục đi xem đi." Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Hồ Hợi vang bên tai Lục Tử Cương, chỉ cảm thấy thân thể phía sau bị hấn chạm vào, cả người như bị ném vào hầm băng, không thể động đậy chỉ có thể cứng lại một chỗ, mặc cho chính mình bị đối phương kéo vào một cây trong rừng.

Tiếng gió thổi gào thét bên cạnh, Lục Tử Cương bị Hồ Hợi dùng tốc độ siêu việt lạ thường kéo đi qua hết đình viện, đi đến một lương đình phía tây nam.

Lương đình này và chỗ trước đó cậu ngồi giống nhau y như đúc, nghĩ trong biệt thự này hẳn là dùng thiết kế đối xứng, lúc này trong lương đình dưới đèn lồng có một thanh niên cúi đầu nhìn Ngưu Vĩ Dao trong tay. Không biết đó là Lâm Mặc hay là Lâm Nghiễn, anh em họ Lâm lớn lên rất giống nhau, Lục Tử Cương không hề nhìn ra. Nhưng mà xem người này đối với hoa văn trên cán đao của Ngưu Vĩ Dao rất hứng thú, chắc là thuộc chuyên ngành sử Lâm Nghiễn. Nghe nói anh của cậu ta Lâm Mặc học chuyên ngành máy tính, hẳn là sẽ không say mê như vậy.

"Thật ra Lục bác kỳ không đơn giản chỉ có một quân Kiêu và năm quân Tán. Nội quy quân đội thời Xuân Thu Chiến quốc, có năm người nhập bọn, ngoài ra còn có một người đội trưởng, tổng cộng sáu người một đội. Mà trên thực tế Lục bác kỳ hai quân Tắc, còn lại phân biệt là Thị, Độc, Trĩ, Lô, Kiêu. Vừa rồi quân Tắc bị giết, kế tiếp chắc là quân Độc rồi." Hồ Hợi bình thản giải thích bên tai Lục Tử Cương, giống như là giải thích cách đánh cờ bình thường.

Sau lưng Lục Tử Cương mướt mồ hôi lạnh, Nghiêm Ngạo và Lâm Nghiễn đều thuộc về đội chú họ, Nghiêm Ngạo đã bị giết, vậy theo cách giải thích của Hồ thiếu gia này, thì người bị giết kế tiếp chính là Lâm Nghiễn sao? Lúc này cậu không rảnh để tự hỏi vì sao Lục bác kỳ lại chiếm đoạt tính mệnh con người, đã có một người chết rồi, cậu không thể để sự việc tiếp tục chuyển biến xấu hơn nữa. Lục Tử Cương há miệng, muốn cảnh

báo người trong lương đình, nhưng cậu phát hiện một tiếng cậu cũng không nói lên được.

"Ván cờ đã bắt đầu rồi, cậu không thể dừng lại giữa chừng được." Như là Hồ Hối biết Lục Tử Cương muốn nói gì đó, thân nhiên nói: "Việc gì đến đâu sẽ đến, sao không xem vở kịch hay này?"

Lục Tử Cương nhìn theo tầm mắt hắn, phát hiện có bóng dáng một người đi từng bước vào lương đình, mà trong tay người nọ, đang nắm một thanh Hoàn Thủ Dao, thân đao thon dài phản xạ tia sáng đèn lồng, lộ ra hàn ý dọa người.

Lâm Nghiễn chỉ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, lại tiếp tục cúi xuống, ánh mắt không rời khỏi Ngưu Vĩ Dao trong tay, vui mừng cười nói: "Anh, Ngưu Vĩ Dao này thật là đồ cổ nha! Được rồi, đem đao trong tay anh cho em nhìn một cái. Không phải em kêu anh chọn Hoàn Thủ Dao triều Đại Hán sao? Em vẫn muốn chạm vào Hoàn Thủ Dao trong truyền thuyết đó! Những thứ Dư lão sư tầm thật là không thể xem thường mà!"

Lúc này Lục Tử Cương đã thấy rõ mặt mũi người nọ, người nọ và Lâm Nghiễn có gương mặt y như nhau, nhưng mà nét mặt vô cùng kì lạ, như là đang chịu đựng cái gì, hoặc là đang chống lại cái gì đó.

Âm thanh như u hồn của Hồ Hối vừa đúng lúc vang lên: "Còn nhớ đôi anh em không? Sau khi người em biết được, chỉ cần viết tên người lên Lục bác kỳ, thì người đó sẽ trở thành quân cờ trên bàn cờ, mặc cho Kiều kỳ bài bố. Mà đao cầm trong tay oán khí càng nhiều, lại có thể điều khiển tâm trạng người cầm đao. Ngày xưa đao đều biến thành công cụ giết người, mà bây giờ đao bám vào thân thể người, khống chế thần trí để giết người. Không phải đó là một việc rất thú vị sao?"

Lục Tử Cương nghe được trong lòng run sợ, cậu nhớ đến cảm giác khó chịu khi cầm Liễu Diệp Dao, hết sức may mắn khi lập tức thả Liễu Diệp

Đao xuống. Bây giờ, nhìn tình cảnh của anh em nhà họ Lâm như vậy, rõ ràng là một người bị Ngưu Vĩ Dao mê hoặc, mà người kia bị Hoàn Thủ Dao khống chế.

"Những thanh đao này đều khát hơn một ngàn năm, rất muốn uống máu người." Kèm theo lời nói âm trầm của Hồ Hối, Lục Tử Cường thấy Lâm Nghiễn giơ lên Hoàn Thủ Dao phía sau lưng Lâm Mặc, mà Lâm Nghiễn lại hoàn toàn chưa phát hiện ra cúi đầu nhìn Ngưu Vĩ Dao trong tay. Lưỡi đao phản xạ ánh sáng, làm hai mắt Lục Tử Cường nhoi nhoi.

"Ha ha, chỉ cần hai quân cờ gặp nhau, thì tất nhiên sẽ có một quân cờ bị ăn tươi, huynh đệ tương tàn, ngược lại là một tiết mục hiếm thấy." Hồ Hối thì thào nói, như là chạm đến tiếng lòng sâu trong nội tâm hắn, có chút bàng hoàng.

Một chút thiện cảm trong lòng của Lục Tử Cường đối với Hồ thiếu gia này hầu như đã biến mất không còn, rõ ràng là cuộc gặp gỡ này đều do Dư lão bố trí tất cả, mà thân là người thân của Dư lão, Hồ Hối có thể không biết chuyện gì sẽ xảy ra sao? Nếu biết cuộc thảm sát sẽ xảy ra, còn khoanh tay đứng nhìn, như vậy thật là quá đáng.

Đúng là lòng Lục Tử Cường nóng như lửa đốt, nhưng không thể cử động, ngay cả nói chuyện cũng không thể, chỉ có thể khoanh tay không có cách nào nhìn Hoàn Thủ Dao lồm đồm vết gỉ sét run rẩy, tiếp đó vung lên xuống.

Lưỡi đao vẽ một đường vòng cung hoa mỹ trong không trung, sau đó âm thanh lưỡi dao sắc bén đâm vào cơ thể người vang lên.

"Anh!" Lâm Nghiễn ném Ngưu Vĩ Dao trong tay, hoảng sợ đỡ lấy thân thể đang ngã xuống của Lâm Mặc, nhìn Hoàn Thủ Dao cắm vào trên bụng, không hiểu vì sao anh lại tự làm mình bị thương như vậy.

"Chậc, không thú vị." Hồ Hợi bĩu môi vút lại câu nhận xét như vậy, túm lấy Lục Tử Cương đang núp sau rừng cây, rời khỏi sân.

Xa xa còn mơ hồ nghe được kêu gào tê tâm liệt phế của Lâm Nghiễn, cuối cùng biến mất im ắng.

Toàn bộ biệt thự giống như mộ phần thật lớn, yên tĩnh như chết.

Lục Tử Cương tận mắt thấy thảm kịch, nhưng không thể nào ngăn cản được, tức giận đến dựng tóc gáy, ánh mắt nhìn Hồ Hợi đều lộ ra lửa giận muốn thiêu người.

Nhưng Hồ Hợi cực kỳ bình tĩnh, kéo Lục Tử Cương đi qua toàn bộ biệt thự, đến một hòn non bộ dừng lại.

Lục Tử Cương mới vừa đứng yên, lại nghe được tiếng một nam một nữ cãi vã, mới vừa rồi có một màn thảm kịch, cậu lập tức nhìn về phía hành lang gấp khúc bên kia. Chỉ thấy hai người đang cãi nhau chính là vợ chồng Ngụy Trác Nhiên và Hạ Thiển, tuy rằng hai người bọn họ một người cầm trên tay Cửu Hoàn Dao, người còn lại cầm một thanh chủy thủ Phong Phá Dao, nhưng đều là cầm hờ, hơn nữa nghe bọn họ cãi nhau, vẫn là cách ăn nói của vợ chồng.

Tuy là bên ngoài ở trước mặt mọi người cặp đôi Ngụy Hạ có vẻ vợ chồng hòa hợp, nhưng mỗi nhà đều có những chuyện khó nói. Hai người này hết sức xuất sắc, ở đại học vừa gặp đã yêu, mền mọt nhau, là thần tiên quyến lữ mà ai cũng hâm mộ. Nhưng những chuyện vụn vặt phức tạp sau hôn nhân, phiền muộn về công việc, xung đột càng nhiều hơn, thường thường việc nhỏ cũng bắt đầu cãi nhau, sau đó ai cũng không chịu thua đối phương. Như vậy tình cảm càng không thể giữ vững, cũng sẽ dễ xảy ra rạn nứt. Mà bây giờ hai người cãi nhau đã hoàn toàn quên đi nguyên nhân ban đầu, chuyện hạt mè củ tỏi cũng kéo ra nói, ầm ĩ trời long đất lở.

Tính tình Ngụy Trác Nhiên vốn ít nói, nhưng không thể chịu nổi Hạ Thiển khéo mồm khéo miệng, có đôi khi bị nói khó nghe, trong cơn tức giận cũng sẽ đáp trả một hai câu. Mà Hạ Thiển càng không bỏ qua, mọi chuyện càng xấu đi, hai người bọn họ đều biết sẽ không có kết quả tốt, nhưng tuổi trẻ khí thịnh, ai cũng không chịu lùi bước.

Lục Tử Cường ở trong tối nghe hai người nói chuyện cá nhân, không khỏi có chút lúng túng, nghĩ thầm bị Hồ thiếu gia kéo tới nơi này, không phải đứng ở xó nhà nghe chuyện vợ chồng con cái nhà người ta chứ? Hơn nữa hung thủ giết chết Nghiêm Ngạo đến giờ còn chưa biết được, đôi vợ chồng này chắc chắn là có một người không canh giữ vị trí của mình, lén đi đến chỗ này cùng nhau.

Nếu không phải nhìn thấy thảm kịch ở hai nơi, Lục Tử Cường sẽ không xem ván cờ Lục Bác kỳ này là nghiêm túc, nhưng ngôi biệt thự này thật sự đã thành bàn cờ Lục bác kỳ, hiển nhiên là cậu lo cho an nguy của những người khác. Về phần chú của cậu, hiện tại là một Kiêu kỳ, tạm thời sẽ không có gì nguy hiểm. Nhưng cậu phải làm sao mới có thể phá giải bàn cờ này?

Đang lúc Lục Tử Cường lo lắng làm sao thoát khỏi việc không thể nhúc nhích, cũng không thể cảnh báo nguy hiểm, bộ đàm bên hông Hạ Thiển bỗng nhiên vang lên.

Tiếng ho khan của Dư lão vang lên rõ ràng: "Phân tào cùng tiến, đạo tương bách ta. Lô kỳ đi năm, ăn Trĩ kỳ."

Lục Tử Cường nghe không hiểu thuật ngữ Dư lão nói, nhưng thấy rõ rằng tay Hạ Thiển nắm chặt chủy thủ, nét mặt trên mặt cũng trở nên kì lạ. Lục Tử Cường vừa thấy liền thầm nghĩ không tốt, sắc mặt trên mặt Hạ Thiển bây giờ, cùng với Lâm Mặc giống y như nhau.

"Trên quân cờ viết tên người nào, không thể làm trái với mệnh lệnh của Kiều kỳ." Hồ Hợi ở bên cạnh rất có lòng giải thích.

Tâm trạng Lục Tử Cương lạnh lẽo, nhớ đến hình ảnh Lâm Mặc thà rằng đâm chính mình cũng không nguyện làm bị thương em mình, hoàn toàn tin theo lời Hồ Hợi. Trên thực tế, từ khi Hồ Hợi xuất hiện trước mặt cậu, tuy rằng mỗi câu đều không hề lịch sử, nhưng không hề có một câu nói dối.

Chẳng lẽ, cậu cứ như vậy khoanh tay không có cách nào thờ ơ nhìn một màn thảm kịch xảy ra, thấy một sinh mệnh ở trước mặt tiêu tan?

Lục Tử Cương vắt hết óc, bắt đầu nhớ lại từng câu nói của Hồ Hợi. Chỉ cần có tên trên quân cờ sao? Xem ra Hồ thiếu gia này viết tên thật. Nhưng mà viết thì không thể nói lên, Dư lão kia cùng hẳn có quan hệ thân thích mà ! Nhưng nếu thật là có quan hệ thân thích, vì sao trong lời nói không thấy có bất kì sự cung kính nào, trái lại rất kì lạ?

Chờ đã, cậu cũng viết tên mình lên quân cờ kia mà? Sao không có cảm giác bị khống chế? Chính là nói chú họ không có động vào quân cờ của cậu?

Bên này lòng Lục Tử Cương như lửa đốt, bên kia Hạ Thiển không nghe thời mệnh lệnh của Dư lão mà ra tay với chồng mình.

Hạ Thiển cầm trong tay chính là một thanh chủ thủ giống Phá Phong Dao, cô ghét những thanh đao vừa nặng vừa lớn, cho nên chọn một thanh đao cổ vừa vụn nhanh nhẹn. Từ sau khi nghe Dư lão nói trong bộ đàm, cô cảm thấy sát ý trong lòng đối với Ngụy Trác Nhiên giống như là dòng nước khi vỡ đê, làm tan vỡ trái tim cô. Sau khi kết hôn mẹ chồng luôn bắt mẫn với cô, chỉ chú ý công việc làm việc nhà lấy lệ, không muốn vứt bỏ sự nghiệp càng thăng tiến để sinh con cái, làm cổ tay cô cầm đao mà không ngừng run rẩy.

Nhưng mặc dù như thế, sao cô có thể xuống ta với chồng mình được? Hạ Thiển cắn môi dưới, dùng sự đau đớn để duy trì sự tỉnh táo. Lúc này cô đã nhận ra có gì đó bất thường.

Mà cổ tay Ngụy Trác Nhiên khẽ động, đem Cửu Hoàn Dao nặng nề đặt ngang trước mặt, vòng sắt trên sóng đao leng keng rung động, trong buổi đêm vắng vẻ âm thanh phát ra có vẻ lạnh lạnh.

"Anh làm cái gì vậy?" Hạ Thiển hoảng hồn không thể bình tĩnh được nhìn Ngụy Trác Nhiên như thay đổi thành một người khác.

"Trong hai người chúng ta, chỉ có một người có thể sống tiếp, đêm nay chúng ta chấm dứt hết đi." Sắc mặt Ngụy Trác Nhiên vô cùng quái dị, giọng nói không linh hoạt.

Lục Tử Cường hơi bị ngạc nhiên, Dư lão là bên đối phương, ông ta chỉ ra lệnh cho Hạ Thiển, vì sao Ngụy Trác Nhiên ở tổ khác cũng bị khống chế? Nếu như đối phương không động thủ, vậy bên đội kia sẽ giành công kích trước sao?

Chẳng lẽ nói đao này chỉ là cầu nối, bọn họ như quân cờ con rối được điều khiển bởi những sợi dây từ Kiều kỳ, như vậy đao trong tay bọn họ như sợi dây nối liền Kiều kỳ và Tán kỳ. Nhưng mà cậu từ sảnh đường cầm Liễu Diệp Dao đã bỏ lại ở lương đình. Đao... Ngữ đao. Nếu không phải cậu có ngữ đao trong tay, nói không chừng không thể thoát khỏi Liễu Diệp Dao! Với lại, trước đó không phải trong tay anh em nhà họ Lâm, không phải đều cầm đao sao?

Phía sau lưng Lục Tử Cường rịn mồ hôi, một hồi lo lắng. Lúc này cậu muốn nói để đôi vợ chồng kia ném thanh đao trong tay xuống, nhưng cũng giống như trước, chỉ có thể há miệng, nhưng nửa tiếng cũng không phát ra được.

Chỉ thấy Ngụy Trác Nhiên giơ Cửu Hoàn Dao lên, một chút cũng không nể tình cảm vợ chồng đâm một đao về phía Hạ Thiển.

Tiếng thét chói tai của Hạ Thiển cũng vang lên theo, ở biệt thự vắng vẻ này tiếng thét cực kì chói tai. Bởi vì Hạ Thiển vô ý thức né tránh, nên đường đao của Ngụy Trác Nhiên cũng thất bại, nhưng anh ta cũng không dừng lại như vậy, trái lại thanh đao tiếp tục đâm về phía trước. Hạ Thiển bối rối dùng Phong Phá Dao cản lại một chút, âm thanh kim loại chạm nhau vang vọng trong biệt thự trống trải, làm người khác kinh hồn bạt vía.

"Vợ chồng vốn là chim chung rừng, đại nạn đến đều tự bay đi." Hồ Hối nhìn thấy cực thú vị, khẽ cười nói, "xem ra trò chơi này cũng không tệ, xem bọn họ cãi nhau đến buồn bã, như vậy mới thoải mái."

Lục Tử Cường đã hận Hồ Hối đến cực điểm, người này sao lại coi mạng người như cỏ rác? Cậu nhất định phải tìm cách nào đó mới được, nếu không cứ tiếp tục như vậy, mọi người trong biệt thự này sẽ thành chất dinh dưỡng để Dư lão kéo dài tuổi thọ.

Lục Tử Cường nhớ tới thanh ngử đao đã giải cứu cậu, liền dùng sức di chuyển ngón tay cứng đờ, mất thật nhiều sức mới có thể chạm đến túi quần. Tuy rằng cách một lớp vải, nhưng khoảnh khắc đầu ngón tay chạm vào ngử đao, giống như kinh mạch lạnh băng bị ngừng lại tan đi một chút, Lục Tử Cường biết tính toán của mình không sai, đợi lúc cổ tay đã nhạy bén, vội vã cầm cán ngử đao.

May mà sự chú ý của Hồ thiếu gia kia đều tập trung vào nơi hành lang gấp khúc cách đó không xa, bóng đêm tối tăm, tạm thời cũng không chú ý đến động tác mờ ám của cậu.

Trên ngử đao như có một dòng nước ấm chảy vào thân thể, Lục Tử Cường nóng lòng không thể lập tức hoạt động như thường, sự thật luôn

không giống như mong muốn của cậu. Một phút trôi qua, cánh tay nhỏ bé của cậu mới có thể cử động.

May mà đôi vợ chồng bên kia chưa có xác định sống chết, chỉ có ánh đao vung vẩy đáng sợ, tiếng thét kêu cứu mạng chói tai của Hạ Thiển không dứt bên tai, tuy rằng nghe hơi thảm thiết, nhưng nghe vẫn còn sức lực, không cần xem cũng biết cô nàng chưa có nửa điểm thương tích. Lục Tử Cường mong bọn họ có thể kéo dài thời gian dài một chút, thế nhưng Hạ Thiển đang khiếp sợ không nghĩ vậy.

Cô tự thấy rằng tiếng thét chói tai của mình đã đủ vang xa ba dặm rồi, kết quả đến bây giờ còn không có ai đến cứu cô, nói đúng ra là đã không thể hi vọng vào người khác. Cô lão đảo một chút, té ngã xuống đất, nhìn nhìn Ngụy Trác Nhiên cầm đao từng bước một đi về phía mình, thấy mắt cay cay, đường nhìn cũng không rõ. "Trác Nhiên, anh thật sự muốn giết em vậy sao?"

Ngụy Trác Nhiên không nói lời thừa, anh ta giơ đao lên trả lời câu hỏi của cô.

Lúc này Hạ Thiển đã không còn hi vọng, nhưng đã chết tâm với chồng mình, chính cô cũng không muốn chết khi tuổi còn trẻ như vậy. Cho nên trước khi Ngụy Trác Nhiên hạ đao xuống, cô đã khéo léo nhảy lên từ mặt đất, né qua lưỡi dao sắc bén, nhào tới trong lòng chồng mình. Đem cả Phong Phá Đao trên tay của cô nhào tới

Máu tươi ầm ập nhuộm cả tay của cô, nước mắt Hạ Thiển rốt cục cũng rơi xuống.

"Đừng khóc, em trang điểm rất đẹp." Ngụy Trác Nhiên cúi người nói một câu, tay trái xoa má của Hạ Thiển, trân trọng thay cô lau đi giọt lệ trong suốt, "ngày đó lấy em, anh đã hứa sẽ không làm em khóc."

"VẬY anh vẫn còn!" Trong cơn giận dữ Hạ Thiên ngẩng đầu, muốn hỏi chồng mình sao xuống tay với cô như vậy. Nhưng nhìn ánh mắt thâm tình của Ngụy Trác Nhiên, mới đột ngột tỉnh giấc.

Nếu thật sự muốn xuống tay với cô, cô chỉ là phụ nữ yếu đuối, lại cầm một thanh dao găm ngắn nhỏ, sao có thể sống sót nếu đối phương hạ đao?

Lúc này hồi tưởng lại, chồng cô chém cô một đao rồi lại một đao, tuy rằng thoát nhìn rất nguy hiểm, nhưng mỗi khi xẹt qua thân thể, ngay cả một sợi tóc của cô cũng không bị thương một chút.

"Như vậy em sẽ không quên anh!" Ngụy Trác Nhiên mỉm cười pha lẫn sự đắc ý, anh thật sự là cố ý. Mặc dù hai người yêu nhau, nhưng tình cảm vợ chồng và quan hệ huyết thống không giống nhau, đầy thăm dò và tương tác. Hạ Thiên do dự làm cho anh hạ quyết tâm vứt bỏ chính mình, nhưng đồng thời cũng phải làm cho mình có một vết thương.

Hạ Thiên rơi lệ đầy mặt, run giọng nói: "Anh... Thật sự là rất tàn nhẫn... Đừng bỏ lại em mà."

"ẦM!" Cửu Hoàn Đao nặng nề rớt xuống, cuối cùng Ngụy Trác Nhiên không đành lòng nhìn vợ mình lần cuối, chậm rãi nhắm mắt lại.

"A..." Hạ Thiên ôm Ngụy Trác Nhiên thống khổ tới cùng.

"Anh vừa lòng rồi chứ?" Lục Tử Cương khó khăn cất tiếng nói được mấy chữ, cậu vừa mới có thể nói, hơn nữa âm thanh không thể quá lớn, gần như là thì thầm, "rốt cuộc anh muốn xác nhận cái gì?"

Hồ Hối sững sờ nhìn cô gái vô cùng đau khổ ở hành lang gấp khúc, có chút thất thần.

Lục Tử Cương nhìn bộ dáng lơ đãng của hắn, cũng không muốn suy nghĩ nhiều. Trong tay cậu cầm ngử đao, thật lòng muốn đâm một đao vào

cậu thiếu niên có lòng dạ sắt đá này. Nhưng ngữ đạo không thể thấy máu, điều này lúc ông chủ Á Xá tặng dao đã đặc biệt căn dặn. Huống chi cậu không phải cảnh sát, cũng chẳng phải quan tòa, không có quyền xét xử sinh mệnh người khác.

Cho nên Lục Tử Cường chỉ phải cẩn rằng, xoay người dựa vào hòn non bộ đi đến nơi sảnh đường. Không biết vì sao Hồ Hối chưa đi theo, nhưng Lục Tử Cường không có tâm tư để tự hỏi nữa, cậu biết nếu ván cờ đã bắt đầu kết thúc, vậy quan trọng nhất đó chính là Kiều kỳ. Chỉ cần kiểm soát tốt Kiều kỳ, cũng sẽ khống chế cả bàn cờ.

Chủ tịch sảnh đường vắng vẻ lạnh lẽo, ngay cả một người hầu hạ cũng không có. Lục Tử Cường nhìn thấy phòng vắng vẻ, ánh nến trong đèn lồng bị bình phong vây quanh chậm rãi cháy. Lục Tử Cường nín thở đi qua, nhưng hoảng sợ phát hiện trong bình phong không có ai, trên bàn tròn to lớn, chỉ có một bộ Lục bát kỳ.

Quân cờ không ai kiểm soát, nhưng lại tự động đi lại trên bàn cờ, ngoài bàn cờ đặt bốn quân cờ, tên người trên đó đã tan biến hoàn toàn, chắc có nghĩa là bọn họ đã bị giết chết. Mà Kiều kỳ viết tên Dư lão đường như chảy ra giọt máu, làm cho người nhìn sồn da gà.

Lục Tử Cường không biết làm thế nào cho phải, cậu đã từng nghĩ, Dư lão là một ông lão bảy, tám mươi tuổi, chỉ cần khống chế ông ta, là cậu có thể cho ngừng bàn cờ này. Nhưng cậu không ngờ ở đây chẳng có ai hết, mà quân cờ lại tự đi! Chẳng lẽ nói Lục bát kỳ đã thành tinh? Tự có ý thức?

Tuy rằng Lục Tử Cường kiên định đi theo chủ nghĩa duy vật, nhưng lại tự nghiệm xuyên qua vô tự bi kì lạ, cũng ít nhiều tin rằng trên thế gian cũng sẽ có những chuyện không cách nào giải thích được tồn tại. Nhưng hiện tại cậu phải làm sao bây giờ.

Ngay lúc Lục Tử Cường đang do dự, cậu mở to mắt nhìn quân cờ trên bàn cờ lần lượt bị ăn, trên mặt tên từng người rồi lại từng người biến mất, cuối cùng chỉ còn lại Dư lão, chú họ, Hồ Hạo, An Nặc và tên của cậu. An Nặc là sát thủ đặc lực bên cạnh Dư lão, đa số mọi người đều chết dưới tay nàng ta, ngay cả chính mình cũng không ngoại lệ.

Lúc này Lục Tử Cường đã đoán được bàn Lục bác kỳ này không hề chơi theo quy tắc, mà đơn giản là chiếm đoạt sinh mệnh mà thôi. Mắt cậu thấy quân cờ của An Nặc đến gần vị trí của chú họ, cậu không dám do dự nữa, nắm đao hướng đến Kiêu kỳ hồng sắc kia gọt đi.

Ngũ đao vốn là đao mài ngọc tước ngọc như bùn, một đao hạ xuống như cắt đậu hũ, đem Kiêu kỳ cắt thành hai nửa.

Lục Tử Cường quay đầu lại nhìn về phía bên kia bàn cờ, phát hiện mình đã chậm một bước, thấy Kiêu kỳ của chú họ đã bị An Nặc ăn tươi, chu sa viết tên chậm rãi nhạt dần.

4.

"Tiểu Cường, Tiểu Cường? Đứa nhóc này, sao lại uống say đến như vậy?"

Bên tai bên tai vang lên tiếng nói như tiếng chiêng, Lục Tử Cường nhú mày mở mắt, phát hiện mình lại dựa vào bàn ngủ. Xung quanh những người vừa uống rượu, lúc này đều tâm tình bất định nhìn lẫn nhau. Nghiêm Ngạo đeo mắt kính gọng vàng trái lại nhiều lần vuốt đầu mình, như là xác nhận cái gì đó. Những người khác cũng phản ứng không khác ông ta, đều không hện mà cùng vuốt ngực hoặc là cổ. Lâm Nghiễn cũng nhảy dựng lên đánh anh mình một cái, sau đó lại nhảy qua ôm chặt lấy. Hạ Thiển lại nhìn chăm chăm vào Ngụy Trác Nhiên đang cười yếu ớt, vành mắt thoáng đỏ.

Lục Tử Cường nhìn chung quanh một vòng, phát hiện tên thiếu niên tóc bạc Hồ Hạo và cô gái xinh đẹp An Nặc không thấy nữa. Mà Dư lão nằm sấp

vào bàn, một chút động tĩnh cũng không có, nên cố gắng đứng dậy gọi ông ta.

Những người khác cũng nhận thấy được có gì đó bất thường, mới phát hiện Dư lão đã mất, xem chừng ông ta bị nhồi máu cơ tim.

Trần Miếu thận trọng đứng lên đi ra ngoài nghĩ cách tìm người hầu để liên hệ với bên ngoài, Ngô Ngữ thì lại ồn ào muốn tìm An Nặc kia, chú họ mờ mịt bối rối, bởi vì ông không có chút kiức nào, có lẽ được Kiêu kỳ đặc biệt ưu đãi. Một lúc trong phòng loạn thành một đoàn, mà Lục Tử Cương lại nhìn Lục bác kỳ trên bàn lặng lẽ không nói gì.

Bọn họ đều ngồi lại vị trí như trước, như vậy rất có thể linh hồn mọi người viết tên lên trên Lục bác kỳ trong khoảnh khắc bị hút vào trong bàn cờ. Hiện tại trên bàn cờ, có một Kiêu kỳ bị cắt làm hai, còn lại ba quân cờ, trên đó còn viết tên Hồ Hạo, An Nặc và tên của cậu. Có lẽ vì cậu dùng ngoại lực phá hủy Kiêu kỳ, mà bàn Lục bác kỳ này mới không thật sự đoạt đi tính mạng mọi người, bằng không chờ đến khi ván cờ kết thúc, người có thể tỉnh lại e rằng chỉ có một mình Dư lão, bọn họ sẽ chết vì "bệnh cấp tính."

Vì không ai chịu chạm vào Lục bác kỳ, Lục Tử Cương không thể làm gì khác hơn là tự tay dọn bàn Lục bác kỳ, để lại vào hộp gỗ. Có thể nói vì cậu không bị Lục bác kỳ khống chế, không có trải qua cảm giác vị giết chết, cho nên trong lòng cũng không có nhiều sợ hãi.

Trong phòng trống rỗng có vẻ rất áp lực, những người khác đều không đợi được nữa, lần lượt rời đi, chú họ la hét xui xẻo cũng rời đi. Thi thể của Dư lão được khiêng xuống an trí thỏa đáng, cuối cùng có Nghiêm Ngạo đến gần, đề nghị khẽ với Lục Tử Cương: "Đem thứ này đốt đi." Ông ta nói xong lời đó vẫn còn run rẩy, hiển nhiên là bị hù không nhẹ.

Nhưng Lục Tử Cương lắc đầu, nếu không phải tình huống vừa rồi quá nguy hiểm, cậu sẽ không cắt đứt Kiêu kỳ. Đồ cổ bảo vệ còn không kịp, sao

cậu có thể phá hư chứ? Nhớ đến cảnh ván cờ cho đến bây giờ, Lục Tử Cương xúc động nói: "Tuy rằng đao kiếm vô cùng sắc bén, nhưng không phải là hung khí. Anh có thể dùng để giết người, cũng có thể dùng để bảo vệ người mà mình thương yêu. Bàn Lục bác kỳ này tuy rằng nguy hiểm, nhưng dù sao cũng là đồ cổ. Nếu như đem nó và biệt thự này tách xa nhau, nó sẽ không quấy phá nữa. Tôi biết một ông chủ của cửa hàng đồ cổ, anh ta chuyên thu mua đồ hiếm lạ kì quái, đem bàn cờ này đặt nơi anh ta trước đi."

Nghiêm Ngạo còn muốn khuyên, nhưng sợ chính mình chạm vào sẽ xui xẻo, liền thở dài, vội vã rời đi.

Lục Tử Cương cảm giác người mới vừa rời đi không chỉ có mình Nghiêm Ngạo, cậu nhìn quanh bốn phía, nhưng không phát hiện được gì. Lắc đầu cười mình đã sợ hãi quá mức, tiếp tục cẩn thận sắp đặt Lục bác kỳ.

Lúc thu lại quân cờ, Lục Tử Cương nhìn ba quân cờ cuối cùng có tên bằng chu sa, thấy cực kì chói mắt, liền dùng tay áo chùi một quân. Tên của An Nặc rất dễ bị lau đi, nhưng tên Hồ Hạo và tên cậu, không thể nào chùi ra được.

Lau không được cũng chẳng có gì đâu? Lục Tử Cương nhú mày, lúc này mới cảm thấy trong phòng treo đầy cổ đao có hàn khí bức người, vội vàng thu Lục bác kỳ vào hộp gỗ rồi rời đi.

Trong chỗ tối tăm của biệt thự, Hồ Hạo nhìn An Nặc trên mặt đất đã không còn tiếng động nào, thu lại Minh Hồng đao, lắc lắc vết máu trên đó.

"Người có ngữ đao, ta cũng có Minh Hồng Đao. Ai nói bàn cờ này đã chơi xong?" Long mi màu bạc của Hồ Hạo khẽ run, lộ ra đôi mắt màu đỏ đoạt nhân tâm phách, bên trong không che giấu chút tàn nhẫn nào.

Minh Hồng Đao nhanh chóng biến thành một chú chim nhỏ màu đỏ dễ thương, nhảy lên vai trái của Hồ Hạo, cúi đầu theo thói quen chải vai sợi

lông. Hồ Hợi dùng tay vuốt cổ và lưng con chim nhỏ, đôi mắt sắc bén dần dịu lại, nhớ lúc trong phòng nghe trộm câu nói kia, đoán chừng là người đó.

"Hoàng huynh sẽ là người sao?"

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 2

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Mực Đình Khuê (1)

1.

Bác sĩ cầm rương bằng gỗ bằng phiến nặng nề thả trên mặt đất, sau đó lại dựa tường thở dốc: "Chắc là chiếc rương cuối rồi phải không? Muốn chết luôn, thắt lưng của tôi..."

Ông chủ liếc mắt nhìn bác sĩ đang kêu khóc om sòm, thản nhiên nói: "Là cậu tự đứng ra muốn giúp đỡ mà."

"Đúng đúng, là tôi tự chuốc khổ." Bác sĩ cười khổ, cái gì gọi là khổ cực nhưng không được cảm ơn? Loại này thuộc về cậu. Hôm nay vừa lúc nghỉ luân phiên, lúc cậu đến Á Xá, ông chủ nói hôm nay âm lịch là mùng sáu tháng sáu, phải phơi nắng sách, cậu có thể không giúp sao? Lẽ nào ở một bên nhìn ông chủ làm việc?

Bác sĩ nhìn dáng người gầy yếu của ông chủ, cảm thấy chính mình ra tay làm thì hợp lí hơn.

Nhưng mà càu nhàu vẫn càu nhàu, sau khi lấy lại sức, lần thứ hai hối hận không mang khẩu trang đến. Cậu dùng khăn lau lớp bụi dày trên rương gỗ bằng phiến, một tay che mũi miệng, một tay mở móc khóa của chiếc rương bằng gỗ bằng phiến.

Bụi tạt vào mặt, mùi mực thơm xen lẫn mùi sách.

Bác sĩ nghe mùi mực là tinh thần phấn chấn, một chút bụi cũng không để ý. Mùi mực trái ngược với mùi hôi của loại mực bình thường, trái lại là mùi thơm ngào ngạt, nhưng không nồng nặc, nhưng mùi rất lâu, cũng

không biết bên trong có bao nhiêu loại mùi hương. Bác sĩ nhin không được đưa đầu vào xem xét, cẩn thận tìm kiếm nơi phát ra hương mực: "Vì sao chiếc rương này không giống với những chiếc rương khác? Chẳng lẽ bên trong có một thỏi mực?"

"Không phải, bên trong rương này đa số đều là bản thảo, không phải sách buộc chỉ." Ông chủ buồng quyển sách trong tay đi qua, lấy từ trong chiếc rương kia từng chồng bản nháp, cẩn thận tỉ mỉ mở ra từng chồng, phơi dưới ánh mặt trời.

"Ở đây anh cũng có bản thảo sao!" Bác sĩ có hứng thú đi qua xem, những thứ cần tinh tế tỉ mỉ này cậu không dám tùy tiện đụng vào, ai bảo trước đây cậu cầm làm gãy Sơn Hải Kinh, mặc dù không phải vô tình di chuyển, nhưng cậu cũng không dám lộn xộn chân tay. Dọn rương và làm gì đó không thành vấn đề, cậu sợ nếu nhỡ ra xé rách tờ giấy, chỉ sợ có thần thú nào đó nhảy ra nữa. Nhưng mà, bác sĩ nhìn xung quanh, lần đầu tiên cậu biết ở phòng trong của Á Xá còn có một giếng trời nho nhỏ. Ở tầng đá quartzite trên mặt đất ngẫu nhiên có hai con sâu lông đang bò, nhưng ông chủ không đem bọn nó đi chỗ khác, mà đặt thư tịch tránh đường bò của chúng. Lúc này đúng giữa trưa, ánh mặt trời chiếu thẳng vào chỗ này, vừa thích hợp để phơi sách. Nhưng ngoài dự đoán của cậu, sách lưu trữ trong Á Xá cũng không nhiều, hơn nữa cậu vừa đem ra một rương bản thảo, sách phơi nắng còn không phủ kín toàn bộ giếng trời.

"Ông chủ, cần phơi nắng nhiều vậy không?" Bác sĩ không tin mà hỏi han. Nếu có rất nhiều sách cậu không cảm thấy kì lạ, nhưng kì lạ chính là quá ít! Dù sao ông chủ cũng đã là người sống mấy nghìn năm, sao lại thu gom được ít sách và bản thảo như vậy?

Ông chủ thổi bụi trên bản thảo, vừa quý trọng, cẩn thận kiểm tra vừa thản nhiên nói: "Trước đây thư tịch rất khó giữ gìn được, hiện tại trên thị trường sách buộc chỉ thời Tống Nguyên rất khó thấy được. Sách trong tay

tôi đa số đều đặt ở nơi an toàn đóng kín để bảo tồn, ở trạng thái chân không càng tốt hơn. Nên những thứ bên người tôi lúc này... Mới nhiều như vậy."

Này này! Ngừng lại, việc đáng ngờ này là sao?

Tuy rằng bác sĩ đứng dưới ánh mặt trời, nhưng đột nhiên cảm thấy cả người phát lạnh. Căn cứ theo sự hiểu biết của cậu đối với ông chủ, chỉ có đồ cổ anh ta lo lắng mới có thể bố trí bên cạnh mình. Như vậy nói ra là, những cuốn sách này thật ra đều có vấn đề sao?

Tay chân bác sĩ lập tức cứng đờ, ngay cả di chuyển cũng không dám. Nhưng mà cậu nghĩ lại, chẳng phải tất cả đồ cổ trong Á Xá đều có vấn đề sao? Không phải bình thường cậu hay chạy đến đây sao? Sợ cái gì chứ!

Đang nghĩ như vậy, ông chủ lấy từ trong rương ra một chồng sách bản thảo, mùi thơm ngào ngạt của mực vừa nguội qua lần nữa kéo tới, làm bác sĩ không kiềm được nhìn qua: "Thơm quá đi... Vì sao lại thơm như vậy?"

Gương mặt đầy ẩn ý của ông chủ nở nụ cười: "Cậu muốn biết?"

Bác sĩ mừng rỡ gật đầu nói: "Lại muốn kể chuyện xưa sao? Tôi thích nghe chuyện xưa."

Tầm mắt ông chủ nhìn vào tảng đá quazrite trên mặt đất, nơi sâu lông đang cố gắng nhúc nhích bò về trước, hồi lâu mới mở miệng buồn bã nói: "Cậu biết, sâu lông làm sao mà qua sông không?"

"Hả!"

2.

Nhà Thanh - Năm Thuận Trị thứ ba.

"... Vì chuẩn bị lễ trao chu[1] cho tiểu thiếu gia, đồ đạc đều đủ cả chưa?"

Âm thanh gì đó? Thật âm ỉ mà... Hề Mặc mơ mơ màng màng mở mắt, hình như nàng ngủ thật lâu thật lâu rồi, lần này bao nhiêu năm đây? Hay là vài chục năm?

"Còn thiếu văn phòng tứ bảo[2] đó! Lão gia bảo ta đến kho phòng tìm một bộ đến. Được rồi, tốt nhất là tìm một bộ khéo léo tinh xảo một chút, trẻ con cũng có thể cầm trong tay."

"Ta nhớ có một thỏi mực... Nè, ở chỗ này."

[1] Lễ trao chu: chọn đồ vật đoán tương lai vào ngày thôi nôi. Theo tập tục, khi trẻ em đầy tuổi, cha mẹ bày lên các loại đồ vật để cho bé chọn, dùng để dự đoán tương lai và sở thích của bé.

[2] Văn phòng tứ bảo: bút, mực, giấy, nghiên.

Hề Mặc cảm giác được chiếc hộp cầm tù mình đã bị mở ra, ánh sáng đã lâu không thấy chiếu vào. Nàng nhú con ngươi, có phần không thích ứng.

"Nhưng mà xấu quá đi! Sao có một thỏi mực xấu như thế?"

"Nhưng mà thỏi mực cũng nhỏ nha! Với lại ta nhớ người tặng cái này nói, thỏi mực này là do Lý Đình Khuê nhà Nam Đường thời Ngũ Đại Thập Quốc tạo ra mực Đình Khuê Mực! Ngàn vàng khó cầu đó! Mặt trên không có bất kì hoa văn điêu khắc nào, có người nói là Lý Đình Khuê tạo ra vào thời kì đầu. Cũng may mà vào thời kì đầu, nếu không cũng không còn đến bây giờ!"

"Được rồi được rồi, không cần quản thỏi mực này có lai lịch thế nào! Dù sao cũng là thỏi mực, mau mau chỉnh lí một chút..." Hộp lại bị đóng lại, Hề Mặc cảm giác chính mình trong hộp bị va qua chạm lại, tuy rằng không đau, nhưng đã làm nàng bắt đầu khó chịu rồi.

Xấu? Nàng rất xấu sao? Nhưng trên đời này nàng là thỏi mực Đình Khuê Mặc đệ nhất! Được rồi, tuy rằng năm đó khi chủ nhân luyện chế nàng, còn không làm được khuôn mực tốt, làm cho nàng không giống những thỏi mực khác chỉnh tề hay là vô cùng tao nhã, mà là một thỏi mực rất khác thường. Nhưng mà ngay trước mặt một vị thực nữ sao có thể nói như vậy chứ.

Thời gian Hề Mặc oán giận cũng không có lâu, rất nhanh nàng bị ánh mặt trời bao phủ lần thứ hai, mà lần này nàng phát hiện xung quanh bày ra rất nhiều loại đồ vật, như là ấn chương, kinh thư, bút, giấy, nghiên mực, bàn tính, tiền, sổ sách, đồ trang sức, đồa hoa, son, thức ăn, các loại đồ chơi, bày tròn trên giường đệm, liếc mắt nhìn hoa cả mắt không đếm xuể. Hơn nữa, gần nàng có những đồ dùng thư phòng khác, có thể đoán được nhà này thật ra rất giàu có, không phải ai cũng có thể dùng giấy Tuyên Châu, nghiên mực Đoan Châu và bút Gia Cát, hơn nữa mực Đình Khuê Mặc nàng đây, quả thật là văn phòng tứ bảo trân quý nhất thế gian.

Nhưng trong nhiều vật như vậy, cũng chỉ có nàng tu thành tinh phách, những vật còn lại tuy rằng cực kì tinh quý, nhưng cũng chỉ là đồ vật mà thôi. Mà nàng là vì nghiên mực đầu tiên do chủ nhân làm ra, năm đó chủ nhân dùng bột và các phụ liệu trộn lẫn với nhau, để vào cối sắt giã ba vạn lần, mỗi lần giã đều trút vào rất nhiều kì vọng, cho nên khoảnh khắc được luyện thành, nàng đã có ý thức.

Tuy được ra đời, nhưng ngay lúc đầu, đã bị chủ nhân vứt bỏ qua một bên.

Bị ghét bỏ cũng chẳng sao cả, Hề Mặc cũng rất hồ hởi, như vậy nàng sẽ không bị tặng đi, bị bán đi hoặc là bị dùng. Sau khi trải qua vài thập niên, nàng bị bỏ quên trong góc phòng đầy bụi, nhìn chủ nhân trẻ tuổi theo phụ thân hần, chế thành Thiệp Châu Mặc nổi tiếng thiên hạ, nhìn chủ nhân và phụ thân hần được Lý hậu chủ ban thưởng quốc họ, sau đó đổi tên thành Lý Đình Khuê. Người trong thiên hạ đều biết câu "Hoàng kim dễ cầu, Lý mặc

khó cầu," cuối cùng chỉ có nàng là lúc chủ nhân vẫn còn họ Hề chế tạo ra nên mới được bảo tồn, cho nên hẳn đặt tên cho nàng là Hề Mặc.

Sau này, thanh danh của chủ nhân vượt qua phụ thân hẳn, mực Lý mặc vang danh thiên hạ cũng dần dần biến thành mực Đình Khuê Mặc.

Tiếp sau đó, chủ nhân sẽ chết.

Hề Mặc không có thói quen viết về cuộc sống nhàm chán của mình, nhưng mà nàng cũng biết mình có sự sống khác với các vật khác. Trải qua mấy trăm năm, nàng chỉ qua vài tay, mặc dù diện mạo rất xấu, nhưng phẩm chất có phần tốt hơn, đã khẳng định nàng là mực Đình Khuê Mặc, thật sự là giá trị ngàn vàng. Nàng có nhớ một lần nhìn thấy ánh mặt trời, hình như là bị trở thành lễ vật đưa đến Hồng gia? Đại gia chủ Hồng gia kia, dường như không thích nàng, chỉ đem nàng tiện tay khóa vào khố phòng.

Mỗi ngày sống như vậy bị nhốt vào trong hộp gấm, ngoại trừ ngủ nàng còn có thể làm cái gì? Trái lại nàng tình nguyện giống như lúc xưa bị vứt bỏ trong góc phòng.

Nói lại thì, nàng có cảm giác mình đã ngủ thật lâu rồi? Sao cách trang điểm của mọi người thay đổi nhiều quá vậy? Nữ nhân thì vẫn tốt, không có gì thay đổi quá lớn, còn tóc phía trước của nam nhân sao lại bị trọc hết phân nửa? Còn ở phía sau lại buộc lại một bím tóc to?

Hề Mặc kinh ngạc nhìn nam nam nữ nữ mặc quần áo giàu sang, vây quanh một tiểu nam hài trắng ngần đi tới. Này, được rồi, đây là muốn làm lễ trao chu, để tiểu hài tử chọn thứ nó thích, sau đó dự đoán tiền đồ và tính cách.

Chỉ mới là tiểu hài tử một tuổi, biết cái gì chứ? Hề Mặc rất không đồng ý nhìn tiểu nam hài bị ôm lên giường.

"Thăng nhi, thích cái gì thì lấy cái đó." Một vị phụ nhân xinh tươi cười dịu dàng nói rằng, búi tóc phụ nhân được chải hoàn chỉnh, mắt ngọc mày ngài, trên đầu cài đầy đồ trang sức quý, chắc là mẫu thân của tiểu hài tử này.

Được mẫu thân cổ vũ, tiểu nam hài bắt đầu ở giữa mọi thứ bày la liệt chọn, Hề Mặc bị đôi mắt to đầy nước như quả nho nhìn, nhin không được bắt đầu mong đợi.

Nhân chi sơ, tính bản thiện. Đứa trẻ càng nhỏ tuổi, lại có thể cảm giác được sự huyền diệu mà người trưởng thành không thể cảm nhận được.

Hề Mặc nhìn đôi mắt Thăng nhi quét qua một vòng, thì tay chân đồng thời quả quyết bò về phía nàng, Hề Mặc còn không kịp chuẩn bị gì, thì phát hiện mình bị một đôi tay mập mạp nhỏ bé cầm lên.

Hề Mặc ngây ngốc nhìn đứa trẻ gần trong gang tấc, mềm, trắng trắng, nhìn qua như búp bê sứ dễ vỡ. Nàng gần như đại ra nhìn búp bê gốm sứ này hướng nàng nở nụ cười thật tươi.

Chưa có ai cười thuần khiết với nàng như vậy.

Chủ nhân ghét bỏ nàng làm ra không hoàn mỹ, rất nhiều người chán ghét vẻ ngoài xấu xí của nàng, còn có người muốn đem nàng đầu cơ kiếm lợi, chỉ có tiểu nam hài này, chỉ như thế này đơn thuần nhìn nàng cười.

Nhưng Hề Mặc cảm động cũng không duy trì được bao lâu, mọi người xung quanh chưa kịp mở miệng liên tục nói cát tường, thì mọi người không phòng bị nhìn động tác nhanh chóng của tiểu bảo bảo đem Hề Mặc bỏ vào miệng.

"Oa!" Tiếng khóc kinh thiên động địa vang vọng bên tai, toàn thân Hề Mặc dính nước bọt, yên lặng bị ném trở về giường.

Nàng chỉ biết, không thể đối với một người chỉ là hài tử một tuổi ôm mong muốn quá lớn!

Hề Mặc biết mùi của mình đặc biệt khác với những thỏi mực có mùi mực nát, dù cho Thăng nhi có thể cảm giác được linh khí của mình khác với những vật khác, nhưng mùi vị này sao lại chịu đựng không nổi.

Nhưng mà biết thì biết, lúc này Thăng nhi vừa cầm lấy nàng xem như trân bảo, bây giờ lại cầm lấy hộp son yêu thích không buông tay, Hề Mặc nhìn không được bắt đầu phiền muộn.

Hừ! Tiểu tử thối này năm nay mới một tuổi, mà chỉ biết ăn son thôi! Trưởng thành còn được sao? Xem lão cha hấn tức giận kìa...

Mười lăm năm sau.

"Thăng biểu ca, thối mực này là thối mực trong truyền thuyết sao?" Một nữ tử duyên dáng yêu kiều tò mò mà hỏi thăm.

"Đúng, chính là thối mực trong truyền thuyết." Người nói chính là một vị công tử tuần tú, vừa nói vừa lộ vẻ mặt bất đắc dĩ. Hấn có gương mặt dài, lông mày dài thanh tú, phong thái tao nhã, nhắc tay lộ ra khí thế của công tử thế gia đại tộc, làm cho người ta vừa thấy liên cảm mến. Mà vị nữ tử bên cạnh hấn, tướng mạo có vài phần tương tự hấn, xinh đẹp tuyệt trần như ngọc, trên người mặc áo hồ thủy lam và váy nguyệt hoa, trên đầu nàng cài hai trâm ngọc bích vân hoa mai, càng lộ ra nét mặt như hoa, xinh tươi động lòng người.

Vị công tử tuần tú này là Hồng đại thiếu gia Hồng Thăng, mà vị cô nương bên cạnh hấn là biểu muội của hấn Hoàng Huệ, hai người bọn họ tuổi tác tương đương, Hoàng Huệ chỉ kém Hồng Thăng một ngày tuổi, cho nên từ nhỏ hai người đã là thanh mai trúc mã, tình cảm cực kỳ tốt. Ngày

hôm nay đúng lúc Hoàng Huệ nghe người ta nói lúc còn bé khi Hồng Thăng trong lễ trao chu, liền âm ỉ muốn nhìn thối mặt Đình Khuê Mặc nổi danh.

Hề Mặc lẳng lẳng ngồi trên bàn học, từ mười lăm năm trước sau lễ trao chu, nàng đã kết thúc cuộc sống trong hộp, bị đưa đến nơi này của Hồng Thăng. Đương nhiên, cũng bởi vì lão cha bảo thủ cũng Hồng Thăng chủ yếu không chấp nhận con hãnh chọn một thối son, nên kịch liệt yêu cầu nhi tử phải học bài thi khoa cử làm rạng danh cửa nhà.

Kì thực ý niệm này trong đầu cực kì không hợp lí. Hề Mặc đã quan sát Hồng Thăng mười lăm năm im lặng thờ dài. Mười lăm năm qua, nàng vẫn bị đặt trên bàn học của Hồng Thăng, nhìn hãnh học "Tam Tự kinh," "Đệ Tử Quy," thượng tông học, đọc tứ thư ngũ kinh. Nàng so với bất kì ai trên đời này đều hiểu rõ hãnh hơn, vị Hồng đại thiếu gia này, quan trọng là không phải thi khoa cử làm gì? Để hãnh đi thi bát cổ văn, thuần túy chính là muốn mạng của hãnh!

Hồng Thăng thích nhất, là ở cùng tỷ tỷ muội muội cùng một chỗ, ở Tây Khê Hồng Viên Hàng Châu ngâm thơ vẽ tranh, liên cú xướng hoạ. Đám nữ tử này còn thành lập "Tiêu Viên thi xã," xuân vịnh tơ liễu, hạ ngâm hoa sen, thu thưởng ngoạn hải đường, đông ca tụng mai vàng. Các cô nương tụ lại chơi đùa, đây là điều Hề Mặc không thể nào tưởng tượng nổi, trong ấn tượng của nàng, không phải các tiểu thư khuê các ngay cả đại môn cũng không thể bước ra sao? Trước khi xuất giá ngay cả tú lâu cũng không được đến, nàng dám khẳng định những nữ tử trong thi xã này chắc chắn là những người đầu tiên trong lịch sử.

Hồng Thăng rất được các tiểu thư khuê các ở đây hoan nghênh, Hồng, Hoàng, Tiền, Ông tứ đại gia tộc, là vọng tộc nổi danh thời Tiền Đường, cho nên nữ nam nữ bằng tuổi quen nhau cũng không có nhiều quy củ như vậy. Hồng gia là dòng dõi đại thư hương, trăm năm vọng tộc, phụ thân của Hồng thiếu gia là quan viên thất phẩm. Mà ngoại tổ phụ của Hồng Thăng là Hoàng Cơ đã làm hình bộ thượng thư, hiện nay đã làm đại học sĩ kiêm Lại

bộ thượng thuở Văn Hoa Điện, có thể nói là trọng thần chi quốc. Hồng Thăng cũng biết nếu như có thể vượt qua khoa cử đạt được công danh, lại có thể kéo dài được một phần sức lực cho gia tộc, có hơn một phần bảo đảm, nhưng hẳn xác định đối với đọc Tứ thư Ngũ kinh không có hứng thú, bất kể thế nào cũng không thể ép chính mình học vào.

"Thăng biểu ca, ca nói thôi mực này thật sự là mực Đình Khuê Mặc?" Hoàng Huệ cúi đầu nhìn Hề Mặc, vẻ mặt rất vui vẻ. Nàng biết rằng trên bàn học của biểu ca nhà mình dù sao cũng có bày một thôi mực, trước đây đã thấy qua, nhưng bởi vì không có mắt nhìn, nên cũng không chú ý nhiều. Hôm nay lúc gia yến, bị nhắc đến như là trò cười, nàng mới biết được thôi mực này nhất định là năm đó lúc biểu ca làm lễ trao chu đã cầm lên, sau đó còn ghét bỏ ném xuống. Chuyện thú vị như thế, chưa từng nghe ai nhắc tới cả, chắc chắn là Hồng thúc phụ bảo thủ, mỗi lần nhắc đến việc này là sẽ nổi trận lôi đình nổi trận lôi đình, qua một lần phát cáu, lâu ngày bên trong nhà họ Hồng không ai dám nói ra.

Thật ra Hồng Thăng không cảm thấy chính mình chọn son trong lễ trao chu có cái gì mất mặt, nhưng mỗi khi hẳn tiếp xúc với phụ thân lại có vấn đề, cho nên cũng không đề cập đến chuyện này nữa. Lúc này thấy biểu muội hiếu kì, liền tiện tay cầm lấy Hề Mặc, cười nói giới thiệu với nàng: "Đúng vậy, mặt trước có hai chữ'Hề Nãi,' mặt trái thì có hai chữ'Canh Thân,' chứng tỏ đây là tác phẩm của Lý Đình Khuê.Mực Đình Khuê này cứng như ngọc, có vân như sừng tê giác, kết cấu tinh tế, sáng bóng tựa nước sơn, mài nhẹ, mực trong, mùi thơm, cứng như ngọc, nghiêng không tiếng, một giọt tựa sơn, đặc tính vạn đại tồn chân. Kể rằng thôi mực này là lúc ban đầu Lý Đình Khuê chế tạo, tuy rằng hình dáng không đẹp, nhưng chất lượng thì hơn hẳn thôi mực bình thường.

Hoàng Huệ nghe ra có chút hứng thú, cười thản nhiên nói: "Thôi mực này thật sự là mài nhẹ, có mùi thơm, đặc biệt cứng như ngọc không, cũng không biết mực có trong không, nghiêng không tiếng, một giọt tựa sơn!"

Hồng Thăng nghe vậy biết nhĩa ý, biết biểu muội muốn xem thử thỏi mực này. Thật ra yêu cầu này không quá đáng, nhưng người tiêu tiền như nước như hã cũng phải có chút do dự. Thỏi mực này từ nhỏ đã có, tuy rằng chẳng để vào mắt, nhưng nó đã ở trong tay hã mười lăm năm, không có một chút ý nghĩ rằng sẽ sử dụng nó. Nhưng lúc chạm ánh mắt đầy mong đợi của biểu muội, Hồng Thăng không quan tâm nữa, gật đầu.

Tuy rằng là thỏi mực Đình Khuê vô giá, nhưng chỉ mài một chút, làm biểu muội vui vẻ một chút chắc là không thành vấn đề!

Hoàng Huệ nghe vậy vô cùng vui sướng, đặc biệt rửa sạch tay, tự mình đánh đến nước trong, lấy nghiên mực Đoan Châu, cầm Hề Mặc từ trong tay Hồng Thăng, một tay kéo tay áo, chậm rãi mài mực.

Bàn tay mềm mại trắng nõn cầm lấy Hề Mặc, mười ngón khéo léo, đáng lẽ là hình ảnh "Lục y phủng nghiên thôi đề quyền, hồng tự thêm hương bạn độc thư" rất đẹp, nhưng trong mắt Hồng Thăng, dù sao cũng có cảm giác uất ức không nói nên lời. Rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì?

Hoàng Huệ mài một lát, đang lúc Hồng Thăng tiếc rẻ, bỗng nhiên ngừng đầu, kì quái nói: "Nghe đâu mực Đình Khuê ngâm trong nước ba năm cũng không hư, thì ra đúng là sự thật."

Hồng Thăng vừa tiếp xúc với Hề Mặc, nhất thời ngẩn ra, có một sự khó hiểu không nói rõ được truyền đến ngực hã. Đến lúc hã lấy lại tinh thần, thì thấy vẻ mặt tò mò của Hoàng Huệ nhìn hã, thản nhiên cười nói: "Thỏi mực này rất có linh tính, nếu là thơ ca bình thường, nàng sẽ rất chướng mắt đó!"

Hoàng Huệ cho rằng Hồng Thăng đang đùa giỡn, che miệng cười nói: "Sau này biểu ca phải làm ra một tác phẩm tuyệt thế, mới có thể xứng đáng với thỏi mực này!"

Nhìn ra bên ngoài hoa ảnh trùng trùng lớp lớp trong Hồng viên, Hề Mặc bĩu môi. Nàng có thể giữ gìn bản thân tồn tại nhiều năm như vậy, hiển nhiên tu được một chút lợi ích. Trong đó đầu tiên là nếu không phải nàng cam tâm tình nguyện, sẽ không thể bị biến thành nước.

Muốn để nàng trở thành mực nước để chép ra một tuyệt tác có một không hai? Cho dù có, nàng cũng không tin Hồng Thăng có thể viết ra được.

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 2

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Mực Đình Khuê (2)

3.

Nhà Thanh - Khang Hy năm thứ mười hai.

Hề Mặc lẳng lẳng nằm trên quầy hàng của cửa hàng đồ cổ, nhìn Hồng Thăng sắp đem chính mình đi bán.

Nàng ở bên cạnh hắn đã hơn hai mươi tám năm, nhìn lúc hắn còn trẻ thể hiện ra tài hoa hơn người, mười lăm tuổi đã nổi danh trong làng văn, hai mươi tuổi sáng tác được rất nhiều thi văn từ khúc, ở Giang Nam rất nhiều người truyền xướng, phổ biến một thời.

Nhìn hắn và biểu muội Hoàng Huệ thuận lợi suôn sẻ kết liên thân càng thêm thân, nhìn bọn họ hòa hợp và tôn trọng nhau, cũng nhìn hắn đi học trong Quốc Tử Giám ở kinh thành, nhưng không có được chức quan, vì cơm áo mà bôn ba khắp nơi. Thậm chí vì từ bỏ khoa cử, phụ mẫu không dung, bị trục xuất khỏi gia tộc, nghèo khó đến nỗi miếng ăn cũng thành vấn đề.

Nàng biết đồ trang sức quý báu và y bào hoa lệ trên người Hoàng Huệ từng thứ đều đổi thành phiếu cầm đồ, cho dù toàn bộ đổi thành trâm gỗ vảy bống cũng không oán hận một câu, đúng là bây giờ ngay cả ấm no bọn họ cũng không thể đảm bảo được. Cho nên thực sự Hề Mặc không trách Hồng Thăng đem nàng bán đi.

Năm đó lúc bọn họ bị trục xuất khỏi Hồng gia, Hồng Thăng kêu ngạo cũng không có mang đi bao nhiêu ngân lượng, ngay cả vàng bạc châu báu,

thư họa cổ cũng không cầm chút gì, chỉ mang theo nàng luôn đặt trên bàn học.

Khi đó nàng rất vui vẻ, vì hấn không bỏ nàng lại. Mà hiện tại, Hề Mặc cũng thật cao hứng vì mình có thể giúp đỡ được hấn.

Hấn để nàng có thể nhìn thế gian này hai mươi tám năm, mà không phải trải qua tịch mịch cô độc trong hộp, nàng đã thấy đủ rồi.

Hề Mặc nhìn khuôn mặt đầy phong sương của Hồng Thăng, hấn một thân bố y, đã không còn phong thái của quý công tử năm đó, cuộc sống tàn khốc đã mài dũa hấn, dung nhan tuần miễm bây giờ chỉ còn lại thần sắc thảm đạm. Lúc này hai mắt hấn lộ vẻ không muốn, nhiều lần đem Hề Mặc đặt trong tay vuốt nhẹ, buông ra, sau đó lại do dự cầm lấy.

Kì thực đem nàng bán đổi lấy tiền thật sự không có vấn đề gì. Hề Mặc nhìn quanh cửa hàng đồ cổ này, mặt tiền cửa hàng nhỏ đến đáng thương, nhưng ở cửa có hai ngọn đèn cung đình Trường Tín thời Đại Hán đang cháy, trên quầy hàng có lô Bắc Sơn đang đốt kì nam hương, đây là kì nam hương một mảnh ngàn vàn, Nam đường Hậu Chủ đã từng ban thưởng cho chủ nhân một mảnh, chủ nhân cực kì quý trọng, đem chia thành mảnh nhỏ mà dùng. Mà ở đây lại có thể đốt như vậy, thật là phung phí của trời! Lại nhìn các loại đồ cổ trong bảo khố, Hề Mặc lại càng mở rộng tầm mắt. Ở trong cửa hàng đồ cổ xa hoa như vậy, chắc là nàng sẽ không tệ.

Nhưng mà, nhưng mà nằm trong lòng bàn tay của Hồng Thăng, cảm nhận hấn vô cùng quý trọng vuốt nhẹ, từ trong nội tâm của nàng dần dần dậy sóng, một loại cảm giác giống như xé rách linh hồn của nàng, đến cuối cùng là xảy ra chuyện gì?

"Hoan nghênh quang lâm Á Xá, vị khách quan này, là muốn mua vật gì sao?" Một âm thanh du dương vang lên, từ phía sau bình phong bằng ngọc có một nam tử trẻ tuổi đi ra. Da trắng môi nhạt, dung mạo tuần tú, nhưng

mặc cổ phục thời Tần Hán, tay áo rộng sát người, tà áo thâm y ôm vòng quanh thắt lưng, vạt áo màu đen ừ nhả buông xuống bên chân, quanh thân tỏa ra sự thanh quý. Hồng Thăng tinh mắt, phát giác lúc người nọ đi đến, dường như có thể thấy ống tay áo trong của người nọ, có thêu xích sắc hồng long trông rất sống động.

Hồng Thăng nheo mắt, ngoại trừ con cháu hoàng tộc, ai có thể thêu rồng trên y phục? Trong chốc lát, hắn đối với người bằng hữu đã giới thiệu cửa hàng đồ cổ này cho hắn có chút hoài nghi, đây là giúp hắn hay là hại hắn?

Người nọ như biết được suy nghĩ của hắn, ngược lại giơ tay áo lên để hắn nhìn qua, cười cười nói: "Đây là hí phục."

Hồng Thăng sửng sốt, giờ mới phát hiện nam nhân trước mặt không có cạo đầu, mà vẫn để tóc dài.

Từ lúc người Mãn nhập quan đến nay, ban ra mệnh lệnh không được để kiểu tóc khác, người xuất gia không trong nhóm này, nhưng những người khác phải tuân theo. Đào kếp con hát có thể mặc phục sức tiền triều, một vài đào kếp còn giữ lại tóc để diễn kịch, luật này có chút sơ hở, những người bề trên cũng mở một con mắt nhắm một con mắt, không có ra lệnh cấm. Đào kếp thuộc về nghề nghiệp cửu lưu, nhưng Hồng Thăng không hề có ý tứ khinh thường đối phương. Tuy rằng hắn không cho rằng cửa hàng này là do một đào hát mở ra, nhưng hắn vẫn kính cẩn cầm Hề Mặc trong tay đưa qua: "Tiểu sinh muốn bán thôi mực này."

Người nọ không có nhận Hề Mặc, chỉ là liếc mắt nhìn, liền cong môi cười nói: "Đình Khuê Mặc sao? Có thể bảo tồn đến bây giờ, thật khó tưởng tượng. Nhưng ta khuyên người hãy giữ nó lại bên mình đi."

Tâm tư Hồng Thăng chấn động, người này chỉ nhìn thoáng qua có thể nói ra lai lịch của Hề Mặc, có thể thấy có nhãn lực tuyệt đối. Nhưng mà, hắn liếc đôi môi khô khốc, cười khổ nói: "Thực sự không dám giấu giếm,

tiểu sinh cũng không muốn bán, nhưng cuộc sống bức bách, thật sự là không có cách nào khác."

Người nọ nhìn ngón tay phải của hắn bởi vì quanh năm cầm bút mà để lại vết chai, hơi trầm ngâm nói: "Dù cho người bán nó, có thể chống chọi được bao nhiêu lâu? Một năm? Hai năm?"

Hồng Thăng biết chuyện này cũng chỉ là cứu được một lúc, dù cho Đình Khuê Mặc giá trị ngàn vàng, nhưng đứng ở kinh thành này chi phí ăn mặc, chi tiêu đều cực kì hao phí tiền, sớm muộn gì hắn cũng sẽ quay lại hoàn cảnh này. Nhưng mà... Hắn nhớ đến Hoàng Huệ miễn cưỡng vui cười càng gầy gò, liên tục cười khổ, cũng không nói nhiều. Hắn đường đường là nam tử hán đại trượng phu, vậy mà ngay cả thể tử cũng không thể săn sóc tốt, còn liên lụy nàng bị khổ, chuyện như vậy, dù là nghĩ một chút cũng cảm thấy hổ thẹn, càng không có cách nào nói với người ngoài.

Hôm nay là sinh thần của Hoàng Huệ, hắn muốn, ít nhất cũng có thể dẫn nàng đến Thiên Nhiên Cư, ăn một lần thức ăn của cổ hương.

Lúc Hồng Thăng đang tự trách mình, chỉ nghe người nọ đột nhiên nói: "Tiên sinh có thể viết hí văn không?"

"Tất nhiên là được!" Hồng Thăng ngẩn ra vội vã trả lời, nhiều năm trước lúc hắn ở Hồng gia, khi nhân hạ thường xuyên viết hí kịch cho gia tộc để gánh hát diễn, không ít lần hắn bị phụ thân quở trách nói hắn làm việc không đàng hoàng. Nhưng mà, đối phương hỏi chuyện này làm gì?

"Ta giới thiệu cho người một người, viết mấy bộ hí kịch cho hắn, cái này xem như là thù lao trả trước!" Người nọ như đang làm một chuyện nhỏ không đáng nhắc đến, từ quầy hàng lấy ra vài tấm ngân phiếu.

Hồng Thăng lén liếc mắt, dù cho là hạn mức nhỏ nhất, nhưng cũng làm cho tim hắn đập nhanh hơn: "Đây..."

"Giữ thói mực Đình Khuê Mặc cho tốt, nàng sẽ mang đến cho người linh cảm tốt." Người nọ mỉm cười, mắt phượng khẽ chớp, có vẻ bí hiểm.

Nhà Thanh - Khang Hy năm ba mươi mốt.

Hề Mặc ngồi dưới ánh đèn, lặng lặng nhìn Hồng Thăng đang múa bút thành văn.

Thấm thoát, nàng đã theo hắc bốn mươi bảy năm, nhìn hắc mỗi năm già đi, nhìn khuôn mặt vốn khô ngô trẻ trung, từ từ để lại dấu vết của thời gian, nhưng càng có vẻ sâu sắc trưởng thành hơn.

Hồng Thăng quả nhiên viết ra một kiệt tác nổi danh thế giới "Trường Sinh (Sanh) Điện," vở kịch vừa công diễn, thậm chí từng xuất hiện cảnh tượng vạn người chật kín, vở kịch cũng từng được diễn trong hoàng cung, những gánh hát như Tự Hòa Ban, Nội Tự Ban... của kinh thành đều vì diễn vở kịch này mà nổi tiếng gần xa, các quan lại hoàng tộc đều lấy việc mời được gánh hát diễn được "Trường Sinh Điện" mà tự hào.

Nhất thời Hồng Thăng ở kinh thành danh tiếng vô song. Trong một khoảng thời gian, hắc trở thành đối tượng mà các vị quan lớn, quý tộc tranh nhau mời đến. Hắc làm được những gì hắc muốn, lúc Hoàng Huệ ra ngoài đồ trang sức của nàng cũng không cần chính nàng chuộc lại, tự có người dâng hai tay xin trả. Tuy rằng Hồng Thăng không có nổi danh trên bảng khoa cử, nhưng so với trạng nguyên còn muốn nổi tiếng hơn.

Chỉ là thành dã Tiêu Hà bại Tiêu Hà[3], Hồng Thăng vô tình bị cuốn vào vòng xoáy quyền lực, trở thành vật hi sinh lúc tranh đấu của mấy đại a ka, hoàng tử, nguyên nhân là trong ngày giỗ của Hiếu Ý hoàng hậu diễn "Trường Sinh Điện," chỉ nghe tin Hồng Thăng ở kinh thành hai năm rồi bị hạ ngục, cũng may hoàng đế Khang Hy vẫn chưa truy cứu trách nhiệm của

hắn, chỉ là bãi bỏ sinh tịch của hắn trong thái học viện, bị ép rời khỏi Bắc Kinh trở về Tiền Đường cố hương.

"Biểu ca, đêm khuya sương dày, đi nghỉ sớm chút đi." Hoàng Huệ đang cầm một chén canh, đi vào thư phòng. Sau khi trở về Tiền Đường, nàng đã tháo châu ngọc trên đầu xuống, chỉ cài một cây trâm bằng gỗ tử đàn, vô cùng đơn giản.

[3] Thành đã Tiêu Hạ bại Tiêu Hà: thành cũng do Tiêu Hà mà bại cũng do Tiêu Hà.

Cùng tuổi với Hồng Thăng nhưng nhìn qua trẻ hơn Hồng Thăng rất nhiều, cho dù là khoảng thời gian nghèo khó nhất, hay khoảng thời gian sung túc, nàng cũng không hề oán trời trách đất hay là đắc ý vênh váo, trên mặt vẫn nở nụ cười nhàn nhạt. Lần này tuy rằng bọn họ lâm vào lâm vào tình cảnh rất gian nan, nhưng Hoàng Huệ vẫn không một câu oán giận, bán nhà cửa ở kinh thành, không nói hai lời theo Hồng Thăng về Tiền Đường.

Hề Mặc nhìn không được nhìn về phía nàng.

Có lẽ Hề Mặc đổ kị với nàng. Tuy rằng ban đầu mình ở bên cạnh Hồng Thăng, nhưng trên thực tế chỉ thê tử hắn mới thủy chung nhất nhất ủng hộ hắn. Nhưng mà một nữ nhân hoàn mỹ như vậy, nàng không thừa nhận cũng không được, Hồng Thăng lấy được nàng ta là phúc của hắn, hai người bọn họ từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, sau khi lớn lên là phu thê tình thâm...

Hề Mặc nhìn hắn cầm chén canh, hài lòng vừa uống vừa nói lời nhỏ nhẹ với Hoàng Huệ, ấm áp giống như tranh minh họa trong sách.

Có người bên cạnh, cho dù trải qua khó khăn gian khổ, đều có thể vui vẻ chịu đựng... Bỗng nhiên Hề Mặc nghĩ đến sinh mệnh của mình tuy dài đằng dặc, nhưng phần lớn thời gian đều đầy cô độc và tối tăm.

Hoàng Huệ đã thu dọn chén canh, dặn trượng phu không nên ngủ muộn quá, sau đó rời khỏi thư phòng. Mà Hồng Thăng lại cầm bút Hồ Châu, đặt trên giấy trắng, lâm vào trầm tư.

Hề Mặc đã quen khi Hồng Thăng ngây người, cùng hẩn thả tâm tư, cái gì cũng không muốn. Kì thực đối với thói mực bị người ta thờ ơ vô số lần, thì Hề Mặc luôn có loại cảm giác, thật ra Hồng Thăng có thể nhận biết được sự tồn tại của nàng.

"Hề Mặc... Từ kinh thành trở về, dường như người có tâm sự..." Trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên Hồng Thăng tập thành thói quen thường lâm bầm với Hề Mặc. Hoàng Huệ cũng thấy vài lần, quả mắng hẩn ngốc. Nhưng hẩn cũng cần có một đối tượng để dốc bầu tâm sự, cho dù chỉ là một thói mực không thể trả lời hẩn.

Hề Mặc ngẩn người, thật sự nàng đã quen với thói quen điên này của Hồng Thăng, luôn luôn nói những lời chẳng hiểu thế nào với nàng. Nhưng mà lần này... Hẩn không giống như đang nói lung tung.

"Cho rằng ta bị giáng về cổ hương mà đáng tiếc sao? Thật ra như vậy cũng tốt, Hề Mặc, ta rất ngốc, ở nơi ăn thịt người kia, sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta nuốt cả người." Hồng Thăng cười cười, kinh thành phồn hoa làm hẩn mê đắm, "Trường Sinh Điện" mang đến thành công, làm hẩn dường như ngừng lại sáng tác.

"Ta cam đoan với người, sẽ viết nên một cự tác có một không hai." Hồng Thăng dùng tay vuốt Hề Mặc, trải qua mấy năm được vuốt ve trong lòng bàn tay, Hề Mặc đã nhẵn bóng như ngọc, cảm giác tinh tế, làm cho người ta yêu thích không buông tay.

"Ta không có tài năng, nửa đời buồn chán, nhiều lần trải nghiệm thói đời li hợp bi hoan thất thường. Tỷ tỷ muội muội đều thin hồng nhất khốc, vạn điểm đồng bi. Còn biểu muội, còn nhỏ đã không còn mẫu thân, dù gả cho

ta, không lâu sau đó nhạc phụ cũng đi về cõi tiên, sống cuộc sống đầu đường xó chợ theo ta..." Hồng Thăng lẩm bẩm nói, lời nói lộ vẻ ân hận tự trách. Hồng gia vốn là nhất môn vọng tộc, thời Nam Tống phụ tử đã từng là công hầu tam tể tướng, tam Hồng học sĩ nổi danh khắp cổ kim. Nhưng bị hãm liên lụy chuyện tam phiên chi loạn[4], gia tộc bị quan phủ kê biên tài sản, phụ mẫu bị đi đày sung quân, tỷ tỷ muội muội uất ức chết yếu, dù cho hãm trở về cố hương, cũng là đối mặt với Hồng viên bị bỏ hoang.

[4] Tam phiên chi loạn: Loạn Tam phiên (chữ Hán: 三藩之亂 tam phiên chi loạn; 1673-1681) là cuộc chiến giữa ba phiên vương phía Nam lãnh thổ Trung Quốc do Ngô Tam Quế cầm đầu chống lại vương triều nhà Thanh cuối thế kỷ XVII trong lịch sử Trung Quốc

"Cuối cùng một mảng trắng xóa khắp nơi thật sạch sẽ..." Hồng Thăng buồn vô cớ thở dài.

Hề Mặc nhìn hãn cầm bút lần nữa, chậm rãi viết: "Nay ta đã sống cuộc đời gió bụi, không làm nên trò trống gì. Chợt nghĩ đến những người con gái ngày trước cùng sống với ta, so sánh kỹ lưỡng, thấy sự hiểu biết và việc làm của họ đều hơn ta. Ta đường đường là bậc tu mi, lại chịu kém bạn quần thoa, thực rất đáng thẹn! Bây giờ hối cũng vô ích, biết làm thế nào! Ta nghĩ trước kia được ơn trời, nhờ tổ, mặc đẹp, ăn ngon, mà phụ công nuôi dạy của phụ mẫu, trái lời răn bảo của phụ sư, đến nỗi ngày nay một nghề không thành, nửa đời long đong, nên muốn đem những chuyện đó chép thành một bộ sách bày tỏ với người trong thiên hạ..."[5]

[5] Mở đầu Hồng Lô Mộng.

Hề Mặc là một thỏi mực có linh tính, tất cả mực nước dùng để viết thư tịch, nàng đều có thể cảm ứng được, những năm gần đây nàng cũng đã xem qua một số điển tịch, nhưng Hồng Thăng viết bộ tiểu thuyết này, làm nàng cảm thấy rất hứng thú. Trong sách lúc nam chính sinh ra trong miệng ngậm ngọc, đó là chữ "Quốc." Trên ngọc có khắc tám chữ, cùng loại với ngọc tỷ

truyền quốc Hoà Thị Bích, ngụ ý thiên hạ nhà Hán. Thuận Trị năm thứ hai là có một "Thái Tử" không biết thật hay giả bị chém đầu. Hề Mặc nhớ rõ, Hồng Thăng sinh ra đúng lúc Thuận Trị năm thứ hai. Chậc, lẽ nào chu chọn một thỏi son? Vậy không phải là chính hử sao?

Người này, chẳng lẽ còn có ý nghĩ muốn phản Thanh phục Minh? Xem trong văn của hửn viết đông tây nam bắc vương, rõ ràng là ám chỉ thời Thanh sơ bốn người không cùng họ Vương, Bắc Tĩnh Vương trong bài văn nhất định là bốn người không cùng họ Vương, trong đó chỉ có Tĩnh Nam Vương Cảnh Tinh Trung lúc đó được phong vương tước. Nàng còn nhớ rõ Cảnh Tinh Trung chính là bạn tri kỉ của Hồng Thăng, hai người ở lúc Khang Hy năm thứ tám có đến kinh thành nâng cốc ngôn hoan, nàng cũng đã gặp qua vài lần. Trong văn, Bắc Tĩnh Vương năm đó hai mươi, dung mạo thanh tú, tính tình khiêm tốn, có phải là bản sau của Cảnh Tinh Trung không.

À, trong văn tự kia ám chỉ vương phi gả xa đó chính là Thám Xuân, chắc là muội muội của Hồng Thăng, thật sự đã gả cho Cảnh Tinh Trung, đi thuyền xa ba ngàn dặm tới Phúc Kiến làm Vương phi.

Gì, trong văn tự kia Đại Ngọc và Bảo Thoa đều là biểu muội của Bảo Ngọc, rốt cuộc thì ai là Hoàng Huệ? Phải là Đại Ngọc không? Hoàng Huệ cũng mất mẹ khi còn nhỏ, phụ thân có chức quan cao cũng mất sớm.

Cảm xúc của Hề Mặc lên xuống, lảng lảng nhìn Hồng Thăng, nhìn hửn từng nét từng nét viết về người xung quanh mình, đem huyết lệ hòa tan vào từng câu văn, chữ như châu ngọc.

Nhà Thanh - Khang Hy năm thứ bốn mươi ba.

Hề Mặc thấy trong lòng không yên, Tào Dân là chức tạo ở Giang Ninh tụ họp nhân vật nổi tiếng từ nam chí bắc về thịnh hội, duy nhất để Hồng

Thằng ngồi chỗ danh dự, xem diễn xuất toàn bộ "Trường Sinh Điện," có người nói muốn diễn toàn bộ phải mất ba ngày ba đêm. Nhưng tính toán ngày, thì chắc là Hồng Thăng đã sớm từ Giang Ninh trở về rồi chứ.

Trước ngày đi Hồng Thăng và Hoàng Huệ nói chuyện có lọt vào tai nàng, lần này đi Hồng Thăng sẽ mang theo bản thảo của "Thạch Đầu Ký." Tào Dần với hắn là hảo bằng hữu, thường xuyên khắc thư cáo cho văn nhân nghèo khó ở Giang Nam, hắn muốn nhờ Tào Dần khắc bộ "Thạch Đầu Ký."

Thật sự là một bộ cự tác có một không hai, đáng tiếc còn chưa viết xong.

Hề Mặc cảm thấy bức rứt bởi vì mấy hôm nay không nhìn thấy hồi thứ tám mươi của tác phẩm.

Thật đáng ghét, không biết còn chưa viết xong bộ mới sao? Lại có thể chạy loạn, còn không mang theo nàng! Không mang theo nàng sao có thể viết!

Nhưng mà, thời gian trôi qua quá mau, hình như hắn ngày hôm qua vẫn là một công tử nhanh nhẹn đẹp trai, trong chớp mắt đã trôi qua một giáp trở thành ông lão.

Sinh mệnh của con người, dường như cực kì ngắn ngủi...

Hề Mặc ngây ngốc nghĩ, bỗng nhiên nghe được tiếng khóc tê tâm liệt phế của Hoàng Huệ.

"Hề Mặc... Biếu ca... Trên đường biếu ca trở về, đi đến Ô Trấn... Uống rượu lên thuyền... Rơi xuống nước mà chết..." Hoàng Huệ hốt hoảng, nàng biết Hồng Thăng hay lắm bám với Hề Mặc, lúc này nàng bơ vơ không nơi dựa vào, hiển nhiên cũng vô thức làm như vậy.

Nước mắt Hoàng Huệ tuôn ra như suối, không thể chấp nhận tin dữ này. Nàng và ở biếu ca ở chung một thời gian quá dài, dài đến nỗi nàng cho rằng

bọn họ sẽ không bao giờ chia xa.

Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành. Mười năm trước nàng ngay cả huyết mộ hợp táng đều chuẩn bị sẵn, nhưng mà thật sự không thể ngờ ngày này lại đến nhanh như vậy.

Hề Mặc ở một bên yên lặng nhìn, sinh mệnh con người thật sự rất ngắn, giống như tết mừng năm mới nàng nhìn thấy pháo hoa rực rỡ, chỉ là thời gian trong chớp mắt, sau đó hoàn toàn biến mất không gặp.

Vì sao, lòng của nàng lại khó chịu như vậy? Có chuyện gì có thể làm vì hân không? Chẳng lẽ nàng tiếp tục trải qua năm tháng dài đằng đẳng mà cô độc? "Không, ta không thể theo hân đi như thế. Bản thảo duy nhất bị biểu ca cầm đi, nhưng trong nhà còn có bản nháp, ta phải giúp hân sao chép một phần..." Trong lúc đau khổ nhất thời, Hoàng Huệ kiên định lau khô nước mắt. Nàng luôn là nữ tử như vậy, nghèo khó cũng không thể làm nàng cúi thấp đầu, đau khổ cũng không thể đè nặng lên lưng của nàng. Dù cho qua bao nhiêu năm cũng như vậy.

Đến lúc nàng lấy lại tinh thần, phát hiện không biết từ lúc nào trong tay nàng nắm một thỏi mực khác thường, không có vẻ ngoài xuất chúng, thậm chí còn có chút xấu xí.

Hoàng Huệ học theo thói quen ngày thường của Hồng Thăng, dùng tay vuốt ve đường vân trên thỏi mực, chậm rãi nói: "Hề Mặc, ta nhớ năm đó biểu ca có nói đùa, bây giờ hân viết cự tác có một không hai, người có thể giúp hân không?"

Tất nhiên. Đây là lời hứa năm đó của nàng với hân.

Hề Mặc nhàn nhạt mỉm cười.

4.

"VẬY... Đây là bản thảo mà thổi mực Đình Khuê biến thành mực nước để viết?" Bác sĩ cúi đầu nhìn trang giấy trong tay ông chủ, nét mực như nước sơn, thậm chí tỏa ra mùi thơm thấm vào lòng người. "Nhưng mà đây không phải vấn đề? Tôi nhớ kỹ tác giả 'Hồng Lô Mộng' là Tào Tuyết Cần mà? Cùng Hồng Thằng có chút quan hệ nào sao?"

"Trước khi chết Hồng Thằng đi đến Tào gia, bản nháp để lại chỗ Tào Dần. Sau đó Tào gia cũng xảy ra một chút chuyện, Tào Dần không có thời gian đem quyển sách đem đi in. Có lẽ sau này Tào Tuyết Cần ở trong di vật của tổ phụ tìm thấy bộ bản thảo, rất giống cảnh đời của ông, lại 'Nghiên cứu mười năm, thêm và bớt năm lần' mà không phải viết trong mười năm. Nhưng mà, từ sau hồi bốn mươi nhất định là xuất từ tay hắn. Hồng Thằng vì chuyện 'Trường Sinh Điện,' trên bản thảo không hề để lại tên thật, người đời sau gián tiếp tương truyền, thuận tiện cho Tào Tuyết Cần là tác giả thật sự." Ông chủ cầm từng bản thảo để trên đá quartzite phơi nắng, trong chốc lát sân nhà đều tràn ngập hương mực.

"Không đúng... Điều này không đúng..." Bác sĩ không thể nào chấp nhận được.

"Trong sách nhiều sự vật Giang Nam như vậy, Tào Tuyết Cần sinh ra ở kinh thành thấy ở đâu ra? Hơn nữa, hai mươi tuổi có thể viết ra cự tác có một không hai vậy sao? Hai mươi tuổi mà nói nửa cuộc đời thất vọng? Ông là con trai độc nhất của Tào gia, đâu có nhiều tỷ tỷ muội muội như vậy? Thời kì Ung Chính bắt đầu văn tự ngục[6], sao ông dám viết phản Thanh phục Minh gì đó?" Ông chủ từng câu từng câu hỏi vặn lại, bác sĩ học lịch sử không tốt bị hỏi đến sững sờ.

"Nhưng sao không ai bác bỏ tin đồn? Không phải cậu biết sao? Sao không..." Nhìn nét mặt cười như không cười của ông chủ, bác sĩ ngừng nói. Sao cậu lại quên, trong lịch sử ngay cả Tần Thủy Hoàng cũng có thể là bạo quân, tác giả bộ tiểu thuyết bị nhận sai, thì có gì không thể xảy ra?

Bác sĩ thông minh không hỏi tiếp, nhưng lúc cậu cúi đầu thấy trên mặt đất có sâu lông đang chậm rãi bò, nhớ đến câu hỏi ông chủ có nhắc đến lúc đầu.

[6] Văn tự ngục: Nhà Thanh biết rằng người Trung Quốc ắt phản kháng họ, mà nếu có phản kháng thì do các phần tử trí thức lãnh đạo. Vì vậy đối với giới này, họ dùng nhiều thủ đoạn mà một trong số đó là việc mở rộng nhà lao mà đời gọi là ngục văn tự để trấn áp sĩ khí. Có thể nói rằng bấy giờ người Trung Quốc không có tự do ngôn luận.

"Được rồi, sao sâu lông có thể qua sông được?"

Ông chủ nhìn bản thảo trong tay, nét mực như mới, mỉm cười nói: "Biến thành hồ điệp."

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 2

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Vong Linh Thư(1)

1.

Bác sĩ ngồi ở phòng chờ sân bay, cầm Iphone chơi Ninja fruit, nhưng lại không có tâm trạng, luôn chém nhầm bom chết ngất. Thất bại vài lần, cuối cùng cậu cũng bỏ cuộc.

Cậu cất di động đi, cầm sách hướng dẫn du lịch Ai Cập trong túi.

Thật ra cậu không phải đi chơi, mà là đi công tác, bệnh viện cậu công tác và bệnh viện thành lập ở Cairo có quan hệ hợp tác, cậu đi là để khảo sát. Xuất ngoại như thế này có cơ hội rất nhiều, nhưng bác sĩ cảm thấy bản thân mình rất không may, lại có thể bị bố trí đến Ai Cập. Vì sao lại là Ai Cập? Cậu vốn muốn đổi với Thuần Qua, tiểu tử số mệnh tốt kia có thể đi một vòng nước Anh đó! Ở Ai Cập ngoài hoàng thổ và hoàng thổ, còn có điểm chết người là rất nóng đó!

Bác sĩ tùy tiện lật sách hướng dẫn du lịch, có chút cảm giác sợ hãi. Cậu phải nói tiếng Anh, nhưng không thể nói tiếng Ai Cập được! Lại một lần nữa mắng Thuần Qua số tốt...

Đang lảm nhảm thì bác sĩ phát hiện người ngồi bên cạnh, đang muốn đem túi gần lại đây, nhưng vừa ngẩng đầu lên bỗng nhiên mở to hai mắt.

Đêm hôm qua vừa gặp đã nói lời tạm biệt ông chủ, nhưng giờ lại đang bình tĩnh ngồi bên người cậu, mà trong tay ông chủ cầm... Lại có thể là thẻ lên máy bay và hộ chiếu.

Bác sĩ hoàn toàn không biết nói gì, tuy rằng lần trước lúc đi Tây An biết chắc rằng ông chủ có giấy chứng minh mới có thể lên máy bay, nhưng cậu không nghĩ ngay cả hộ chiếu ông chủ cũng có thể có! Hơn nữa lại đi chung chuyến bay với cậu, hôm qua cậu mới nói với ông chủ là cậu phải đi Ai Cập, sao trong khoảng thời gian ngắn như vậy, ngay cả visa cũng có thể làm được? Phải biết rằng lúc cậu làm cũng tốn vài ngày đó!

Nhưng mà, những điều này không quan trọng, quan trọng là...

"Sao anh lại đi cùng tôi?" Bác sĩ lau gương mặt, cảm thấy cực kì huyền diệu. Trong ấn tượng của cậu, ông chủ là một người cổ đại thật sự. Tuy rằng đang sống trong xã hội hiện đại, nhưng lại rất không muốn xa rời Á Xá cổ hương cổ sắc, trừ khi cần thiết, sẽ không chủ động tiếp xúc với bên ngoài. Mà bây giờ mặt trời mọc ở phía Tây sao? Ông chủ lại có thể đi nước ngoài.

Ông chủ thấy vẻ mặt cứng đờ của bác sĩ rất thú vị, nhìn chăm chú cậu một lúc lâu, mỉm cười nói: "Tôi vẫn rất muốn đi Ai Cập, mượn cơ hội này cùng nhau đi chơi mà."

Bác sĩ bị nụ cười nở bên môi của ông chủ làm cho sợ nổi da gà. Đi chơi sao? Đây! Tuy rằng cũng giống mình năm ngàn năm lịch sử, nhưng đồ cổ của Ai Cập không thể tùy tiện chơi đùa!

Trong chớp mắt, đầu bác sĩ hiện lên n bộ phim điện ảnh kinh dị liên quan đến xác ướp, sau đó ép chính mình tỉnh táo lại. Ông chủ thích đồ cổ Trung Quốc, nhưng không có nghĩa là cũng thích đồ cổ nước ngoài, cậu đã lo bò trắng răng rồi.

Lúc bình tĩnh trở lại, bác sĩ lại nghĩ có người đi cùng cũng tốt. Bây giờ ông chủ không mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn cũ kĩ trước đây, mà xích long phục thay đổi thành áo sơ mi. Áo sơ mi màu đen, ở rìa tay áo và vạt áo đều thêu màu vàng, nhìn rất thời thượng, lại cực kì đáng chú ý. Xích long đúng là âm hồn bất tán nằm úp lên vai phải ông chủ, thân rồng uốn lượn sau lưng,

nhưng không còn thay đổi vị trí nữa. Lại phối hợp với áo gió vàng nhạt ông chủ mặc bên ngoài, thuần chất là thanh niên thành phốtúấn tú đẹp trai. Ai có thể đoán được người bên cạnh cậu thật sự đã sống hơn hai ngàn năm chứ.

Lúc này bác sĩ chú ý trên vành tai của ông chủ lại có thể đeo hoa tai bán nguyệt bằng vàng, mà loại hoa tai này không cần phải bấm tai, chỉ cần kẹp lên vành tai là được. Bác sĩ nhíu mày, không nghĩ tới ông chủ như vậy lại mang đồ trang sức, nhưng mà cậu nhìn kĩ một chút, phát hiện ông chủ chỉ mang lỗ tai bên trái mà thôi. Nhưng vì bộ dạng như vậy, hiển nhiên là cực kì khác biệt.

Chắc, trời muốn mưa hồng sao? Đồ cổ cũng có thể trở thành mốt? Bác sĩ không dám trêu chọc, chỉ là càu nhàu trong lòng.

Không lâu sau bắt đầu đi lên máy bay, chỗ ngồi của hai người cạnh nhau, vì chuyến bay bọn họ đi là lúc mặt trời chưa mọc, sau khi trò chuyện, bác sĩ ngả nghiêng ngủ như chết.

Ông chủ cầm lấy mắt kính trên mặt cậu, gọi tiếp viên lấy giùm một tấm chăn, sau đó yên lặng chăm chú nhìn về mặt bác sĩ lúc ngủ.

Tuy rằng trong miệng ông chủ nói rất đơn giản, nhưng tâm trạng lại cực kì rối loạn.

Chấp niệm của Phù Tô đối với Hồ Hạo, ông chủ đã sớm biết, nhưng hơn hai ngàn năm nay, Hồ Hạo vẫn chưa từng xuất hiện, hoặc là trước đây hẳn đã từng xuất hiện, nhưng bởi vì mỗi lần chuyển thế Phù Tô đều không sống quá hai mươi tư tuổi, đối với việc này không có cách nào khác nên cũng không lưu tâm. Mà bác sĩ lại là chuyển thế của Phù Tô, nhưng vì khóa trường mệnh vỡ tan mà vẫn suôn sẻ sống tiếp, Hồ Hạo bắt đầu làm chuyện mờ ám.

Điều Hồ Hạo muốn làm, không ngoài việc để cho hoàng huynh của hắn sống lại, xóa đi linh hồn bác sĩ đang ở trong thân xác này. Việc này Hồ Hạo

đã thử nghiệm qua một lần, may mà không để hấn chiến thắng. Ông chủ đã thu lại Cửu Long bôi, cũng thuận lợi tung hỏa mù, nhưng ông chủ không đảm bảo Hồ Hợi thật sự sẽ mắc lừa.

Cho nên bây giờ bác sĩ xuất ngoại đi xa, ông chủ đoán là Hồ Hợi ắt sẽ động tay động chân, muốn tách bác sĩ khỏi tầm mắt bảo vệ của mình, cho nên suốt đêm qua ông chủ bốc một quẻ - Không nghĩ đến lại là quẻ Thủy Lôi Truân, đây là quẻ trung rất ít khi xuất hiện quẻ hạ hạ. Truân giả, nan dã. Quẻ hạ hạ viết: "Phong quát loạn ti bất kiến đầu, diên tam đảo tứ phạm ưu sầu, mạn tòng khoản lai tả thuận trực, cấp xúc phản nhạn bất tự do." Trong đó quẻ trung có lục hào, lần này bốc ra âm hào lục tam, hào từ viết: "Tức lộc bị ngũ, duy nhân vu trung lâm. Quân tử kỷ, bất như xá, vãng lậ." Ngu là ngu nhân[1], thời cổ vào núi ắt có ngu nhân dẫn đường. Cái này ý của hào từ là đuổi theo hươu nai mà không có chuẩn bị đầy đủ, chỉ có bị lạc trong rừng. Quân tử phải nhạy bén, nếu không biết từ bỏ, sẽ có đại nạn.

[1] Ngu nhân: Tương truyền thời Vua Nghiêu, thì "Ngu nhân" là chức quan quản lý núi sông, uyển hữu, điền mục.

Trước tiên không nói đến điềm xấu trong hào từ, quẻ Thủy Lôi Truân là quẻ kiêng kị nhất trong sáu mươi tư quẻ của Kinh Dịch khi đi xa. Cho nên ông chủ khẩn cấp dùng mối quan hệ để làm visa và mua vé máy bay, quyết định cùng bác sĩ đi Carol.

"Yên tâm, mặc kệ là ở nơi nào, tôi vẫn có thể bảo vệ cậu..." Ông chủ tự thì thào nói, tiếng cuối cùng trầm thấp nên không thể nghe thấy.

2.

Từ Thượng Hải đến Cairo, thủ đô của Ai Cập không có chuyến bay thẳng, trên đường bọn họ quá cảnh ở Qatar Doha, lại đợi ở sân bay hơn ba giờ mới ngồi trên chuyến bay đi đến Carol. Bị giày vò như vậy, đến Carol

cũng là mười hai giờ trưa. Tuy rằng bề ngoài bọn họ chỉ đi mười hai tiếng là đến Carol, nhưng trong đó lại có vấn đề, từ thành phố bọn họ đến Thượng Hải ngồi tàu cao tốc rất tốn thời gian, tốn rất nhiều, trên đường đã đi qua hơn hai mươi tiếng đồng hồ.

Dù cho bác sĩ đã từng đứng trong phòng phẫu thuật mười mấy tiếng, nhưng lúc đi ra sân bay Carol, ánh sáng mặt trời vô cùng nóng rực chói mắt chiếu thẳng lên đỉnh đầu, không khỏi chóng mặt một chút.

Rất nhanh được một người đỡ lại, bác sĩ xoa huyết thái dương, phát hiện ông chủ không ngủ mà tinh thần vẫn tỉnh táo. Được rồi, không thể theo lẽ thường mà phỏng đoán người này, dù sao nói về mức độ này, ông chủ căn bản không phải người thường.

Cũng không có người đến đón, bác sĩ đã sớm nghĩ đến. Cậu chỉ như tôm tép, không thể có tham vọng xa vời là bệnh viện đối phương sẽ huy động nhiều người, vì thế bác sĩ đón xe taxi. Tuy rằng bất đồng ngôn ngữ, nhưng cũng may là bác sĩ nhớ kỹ bệnh viện đối phương đã cho địa chỉ khách sạn dự định, tài xế xe taxi cũng có thói quen hiếu du khách ngôn ngữ bất đồng, lấy tay khoa tay múa chân vài chữ. Bác sĩ hết chỗ nói rồi, thì ra xe taxi ở thủ đô Carol chủ yếu không có đồng hồ tính cước, mà theo thói quen hai bên sẽ thương lượng giá tốt.

Ép giá hiển nhiên là không cần biết tiếng cũng có thể làm được, bác sĩ dùng động tác tay ra hiệu, tài xế liền đạp chân ga chạy đi.

Trên đường đi thấy rất nhiều thuyền buồm tam giác nổi trên dòng sông Nile màu lam, và những ngọn tháp nhiều vô số kể đâm thẳng lên mây, Cairo được gọi là thành phố nghìn tháp, là một viên minh châu bên bờ sông Nile. Trên đường phong cảnh rất đẹp, cho nên bác sĩ đối với nơi cư trú cũng rất mong đợi. Cậu còn khăng khăng kéo ông chủ cùng nhau qua đó, dự tính hai người sẽ trọ cùng nhau, tiết kiệm chút tiền.

Hơn nữa, quan trọng nhất là ông chủ không có điện thoại di động, ở xã hội hiện đại ngày nay, không có điện thoại di động thì không có cách nào liên hệ được nữa, bác sĩ cũng không muốn ở nơi đất khách quê người tìm không được ông chủ.

Nhưng khi thấy căn phòng cực kì cũ nát trong nhà trọ, thì cậu không thể nói nên câu nào để giữ ông chủ lại.

Bởi vì trong phòng chỉ có một chiếc giường đơn nhỏ đến đáng thương.

Ông chủ đối với sự bất vệ sinh ở đây cực kì không hài lòng, hiếm khi nhú mày, trước khi bác sĩ nói liền túm cậu ra ngoài. "Cậu không ở chỗ này không có việc gì chứ?" Ông chủ nhàn nhạt hỏi thăm.

"Không sao, đối phương cũng có thể liên lạc với tôi, chỉ là trọ ở chỗ khác thì cần tự bỏ tiền..." Lời bác sĩ nói bị ánh mắt ông chủ chặn trong cổ họng. Đột nhiên cậu nghĩ chính mình có chút ngốc nghếch, tiết kiệm tiền? Sao phải thay ông chủ tiết kiệm tiền chứ!

Ông chủ chặn xe taxi, nói một nơi, nhưng lần này không có mặc cả, mà là trực tiếp đưa đối phương hai tờ dollar màu xanh lục.

Tài xế taxi này lại có thể nói tiếng Anh, vừa nghe bọn họ muốn đến khách sạn Mena House, lập tức tràn đầy nhiệt tình giới thiệu. Khách sạn Mena house tồn tại trước khi kênh đào Suez được đưa vào sử dụng, lịch sử lâu đời, chỉ cách ba kim tự tháp Giza một con đường. Mà trong đó phòng Churchill là một trong mười phòng khách sạn nổi tiếng nhất thế giới, là nơi hội nghị mà ba nước Trung, Mỹ, Anh đã kí "Tuyên cáo Cairo." Mà hiện nay căn phòng này không có bảo vệ để cho mọi người tham quan, mà là vẫn làm như các gian phòng khác cho người ở lại, chỉ là giá phòng rất cao làm cho người ta lú lẫm.

Cùng với sự giải thích của tài xế vui tính, xe chạy theo đường cái dọc kim tự tháp, bác sĩ nhìn kim tự tháp ngoài cửa sổ xe đứng sừng sững giữa sa

mạc mệnh mông vô bờ, có loại cảm thật cực kì không thật.

Mà loại cảm giác không thật này, lúc ông chủ quẹt thẻ để vào ở trong phòng Churchill đã đạt đến đỉnh.

Tuy rằng biết ông chủ giàu đến phá gia, nhưng giàu có đến mức này thật sự làm người ta uất ức! Phòng Churchill lớn như vậy, chỉ có hai người bọn họ ở? Tuy rằng nói ban công phòng này đối diện kim tự tháp Khufu, nhưng các gian phòng khác cũng có thể nhìn thấy mà!

Nhưng giá căn phòng này lại đắt lên phòng khác n lần... Bác sĩ hoảng hốt nghĩ thật sự mình chưa đến Cairo, chắc hẳn là đang trên máy bay nằm mơ thôi?

Ông chủ không hề để ý đến bác sĩ đang đứng chờ ra ở cửa, đi xung quanh phòng một vòng, cảm khái một câu: "Đa số đồ vật trong phòng không phải như trước..."

"Anh đã đến rồi?" Thiếu chút nữa bác sĩ cắn đầu lưỡi chính mình.

Ông chủ cũng không trả lời, chỉ gỡ xuống một bức tranh trên tường, từ trong khung tranh cẩn thận lấy ra một vật.

Lập tức bác sĩ đi qua. Nằm trong lòng bàn tay ông chủ, chỉ một nửa hoa tai bằng vàng hình bán nguyệt. Theo phản xạ bác sĩ ngẩng đầu lên nhìn bên tai trái ông chủ, đôi chiếc hoa tai giống nhau như đúc, không có nửa điểm khác biệt.

"Đây... Đây..." Tuy là nhìn quen ông chủ có thể làm ra vô số chuyện kì quái, nhưng lúc này bác sĩ không biết nói gì. Đây... Đây là Ai Cập mà!

"May là bức tranh sơn dầu này do một người rất nổi tiếng vẽ, nên không ai tự tiện chạm vào." Ông chủ phục hồi lại khung tranh như cũ, lần nữa treo tranh lên, "Đừng hoảng sợ như vậy, tuy rằng tôi chưa từng đến qua chỗ này,

nhưng năm đó có người khác đến chỗ này." Về phần sao ôngchur có thể nhìn ra đồ dùng trong nhà đều thay đổi hình dạng, đó là bởi vì đối với đồ cổ ông chủ có trực giác khác hẳn người thường.

Chỉ cần liếc mắt xem qua, là có thể biết sơ qua vật đó chế tạo vào khoảng thời gian nào.

Bác sĩ ngẩn người. Vừa vào phòng Churchill, đã thấy vài tấm ảnh chụp. Mặc dù cậu học lịch sử không tốt, nhưng cậu có thể nhìn ra được, trong đó có ba lãnh đạo của Trung Quốc, Anh, Mỹ chụp chung, Churchill và Roosevelt cậu không biết được, nhưng có một người cậu thấy rất quen thuộc không thể nhầm được. Lúc cậu học bài đã từng thấy người này trong sách giáo khoa lịch sử.

Ngoài ba người lãnh đạo chụp ảnh chung ra, trên tường của phòng Churchill có vài bức ảnh, cùng với nhân viên chụp ảnh chung. Trong đó người nọ và phu nhân của ông ta đến từ Trung Quốc cũng ở trong nhóm. Từ bức ảnh chụp chung hồi xưa không rõ ràng lắm, mơ hồ có thể thấy bên tai phu nhân kia một ánh vàng.

Một đôi hoa tai như vậy, lại ở trong phòng Churchill, mà năm đó lại được đeo trên tai vị phu nhân nổi danh. Phu nhân kia nổi tiếng giao tiếp rộng rãi, và hơn nữa còn giúp đỡ chồng mình mở đầu một cục diện vô cùng tốt. Tuy rằng cuối cùng vì một lần chuyển ngoặtở Tây An mà tình hình ngày càng xấu đi, cuối cùng đảng phái phải lui về Đài Loan, nhưng năm đó cũng là nhân vật oai phong làm mưa làm gió, là mẫu người không thể khinh thường.

"Vậy hoa tai này có tác dụng gì?" Bác sĩ hừng hực hứng thú hỏi thăm.

Ông chủ cũng không thừa nước đục thả câu, mà lấy chiếc hoa tai vừa lấy ra đưa cho bác sĩ. "Đeo đi, dựa theo cách nói bây giờ, thì hoa tai vàng này có thể trở thành máy phiên dịch và micro."

Bác sĩ nghe thấy phải, cũng đoán là hoa tai này sử dụng để nghe trộm. Sau đó chẳng rõ do nguyên nhân gì, đối phương không có cơ hội thu về, đến nơi này yên lặng gần sáu mươi năm. Không phải bác sĩ không muốn hỏi nguồn gốc của hoa tai này là gì, nhưng sức khỏe cậu không thể chống đỡ sự hiếu kì, vội vã rửa mặt rồi chìm vào giấc mộng đẹp.

Lúc bác sĩ tỉnh lại đã là sáng ngày hôm sau, mà ông chủ cũng không có ở trong phòng.

Bác sĩ cũng không gấp gáp đi bệnh viện báo danh, tuy rằng chỉ có một tuần khảo sát, nhưng bệnh viện cho cậu đủ nửa tháng, cho nên cậu dư dả thời gian.

Tuy rằng lúc này ở Cairo là tháng mười, nhưng vẫn cực kì nóng như mùa hè, bác sĩ rất không thoải mái. Đổi lại bộ áo mỏng, cậu thử dùng hoa tai vàng liên lạc với ông chủ, ở trong phòng lăm băm một chút, bác sĩ nghĩ mình rất ngốc.

Sao có thể dễ dàng tin lời ông chủ nói như vậy? Thứ đồ chơi này có thể so với điện thoại di động sao? Đây là điều rất khôi hài! Bác sĩ bức bối muốn tháo hoa tai xuống, nhưng vừa giơ tay lên sau đó lại yên lặng thả xuống.

Dù sao cũng không bất tiện, cứ mang thôi.

Cậu đi quanh phòng một vòng, phát hiện giường trong phòng không có dấu vết được dùng qua, chứng minh ông chủ không nghỉ ngơi, phòng trong cũng không có để lại tờ giấy cho cậu. Bác sĩ bắt đầu bối rối. Cậu đi đến quầy lễ tân hỏi có thấy ông chủ ra ngoài không, bác sĩ rối loạn dùng thứ tiếng Anh tồi tệ của mình để biểu đạt ý tứ, nhưng cậu kinh ngạc phát ra hiện cậu có thể hoàn toàn nghe hiểu tiếng Anh của đối phương, hơn nữa tiếng Anh cậu nói ra miệng lại có thể vô cùng lưu loát như vậy!

Bác sĩ nhìn xung quanh, phát hiện trước bàn lễ tân có đặt các loại sách nước ngoài cậu đều hiểu. Tiện tay túm lại một người Ai Cập, đối phương

nói tiếng Ai Cập dĩ nhiên cậu có thể hiểu hoàn toàn không có trở ngại! Đối lại người Pháp, người Đức cũng không có vấn đề gì!

Thật sự là không thể tin được, bác sĩ không thể không thừa nhận hoa tai vàng này thật sự là quá bà nội nó ngon!

Đây là một máy phiên dịch đa ngôn ngữ! Trong ánh mắt tôn thờ xung quanh, bác sĩ cực kì đặc ý ngẩng cằm lên. Vì sao cậu không gặp ông chủ sớm hơn? Như vậy, lúc đọc sách có thể nắm chắc tiếng Anh cấp sáu đó!

Lúc bác sĩ đang YY, thì ông chủ hấp tấp từ ngoài khách sạn đi vào, bác sĩ chỉ thấy trong tay ông chủ cầm một quyển sách gì đó, còn chưa hỏi ông chủ vừa đi nơi nào, liền bị kéo vào thang máy.

"Đưa bữa sáng đến..." Bác sĩ kịp thời la một câu, chờ đến chữ cuối cùng nói ra, thì cả người đã biến mất trong thang máy.

Trước quầy lễ tân cô nhân viên thấy hai người đàn ông phương đông mang hoa tai kiểu dáng y như nhau, lộ vẻ tươi cười, quyết định khách sạn sẽ phục vụ bữa sáng trễ một chút.

"Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?" Bác sĩ bị ông chủ kéo vào phòng, có chút lo lắng không yên khi nhìn vẻ mặt ngưng trọng của ông chủ. Cậu rất ít khi thấy trên mặt ông chủ xuất hiện biểu tình nghiêm túc như vậy, từ trước đến nay ông chủ đều rất bình tĩnh, dù cho lúc trước khi nói phải chết, cũng là vẻ mặt bình tĩnh không sợ hãi.

Ông chủ nhíu mày, như là không biết phải giải thích thế nào, trực tiếp đưa thứ trong tay cho bác sĩ.

Đây là một cuộn giấy rất kì quái, nhìn dấu vết bị tổn hại và mốc meo, chắc là đã trải qua năm tháng rất dài. Trên cuộn giấy có rất nhiều tranh vẽ, vẫn còn viết ngằn ấy kí tự, có chút hư hao không thể nhìn rõ. Tuy rằng bác sĩ có thể đọc được chữ Ai Cập, nhưng để lướt mắt nhìn qua mà hiểu cũng

vô cùng khó khăn. Cậu đoán đây là thi từ ca phú của Ai Cập cổ, giống như cho dù là người nước ngoài thông thạo Hán ngữ, cũng không dễ dàng xem hiểu Đường thi Tống từ của Trung Hoa.

"Đêm qua tôi đi dạo ở nội thành Cairo, nghe nói trước đó không lâu có bạo động, đã hủy đi một tàng phẩm nhỏ của bảo tàng lịch sử Ai Cập, tôi đi nghe ngóng tình hình. Sau đó sáng sớm đi chuyển đổi điện kim tự tháp Giza, vì mỗi ngày kim tự tháp Khufu chỉ đón tiếp ba trăm du khách, cho nên tôi nhờ người giúp tôi xếp hàng." Ông chủ hạ quyết tâm, tỉ mỉ giải thích. Tuy rằng bình thường ông chủ không thích nói chuyện, nhưng thật ra không phải như thế. Đó là bởi vì trải qua hai ngàn năm dài đằng dặc, ông chủ đã có thói quen sinh hoạt một mình. Dù cho cùng ở chung với mỗi một chuyển thể của Phù Tô, ông chủ cũng làm bạn ngày đêm, đến cuối cùng không tiếp xúc với đối phương nữa, chỉ là ở xa xa nhìn, biết đối phương vẫn ổn là tốt rồi.

Vì ông chủ không thể chịu đựng được mỗi lần chung sống gần gũi, lại không thể tránh được tử biệt, như vậy chẳng khác nào đem việc bi thảm hai ngàn năm trước một lần nữa diễn ra, sau đó sự đau xót không ngừng lớn lên, lại lớn lên. Giống như là trong ác mộng vĩnh viễn không thể tỉnh dậy được.

Nhưng bác sĩ thì khác, chủ động đẩy cửa gỗ khắc hoa của Á Xá, khóa trường mệnh trên người cậu đã vỡ, cậu đã không còn vướng xiềng xích của số mệnh. Cậu có thể sống sót, cậu có thể sống như người bình thường.

Cho nên ông chủ rất muốn sống chung với Phù Tô như năm đó, mong muốn hai người có thể trở thành bạn bè lâu năm.

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 2

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Vong Linh Thư (2)

Nhưng mà chủ yếu bác sĩ và Phù Tô là hai người hoàn toàn khác nhau, ông chủ trong năm tháng dài đằng đặc, cũng đã mất đi kỹ năng giao tiếp. Ông chủ buồn rầu một chút, cảm thấy chính mình sợ không bằng học sinh tiểu học.

"Sau đó tôi đi chợ Khalili, đúng, chính là trong sách hướng dẫn du lịch của cậu có giới thiệu nhiều về chợ Khan-El-Khalili Bazaar. Thế kỉ thứ XIV sau Công Nguyên đã xuất hiện chợ này, có một khu lớn như vậy đủ..." Ông chủ sắp xếp lại ngôn ngữ của mình, nhưng rõ ràng là hiệu quả cũng không thật tốt.

"À à! Cho nên anh đi nhặt về?" Rõ ràng bác sĩ không có đầu óc nhạy cảm như ông chủ, không nhận thấy được ông chủ không được tự nhiên. Nhưng cậu lại là một bác sĩ xuất sắc, cậu còn chắc chắn về năng lực liên tưởng của mình. "Vậy cuộn giấy này là anh nhặt lậu sao? Thật không tệ! Là đồ cổ năm bao nhiêu? Không ổn, anh sẽ không khoa trương vậy chứ? Nếu là đồ cổ gì đó, vậy lúc qua hải quan chúng ta có thể bị giam không?"

Ông chủ bĩu môi, nghĩ đến bác sĩ không nhạy bén này, mình nghĩ nhiều như vậy quả thật là tự tìm phiền não.

"Đây là cuộn giấy papyrus đặc biệt của Ai Cập, để tạo thành giấy papyrus đầu tiên họ dùng thân vỏ sau đó xếp theo trật tự, một cuộn giấy papyrus có hai tầng, tầng trên dùng để viết, cùng tầng dưới bị gõ cùng lúc, enzym ở trong ruột dưới áp lực mà dính lại. Dùng bìa giấy dài kết dính với nhau, có thể tạo được quyển lớn. Đây là loại giấy tiện lợi xuất hiện sớm nhất trong lịch sử, trải qua ba ngàn năm không suy, đến thế kỉ XVIII sau

Công Nguyên Trung Quốc mới tạo được một loại giấy truyền đến Ai Cập, mới thay thế được loại giấy papyrus này." Ông chủ không chỉ đối với đồ cổ trong nước nằm rõ trong lòng bàn tay, mà trong sinh mệnh dài dòng của mình, có rất nhiều thời gian dùng để học tập.

"Vậy trên mặt nó viết cái gì? Tôi thấy hình như là bài thơ cái gì ca ngợi cái chết?" Bác sĩ vừa nghe là đồ cổ, lập tức cẩn thận đem cuộn giấy đặt lên bàn trà. Cậu cũng không muốn bất cẩn mà phá hủy nó, sau đó bên trong lại xuất hiện các loại xác ướp đáng sợ. Dù sao thì trong Sơn Hải Kinh Cùng Kỳ và Hoàn Cầu cũng rất đáng yêu mà!

"Đây là vong linh thư. Thời Ai Cập cổ con người ta làm ra một loại bùa hiến dâng cho người chết, viết chú ngữ và ca ngợi với thần linh. Thông thường được viết trên giấy papyrus, để vào trong mộ người chết. Người Ai Cập cổ cho rằng có thể bảo vệ cho người chết an toàn ở cõi âm, mà chú ngữ trên vong linh thư, sẽ làm cho người chết trở về thế gian." Ông chủ nói qua loa, nhưng âm thanh anh vang vọng trong phòng, làm cho bác sĩ vô ý nảy sinh cổ hàn ý run rẩy cả người.

"Vậy... Vong linh thư kìa... Sẽ không có gì vô danh tiểu tốt phải không?" Bác sĩ biết nhãn lực ông chủ luôn rất cao, đối với đồ cổ mà đế ông chủ nhìn bằng con mắt khác, tuyệt đối là vật siêu cấp kinh khủng.

"Là... Rameses II..."

"..."

Một câu đủ để người ta chìm trong im lặng, tuy bác sĩ học lịch sử không tốt, nhưng cũng biết cái tên Rameses II đại diện cho cái gì. Đó là vị Pharaoh vĩ đại nhất trong lịch sử Ai Cập! Tại vị sáu mươi bảy năm, so với hoàng đế Khang Hy của Trung Hoa thời gian tại vị còn dài hơn, biết đâu cũng là người thống trị có thời gian dài nhất trên thế giới! Đối lại ông ta thống trị Ai Cập một trong bốn nền văn minh cổ đại to lớn! Hơn ba ngàn năm trước,

thống nhất Ai Cập, là người đầu tiên kí kết hiệp ước hòa bình, trên đất Ai Cập, khắp nơi đều thấy pho tượng ông ta và thần miếu.

"Vật này chúng ta có thể đem xuất ngoại sao?" Bác sĩ lấy lại tinh thần, đầu tiên là nghĩ đến vấn đề an toàn. Đồ cổ hơn ba ngàn năm trước! Cậu không muốn vì vậy mà bị hải quan giữ lại!

"Yên tâm, không ai thật sự tin đây là đồ cổ thật sự, bởi vì giấy papyrus không thể giữ gìn hơn ba ngàn năm." Ông chủ không cho là đúng, trong chợ Khalili đều bán thứ đồ này, dù ai cầm trong tay cũng nghĩ đây là hàng nhái không thì cũng là đồ dỏm hoặc là đồ lưu niệm du lịch thôi.

"Vậy..." Cái này không phải là hàng thật?

"Cho nên tôi nghi ngờ, quyền vong vinh thư này thật sự có pháp lực." Ông chủ vừa chậm rãi nói, lại dùng tay xé đi quyền vong linh thư.

"Khi ánh sáng lần thứ hai chiếu đến... Thì linh hồn người chết từ xa xưa sẽ trở về... Đại khái dịch ra là ý này." Ông chủ thờ dãi, "Cụm từ ở giữa bị hư hao nên không đoán ra là gì, biết đâu, khi ánh nắng lần thứ hai chiếu vào quyền vong linh thư thì..."

Về mặt bác sĩ khó coi nhìn ánh nắng bên ngoài xuyên qua cửa sổ bằng kính, không có gì ngăn cản chiếu đến vong linh thư. Nhưng ngoại trừ làm những vết nứt và sợi nổi lên rõ ràng hơn, thì không có bất kì phản ứng khác thường nào.

"Cái gì cũng không xảy ra, ông chủ, chắc chắc là anh khẩn trương quá thôi. Hay là đồ cổ nước ngoài trong tưởng tượng của anh thần kì như vậy." Bác sĩ cười gượng hai tiếng, đứng dậy nói, "Tối qua anh chưa được ngủ? Đầu tiên là nghỉ ngơi đi. Sao phục vụ phòng còn chưa đưa thức ăn tới? Phục vụ quá kém! Tôi muốn khiếu nại!"

Thật ra bác sĩ muốn tự mình đi quanh nhà hàng, xem có gì ăn ngon không. Có hoa tai vàng, bác sĩ không sợ đi ra ngoài một mình, không hề có trở ngại mà!

Nghे âm thanh cửa phòng đóng lại, ông chủ nhìn chăm chăm vong linh thư trên bàn trà hồi lâu, mới thu lại tầm mắt, tùy ý nằm trên sô pha.

Bọn họ ở trong phòng này có một phòng khách, có vật dụng xa hoa, hiện tại ông chủ đang nằm trên ghế quý phi dựa theo phong cách Địa Trung Hải kết hợp phương Tây. Tuy rằng ông chủ không giống người thường cần giấc ngủ cố định mỗi ngày, nhưng chiếc ghế quý phi này vô cùng dễ chịu, nhắm hai mắt lại, thả lỏng nghĩ ngơi, quả thật rất tốt.

Qua không lâu sau, khi ánh nắng hoàn toàn chiếu lên bên trong vong linh thư, thì giấy papyrus màu nâu chợt sáng lên, một cụm khói trắng bốc lên dưới ánh mặt trời, chậm rãi đọng lại thành hình người, ngũ quan dần rõ nét, cuối cùng biến thành một người đàn ông nửa trong suốt tuổi còn trẻ nhìn rất anh tuấn.

Có lẽ người này chỉ hơn hai mươi tuổi, lông mày rậm, mũi điều hâu, trên đầu đội bố bằng sợi đay, thân trên trần trụi, trước ngực còn đeo một số vòng cổ khảm bảo thạch trân quý, nửa người dưới mặc vải bố trắng hẹp như váy, là tiêu biểu cho trang phục quý tộc Ai Cập cổ. Tuy rằng hắn chỉ là linh hồn, nhưng cả người lại lộ ra khí thế nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt.

Đầu tiên người đàn ông này nghi hoặc quan sát bốn phía, đối với đồ đạc trong phòng rất hiếu kì, nhất là ảnh chụp treo trên phòng khách, cànghìam cho hắn lại gần xem. Sau cùng, hắn mới đem tầm mắt chuyển hướng đến ông chủ đang nằm nghỉ trên ghế quý phi, lẽ ra chỉ thoáng nhìn không thèm để ý, nhưng khi nhìn đến áo sơ mi ông chủ đang mặc, thì lại kinh hãi, trong nháy mắt liền bay đến ghế quý phi.

Vẻ mặt anh tuấn của người nọ càng biểu hiện ra sự kinh ngạc, sau cùng không kiểm soát được đưa tay vươn về phía ông chủ.

"Ta đoán người sẽ mau xuất hiện." Ông chủ chậm rãi mở hai mắt, không nhìn tới bàn tay nửa trong suốt đã chạm đến ngực mình, mà trực diện nhìn về người thanh niên Ai Cập vừa đột nhiên xuất hiện. "Ta nên xưng hô với người thế nào? Vua Pharaoh? Bệ hạ? Hay là... Ramseses II?"

Vua Pharaoh anh tuấn thu tay lại, ổn định lại thân thể, khẽ nhếch cằm, từ trên cao nhìn xuống nhìn ông chủ, cực kì kiêu ngạo trầm giọng nói: "Thứ dân ngoại quốc, trăm chuẩn phê người gọi trăm là bệ hạ."

Ông chủ nhíu mày, biết đây là hoa tai phiên dịch chữ Ai Cập cổ thành nghĩa mà ông chủ có thể hiểu được, bằng không thì một Pharaoh của Ai Cập sẽ không xưng là trăm. Ông chủ vô lễ nhìn Pharaoh, cũng không hề đứng dậy, trên thực tế, ông chủ cảm thấy ghế quý phi này cực kì dễ chịu, một chút cũng không muốn động.

"Ta nghĩ hẳn là người biết, đây ở Ai Cập hiện tại, cũng không phải dưới sự thống trị của người."

Pharaoh nhìn xung quanh một chút, gật đầu nói: "Rõ ràng, nhưng ta đã làm Pharaoh đủ rồi, thật vất vả mới tỉnh lại từ lúc ngủ say dài đằng đặc, ta cũng không muốn tiếp tục ngày buồn chán như vậy."

Ông chủ không nghĩ đến Rameses II lại có thể nói như thế, chẳng qua đổi lại là ai sống lại, cũng không muốn sinh mệnh của mình lại lặp lại lần nữa. Linh hồn hẳn chắc là có thể khống chế vẻ ngoài, tuy rằng lúc Pharaoh qua đời lúc chín mươi chín tuổi, nhưng bây giờ vẻ ngoài cũng hơn hai mươi khi hẳn vừa đăng cơ, là đáng vẻ lúc hẳn còn trẻ.

Ông chủ hơi đứng dậy, nhìn cuộn giấy papyrus trên bàn trà, cảm khái nói: "Không nghĩ đến vong linh thật sự có thể làm cho linh hồn người chết sống lại..."

"Sống lại? Không, đây chỉ là bước đầu tiên, giải phóng linh hồn đang ngủ say của ta." Pharaoh lắc ngón tay, sau đó cúi người xuống, nhìn chăm chăm vào mắt ông chủ, chậm rãi nói: "Nước sông Nile có thể hạ xuống và dâng lên, sau khi thu hoạch thì cây cỏ có thể mọc lại, cho nên chúng ta tin tưởng, người cũng có thể sống lại. Người chết, phải tìm được thần Osiris, rửa sạch tội ác trong nhân gian của mình, sau đó dùng vong linh thư trở về nhân gian. Ngoài ra, còn phải bảo vệ thân thể bất diệt."

"Hả? Vậy lúc còn sống nhất định người phạm không ít tội nghiệt, bây giờ sau khi người mất đi đã hơn ba ngàn năm rồi." Ông chủ hiếm khi cầu nhàu một câu, tự hiểu nếu là bác sĩ, chắc chắn cậu ta cũng sẽ nói như vậy.

Vẻ mặt Pharaoh cứng đờ một chút, dưới ánh mặt trời, thân hình hắc càng rõ nét hơn, lộ ra màu da nâu nhạt như mật, nhìn qua không hề giống như linh hồn. Khuôn mặt hắc cùng các pho tượng Rameses II khắp nơi Ai Cập giống nhau như đúc, khuôn mặt như được dao gọt dũa giống như trong áng thơ ca ngợi vô cùng anh tuấn.

Ông chủ luôn thích thu gom vật phẩm có khí chất nghệ thuật đẹp đẽ, trong Á Xá cũng vì đam mê mà sưu tập tràn lan, lúc này thấy Pharaoh có khuôn mặt mang vẻ ngoại quốc, ông chủ nheo lại hai mắt, bắt đầu suy nghĩ làm sao mà đem vị Pharaoh cao ngạo thối rã về Á Xá sưu tầm đây. Thật ra ông chủ càng muốn đem đi một pho tượng của Rameses II, nhưng người này lúc còn sống, thì ra lệnh xây một pho tượng phải thật lớn cho với người thật, thậm chí đều cao mấy chục mét, thật sự là không có cách nào mang về cửa hàng nhỏ của mình.

Ông chủ đang thất thần, mà Pharaoh lại che giấu cảm xúc, hứng thú tiếp tục cười nói: "Biết chúng ta giữ gìn thân thể bất diệt thế nào không? Xác ướp? Thấy qua chưa? Có nghe nói qua cách chế tạo xác ướp chưa?"

Pharaoh không chờ ông chủ trả lời, mà tự mình đưa bàn tay đến mũi ông chủ, vừa xoa vừa chậm rãi nói: "Đầu tiên, dùng móc sắt, từ đường mũi lấy

nào ra. Sau khi làm sạch, rót được vật vào trong."

Tay Pharaoh lần xuống dưới, dọc theo cầm ông chủ, lướt qua cổ, sau đó xẹt qua ngực, cuối cùng hạ xuống thắt lưng. "Thật ra, dùng dao bằng đá cắt một đường ở mặt bên bụng, lấy nội tạng ra, sau đó dùng rượu cây cọ để rửa ổ bụng, vẩy hương liệu, lấp được vật, mới cẩn thận khâu lại. Sau đó ngâm trong dung dịch kiềm tròn bảy mươi ngày, mới rửa lại. Sau đó dùng vải lanh có chất keo, từng lớp từng lớp, cẩn thận quấn lại..."

Giọng nói Pharaoh trầm thấp, mang theo cách nói Ai Cập đặc biệt có âm cong lưỡi, vang vọng trong phòng. Tay hắc trắng trơn dịch chuyển trên người ông chủ, một chút cũng không che giấu khát vọng của mình đối với thân thể dưới tay này.

"Trẫm đã cho rằng kỹ thuật xác ướp của chúng ta chắc là tốt nhất rồi... Nhưng rốt cuộc là làm sao người có thể giữ đến bây giờ? Thân thể này... Chắc đã giữ nguyên năm trăm năm? Không... Ít nhất cũng là một ngàn năm..."

Ông chủ nằm trên ghế quý phi, thoải mái tùy ý cho Pharaoh làm phiền. Bây giờ thoát nhìn Pharaoh giống người thật, nhưng thật ra không thể chạm vào ông chủ. Hắc và một người như không khí thì tính toán cái gì, trước khi đi ông chủ đã bốc một quẻ, Thủy Lôi Truân sáu hào ba: "Tức lộc bị ngu, duy nhân vu lâm trung, Quân tử kỷ, bất như xá, vãng lạn." Vậy vị ngu nhân chỉ hướng, phải chăng là vị Pharaoh này? Vậy con hươu kia cuối cùng là chỉ ai? Phải bỏ qua ai thì bác sĩ sẽ không sa vào hiểm cảnh?

Pharaoh anh tuấn không có nhận ra tinh thần ông chủ không tập trung, hỏi mấy chuyện cũng không trả lời, trái lại hắc càng điên cùng, đôi đồng tử màu nâu đậm lóe ra vẻ khác thường.

"À à! Xem ra bộ y phục này có điều kì lạ!" Tuy rằng Pharaoh đã nhận ra điều then chốt, nhưng với trạng thái linh hồn hắc bây giờ thì rất trở ngại,

không có cách nào mở cúc áo xích long phục của ông chủ. Pharaoh tuy vô cùng sốt ruột nhưng lại không có cách nào khác, cả người như đè lên trên.

4.

"Ông chủ! Thức ăn ở Ai Cập cái gì cũng rất kì lạ! Tôi chọn vài món biết rõ ràng này! Ở đây có chuyện gì? Anh kia là ai!" Bác sĩ đẩy cửa vào mà bị hù đến cứng đờ.

Đây thật sự là một màn nổi da gà, từ góc nhìn của cậu, ông chủ ở trên ghế quý phi, mặc cho người đàn ông xa lạ kia giở trò với ông chủ, nếu không phải trên mặt ông chủ không có bất cứ sự tức giận nào, suýt nữa giây tiếp theo cậu sẽ bấm nút báo động cạnh cửa.

"Thứ dân to gan, dám hô to gọi nhỏ với trẫm!" Vua Pharaoh ngẩng đầu, ngược lại chột đem lửa giận đẩy qua hướng bác sĩ.

Ông chủ cũng lười đứng dậy, quay lại hướng bác sĩ chỉ vào Pharaoh: "Người này là Rameses II bệ hạ tôn kính vĩ đại." Tuy rằng câu nói đều có trước có sau, nhưng giọng nói rất tùy tiện, nghe như nói đùa.

Tay đẩy xe thức ăn của bác sĩ run lên một chút, nhanh chóng xoay người đóng cửa phòng lại. Cậu không cảm thấy ông chủ đang nói giỡn với cậu.

"Nói vậy... Thần chú trên vong linh thư đã thực hiện rồi?" Bác sĩ xoa tay, không ngừng nhìn xuôi ngược Pharaoh mới xuất hiện. Đây rõ ràng là linh hồn mà! Tuy rằng cậu theo chủ trương nghiên cứu người, nhưng phi tự nhiên cũng cần nghiên cứu mà!

Ông chủ nhớ đến một việc, ngồi dậy, chỉ vào từ còn thiếu trong tầng thứ hai của vong linh thư: "Khi ánh mặt trời chiếu lần thứ hai, linh hồn người chết thời cổ xưa sẽ trở về, vậy cái từ ở giữa là gì?"

"Horis!" Hai tay pharaoh đặt trước ngực, hất cằm lên, vênh váo hung hăng nói ra một từ. Nhưng bác sĩ và ông chủ không thể nghe hiểu được, hiển nhiên đó là một danh từ riêng của Ai Cập cổ, vòng tai vàng cũng không có cách nào giải thích.

Pharaoh suy nghĩ một chút, giải thích nói: "Chúng ta cho rằng, một người sống lại, để linh hồn và thân thể hòa hợp lại lần nữa, phải có một vật phẩm môi giới. Bình thường Horis không thể bị mặt trời chiếu vào, cần tích lũy âm khí, đến hấp thu năng lượng, nhưng khi mặt trời chiếu lên nó lúc lâu, chỉ cần linh hồn và thân thể ở gần nhau, thì có thể một lần nữa hòa hợp lại."

Bác sĩ nghe thấy, bỗng nhiên nhớ đến một việc, cầm lấy sách hướng dẫn du lịch Ai Cập trên bàn trà, lật từng tờ một: "Người đừng nói người là người dựng lên đền Abu Simbel nha? Mỗi năm chỉ có hai lần ánh sáng đi qua sáu mươi hai mét đường hầm, chiếu vào thần X. Một lần là ngày 21 tháng 2, là sinh nhật của Pharaoh người, một lần khác là ngày 21 tháng 10, là ngày Pharaoh người đăng cơ."

"Đúng vậy, ta đem quyền trượng đặt trong thần X vào trong pho tượng của ta. Ngày đầu tiên người nói không sai. Là ngày sinh của ta. Nhưng ngày phía sau, mặc dù là ngày đăng cơ của ta, nhưng quan trọng nhất, là ngày chính ta chọn, để trở về dương gian! Ha ha ha ha!" Pharaoh mở rộng vòng tay, xem như nơi không người cười to.

Bác sĩ nghe xong chết lặng, tuy rằng biết thiên văn lịch pháp của người Ai Cập cổ rất mạnh không gì sánh được, nhưng đền Abu Simbel cũng thật thần kì, thật sự là quá khéo léo, lại có thể không cần máy vi tính tính toán cũng có thể làm ra một kì tích kiên cường như vậy.

Ông chủ khó chịu với bộ dáng kiêu ngạo xung thiên của Pharaoh, chống cằm thản nhiên nói: "Sao? Người muốn trở về nhân gian? Dùng xác ướp cực kì tàn tạ sao? Nghe nói xác ướp của người đã từng trở thành cá khô bán

ở chợ, còn vì mồi meo mà đã đem đến Paris hội chẵn. Này, đúng rồi, chính phủ Ai Cập còn làm một chiếc hộ chiếu đặc biệt cho người, mặt trên viết quốc vương bệ hạ, hơn nửa xác ướp của người đang được bảo vệ ở bảo tàng lịch sử Ai Cập, muốn vào tham quan phải mua vé vào cửa đó!"

Tiếng cười như bị người ta chặn dừng lại, ngừng im bật. Pharaoh trợn mắt há mồm nhìn ông chủ, muốn từ trên mặt ông chủ tìm thấy vẻ trêu đùa.

Nhưng thật đáng tiếc, ông chủ chưa bao giờ nói giỡn.

"Về phần đền Abu Simbel, tuy rằng đã trải qua ba ngàn năm chưa sụp đổ, nhưng mà thật ngại quá, năm mươi năm trước chính phủ Ai Cập muốn thi công đập nước Aswan mà di chuyển nó qua trên bãi đất mấy trăm mét. Tuy rằng vẫn còn duy trì hình dáng trước kia, từng hòn đá đều bảo tồn hoàn chỉnh, đáng tiếc, hằng năm ngày ánh mặt trời chiếu, lại chậm một ngày, biến thành ngày 22 tháng 2 và ngày 22 tháng 10. Ủ, hi vọng người không phải nhất định là ngày 21 tháng mười mới có thể sống lại. Ông chủ bữu môi, tâm tình không tệ nhìn gương mặt Pharaoh anh tuấn cứng đờ, cả người tản ra sự tức giận, như là lập tức sẽ bùng cháy.

Bỗng nhiên bác sĩ cảm thấy vị Pharaoh này cũng rất đáng thương, vốn tưởng là có hi vọng trở về nhân gian, nhưng thoáng cái từ thiên đường lọt vào địa ngục. Bác sĩ liếc mắt nhìn ông chủ bình tĩnh, nghĩ Pharaoh không nên chọc tới ông chủ.

Chắc chắn Pharaoh đã bị đả kích rất lớn, xác ướp trái lại rất dễ làm, Ai Cập lớn như vậy, hẳn khẳng định có thể tìm được một xác ướp phù hợp với linh hồn và thân thể, cho dù tốn nhiều năm cũng không sợ.

Nhưng mà bi kịch nhất chính là quyền trượng lại có thể bị người ta chuyển dời!

Quyền trượng của hắn thật ra không phải Horis tốt nhất, nhưng những Horis tốt hơn đều đã bị các Pharaoh trước đây chiếm lấy, cũng là thần khí

như nhau, không thể sản xuất ra năng lượng, chỉ biết dùng một thứ ít một thứ. Quyền trượng của hắc chỉ có thể ở đền Abu Simbel trước kia mới có thể xuất hiện công hiệu, bởi vì phải phối hợp với sao trên bầu trời, quyền trượng mới có thể sản sinh ra năng lượng thật lớn, hiện tại trừ phi hắc đem ngôi đền đã xây dựng về nơi chìm ngập nước một lần nữa, bằng không hắc không có hi vọng sống lại.

Nhưng đây căn bản là chuyện ngàn lẻ một đêm.

"Sớm biết vậy thì năm đó chờ một chút, phái người tìm thần khí tốt hơn một chút." Vua Pharaoh cắt hứng thả lỏng lưng, như là sư tử được bị thương.

Xem ra ông chủ chắc là có thể đem vật phẩm sưu tầm này về Á Xá... Ông chủ cong khoe môi, cầm lấy chén trà Ai Cập trên bàn, nhấp một ngụm, nhưng vì mùi vị kì quái mà nhíu mày.

Lúc này bác sĩ cũng không chịu được sự đói bụng, đem bữa sáng trên toa ăn đưa cho ông chủ một phần, sau đó cầm một phần khác tự mình cố mà ăn.

Thức ăn ở Ai Cập không hợp với khẩu vị ông chủ, chỉ ăn vài miếng liền buông dao nĩa xuống. Ông chủ nhìn vong linh thư bị phá hủy trên bàn trà, ngẩng đầu nhìn Pharaoh anh tuần hỏi: "Được rồi, ta muốn biết, rốt cuộc linh hồn của người được bảo tồn thế nào trong mặt sách vong linh?"

"Thật ra cũng không phải bảo tồn, vong linh thư thật sự có bí mật, là có thể triệu hồi linh hồn đã chết." Dù sao vua Pharaoh cũng là nhân vật tung hoành thiên hạ, rất nhanh từ lúc bị đả kích khôi phục lại, cười thần bí với ông chủ.

Đối với những người khác vong linh thư vô dụng, chỉ có ông chủ tìm được mới có thể dùng.

Ông chủ nghe vậy nhướng mày.

"Có phải người cũng muốn hồi sinh cho người nào đó?" Pharaoh tỉ mỉ nhìn thần sắc ông chủ, sau đó rảnh rồi ngồi xuống, nhấc hai chân đặt lên bàn trà. Tuy rằng hắn là linh hồn, không thể đụng tới những vật thể có sinh mệnh, không chạm được vào xích long phục trên người ông chủ, nhưng cái khác đều có thể chạm vào.

Ông chủ trầm mặc không nói.

Pharaoh cười cười, rất hảo tâm bổ sung thêm: "Trước tiên không nói có thể tìm được vật phẩm khi còn sống người nọ trân quý nhất hay không, cũng không nói đến vật phẩm đó có khả năng xoay chuyển càn khôn hay không, điều quan trọng nhất thật sự là, nếu như triệu hồn linh hồn không cường đại giống ta, trong thời gian ngắn không tìm được thân thể tương xứng với hắn, sẽ rất nhanh dần dần nhạt đi, cuối cùng tan biến trong không khí."

Ông chủ nghĩ đến trong địa cung Tần Thủy Hoàng, Phù Tô trong nháy mắt tiêu tan thành mây khói hóa thành tro bụi, bỗng nhiên trong lòng đau đớn. Thì ra thì ra ông chủ thật sự có cơ hội tìm về hắn?

Ông chủ nhìn về phía người vừa ăn xong, bác sĩ hăng hái lật sách hướng dẫn du lịch Ai Cập, mới phát hiện ra quẻ mình bốc trước khi đi, thật ra không chỉ nói về mình bác sĩ.

Còn có chính mình trong đó.

"Tức lộc bì ngu, duy nhập vu lâm trung. Quân tử kỷ, bất như xá, vãng lậ."

Ai là hươu?

Ai là quân tử?

Ai muốn... Buông tha ai...

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 2

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Lưu Thanh Sơ (1)

1.

Công Nguyên năm 186.

Chu Cẩn nhìn ca ca sinh đôi trên mặt đầy máu tươi không hề có sức sống nằm trong lòng mình, nước mắt rơi như mưa.

Sao có thể như vậy? Nàng chỉ muốn leo lên hái một chút trái cây, sao lại không cẩn thận ngã xuống? Mà ca ca vì cứu nàng, lúc té ngã xuống đất, đầu đập vào một tảng đá lớn, cứ như vậy... Cứ như vậy đột nhiên đi.

Vì sao ông trời không mang kẻ ngang bướng như nàng đi, mà lại mang đi ca ca mà mọi người luôn khen ngợi?

Chu Cẩn khóc không thành tiếng, tuy rằng năm nay nàng chỉ mười hai tuổi, nhưng cũng biết hi vọng của toàn bộ gia tộc Chu gia, đều đặt trên người ca ca song sinh của nàng. Mà ca ca không phụ sự mong đợi của mọi người, tuổi còn nhỏ mà đã rất có thanh danh. Mọi người đều nói Chu gia không hổ là thế gia đại tộc mấy trăm năm truyền thừa, có lẽ qua đời này oai danh còn tăng lên so với trước đây.

Nhưng tất cả mọi thứ, đều bị nàng hủy đi.

Chu Cẩn ra sức ôm lấy ca ca, muốn gọi ca ca quay về, mong ca ca có thể như bình thường mở hai mắt, ôn hòa bao dung cười với nàng, xoa đầu nàng, an ủi nàng không cần lo lắng điều gì cả, bởi vì có ca ca ở đây.

Nhưng mà nàng không đợi được ca ca tỉnh dậy, nàng rõ ràng nhận thấy thân thể ca ca trong lòng nàng đang trở nên lạnh lẽo, sau đó từ từ cứng

ngắc.

"Tiểu Cẩn, tất cả những điều này không phải lỗi của con..." Phảng phất, dường như có người ở bên tai nàng thấp giọng khuyên răn.

Sao không phải là lỗi của nàng? Nếu không phải nàng bướng bỉnh, ca ca sẽ không bởi vì nàng mà chết?

Người nọ trầm mặc hồi lâu, thấp giọng thở dài nói: "Tiểu Cẩn, dù cho không phải vì con, ca ca con cũng sẽ sống không lâu..."

Đột nhiên Chu Cẩn bình tĩnh, quay đầu nhìn về phía người nọ đang nửa ngồi xồm bên cạnh nàng, lớn tiếng hỏi: "Phu tử, người nói vậy có ý gì?"

Ở bên người nàng, tây tịch này [1] là phụ thân nàng mời về dạy ca ca kiến thức mới. Cũng như năm đó, nhiều lắm cũng chỉ hơn hai mươi tuổi, một năm bốn mùa dường như đều mặc một bộ trường bào huyền hắc sắc, diện mạo thanh tú, tính tình ôn hòa. Chu Cẩn cũng không biết hắc hạo gì tên gì, chỉ gọi hắc là phu tử, bởi vì từ nhỏ nàng rất ngang bướng, phụ thân vì muốn nàng an tĩnh lại, liền đem nàng đến chỗ phu tử, để nàng và ca ca cùng nhau học."

[1] Tây tịch: tên gọi khách hoặc gia sư, thời xưa chủ ngồi ở phía đông, khách ngồi ở phía tây.

Bởi vì chuyện bất ngờ này xảy ra vào buổi tối, đáng lẽ nô bộc hầu hạ đều chưa phát hiện, chỉ có vị phu tử này bỗng nhiên xuất hiện, làm Chu Cẩn có chút nghi hoặc, bởi vì bình thường phu tử đều ở lại thư phòng, không cần phải đến nội viện. Chu Cẩn thấy phu tử không muốn đáp lời, chỉ là vẻ mặt thương hại nhìn nàng, không khỏi ôm ca ca chặt hơn một chút, tiếp tục hỏi: "Phu tử, điều người vừa nói rốt cuộc là có ý gì?"

Ánh mắt phu tử nhìn ca ca nàng, trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, dường như mang theo sự hoài niệm thương cảm. Chỉ nghe hắc chậm rãi nói: "Ca

ca của con mất mạng đã được định trước, là phải chết yếu lúc mười hai tuổi, cho nên mặc kệ là nguyên nhân gì, dù cho hôm nay hẳn không phải chết vì cứu con, thì ngày mai hoặc ngày kia cũng sẽ bị ông trời bắt đi."

"Con không tin!" Chu Cẩn đau khổ tột cùng, nàng biết chắc hẳn phu tử đang an ủi nàng, nào có người nào mà số mạng đã định trước sao? "Nếu như... Nếu người chết là ta thì tốt rồi..." Chu Cẩn lấy tay lau khô vết máu trên mặt ca ca, si ngốc rơi giọt lệ.

"Đứa trẻ ngốc..." Phu tử lắc đầu, thở dài một tiếng, đứng lên định xoay người rời đi.

Chu Cẩn nhìn người trong lòng và mình dường như có gương mặt y đúc nhau, bỗng nhiên từ đáy lòng nảy lên một ý niệm: "Phu tử, người nói... Người nói con... Con thay ca ca sống, có được không?"

Phu tử cúi người lần nữa, thương hại sờ đầu nàng, khẽ thở dài: "Hài tử, con sẽ hối hận. Nữ phần nam trang, không giống được miêu tả dễ dàng như trong tiểu thuyết."

"Không! Con sẽ kiên trì!" Chu Cẩn lau nước mắt, hạ quyết tâm, bất kể là ai khuyên nàng, nàng sẽ không thay đổi chủ kiến. Trước đây nàng không hề chịu áp lực, đó là vì ca ca gánh chịu toàn bộ trách nhiệm. Nàng vốn chỉ cần vô ưu vô tư lớn lên, dựa vào an bài của gia tộc, gả cho gia tộc cần quan hệ thông gia để buộc chặt thế lực, đây là số mệnh của nữ tử Chu gia. Nhưng hiện tại bởi vì ca ca của nàng mất đi, nàng nhất định phải thay ca ca gánh trách nhiệm gia tộc.

Có lẽ phu tử bị sự kiên định của nàng tác động, suy nghĩ một chút, từ trong lòng lấy ra một chiếc lược, gỡ bím tóc trên đầu nàng, cẩn thận tỉ mỉ vì nàng mà chải kiểu tóc để chỏm của nam hài.

"Phu tử..." Chu Cẩn cắn chặt môi dưới, nghĩ muốn nói gì đó, nhưng lại không biết bản thân mình phải nói cái gì.

"Hài tử, chiếc lược Lưu Thanh này tặng cho con, nếu một ngày con muốn quay về thân nữ nhi, thì dùng lược Lưu Thanh này chải một lần..." Phu tử đem chiếc lược nhét vào tay nàng, sau đó cười cười: "Thật giống ca ca của con."

Chu Cần nắm chặt chiếc lược, răng lược gắt gao đâm vào lòng bàn tay, nhưng một chút nàng cũng không thấy đau đớn.

Từ hôm nay trở đi, trên đời này không còn Chu Cần nữa, chỉ có ca ca của nàng, Chu Du.

2.

Tôn Sách tiện tay ném đĩa, được rồi Tán kì, ngẩng đầu mỉm cười nhìn về phía thiếu niên mặc thanh y đối diện.

Thiếu niên kia và hắn bằng tuổi nhau, đều mười sáu tuổi phong nhã hào hoa, nhưng thân hình so với hắn lại gầy hơn. Y bào màu xanh ở tiền sảnh trong gió đêm hơi lay động, càng lộ ra vẻ gầy yếu nhỏ bé.

Tôn Sách không khỏi nhíu mày, hắn biết năm ngoái gia chủ Chu gia vừa mới qua đời, tất cả gánh nặng của Chu gia đều đặt trên người vị thiếu niên trước mặt này. Hắn cũng có hơn một lần thầm than đối phương không dễ, nhưng bởi vì giao tình không sâu, vừa đến bên miệng, nhưng thế nào cũng không nói nên lời.

Chu Cần thuộc thế gia đại tộc ở Lư Giang, ông cố Chu Vinh từng làm quan đến chức thượng thư, ông nội và chú từng đảm nhiệm chức Thái úy, ngay cả gia chủ Chu gia là Chu Dị vừa qua đời cũng làm huyện lệnh Lạc Dương. Mấy đời Chu gia đều là dòng dõi thư hương, mà vị thiếu niên trước mặt hắn tuyệt đối là căn chính miêu hồng[2], quý công tử mà vạn người ước ao.

[2] Căn chính miêu hồng: người có xuất thân tốt.

Tôn Sách biết thân thế của mình cũng không kém, phụ thân hãn đánh hải tặc, đương đầu Khăn Vàng, cũng xem như là một nhân vật nổi danh. Nhưng tuy phụ thân hãn làm chức Thái Thú Trường Sa, được Viên Thuật phong làm tướng quân, nhưng rốt cuộc cũng không phải chức tướng quân thật sự mà nhà Hán phong cho, lại xuất thân hèn mọn, thật sự phải chịu sự khinh khi của con cháu thế gia đại tộc, không có cách nào nhận được sự tín nhiệm của bọn họ. Phụ thân hãn cũng bị những người đó đánh giá là "Giảo hoạt". Đây không phải là một từ khen ngợi.

Nhưng lúc người nhà bọn họ không có chỗ đứng ở Thọ Xuân, vị thiếu chủ Chu gia này, một thân một mình đến trước mặt phụ thân hãn, cầm đuốc soi dạ đàm. Đột nhiên phụ thân chuyển nhà đến Thư Huyền, dặn dò hãn chung sống tốt với đối phương, liền dẫn binh đi thảo phạt Đồng Trác.

Tôn Sách cũng dưới sự bồi dưỡng tận lực của phụ thân mà lớn lên, hiển nhiên biết Chu gia sẽ che chở hãn, cũng không đơn giản là dành ra một gian để năm người bọn hãn vào ở, càng chủ yếu vì thân cận với Chu gia, thái độ của con cháu các thế gia đại tộc khác đối với hãn cũng nảy sinh biến hóa.

Bình thường vòng tròn hoàn toàn kín kẽ, đột nhiên xuất hiện một vết nứt, hãn lại có thể đi vào bên trong. Đã nhiều ngày đi săn thú, thi hội, ném thê vào bình rượu, đá cầu, bọn họ đều kêu hãn đến, thật sự là làm hãn thụ sủng nhược kinh[3]. Điều này không có nghĩa là có thể cùng nhau chơi đùa, hãn còn có thể tiếp xúc với một ít nhân vật tầng lớp cao hơn, đối với phụ thân và hãn sau đó sẽ khuếch trương, có lợi ích cực lớn.

[3] Thụ sủng nhược kinh: được nhiều người yêu thương mà vừa mừng vừa lo.

"Tới phiên ngươi." Âm thanh lạnh lạnh vang lên, như tiếng đàn dễ nghe.

Từ trong trầm tư Tôn Sách lấy lại tinh thần, mới phát hiện Kiêu kì của mình trong lúc vô tình đã bị đối phương dùng Tán kì mơ hồ vây quanh. Hắn suy nghĩ vài phương pháp phá vòng vây, nhưng đều thấy tất cả đường lui bị phong kín, trừ khi hắn vận may rơi xuống liên tục ném ra mấy cái "Ngũ Bạch", có thể giết chết quân cờ quan trọng của đối phương, bằng không hắn chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

"Thành kiêu mà mưu, hô năm bạch ta." Thiếu niên mặc thanh y mang theo ý cười, cầm lấy một ấm trà rót trà cho hai người, hương trà tỏa đầy phòng, "Sách huynh chưa ném đã chịu thua sao? Hay là vẫn muốn ném một cái?"

Từ trước đến nay Tôn Sách luôn chiến thắng chưa từng thất bại, ra sức ném vài cái, cuối cùng vô lực nhìn Kiêu kì bị đối phương cầm đi, thở dài nói: "Cách bày bố của Du đệ thật xảo diệu, vi huynh thật báỉ phục." Hắn nói những lời này không phải nịnh bợ, hắn đã đến Chu gia hơn nửa năm, cùng vị này chơi Lục bác kì không biết đã bao nhiêu bàn, nhưng ngay cả một lần thắng cũng chưa có qua. Ai cũng nói chơi cờ như bày binh bố trận, xem ra hắn còn kém người ta thật nhiều, thật nhiều.

Chu Cần quan sát vẻ chán nản trên mặt vị thiếu niên đối diện, hài lòng phát hiện tuy rằng sắc mặt đối phương ảm đạm, nhưng trong ánh mắt bùng lên ngọn lửa không khuất phục. Xem ra lần này, hắn là mình không đặt cược vào bảo khổ sai.

Năm nay Chu Cần mười sáu tuổi, nhưng chính xác ra, bốn năm trước nàng đã chết rồi.

Không sai, ca ca của nàng dùng tên nàng để chôn cất, mà nàng thì thay ca ca của nàng tiếp tục sống tiếp.

Lúc đầu nàng cho rằng giả mạo ca ca, có thể sẽ có trăm ngàn sơ hở. Nhưng nàng không nghĩ đến phu tử cho nàng một chiếc lược Lưu Thanh, có thể thực sự đem nàng biến thành nam nhân. Hơn nữa sau khi dùng lược chải đầu một lần, sẽ biến trở về thành nữ nhân.

Chiếc lược Lưu Thanh thần kì như vậy, phu tử lại không hề tiếc nuối mà đưa cho nàng, hơn nữa lúc nàng muốn tìm hắn để hỏi rõ ràng, thì hắn cũng đã không hề từ biệt mà phiêu nhiên đi xa. Nàng không thể làm gì khác hơn là lén lút bảo vệ bí mật này.

Từ đêm đó bốn năm trước, sau khi nàng bệnh nặng một hồi, mặc dù sau khi bệnh khỏi, thân hình và thói quen, động tác đều không giống nhau, nhưng tất cả mọi người cho rằng nàng buồn bã chuyện "muội muội" mất đi, không ai phát hiện điều khác thường.

Không ai biết rằng nhiều đêm nàng thức trắng không ngủ, chính là vì học bù những thư sử điển tịch mà ngày xưa ca ca hay xem, không ai biết vì nàng muốn giống ca ca mà luyện cầm đến ngón tay tiên huyết nhể nhại, không ai đến khi nàng cần rằng ngồi chồm hổm tấn luyện trọng kiếm, chính vì muốn giống ca ca được mọi người khen văn võ song toàn... Không ai biết vì sao nàng kiên quyết mà đem mình sửa đổi thành con cháu thế gia hoàn mỹ, cũng không ai biết nàng đến tột cùng vì bí mật này đã trả giá đắt bao nhiêu.

Ngay cả phụ mẫu cũng không phát hiện ca ca đã mất, vẫn tưởng là nhi tử kiêu ngạo thay đổi, ngay cả nàng cũng cho rằng người sống sót thật sự nhất định là ca ca của nàng, nàng thật sự đã chết rồi.

Nàng cho rằng mỗi ngày sẽ tiếp tục như thế, tuy rằng rất khổ rất khó chịu, nhưng đã quen rồi ngược lại không còn đau khổ nữa. Nhưng nàng không nghĩ đến phụ thân lại qua đời sau khi nhận được tin từ Linh Đế, bệnh không dậy nổi, rồi đi như vậy.

Phụ thân là trụ cột trong gia đình, cứ như vậy rời xa nhân gian, toàn bộ gánh nặng gia tộc liền đè lên nàng.

Lúc đó nàng chỉ có mười lăm tuổi, so với những người khác trên đời này đều hiểu mọi chuyện rõ ràng.

Năm đó lúc phu tử ở Chu gia đã dạy nàng và ca ca, dường như trong lúc mơ màng đã nghe nói qua lúc này giống hết thời kì Tần mạt, là cuối thời loạn thế. Lúc đó nàng không biết phu tử nói như vậy có ý tứ gì, nhưng vì vẻ mặt phu tử quá mức thương tâm, cho nên vẫn ghi tạc vào tim. Bây giờ đầu óc nàng dần mở mang, so sánh với các loại sách sử, phải thừa nhận cách nhìn của phu tử rất độc đáo, bây giờ quả thật là thời đại hỗn loạn tới rồi.

Cho nên khẩu hiệu giúp đỡ Hán thất gì gì đó, dưới ánh nhìn của nàng chỉ là sự nguy trang, triều Hán đã kết thúc, nếu như Chu gia ở nơi đất khách như chiến thuyền nhỏ, muốn trong thời loạn thế không bị sóng lớn phá vỡ, cũng chỉ có thể dựa vào thuyền lớn hơn.

Cho nên nàng lựa Tôn Kiên.

Cho dù từ khía cạnh hùng dũng hay mưu trí, đối phương đều đủ để trở thành bá chủ một phương. Về phần thân phận thua kém, nàng có thể thuận tay hỗ trợ. Vương hầu sĩ tướng, có yên bình sao? Nàng không có dã tâm tham dự vào quần hùng tranh bá, chỉ là muốn bảo vệ gia tộc của chính mình mà thôi.

Nhưng mà nếu có ai hỏi lí do thật sự nàng chọn Tôn Kiên, thì nàng không có cách nào trả lời được.

Có lẽ là lần nào đó ở ngoại thành chợt gặp, nhìn thấy thiếu niên đối diện mặc tiên y cưỡi ngựa mạnh mẽ phi nhanh qua, để lại cho nàng ấn tượng sâu sắc, cho nên suy nghĩ tìm người hỗ trợ, thì thế lực đầu tiên xuất hiện trong lòng nàng, đó là Tôn gia.

Được rồi, nàng là vì đại cục, một thế lực ổn định, quan trọng nhất là có một người lãnh đạo toàn vẹn, song song đó phải có một người thừa kế xuất sắc. Ví dụ như Lưu Biểu ở Kinh Châu được cho là anh hùng một phương, nhưng đám nhi tử của hắn thì chẳng ra gì cả.

Chẳng qua là... Chu Cần từ trong trầm tư lấy lại tinh thần, nhìn bàn Lục bát kì đã không còn trọn vẹn trước mặt.

Chơi cờ cần có kĩ xảo, nhưng cũng cần may mắn. Mà Tôn Sách, dường như còn thiếu một điều, đó chính là hai chữ may mắn đó.

Tôn Sách cầm lấy Tán kì trên bàn cờ, bữu môi nói: "Ai cho ngươi là Tán kì? Du đệ, ngươi nói vì sao Tán kì này không làm Kiêu kì?"

"Có gì không thể? Kiêu kì vô năng, Tán kì tự cho mình là Kiêu kì cũng là điều đương nhiên." Chu Cần hiển nhiên biết Tôn Sách ám chỉ cái gì, tao nhã cong lên khóe môi.

Hai mắt Tôn Sách sáng ngời, ý cười dạt dào nói rằng: "Chúng ta tiếp tục đi, đối quy tắc thành diệt hết toàn bộ quân cờ của đối phương mới tính là thắng nha!"

"..."

Tôn Sách thấy thiếu niên đối diện luôn tỏ vẻ người lớn trong mắt hiện lên vẻ tức giận, rốt cục cảm thấy được hắn cũng có vẻ niên thiếu, cười duỗi tay xoa đầu của hắn nói: "Không cần luôn giữ mặt nghiêm chỉnh, cười hai cái trời cũng không sập xuống đâu."

Chu Cần ngậy ngốc nhìn hắn, lực đạo và độ ấm trên đầu cùng với kiêu sâu xa của nàng không có gì khác biệt, nếu không phải có vài năm rèn luyện nâng cao khả năng khống chế cảm xúc, biết đâu ngay lập tức nước mắt sẽ chảy ra.

Từ lúc ca ca qua đời, đã thật nhiều thật nhiều năm, không có ai đối đãi với nàng như vậy... Chu Cẩn cúi đầu thấp xuống phía dưới, sợ đối phương sẽ thấy trong mắt mình rơi nước mắt.

"Này này! Cho người xuống! Sẽ không muốn đổi ý chứ?" Tôn Sách không nhìn thấy vẻ mặt của vị thiếu niên, tâm trạng có chút thấp thỏm.

Bên môi Chu Cẩn cong lên, một lần nữa ngẩng đầu lên: "Không, sẽ không hối hận..."

3

Công Nguyên năm 191

Chu Cẩn đứng ở trạm dịch, nhìn theo thân ảnh cười ngửa đi xa.

Ai có thể nghĩ đến, Tôn Kiên lại có thể khinh địch như vậy bị người ta đâm sau lưng bắn chết, trong lúc còn trẻ như vậy như sao băng rơi xuống.

May mắn, có đôi khi thật sự là một phần thực lực rất quan trọng. Lần đầu tiên Chu Cẩn hoài nghi chính mình đầu tư có chính xác không, nhưng nàng nghĩ đến lúc Tôn Sách rời đi, đôi mắt kiên quyết kia, nàng nghiêng rằng quyết định tiếp tục kiên trì.

Nàng đã nói nàng sẽ không hối hận, vậy thì sẽ không hối hận. Bắt cả hai tay cũng không phải là một quyết định ổn thỏa, trong thời loạn thế sóng gió cũng rất lớn, nàng không muốn nhanh như vậy bị sóng lớn cắn nuốt.

Thân ảnh kia đi xa đến lúc nhìn không thấy nữa, Chu Cẩn mới thu lại ánh mắt, nhưng ngay lúc quay người lại, bỗng nhiên nàng cả kinh, không dám tin mở lớn hai mắt: "Phu tử?"

Năm năm không gặp phu tử, người vẫn mặc y bào huyền hắc sắc, dung mạo không chút thay đổi, gương mặt vẫn như cũ lộ ra nụ cười ấm áp.

Chu Cẩn vội vã đi nhanh vài bước, nghênh đón, vô cùng vui mừng kinh ngạc mà chào phu tử. Nàng đã thay đổi, nếu là nàng của năm năm trước, e rằng lúc này đã sớm nhào tới, nhưng hiện tại nàng thân là đại công tử của Chu gia, chỉ là nho nhã lễ phép cúi đầu hành lễ, giơ tay nhắc chân cũng làm hoàn mỹ không sai sót, làm người ta không thể bắt bẻ.

"Phu tử, sao người lại đến Lư Giang?" Chu Cẩn kiềm chế sự vui mừng trong lòng, nhưng vẫn không che được ý cười ở khóe mắt, lông mày. Nàng tỏ ý muốn cùng phu tử đến trạm dịch nói chuyện, lúc này nàng mới chú ý bên người phu tử có dẫn theo một tiểu khất cái khoảng mười tuổi, khuôn mặt bần, giống như một con khỉ.

"Đi ngang qua mà thôi." Phu tử cười cười, theo nàng vào trạm dịch.

Vì không phải là thời gian dùng bữa, Chu Cẩn liền kêu một ấm trà, nàng nhớ rõ phu tử cực kì thích uống trà. Về phần tiểu khất cái cũng ngồi xuống theo kia, Chu Cẩn suy nghĩ một chút, gọi cho hầu một đĩa điểm tâm. Lúc này đang chiến loạn, trà và điểm tâm đều là vật phẩm xa xỉ, nhưng vì chiến tranh chưa lan đến Lư Giang, cho nên đời sống dân chúng coi như khá tốt. Tiểu nhị nhanh chóng đem trà và điểm tâm bày lên, tiểu khất cái kia bĩu môi, nhìn điểm tâm không hề mới mẻ kia xem thường, nhưng mà cũng không nói gì, xoa xoa tay, dùng đũa gắp một miếng lên ăn.

Chu Cẩn không nhịn được liếc mắt, bởi vì nàng có thể nhìn ra, động tác của tiểu khất cái này cực kì ưu nhã, không giống với gia đình bình thường có thể nuôi dưỡng ra. Có lẽ là hài tử bị cửa nát nhà tan, trong lòng Chu Cẩn nổi lên sự thương hại, lại gọi thêm một đĩa điểm tâm cho nàng.

Chu Cẩn tự mình châm trà cho phu tử, nhưng bản thân lại nhịn không được dò la: "Phu tử đến từ Tương Dương phải không? Có tin tức gì không?" Lúc này chiến tranh tràn lan, truyền tin thật là rắc rối phức tạp, khó phân biệt thật giả, cho dù là binh sĩ đến truyền tin Tôn Kiên tử trận, cũng

không có cách nào xuất ra chiến báo chính xác. Chu Cẩn thấy chắc phu tử đi từ hướng quan đạo Tương Dương đến, cho nên đánh bạo hỏi thăm.

Phu tử hiểu rõ tâm tư của Chu Cẩn, cười cười, nhấp miếng trà xong mới nói: "Tôn Kiên chết, là bởi vì Hoài Bích có tội!"

"Hoài Bích có tội?" Chu Cẩn sững sốt, nàng cứ tưởng phụ thân của Tôn Sách là bị đâm sau lưng, không nghĩ đến lại có nội tình khác.

"Khi Tôn Kiên trú quân tại phía Nam thành Lạc Dương, từng vớt được Hoà Thị Bích ở trong giếng. Ứng với năm đó Trương Nhượng làm loạn, bắt cóc thiên tử bỏ trốn, tùy tùng phân tán, ném ngọc tử vào trong giếng." Phu tử nói rất sống động, dường như là tận mắt nhìn thấy. Mặc dù trong lòng Chu Cẩn còn có nghi ngờ, nhưng không khỏi thuận theo ý của hắn đoán tiếp.

"Chẳng lẽ Tôn bá phụ không giao Hoà Thị Bích cho Viên Thuật? Chẳng lẽ Viên Thuật nổi lên sát tâm?" Chu Cẩn nói ra chính là câu hỏi, nhưng nàng cũng đã biết kết luận. Dù sao cũng là chủ công, cũng sẽ tuyệt đối không có cách nào dễ dàng tha thứ cho thuộc hạ có hai lòng. Giữ ngọc tử truyền quốc, đó chính là tâm tư muốn làm hoàng đế đó! Tuy rằng nói Tần thất kì lộc, quần hùng trực chi[1], nhưng quang minh chính đại tỏ rõ dã tâm của mình, chỉ có thể là bị người giết gà dọa khỉ.

[1]Tần thất kì lộc, quần hùng trực chi: Nhà Tần mất thiên hạ, quần hùng nổi lên tranh đoạt.

Chu Cẩn thầm than, Tôn Kiên một đời kiêu hùng, đáng tiếc bên người lại thiếu mưu sĩ. Nàng cũng đã từng nói bóng gió, đáng tiếc Tôn Kiên không nghe được người khuyên, cuối cùng lại có kết cục thảm hại. Nàng lại trầm tư, bỏ lỡ vẻ khác lạ trên mặt phu tử, không thấy được phu tử ẩn chiếc bao bên hông, vẻ mặt cực kì phức tạp.

Không tồn bất cứ công sức nào, chỉ là trong hỗn loạn rớt chiếc bao mà thôi. Hoà Thị Bích đã lâu không thấy rớt cuộc cũng trở về trong tay hẵn, nhưng mà vì sao lại thất lạc như vậy?

Đồ vẫn là món đồ kia, nhưng người kia cùng hẵn... Cũng đã mất... Người cũng đã thay đổi.

Nhưng mà... Nếu tính thật sự, thì Hoà Thị Bích đã thiếu một góc, tuy rằng dùng vàng để bù thêm cho đủ, nhưng không tính là Hoàn Bích quy Triệu...

[2] Hoàn Bích quy Triệu: thời Chiến quốc nước Triệu có viên ngọc họ Hoà của nước Sở, Tần Triệu Vương dùng mười lăm ngôi thành để đổi viên ngọc này. Triệu Vương phái Lạn Tương Như mang ngọc đi đổi thành, Tương Như đến nước Tần dâng ngọc, nhìn thấy Tần Vương không có thành ý, không muốn giao thành, bèn nghĩ cách mang ngọc trở về, phái người trả lại cho nước Triệu. Ví với vật còn nguyên vẹn quy trả về cho chủ cũ.

Phu tử uống cạn ngụm trà còn trên bàn, đứng lên nói: "Tiểu Cẩn, ta đi, hài tử này để con chiếu cố nó đi, nàng là người Lư Giang, tự mình lại chạy ra ngoài chơi, thật không biết tốt xấu là gì."

Chu Cẩn vội vàng đứng lên giữ lại, nàng còn muốn hỏi phu tử về chuyện của lược Lưu Thanh, nhưng trước mọi người, sao nàng có thể hỏi ra miệng?

Phu tử như biết nàng muốn hỏi cái gì, nhưng không trả lời, chỉ là cười cười, vừa xoay người rời đi.

Chu Cẩn hoảng sợ, dù sao cũng cảm thấy bóng lưng phu tử như vậy quá cô độc và cô đơn, khiến người ta dù chỉ là nhìn, trong lòng cũng không nhận được mà chua xót.

"Này, ăn điểm tâm rất khó khăn, ta muốn ăn nhiều một chút." Âm thanh kiêu ngạo của trẻ con từ phía sau vang lên. Chu Cẩn cúi đầu, vừa đúng lúc

nhìn thấy tiểu khất cái chỉ đứng đến ngực của nàng, mở to đôi mắt ngập nước nhìn về phía nàng.

"Người tên là gì? Là hài tử nhà ai? Ta đưa người trở về." Khẩu khí của Chu Cẩn cũng không tốt, ngay từ đầu cho rằng nàng cửa nát nhà tan, ai biết lại có thể là hài tử hư hỏng rời nhà trốn đi. Nàng nhớ đến chính mình khi mười hai tuổi, lỗ mãng chẳng để ý đến hậu quả, cuối cùng làm người nàng quan tâm nhất trên đời bị thương rồi qua đời.

Tiểu khất cái vì nghe khẩu khí của Chu Cẩn mà hơi sợ hãi một chút, sờ sờ chiếc mũi bẩn, thưa dạ nói: "Ta họ Kiều, gọi là Tiểu Kiều đó."

Công Nguyên năm 194

"Công tử, nên nghỉ ngơi một lát đi." Tiểu Kiều vừa nói vừa đặt bình trà lên bàn, có chút không hài lòng bĩu môi. Từ sau khi nàng bị đưa đến bên cạnh Chu Cẩn, lại không có về nhà, chỉ là đưa cho phụ thân một tờ giấy báo cho biết nàng ở nơi nào. Sau khi phụ thân biết cũng không có ngăn cản, lúc trước sau khi nghe được tin nàng rời nhà trốn đi, phụ thân tìm thị nữ thiệp thân làm thế thân cho nàng, nên tin tức vẫn chưa truyền ra ngoài.

Cũng có thể là phụ thân nổi giận, nói không chừng còn không nhận nàng là nữ nhi nữa. Nhưng mà Tiểu Kiều cũng không cảm thấy thương tâm, nàng cảm thấy ở bên cạnh Chu Cẩn, so với cuộc sống bị nhốt trong nhà thì kích thích hơn nhiều.

Dù sao công tử của nàng là Mỹ Chu Lang nổi tiếng thiên hạ! Mỗi ngày nhìn đều thấy vô cùng đẹp mắt, càng không bàn đến công tử của nàng mỗi ngày đều tính đến lợi ích của người trong thiên hạ, Tiểu Kiều mới biết yêu không có cách nào chống lại người hoàn mỹ như vậy.

Chu Du từ đồng văn thư ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt mê đắm của Tiểu Kiều, không khỏi đau đầu xoa nhẹ thái dương, "Tiểu Kiều, đã khuya lắm rồi, muội về nghỉ trước đi." Tuy rằng nha đầu kia mặc nam trang, tự nguyện ở lại bên người nàng làm gã sai vặt, nhưng Chu Cẩn cũng không dám thật sự xem nàng như gã sai vặt mà sai khiến.

Đây chính là nữ nhi bảo bối của Kiều Quốc lão đó! Trời biết Kiều Quốc dạy dỗ thế nào, nữ nhi bỏ nhà ra đi cũng không vội vã dẫn về sao? Bỏ ở đây nhiều năm với một nam nhân xa lạ chẳng hề quan tâm có được không? Xem ra mình nên tìm một cơ hội đưa Tiểu Kiều trở về là tốt nhất, bằng không nha đầu kia tuổi càng lúc càng lớn, ngay từ đầu nàng xem hài tử mười tuổi này rất vừa mắt, để bên người cũng không hề gì. Nhưng đã ba năm rồi, nếu tiếp tục kì kèo, làm trẻ tuổi xuất giá của nha đầu kia cũng không tốt.

Chu Cẩn chán nản lắc đầu, cảm thấy mấy năm nay nàng già rất nhanh, vừa mới hai mươi tuổi, là thời gian phong nhã hào hoa của người bình thường, nhưng cảm thấy tâm đã thiên sang bách khổng[4]. Bỗng nhiên nàng nghĩ đến, xuất giá... Nếu nàng không thay đại ca sống sót, như vậy e rằng nàng đã sớm lập gia đình, ở nhà giúp phu quân dạy con, cuộc sống quá nhàm chán.

[4]Thiên sang bách khổng: già trước tuổi.

"Công tử, xoay sở lương thực đến đâu rồi?" Tiểu Kiều cũng không nghe lời mà đi nghỉ ngơi, trái lại bản thân đi đến phía sau lưng công tử, không ngoan bắt đầu bóp vai cho hắn.

"Tạm thời đủ rồi, nhưng cũng chỉ là cấp cứu thôi." Chu Cẩn ném bút, thả lỏng thân thể, nhắm mắt lại. Năm đó sau khi Tôn Kiên mất đi, binh lính của Tôn Kiên cũng bị Viên Thuật thu hồi, tuyệt nhiên không chịu giao cho Tôn Sách chỉ huy, chỉ là để cho chính hắn chiêu mộ binh lính. Nhưng lính tốt đâu dễ chiêu mộ như thế? Tôn Sách vừa mới chiêu mộ được mấy trăm binh sĩ, thì bị tập kích, gần như chết. Sau đó Viên Thuật hứa cho hắn làm Thái

Thú Cửu Giang, nhưng lại dùng người khác, lại hứa cho hắn làm Thái Thú Lư Giang, sau đó lại dùng người khác.

Tiếp tục vài lần, dù cho Tôn Sách đối với Viên Thuật có lòng trung thành, cũng bị quét sạch sẽ. Còn nữa, năm đó Tôn Kiên chết có rất nhiều điểm đáng ngờ, Viên Thuật cố chấp không biết khoan dung, Tôn Sách đã sớm có ý niệm tự lập binh trong đầu. Nhưng việc chiêu mộ binh sĩ này, nhất định phải có quân lương mới có thể thành công, bằng không bắt con ngựa chạy mà không cho nó ăn cỏ, dù nói thế nào cũng không ổn.

Thúc thúc Chu Thượng của Chu Cẩn lúc này đang là Thái Thú Đan Dương, Chu Cẩn không thể từ chối giúp Tôn Sách trừ liệu lương thực, nàng không để ý đến lời khuyên can của gia đình, kiên quyết mua phần lớn ruộng đất và gia sản của Chu gia, vừa chạy vạy khắp nơi, rốt cuộc cũng xoay sở được quân lương trong hai tháng, chắc có thể sống qua cửa ải khó khăn này.

Tiểu Kiều đứng phía sau Chu Cẩn, từ góc nhìn của nàng, vừa lúc có thể thấy gương mặt anh tuấn bất phàm của Chu Cẩn, dưới ánh nến soi rọi, có vẻ như pho tượng vô cùng tuấn dật. Vô cớ cảm thấy gương mặt nóng lên, tay Tiểu Kiều dùng sức hơn một chút.

Khúc hữu ngộ, Chu Lang cố.[5]

[5]Khúc hữu ngộ, Chu Lang cố: Khi nốt nhạc đánh sai, Chu Lang liền ngó về phía đó.

Năm ngoài trong một lần yến hội, Tiểu Kiều từng thấy một vị tiểu thư, cố tình đàn sai nốt nhạc, chính là vì để Chu Du quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái. Lúc đó tuổi còn nhỏ nàng không thể giải thích được loại tình cảm này, còn lén lút cười tiểu thư kia có tâm có khác. Nhưng nếu đổi lại là nàng hiện tại.

"Ai da! Tiểu Kiều, bản công tử là kẻ thù của người sao?" Chu Cẩn rút vai một chút, khó hiểu quay đầu lại. Từ khi nào tay nha đầu kia lại khỏe

như vậy?

"Hừ!" Tiểu Kiều che giấu hừ nhẹ một tiếng, đánh đòn phủ đầu xét hỏi nói: "Công tử, sao người lại đối xử với tiểu tử họ Tôn kia tốt như vậy? Dù cho kết bái huynh đệ thì cũng miễn cưỡng quá sao? Bán nhà bán đất nợ nhân tình vì hăn xoay sở lương thực?" Tiểu Kiều hỏi rất hùng hồn, cảm giác như Chu gia này vốn dĩ do nàng quản lí.

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 2

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Lưu Thanh Sơ (2)

Chu Cẩn nghiêm trang nói rằng: "Ta rất xem trọng hãn, hãn sẽ trở thành người đứng đầu thiên hạ." Thật ra có đôi khi ngay cả nàng cũng không rõ, có lẽ là tình cảm nàng đối với ca ca, đặt lên người Tôn Sách.

Nàng biết rất rõ chính mình đang làm gì, cũng không hề có chút hối hận.

Tiểu Kiều chán nản, có người vì người khác tận tâm tận lực như vậy sao? Trong lòng nàng, công tử nhà mình anh minh thần võ, dù là lĩnh binh đánh trận cũng là số một, vì sao phải nhất định ủng hộ tên ngốc kia? Tự mình khởi nghĩa vũ trang cũng hoàn toàn có thể mà? Vì sao phải đem người kia so với mình còn quan trọng hơn? Tiểu Kiều càng nghĩ càng hận, kết hợp lại làm nàng cảm tức không nói nên lời, cũng không để ý Chu Cẩn đang làm cái gì, trực tiếp đi về phía trước đâm một trận.

Chu Cẩn nắm lấy hai tay Tiểu Kiều, cảm thấy đầu càng đau hơn. Nha đầu này sao càng lớn càng khó cải tạo vậy? Cũng đã mười bốn tuổi rồi, lại có thể còn giống như một tiểu hài tử. Sau này ai còn dám muốn thành thân với nàng? Nàng lại không nghĩ hạ quyết tâm cả đời không lấy phu quân...

Về phần Tôn Sách... Sau này Tôn Sách sẽ có thể tử... Trong đầu Chu Cẩn hiện lên dung nhan anh tuấn, không khỏi ngây người một lúc, không nắm chặt Tiểu Kiều, sau đó người nọ liền sà vào lòng của nàng, hai người ở nhuyển thác cuộn thành một đoàn. Nhưng mà lúc này, cửa lại bị người đẩy ra.

"Du đệ, chuyện quân lương... Á... Các người..." Thanh âm của Tôn Sách nghẹn ở cổ, ngu ngốc nhìn người đứng nơi đó, trong lúc nhất thời cảm thấy đi cũng không được, ở lại cũng không xong.

Tiểu Kiều ngo ngoạy từ trên người Chu Cẩn, thoải mái chỉnh sửa vạt áo tán loạn, dùng mũi "Hừ" một tiếng, quay đầu đi ra ngoài.

Tôn Sách ngăn người, tuyệt nhiên không nghĩ đến Du đệ và gã sai vặt thiếp thân lại có quan hệ này. Nhưng mà hắn cũng biết trong tầng lớp quý tộc, quan hệ đoạn tụ này không đáng kể chút nào, chỉ là hôm nay tận mắt nhìn thấy, hơn nữa diễn viên trong đó lại là Du đệ của hắn, đối với hắn thật sự là bị chấn động lớn.

Chu Cẩn không hề biết hình ảnh vừa rồi sẽ bị người ta hiểu lầm, trong suy nghĩ của nàng, chỉ là một tiểu hài tử đã lớn và nàng đùa giỡn mà thôi. Nhưng mà, lúc này phải đưa Tiểu Kiều về nhà, bằng không cứ để nàng tiếp tục như vậy, đối với thanh danh của Tiểu Kiều sẽ có trở ngại. Chu Cẩn vừa nghĩ, vừa ngồi dậy tùy ý chỉnh sửa lại dung mạo, tự nhiên thanh nhã.

Trên mặt Tôn Sách vẫn đỏ ửng nhìn vị thanh niên tuấn mỹ, giống như ma quỷ, nói gì cũng không thể di chuyển tầm mắt của mình. Hắn sớm biết nghĩa đệ này tuấn mỹ vô song, lúc này dưới ánh nến mờ mờ, lại có sức hấp dẫn làm trái tim kẻ khác điên cuồng vài phần.

Chu Cẩn vừa ngẩn đầu, phát hiện Tôn Sách nhìn chăm chăm mình, không khỏi ho nhẹ một tiếng: "Sách huynh, quân lương có lẽ sẽ xoay sở được trong hai tháng, tạm thời không cần lo lắng."

Lúc này Tôn Sách mới phát hiện ra phản ứng của mình có chút không thích hợp, che giấu đánh lạc hướng: "Du đệ, vi huynh đã làm lễ Gia Quan[6], lấy tên tự là Bá Phù, Du đệ hãy gọi vi huynh là Bá Phù."

[6] Lễ Gia Quan: lễ đội mũ cho con trai trưởng thành.

"Bá Phù..." Chu Cẩn sửng sốt, mới nhớ đến ngày sinh của Tôn Sách so với mình lớn hơn một chút, mình không lâu sau nữa cũng phải làm lễ Gia Quan.

"Du đệ, đã lấy nghĩ tên tự là gì chưa?" Tôn Sách mỉm cười hỏi thăm.

Thấy ánh mắt cháy bỏng của Tôn Sách, Chu Cần hoảng hốt một chút, trong lòng nhảy dựng lên. Nàng cũng muốn hắn có thể gọi tên của nàng...

"Cần..." Chu Cần cong môi lên thanh nhã cười nói: "Tự Công Cần."

Công Nguyên năm 196.

Chu Cần dừng bước, quay đầu nhìn về phía Tôn Sách vẫn nhắm mắt theo sau, khóe miệng tràn ra nụ cười khố: "Bá Phù, tiến đến đây được rồi."

Tôn Sách chăm chú nhìn vị hảo hữu chi giao này, gặt gao mím môi thành một đường thẳng tắp, chịu đựng cơn tức giận, không nói được một lời.

Chu Cần thở dài, bình thường biết được sắc mặt hỉ nộ của hắn, lúc này trong tình hình này đã khống chế rất tốt, điều hắn hiện tại muốn làm nhất, e rằng cũng là trực tiếp đoạn tuyệt với Viên Thuật.

Nhưng mà bây giờ bọn hắn không thể làm như vậy.

Chu Cần liếc nhìn về hướng gã sai vặt, gã sai vặt liền theo mã xa của thúc thúc Chu Cần đi về phía trước, để hai hai người bọn họ nói lời tạm biệt. Hai năm trước Tiểu Kiều đã bị nàng đuổi về Kiều gia, có khi không thấy được thần khí thuần chất của nha đầu kia, Chu Cần có chút tưởng niệm.

Cau mày trầm ngâm một chút, Chu Cần cảm thấy những gì nàng nên nói, đêm qua lúc cùng Tôn Sách đối ẩm cũng đã nói hết rồi. Bây giờ Viên Thuật đã dùng chính đường đệ của hắn là Viên Dận thay cho thúc thúc Chu Thượng của nàng, trở thành Thái Thú Đan Dương, hiển nhiên nguyên do là không hài lòng thúc cháu bọn họ âm thầm giúp đỡ Tôn Sách. Tôn Sách không phải là vật trong ao, hiển nhiên sẽ không bao giờ khuất phục làm con

cờ dưới tay Viên Thuật, chỉ là lúc này, Tôn Sách thiếu binh, ít mã, cạn lương thực, không có cách nào chính thức trở mặt với Viên Thuật.

Tôn Sách nhìn thanh niên luôn luôn mang theo nụ cười nhàn nhạt hôm nay vì hãn mà cau chặt hai hàng lông mày, trong phút chốc trong lòng không đành, thầm mắng chính mình hồ đồ. Lúc này người không muốn rời đi nhất định là Công Cẩn. Mà bây giờ ngược lại Công Cẩn lại phải an ủi hãn, thật sự hãn là đại ca mà không biết lo.

Đè nén cảm giác bất lực trong lòng xuống, Tôn Sách cố nở nụ cười: "Công Cẩn, chiêu cố thân thể mình thật tốt, lần sau gặp lại, ta muốn thấy đệ cường tráng một chút nha!" Có lẽ là do luôn suy nghĩ lo lắng, nghĩa đệ này của hãn luôn có dáng yếu gầy, sắc mặt tái nhợt, giống như chỉ cần một cơn gió là có thể bị thổi đi.

Chu Cẩn nghe được lời trêu đùa của Tôn Sách, biết hãn đã thay đổi suy nghĩ, tâm sự thả lỏng, thật tâm thành ý gật đầu cười.

Ngẩng đầu thấy gương mặt hình củ ấu rõ nét của Tôn Sách, Chu Cẩn đã hoàn toàn không còn nhìn thấy nét ngây thơ giữa lông mày, bây giờ đứng trước mặt nàng, là tướng quân đã trải qua huyết vũ tinh phong quyết đoán và thiết huyết.

Giống như là một thanh trường thương sắc bén, dù cho chỉ đơn giản đứng ở một nơi, sẽ lộ ra cỗ khí phách đối kháng vạn người.

Vốn là nàng biết, nàng chọn người không sai. Bên môi Chu Cẩn lộ ra ý cười tán thưởng.

Năm đó, vì sao mà nàng lại nhìn trúng hãn? Chu Cẩn lâm vào hồi ức, ngay từ đầu nhìn trúng không phải hãn, mà là phụ thân của hãn... Và từ trên người Tôn Sách, dường như có thể tìm kiếm bóng dáng của đại ca.

Nàng biết ca ca của mình đã chết đi, nhưng không cách nào ngăn cản mình tìm bóng dáng của hân trên người những người khác. Nhất định nếu đại ca còn sống, hân sẽ đi trên con đường vương giả đầy bụi gai, nhưng nàng lại không đi. Nàng thiếu quyết đoán, thiếu dũng mãnh, thiếu... Thiếu sự vô tình.

Nguyên nhân chủ yếu, là thật chất bên trong nàng vẫn là một nữ nhân, tuy rằng nàng giả nam trang đã mười năm. Mà sau khi Tôn Kiên mất đi lại còn quyết định giúp đỡ một tiểu tử mao đầu như Tôn Sách, từ đàm lao phải theo lao đến bắt đầu hi sinh, lại đến vui lòng phục tùng, đến tận tâm tận lực.

Tuy rằng Tôn Sách vẫn còn trẻ, nhưng cũng đã được người đời đánh giá là "Anh khí kiệt tể, mãnh thụy quan thế, lâm kì thủ dị, chí lăng trung hạ". Tính cách ngả ngớn hấp tấp giống phụ thân hân như đúc, chỉ cần xóa đi tính cách đó qua năm tháng rèn dũa, cuối cùng sẽ đạt được sự nghiệp đế vương vĩ đại.

Dường như mọi thứ đều nằm trong dự liệu của nàng mà tiến hành, nhưng cũng như mọi thứ, nàng thiên toán vạn toán cũng không tính được, đó chính là tâm tình của nàng.

Chu Cẩn đem tình cảm quý mến trong mắt cẩn thận giấu đi, từng chút từng chút thu gom lại, sau đó cứng nhắc chôn dưới đáy lòng. Bây giờ nàng không phải là Chu Cẩn, mà là Chu Công Cẩn.

Người mà Tôn Sách cần, không phải là tiểu thư Chu gia không thể xuất đầu lộ diện, mà là Chu Công Cẩn có thể đứng bên cạnh hân bày mưu tính kế, có thể làm phụ tá đắc lực của hân. Như vậy, thật ra cũng không sai.

Nguyện vọng của nàng, bây giờ không chỉ muốn Chu gia có thể bảo vệ mình.

Dĩ tâm của nàng cũng đã thay đổi, nàng hi vọng có thể thấy hân ngồi trên ngai vàng kia, liếc nhìn thiên hạ, có thể thấy bách tính cuối cùng cũng

thoát khỏi đau khổ thời mạt thế.

Mà nàng, sẽ luôn bên cạnh hân.

Làm Chu Công Cẩn, mãi mãi không hối hận.

4.

Công Nguyên năm 199.

"Người... Người đang nói cái gì?" Tay dưới ống tay áo của Chu Cẩn nắm thành nắm, nắm chặt lại, không dám tin mà hỏi. Dù cho đại quân nguy cấp, nàng cũng sẽ không thất thố như vậy, nhưng từ miệng người nàng coi trọng nhất nói ra, nghe được làm nàng khó thể tin được, nàng không có cách nào giữ vẻ bình tĩnh.

Tôn Sách bất ngờ nhìn vào mắt Chu Cẩn, hân cảm thấy những điều mình vừa nói đâu có sai, không phải là mai mối giúp Kiều Quốc lão sao? "Không phải năm đó hai người các người có quan hệ rất tốt sao? Ta còn tưởng mấy năm nay người từ chối nhiều người làm mai như vậy, là vì đang đợi Tiểu Kiều lớn lên chứ!" Tôn Sách cười đến ranh mãnh, "Năm đó ta còn tưởng Công Cẩn đệ đoạn tụ phân bào! Kết quả là ôn hương noãn ngọc hồng tụ thiên hương!"

Móng tay của Chu Cẩn càng đâm vào lòng bàn tay, nàng hiểu lúc này nàng nên nói cái gì, nhưng một câu cũng không nói nên lời.

Ba năm trước nàng đã từ chối lời dụ dỗ của Viên Thuật, chỉ thỉnh cầu làm huyện trưởng Cư Sào. Rồi Tôn Sách chinh phạt khắp nơi, tự gây dựng nên địa bàn, nàng liền đến Cư Sào nhậm chức, lại nhân cơ hội đến Ngô, gặp lại Tôn Sách. Tôn Sách tự mình nghênh tiếp nàng, phong cho nàng là Kiến uy trung lang tướng. Năm ngoài Viên Thuật chết bệnh, Tôn Sách phong Chu Cẩn làm trung hộ quân, làm Thái Thú Giang Hạ. Ở đây vài năm, Chu

Cần giúp Tôn Sách công phá Hoãn Thành, đoạt được quận Lư Giang, để quốc của Tôn Sách đã có quy mô ban đầu.

Những năm gần đây, trong lòng hai người cùng có chung lí tưởng, cùng mưu toan thiên hạ, cùng chinh chiến sa trường, gần như như hình với bóng. Mà Tôn Sách vẫn chưa thành thân, nàng vẫn ôm theo tấm lòng nhỏ bé theo bên người hấn. Lúc đầu cũng cảm thấy có chút may mắn, hấn gai mắt với loại tiểu thư ru rú trong nhà, thậm chí khuyến khích ấu muội Tôn Thượng Hương của mình học múa đao. Năm ngoái Tào Tháo dồn hết tâm sức muốn đám hỏi với Tôn Sách, kết quả là hấn đem chất nữ của Tào Tháo giao cho đệ đệ nhà mình là Tôn Khuông. Bởi vì không muốn cùng Tào Tháo có quan hệ quá sâu, cũng vô cùng chán ghét cái loại dùng hôn nhân để đổi quyền lợi.

Nhưng càng như vậy, càng làm cho dục vọng không thực tế trong lòng nàng càng tăng lên, càng không ngừng hơn một lần tưởng tượng, nếu ngày nào đó thiên hạ nhất thống, nàng sẽ trở về thân nữ nhi, Tôn Sách sẽ dùng nét mặt nào để đối mặt với nàng đây.

Hi vọng dù sao cũng là hi vọng, hiện thực mãi mãi là tàn khốc.

Thậm chí nàng đã chuẩn bị, một ngày nào đó Tôn Sách sẽ nói với nàng hấn muốn thành hôn, nhưng nàng tuyệt đối thật không ngờ, từ trước đến giờ hấn gặp thông gia là để làm mai cho nàng.

Tôn Sách thấy Chu Cần ngây ngốc không biết đang suy nghĩ cái gì, liền tận tình khuyên bảo. Hấn cho rằng vị nghĩa đệ này da mặt mỏng, cho nên vắt hết óc tìm lí do giúp hấn: "Cùng Kiều Quốc lão ở quận Lư Giang rất có thân phận địa vị kết thành thân gia, đúng là đối với sự phát triển của quân Giang Đông có lợi ích rất lớn. Nên móng chúng ta còn yếu, ắt phải mượn sức mạnh từ bên ngoài, có mối quan hệ thế này, sau này cũng dễ nói chuyện mà."

Bản thân hẳn không muốn dùng hôn nhân của mình để trao đổi lợi ích, vậy có thể dùng nàng sao? Chu Cẩn hạ mi mắt, che khuất sự thất vọng và xấu hổ trong mắt.

Sau đó, nàng nghe được câu trả lời của chính mình. "Được, ta đã biết."

Không phải đã nói, giúp đỡ hẳn, mãi mãi không hối hận sao? Làm sao bây giờ? Nàng đã bắt đầu hối hận rồi...

Chu Cẩn ngồi trong phòng, mắt nhìn vào con đường cách mạng có chút sương mờ. Lúc đáp ứng hôn sự với Tiểu Kiều, nàng thường xuyên chạy đến Kiều gia hơn, bởi vì phải làm phu quân của người khác, một là hiển nhiên phải biểu hiện tốt một chút, hai là muốn tránh xa Tôn Sách, không muốn nhìn thấy hẳn.

Thành thân... Hai từ này đối với nàng thật sự là quá xa xôi, nàng vốn tưởng rằng trên đời này sẽ không có cơ hội thành thân, càng không nghĩ đến mình lại có thể trở thành phu quân của người khác.

Khả năng của lược Lưu Thanh, thật sự đem nàng biến thành nam nhân, cũng có thể cho nàng khôi phục thân nữ nhi. Cầm chặt lược Lưu Thanh trong lòng bàn tay, Chu Cẩn biết nàng ngày càng rối rắm, đặc biệt là ở đây nhìn vào chiếc gương đặt trong phòng, mặc trang phục tân nương diễm lệ, làm cho nàng càng thấy gai mắt càng ước ao.

Nàng... Nàng cũng muốn mặc một lần.

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, giống như là chồi non chui từ dưới đất lên, Chu Cẩn không có cách nào áp chế, cũng không thể đem ước mong từ đáy lòng kia nhổ đi.

Vậy... Sẽ mặc một chút... Chắc là không có vấn đề gì đâu.

Tiểu Kiều được tiểu thư nào đó mời xuất môn đi đập thanh, hiện tại trong viện này, không có ai cả, mà nàng ở nơi này là sương phòng, bọn người hầu sẽ không thể không báo mà đẩy cửa vào.

Chu Cẩn như là mê muội, không có cách nào tự kiềm chế. Nàng đứng lên, ngón tay đụng vào thân của trang phục tân nương, đầu ngón tay có cảm giác mềm mại, làm nàng cũng không nhịn nữa.

Tháo bỏ phương cân mà nam tử dùng để buộc tóc, dùng lược Lưu Thanh chải một chút, cẩn thận dùng tâm tư cúng bái mà mặc bộ y phục vào, sau đó nàng thấy trong gương đồng lộ ra một gương mặt quen thuộc mà xa lạ.

Tóc người nọ rối tung, mặc một thân đồ thẩm tà áo cuộn thâm y, tay áo rộng bó sát người, buộc vòng quanh vóc người với đường cong hoàn mỹ, Chu Cẩn mười năm cũng chưa mặc qua y phục nữ, cũng không biết dáng người của mình tốt như vậy.

Chỉ là gương mặt trắng mộc mạc, căn bản không giống với tân nương.

Chu Cẩn ngồi trước bàn trang điểm, mở hộp trang điểm nhiều tầng.

Thoa bột chì, thoa phấn, bôi màu vàng nhạt, vẽ lông mày, thoa son, tô má lúm đồng tiền... Chu Cẩn tỉ mỉ trang điểm cho chính mình, tuy rằng nàng chưa bao giờ làm, nhưng trong trí nhớ đã thấy sáng sớm mỗi ngày mẫu thân đều trang điểm như vậy, nàng chăm chú mà nhìn, giống như trong đáy lòng đã luyện tập qua vô số lần.

Mà khi cuối cùng Chu Cẩn cũng phục hồi tinh thần, thì hoàn toàn bị khuôn mặt trong gương đồng làm cho khiếp sợ.

Thì ra, đây mới là Chu Cẩn.

Thì ra, nếu sống sót từ từ mà lớn, như vậy Chu Cẩn nhất định mang dáng dấp của người trong gương đồng.

Chu Cẩn không thu tay lại, mà đem tóc dài tản mát búi kiêu thùy vân kế [6]xa lạ, đuôi tóc thả vài sợi mềm mại xuống má, trông càng nhẹ nhàng quyến rũ, cuối cùng cài một chiếc trâm đồi mồi nạm vàng hình chim khổng tước, ở trên búi tóc quấn ngũ sắc anh tuệ.

"Trong 'Nghĩ Lễ Sĩ hôn lễ' có nói, 'Chủ nhân nhập thất, thân thoát phụ chi anh'... Tiểu Cẩn, nếu sau này muội lập gia thất, nhớ kĩ dây ngũ sắc anh tuệ phải ở trên đầu muội! Chỉ có phu quân của muội mới có thể gỡ ngũ sắc anh tuệ xuống..." Trong một năm, lúc còn học của phu tử, đại ca lật sách lật đến đây, rồi... Cùng nàng đùa giỡn.

Nhìn hai sợi ngũ sắc anh tuệ lay động, Chu Cẩn thất thần rất lâu, đến lúc có người đẩy cửa vào mà phát ra tiếng "Kẹt" nhẹ, nàng vô thức quay đầu nhìn lại, sau đó cực kì sợ hãi.

Tôn Sách? Sao lúc này hắn lại đến Kiều gia? Chu Cẩn chật vật trốn sau bình phong, trái tim đập mạnh, trong nhất thời không biết phải làm thế nào.

Phía trước bình phong truyền đến tiếng xin lỗi vội vàng và tiếng đóng cửa, Chu Cẩn không biết đến cuối cùng đối phương có nhận ra nàng không, nhưng sau khi từ phía sau bình phong đi ra, nàng nhìn chính mình trong gương đồng, không khỏi cười khố.

Khuôn mặt này ngay cả chính mình cũng không nhận ra, huống chi là những người khác?

Nhưng mà... Chu Cẩn nhìn dây ngũ sắc anh tuệ vì nàng lách mặt mà rơi trên mặt đất, âm thầm thở dài, bắt đầu gỡ búi tóc xuống rồi tẩy trang.

Năm mơ, cũng một lần mà thôi.

Dù cho là giấc mộng đẹp, cũng phải có lúc tỉnh lại.

Tôn Sách cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ đi ra từ Kiều gia. Mấy ngày nay hắn vẫn không thấy Công Cẩn, cho rằng hắn sắp thành thân, coi như là để hắn nghỉ ngơi. Nhưng mà hôm nay có quân tình khẩn cấp muốn tìm hắn tham tường, liền trực tiếp đến Kiều gia tìm hắn.

Chỉ là không nghĩ đến sẽ gặp giai nhân.

Không nghĩ đến... Tiểu nha đầu năm đó, lại có thể trở nên xinh đẹp như vậy. Tôn Sách âm thầm hâm mộ nghĩ đệ thật có diễm phúc, cũng không nghĩ vừa ra khỏi cửa thấy Tiểu Kiều xuất môn trở về. Nàng mặc áo váy màu lam, trên đầu búi kiêu hoa bách hợp[7] ảnh, tóc dài trên đỉnh đầu chia làm hai số cổ, chia ra trước sau, tóc dài màu đen giống như một đóa bách hợp đua nhau nở, có vẻ vô cùng xinh đẹp, làm trước mặt sáng ngời. Tôn Sách liếc mắt nhìn ra đây mới chính là tiểu nha đầu năm đó, nhưng đây là Tiểu Kiều, vậy người mà hắn vô ý gặp là ai.

Tiểu Kiều không nghĩ đến sẽ gặp Tôn Sách, vừa nghe Tôn Sách hỏi vấn đề như vậy, nàng cũng rất bất ngờ, nhưng mà lập tức cười duyên nói: "Chắc chắn là tướng quân thấy là tỷ tỷ của ta, trong lòng ngứa ngáy muốn mặc thử giá y mà thôi."

Quả tim Tôn Sách đập mạnh một cái, hắn cũng không suy nghĩ nhiều, bởi vì hắn cho rằng người hắn thấy là Tiểu Kiều, hiển nhiên sẽ không đối với nữ nhân của huynh đệ gì mà vọng tưởng.

Nhưng hiện tại... Nhớ đến dung nhan kiều diễm sợ hãi, Tôn Sách cảm thấy mình đã gặp qua ở nơi nào đó, có một sự quen thuộc không nói nên lời.

Nhưng nghĩ kỹ lại một chút, nếu người nọ là tỷ tỷ của Tiểu Kiều, vậy chắc chắn rất giống Tiểu Kiều, không trách được hắn có cảm giác như vậy.

Chỉ là, cảm thấy có chỗ nào đó là lạ.

Tiểu Kiều nghiêng đầu, nhìn sắc mặt của Tôn Sách thay đổi, trong đầu nảy ra một ý niệm, làm nàng nở nụ cười nói: "Tướng quân, tỷ tỷ của ta đến nay còn chưa có hứa hôn."

Tôn Sách nghe ra ngụ ý của Tiểu Kiều, nghĩ đến dung nhan làm người ta không thể quên được, trái tim bỗng dưng đập điên cuồng.

"Phu quân, đêm đã rất khuya rồi, nghỉ sớm một chút đi." Tiểu Kiều bưng một chén canh, thướt tha xinh đẹp đi đến.

Chu Cẩn xoa huyết Thái Dương đau nhức, thả quân tình chiến báo đang cầm trong tay xuống.

Tiểu Kiều biết mấy ngày nay phu quân nhà mình phiền não cái gì, nàng cũng đầy bụng oán khí nói: "Tỷ phu đây là đang làm cái gì?"

Còn tiêu diệt Lưu Huân thủ hạ của Viên Thuật, sau khi đoạt Hoãn Thành cũng không quay lại. Ngay sau đó lại công kích Lưu Biểu Thái Thú Giang Hạ, đây cũng nhin được, biết hấn báo thù cho phụ thân. Nhưng sau khi hấn tấn công Dự Chương, chiêu hàng Thái Thú Dự Chương, sao lại còn chưa quay về? Lại nhấn tâm để phu quân một mình chèo chống quân Giang Đông hỗn độn như vậy?"

"Cũng không phải là hỗn độn gì." Chu Cẩn cười khổ. Nàng biết gần đây Tôn Sách rất khác thường, nhưng nàng cũng không biết là nguyên nhân gì, hình như... Hình như Tôn Sách và Đại Kiều đã thành thân...

Trong lòng Chu Cẩn đắng chát, tuy rằng mọi việc đã qua rất lâu, nhưng nàng nghĩ lại, bản thân không tránh khỏi rất khó chịu. Tôn Sách ở Kiều gia vô tình gặp được nàng mặc y phục nữ, liền vội vàng quyết định hôn sự với Đại Kiều. Mà sau khi thành hôn liền lĩnh binh xuất chinh, đến bây giờ còn không về.

Lẽ nào hắn đã biết cái gì rồi sao? Chu Cẩn nhớ đến vẻ nhìn nàng không ngớt, suy nghĩ sâu xa của Tôn Sách, cảm thấy phiền não không thôi.

Không được, lần sau gặp lại, dứt khoát nói ra là được rồi. Chu Cẩn thầm hạ quyết tâm.

Mặc dù Tiểu Kiều cảm thấy phu quân đối với nàng không có sự thân thiết như năm đó, nhưng nàng cũng cảm giác không sao cả, nàng đã không phải là hài tử mà cãi nhau với phụ thân lại có thể rời nhà trốn đi, tính tình tiểu thư cũng đã dần dần mất đi. Ở thời đại này, phu thê tôn trọng nhau tương kính như tân là phong tục tốt được lưu truyền, huống chi phu quân nhà mình không có liếc mắt nhìn nữ tử khác, nói thật thứ làm nàng soi mói, đó chính là phu quân nhà mình đối với Tôn Sách thật sự là quá tốt.

Tốt đến nỗi làm nàng có chút đổ kị.

"Tiểu Kiều, nàng đi bồi tỷ tỷ của nàng đi." Chu Cẩn ho nhẹ một tiếng, gọi tâm trí Tiểu Kiều trở về.

"Cũng được." Tiểu Kiều biết mấy ngày nay tới giờ tỷ tỷ nhà mình vẫn buồn bã đau thương, nên không nói gì nữa. Chỉ là nàng không muốn đi như vậy, nàng cảm thấy phu quân đang bên người nàng, nhưng lòng thì không ở bên cạnh.

Chu Cẩn để ý đến vẻ mặt kì quái của Tiểu Kiều, cau mày nhìn về chiến báo trên bàn, trong lòng sầu lo. Thái Thú Quảng Lăng là Trần Đăng chiêu dụ dư đảng Nghiêm Bạch Hổ, muốn làm loạn ở Ngô Quận, Tôn Sách dẫn binh đi thảo phạt. Tuy là chỉ cần Tôn Sách đi, bình định phản loạn là nhấc tay chi lao[8], nhưng trong lòng Chu Cẩn không giấu được lo lắng, ấn đường nhíu lại.

[8] Nhấc tay chi lao: tiện tay giúp đỡ một việc nhỏ nhặt, không đáng kể đến.

"Phu quân, xảy ra chuyện gì thế? Sắc mặt chàng không tốt!" Tiểu Kiều đưa tay đỡ lấy Chu Cẩn, nhưng hẫng lại theo bản năng tránh khỏi tay nàng, tay áo lướt qua mặt bàn, kéo chiếc lược Lưu Thanh xuống.

Chỉ nghe âm thanh giòn tan vang lên, lược rơi trên mặt đất.

Hai người đều ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn chiếc lược rơi trên mặt đất đã gãy một chiếc răng, nhất thời trong lòng xẹt qua vẻ lo lắng.

Lược gãy răng, là điềm cực xấu.

Ngoài bình phong, một thị vệ gõ cửa đi vào, gấp gáp kinh hô: "Tướng quân! Không tốt rồi! Chủ Công bị đâm ở Đan Đồ!"

Chu Cẩn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, từng hình ảnh trước mắt biến thành màu đen, Tiểu Kiều hô cái gì cũng hoàn toàn không nghe được.

Chu Cẩn yên lặng ngồi ở linh đường, trước mắt là màu trắng nhìn gai mắt. Nàng không biết đã ở đây bao lâu, chỉ biết là người đến người đi, tiếng khóc vang lên rồi lại lịm đi, nhưng hình như linh hồn của hã đã không ở chỗ này nữa.

Ngày biết được tin này, nàng chạy mấy trăm dặm suốt đêm, chạy tới Đan Đồ, thấy mặt hã lần cuối cùng.

Hã đã trọng thương hôn mê, dường như rất lâu, mới nhận ra nàng, hã chỉ nắm tay nàng, khó khăn nói một từ.

"Kiêu kì."

Nàng hiểu ý của hã, dường như những năm gần đây, vẫn luôn hiểu. Hã phó thác cho nàng, nếu Kiêu kì chết, vậy thì Tán kì cũng có thể trở thành Kiêu kì.

Hắn muốn cho nàng kế thừa quân đoàn Giang Đông, nhưng nàng lại không muốn. Nếu nàng thật sự muốn, năm đó còn có thể đến lượt hắn lĩnh quân sao? Kiêu kì như thế? Còn ai vào đây có thể trở thành Kiêu kì nữa? Nàng có thể cam đoan bản thân mình có thể phụ tá người kia như phụ tá Tôn Sách sao?

"Công Cẩn..." Bên cạnh vang lên âm thanh của một người trẻ tuổi, Chu Cẩn hoảng hốt ngẩng đầu, thấy gương mặt trẻ tuổi, giống như Tôn Sách của mười năm trước.

"Công Cẩn, người phải đi nghỉ ngơi chút đi, người không thể suy sụp được." Giữa mày Tôn Quyền chứa đầy ưu sầu, hắn sớm biết giao tình của Công Cẩn và đại ca của hắn cực kì tốt, nhưng lại không biết hắn sẽ bị thương đến nỗi như vậy. Quả thật là người tiêu tụy gầy ốm như âm hồn, dù cho một trận gió cũng có thể thổi bay hắn đi.

"Công Cẩn... Trước khi đại ca đi đã dặn ta, nội sự nhất định phải hỏi Trương Chiêu, ngoại sự nhất định phải hỏi Công Cẩn..."

Chu Cẩn chấn động, ánh mắt không hề có tiêu cự lại trở nên sắc bén, lập tức chống đỡ đứng dậy. Chỉ là không biết nàng đã ngồi xổm ở chỗ này bao lâu, lúc đứng dậy hai chân cũng không là của bản thân mình nữa, may mà có Tôn Quyền ở bên cạnh, mới không thảm hại mà ngã xuống đất.

"Công Cẩn... Người... Nén bị thương mà thuận biến..." Rốt cuộc Tôn Quyền không nhịn được mở miệng, người này lộ ra sự đau thương vô cùng, sự kiềm nén làm người ta nhìn cũng rất chấn động.

"Yên tâm." Cuối cùng Chu Cẩn đứng lên, đứng thẳng, "Suất lĩnh dân chúng Giang Đông, với hai trận nhất quyết thắng bại, anh hùng khắp thiên hạ tranh đoạt, người không bằng Bá Phù. Nhưng phải có tài có đức mới có thể để cho quan tướng trên dưới dụng tâm, giữ gìn Giang Đông bình an, Bá Phù không bằng người."

"Công Cẩn..." Tôn Quyền nghe như vậy, một lúc không biết có cảm xúc gì.

"Trung Nguyên loạn lạc, nước Ngô chúng ta đông người, có ba sông kiên cố, đủ để tĩnh quan thành công." Chu Cẩn chậm rãi nói, từng câu từng chữ, bởi vì nàng mệt mỏi mà giọng nói khàn khàn, "Yên tâm, ta sẽ phụ tá cho ngươi."

Một câu, đó chính là lời hứa suốt đời.

"Ta là Chu Du, tự Công Cẩn, đại đô đốc Đông Ngô."

Trên đời này, không còn Chu Cẩn, chỉ có Chu Du.

5.

Hai nghìn năm sau.

Lúc ông chủ đang sắp xếp lại đồ cổ, ở trong góc một chiếc rương, phát hiện có một chiếc lược Lưu Thanh bị mất một chiếc răng, sau đó lại nhớ lại hồi ức xa xưa.

Đúng rồi, cây lược này, năm đó hắn đưa cho một tiểu cô nương. Một tiểu cô nương muốn thay thế ca ca của nàng sống sót.

Ông chủ dùng tay vuốt ve những đường vân trên lược Lưu Thanh, lúc đó anh còn cực kì sốt sắng, khi ở thời Tam Quốc, tìm kiếm chuyển thế của Phù Tô, đều là mang danh giáo dục dạy dỗ, ngay cả Chu Cẩn không liên quan gì, cũng có thể giúp nàng thực hiện nguyện vọng của nàng, đưa nàng chiếc lược Lưu Thanh này.

Nhưng trong lòng, khi năm tháng thoi đưa, dần dần phai nhạt đi. Ông chủ không có cách nào chịu đựng hài tử mà mình chính tay nuôi lớn, lần

lượt chết đi trước mắt. Cho nên sau đó, ông chủ thà rằng nhìn theo từ xa, xác định Phù Tô một đời khỏe mạnh, nên cố gắng không muốn gặp nữa.

Không muốn gặp, sẽ không biết.

Không biết, sẽ không là bạn.

Không là bạn, cũng sẽ không tương tư.

Chỗ răng lược bị gãy rất gọn, giống như là cắt đứt răng buộc.

Ông chủ vẫn nghĩ Chu Cẩn và bản thân mình rất giống nhau, nhưng lại cực kì khác nhau.

Bọn họ đều có suy nghĩ muốn trợ giúp người nào đó hoàn thành tâm nguyện bá nghiệp, nhưng cuối cùng Chu Cẩn cứ cung tận tụy muốn hoàn thành di chí của Tôn Sách. Mà anh lại ích kỉ hơn, muốn tìm người kia về.

Đúng rồi, sau này vì lo âu, đã đến gặp nàng một lần, sau đó người kia đem lược trả cho ông chủ, nói năm đó nàng không nên giữ chiếc lược lại, từ lúc đầu không nên hi vọng làm nam nhân.

"Này? Ông chủ, chiếc lược rất đẹp nha! Nhưng đáng tiếc đã mất một chiếc răng!" Đang giúp anh dọn dẹp nhà kho bác sĩ phát hiện ông chủ ngơ ngẩn cả người, liền nhìn qua, "Đây là lược gì vậy? Phía trên điêu khắc rất tinh xảo đó!" Bác sĩ ở Á Xá đã lâu, hiển nhiên ánh mắt cũng được nâng cao, chỉ nhìn chiếc lược màu sắc óng nhuận, đã biết chắc chắn là thường được người vuốt ve, hơn nữa còn trơn tuột như chi, ôn nhuận như ngọc, màu sắc gần giống hồ phách, vừa nhìn đã biết đồ cổ từ năm xa xưa.

"... Đây là lược Lưu Thanh, được tạo từ cây trúc. Đây chính là âm sơn trúc được trồng mấy trăm năm, bên ngoài gậy trúc còn lưu lại màu xanh mà điêu khắc hoa văn trên đó, nên gọi là Lưu Thanh khắc." Ông chủ thán nhiên

nói, tiện tay đem lược Lưu Thanh đặt vào trong hộp gấm, "Nhưng mà, đã mất một chiếc răng, không thể dùng được nữa."

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 2

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 19+20: Cân Đồng

Năm 221 trước Công Nguyên, năm Tân Thủy Hoàng hai mươi sáu.

Cảm giác được mặt bị người ta dùng khăn lông mềm mại ấp áp lau nhẹ, Hồ Hợi mơ mơ màng màng mở mắt, thấy được gương mặt thiếu niên choai choai. Vốn là một gương mặt rất đáng yêu, nhưng mỗi sáng Hồ Hợi thấy gương mặt này đều vô cùng căm ghét.

Bởi vì... Điều này đại diện cho hắn phải rời khỏi giường!

"Tôn Sóc, người đi đi." Sắc mặt Hồ Hợi thay đổi, tránh chiếc khăn lông muốn lau lên mặt hắn, gắt gao nhắm con người, định ngủ tiếp một giấc.

Tôn Sóc đã sớm hình thành thói quen hầu hạ tiểu công tử mỗi sáng trên giường, cười tủm tỉm khuyên nhủ: "Công tử, hôm nay là ngày đầu tiên phu tử của người sẽ đến dạy người, người sẽ dùng cách này để đón tiếp phu tử sao?"

Không nhắc đến chuyện này còn tốt. Nhắc đến là Hồ Hợi nóng trong lòng, từ giường ngồi bật dậy, thở phì phì oán hận nói: "Tôn Sóc, người nói, phụ hoàng có phải rất bất công không? Phu tử của đại ca chính là đại nho đương thời Thuần Vu Việt, có người nói đại ca năm tuổi thì đã bắt đầu tập viết đọc sách, mà ta năm nay đã sắp mười tuổi, mới tìm cho ta phu tử đầu tiên, hơn nữa người này là trung tả phụ lệnh! Trung xa phụ lệnh! Chỉ là một tiểu quan quản lý mã xa cho hoàng gia! Để người như vậy làm phu tử của ta! Rất không công bằng đó!"

Tôn Sóc vẫn cười tủm tỉm như cũ, xem ra cảm thấy nhiệm vụ gọi tiểu công tử rời giường ngày hôm nay đã hoàn thành thành công, xem đáng điệu

của tiểu công tử, chắc chắn không có tâm trạng ngủ tiếp một giấc rồi. Hắn nhẹ nhàng lau cổ và tay chân cho Hồ Hợi, vừa giúp hắn thay một kiện y bào vừa khuyên nhủ: "Công tử, bệ hạ sủng ái người cỡ nào, trong cung này ai cũng quá rõ ràng. Bệ hạ là sợ người không chịu nổi đọc sách khổ sở, thuộc hạ nhớ kỹ có lần đi ngang qua bên đại công tử, thấy trong thư phòng thư giản như tượng núi, các người hầu hạ bên đại công tử đều lén than phiền, nói mỗi ngày đem đồng thư giản này đến cũng mệt muốn chết!"

Quả nhiên tâm tình của Hồ Hợi tốt hơn một chút, đối với những lời nói của Tôn Sóc cảm thấy vô cùng hứng thú, đôi lông mày thanh tú nhướng lên nói: "Hả? Thật có chuyện này sao?"

Tôn Sóc trầm nghĩ tiểu hài tử quả nhiên dễ lừa, tuy rằng hắn lớn hơn Hồ Hợi vài tuổi mà thôi, nhưng hắn cảm thấy tiểu công tử đã bị làm hư rồi, dù sao Thủy hoàng đế thật sự là quá yêu quý hắn.

Tiểu công tử Hồ Hợi sinh năm 230 trước Công Nguyên, ngay tháng hắn sinh ra lúc đó Tần vương Thủy hoàng đế thôn tính nước Hàn, rồi bắt đầu nhất thống đại nghiệp. Thủy hoàng đế là một người cực kì mê tín, nghĩ rằng tiểu công tử Hồ Hợi được sinh ra, là điều tốt lành mà ông trời ban tặng, cho nên đối với hắn và công tử khác hoàn toàn khác biệt. Bất quá hắn yêu cầu cái gì đều cố gắng làm hài lòng, ăn và đồ dùng, trang phục đều là thứ tốt nhất, tất cả mọi người trong Tần cung đều biết tiểu công tử Hồ Hợi là bảo bối tâm can của Thủy hoàng đế.

Chỉ chớp mắt đã chín năm trôi qua, Thủy hoàng đế thống nhất lục quốc, Hồ Hợi vẫn nhận được vinh sủng như cũ, nhưng Tôn Sóc thấy có chút kì lạ.

Đúng rồi, bởi vì tiểu công tử đã sắp mười tuổi, mà lại có thể không có phu tử dạy học! So với đại công tử Phù Tô năm tuổi đã học hành cực khổ, có vẻ hơi kì quái. Một ngày gần đây Tôn Sóc vô tình hay cố ý nhắc đến việc này, cuối cùng Hồ Hợi cũng nhận ra, tự mình mở miệng nói với Thủy hoàng đế muốn học bài.

Kết quả không nghĩ đến Thủy hoàng để cho Hồ Hợi một phu tử, lại là Trung xa phủ lệnh Triệu Cao.

Tôn Sóc không thất vọng như Hồ Hợi, phu tử của Phù Tô là nhà thông thái đương thời Thuần Vu Việt thì sao? Thuần Vu Việt là nhà nho chủ trương chính trị cùng tư tưởng tôn sùng Pháp gia của Thủy hoàng để hoàn toàn khác biệt, mà Triệu Cao còn là viên quan nội thị mà Thủy hoàng để yêu thích, tuy rằng hiện tại chỉ là một Trung xa phủ lệnh nho nhỏ, nhưng Trung xa phủ lệnh này chịu trách nhiệm quản lý xa mã của hoàng đế và theo xa giá xuất hành, thậm chí tự mình điều khiển cho hoàng đế, chức vị rất quan trọng, những thân tín của hoàng đế không thể đảm đương. Hơn nữa nghe nói Triệu Cao người này tinh thông luật pháp, là học giả nổi tiếng luật học, nếu nhận được sự thật tâm dạy dỗ, tiểu công tử chắc chắn sẽ có lợi.

Chỉ là những lời này, không phải là điều một người hầu nên làm, nếu bị người có ý nghe được, hắn sẽ chết không có chỗ chôn. Cho nên hắn chỉ có thể mỉm cười lại mỉm cười, thuần thực mà thu dọn thỏa đáng toàn bộ cho tiểu công tử, sau đó hài lòng nhìn đứa trẻ tuần tú mà bản thân nhìn hắn lớn lên.

Trong lòng Hồ Hợi vẫn còn khó chịu, lăm bằm liên tục, nhưng một tiểu hầu tử mười tuổi cũng không có cách diễn đạt nào mới mẻ, chỉ là cứ la hét không công bằng không công bằng. Tôn Sóc vừa định an ủi khuyên giải vài câu, chợt nghe bên ngoài tấm điện truyền đến tiếng hừ lạnh, một nam tử tuổi còn trẻ dáng người ốm cao không coi ai ra gì vén màn che đi vào, người hầu xung quanh đứng cúi đầu, mà lại không có ai tiến lên ngăn cản.

Người này khoác trên mình y phục vảy cá ngũ sắc, chân thêu chỉ vàng, hai bên mào quan có sừng dựng thẳng, quan vân trùng thiên. Đây là võ quan rất có lai lịch, có người nói Triệu Vũ Linh vương tự đưa vương miện, sau khi Thủy hoàng đế diệt Triệu, mới đưa quan mào của vua ban thưởng cho cận thần.

Mà cận thần lại có thể đội mão của Triệu vương, mà người này lại họ Triệu, chẳng lẽ là trùng hợp sao?

Tôn Sóc đề xuống nghi vấn trong lòng, vẫn chưa kịp nhìn kỹ tướng mạo người này, liền quỳ trên mặt đất, hẳn chỉ là một người hầu nho nhỏ mà thôi. Hẳn bí mật nắm y bào của Hồ Hợi bên cạnh, nhắc nhở hẳn phải tôn sư trọng đạo.

"Ai cho người vô lễ như vậy xông vào tẩm điện?" Chỉ nghe âm thanh thanh thúy của Hồ Hợi vang lên trong tẩm điện, quả nhiên là rất kiêu căng. Trên gương mặt Tôn Sóc chảy xuống vài giọt mồ hôi lạnh, tính tình tiểu công tử nhà mình, thật sự là do được Thủy hoàng đế quá sủng ái.

"Thần nghe được có người la hét không công bằng, đúng là tiểu công tử sao?" Thanh âm trầm thấp của Triệu Cao có chút chói tai, lại càng hết sức gây khó dễ, vẫn duy trì âm điệu bình thường, làm người nghe cực kì khó chịu.

"Là ta nói thì thế nào?" Hồ Hợi tức giận đến giậm chân, Tôn Sóc thì không thể ngăn đầu, cũng biết hài tử này chắc chắn đang giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

"Tiểu công tử biết hai chữ công bằng giải thích thế nào sao?" Thanh âm của Triệu Cao như trước không phục, bình tĩnh làm vẻ đáng buồn

"Hả?" Hiển nhiên Hồ Hợi không ngờ đến Triệu Cao sẽ hỏi như vậy, hẳn vốn thông minh, tuy rằng vẫn chưa đọc qua thư giản, nhưng phụ hoàng hẳn thỉnh thoảng cũng sẽ ôm hẳn cùng giải quyết chính vụ, hẳn suy nghĩ một chút liền trả lời: "Lúc phụ hoàng nhất thống lục quốc, muốn làm thư đồng văn, xa đồng quỹ, độ đồng chế. Độ đồng chế là thống nhất quy định đo lường, cân là một thước đo, hai chữ công bằng, giống như từ chiếc cân mà đến."

"Không sai, cân là thước đo để ước lượng vật thể nặng nhẹ. Giống như quy định, quyền đại diện là quả cân, hành là đòn cân. Trong 'Trang Tử - Khư Khiếp' nói rằng: 'Vi chi quyền hành dĩ xưng chi'." [1] Triệu Cao thản nhiên nói, hiển nhiên rất hài lòng với câu trả lời của Hồ Hối. Hắn lấy từ trong tay áo trường bào ra một chiếc cân đồng và vài quả cân bằng đồng, gọi Hồ Hối đến, "Đây là chiếc cân đồng mới ra, công tử cầm đi chơi đi."

[1] Vi chi quyền hành dĩ xưng chi: Dùng quả cân và cán cân để cân.

Trong lòng Hồ Hối mừng thầm, mỗi lần phụ hoàng ban cho hắn đều là không ngoài vàng bạc châu báu, nhưng đồ đồng được làm ra để chơi thì lần đầu thấy. Trong tâm bắt đầu nghĩ phụ tử trước mặt này cũng không tệ, Hồ Hối vươn tay ra nhận lấy, kết quả do còn nhỏ tay chưa đủ lớn, vài quả cân bằng đồng rơi trên mặt đất, nhanh chóng lăn đi xa.

Tôn Sóc vội vã quỳ gối đem quả cân nhanh chóng nhặt lên, đặt trong lòng bàn tay... Đưa lên, đợi Hồ Hối lấy dùng. Hồ Hối cầm quả cân đồng lên, rất nhanh chóng xác định được trọng lượng của cái ấn vàng trên người: "Đây là công bằng sao? Không nghiêng lệch."

Chỉ nghe Triệu Cao hừ lạnh một tiếng nói: "Công bằng? Thật sự đây là công bằng sao, nhưng nếu như thần dùng một quả cân đồng, đối với chiếc ấn vàng trong tay công tử, công tử có đổi không?"

Hồ Hối sửng sốt, tuy rằng lần đầu hắn thấy cân đồng, nhưng hắn cũng biết vị trí của đồng và vàng không giống nhau. Sau một lát thất thần, hắn lắc đầu nói: "Không đổi, điều này căn bản là không công bằng."

"Không đổi, cho nên tuy rằng công bình từ cái cân mà đến, nhưng không thể dùng cân để cân được." Giọng điệu Triệu Cao không thay đổi nhưng lời nói lại có chút dọa người.

Cánh tay Tôn Sóc nâng lên có chút đau, nhưng đầu lại cúi thấp xuống chút nữa. Hắn biết người này đang dạy bảo tiểu công tử, không phải từ

trong sách vở, mà là từ thực tế.

Xem ra, tiểu công tử thật sự tìm được một phu tử không tồi!

Hồ Hạo vì nghe Triệu Cao nói một tràng mà có chút đau đầu, cầm cân đồng tương đối nặng đặt trong tay Tôn Sóc, ngờ vực hỏi: "Vậy công bằng là cái gì? À, ta biết rồi, là lời của dân chúng mới là công bằng sao?"

Triệu Cao cười nhạt một tiếng: "Dân chúng? Người nghĩ lẽ nào dân chúng lục quốc đã trở thành người Tần sao? Có ai mong muốn chính quê hương của mình bị móng ngựa Tần quốc giày xéo sao?" Những từ hằn dằn tràn ngập sự châm chọc và bất mãn, nhưng giọng nói bình thản tựa như không có bất kì ưu tư nào, làm cho người ta vô cùng khó chịu. Trên gương mặt của Tôn Sóc mồ hôi lạnh rơi xuống ngày càng nhiều, trong cung của Tần quốc mà nói như vậy, thật sự không có vấn đề gì sao?

Hồ Hạo có chút ngạc nhiên, không biết phải làm sao trả lời vấn đề này.

Triệu Cao cũng không trông chờ có người có thể tiếp lời hằn, hằn bình thản nói tiếp: "Cho nên, người ta nói chỉ có quyền lực đứng đầu, mới có thể nói về công bằng."

"Đây là bài học đầu tiên thần dạy tiểu công tử. Cũng không phải như lời nói của dân chúng mới là công bằng, lời nói của vương công quân chủ, mới là công bằng."

"Cho nên, phải cố gắng trở thành người có quyền thế, tiểu công tử."

Hồ Hạo ngây ngốc một lúc, lập tức kích động lên.

Mồ hôi Tôn Sóc như mưa chảy xuống, phu tử như vậy, có thật sự không có vấn đề không?

*****Năm 215 trước Công Nguyên, năm Tần Thủy Hoàng thứ ba mươi hai.

Tôn Súc chạy chậm sát bên Hồ Hợi đang đi nhanh trong hoa viên, chỉ chớp mắt hắn đã một tay chăm sóc tiểu công tử đã mười lăm năm, trường thân ngọc lập[2], mặt như quan ngọc, là một thiếu niên cực kì tuấn tú. Tiểu công tử hắn thân phận tôn quý, là tiểu nhi tử là Thủy hoàng đế sủng ái nhất, dù cho hắn ngang ngược trong hoàng cung cũng tuyệt nhiên không có người nói gì.

[2] Trường thân ngọc lập: dáng người cao lớn.

Chỉ là, Tôn Súc biết Hồ Hợi rõ ràng không vui.

Năm đó tuy rằng Thủy hoàng đế vì hắn tìm Triệu Cao làm phu tử. Nhưng không lâu sau đó, Triệu Cao được thăng chức làm phù tử lệnh sự, quản lí tất cả dấu gốc của ấn triện hoàng đế, nên rất khó dành thời gian dạy dỗ Hồ Hợi. Cho nên suốt ngày Hồ Hợi không có việc gì làm, đi dạo trong cung.

Đương nhiên, đây là ảo giác của các viên quan nội thị, chỉ có Tôn Súc vẫn theo Hồ Hợi biết, mỗi ngày tiểu công tử đi loạn trong hoàng cung, nhưng cuối cùng sẽ dừng ở một chỗ yên lặng ngoài Noãn Các của Hàm Dương cung, cứ ngẩn ngơ cả ngày.

Bởi vì nơi này có thể nghe thấy Thủy hoàng đế thảo luận chính sự. Tôn Súc biết Hồ Hợi nghe trộm thì không sao, nhưng một viên quan nội thị nhỏ nhỏ như hắn thì không nên nghe, giá phải trả rất lớn. Cho nên hắn đều đứng ở nơi rất xa, tiện thể canh gác cho tiểu công tử. Hắn đứng xa xa nhìn Hồ Hợi đứng trong bóng râm, ánh mặt trời chiếu xuyên qua cành lá rậm rạp chiếu xuống, đổ trên người hắn ánh nắng loang lổ, hắn mặc y bào rất nặng bóng lưng gầy yếu càng có vẻ yếu đuối hơn.

Tôn Sóc âm thầm thở dài, tiểu công tử có thói quen đứng từ sáng đến tối, thật ra đã được hình thành từ rất sớm. Chính là lúc còn nhỏ, tiểu công tử rất thích đến thư phòng của đại công tử Phù Tô, đại công tử đối với hắn cũng rất hoan nghênh, dù sao Hồ Hạo cũng là tiểu hài tử người gặp người thích, dù cho nghe không hiểu, cũng không làm ầm ĩ, chỉ biết dùng đôi mắt to đen trắng rõ ràng chăm chú nhìn chăm chăm, bất kể là ai cũng không cự tuyệt được. Nhưng mà sau đó Thủy hoàng đế lại nói Hồ Hạo sẽ làm lỡ giờ học của đại công tử, kiên quyết không cho hắn đến thư phòng của công tử Phù Tô nữa, Hồ Hạo đứng ngoài thư phòng len lén nghe. Sau đó công tử Phù Tô có thể đến Hàm Dương cung thảo luận chính sự, Hồ Hạo liền chuyển đến Noãn Các ngoài Hàm Dương cung.

Tôn Sóc di chuyển mà bước đi có chút đau đớn, đem trọng tâm cơ thể từ một chân đổi lại qua một chân khác. Những bí quyết nhỏ này là nội thi trong cung lén truyền miệng, chỉ có như vậy mới có thể đứng cả ngày. Mà bí quyết như vậy, tiểu công tử tôn quý lại có thể dùng đến, Tôn Sóc cảm thấy cực kì khó tin.

Theo tuổi tác dần lớn, lúc đầu Tôn Sóc không hiểu, nhưng hiện tại cũng đã bắt đầu hiểu rồi.

Ví dụ như vì sao Thủy hoàng đế cái gì cũng đều làm hài lòng tiểu công tử, nhưng lại không muốn để cho hắn đọc thư giản, ví dụ như vì sao yên tâm mà sủng ái hắn, sủng đến tận trời, coi như là muốn bất cứ bảo vật gì đều không chớp mắt mà tiện tay ban cho, thế nhưng đồng thư giản và đao kiếm không nằm trong đó.

Là bởi vì Thủy hoàng đế đối đãi với hắn như con trai, mà lại đem đại công tử Phù Tô trở thành người thừa kế của đế quốc.

Thủy hoàng đế đối với tiểu công tử rất soi mói, nhưng thái độ Thủy hoàng đế càng nghiêm khắc, lại càng có thể nói hắn đối với đại công tử kì

vọng càng cao. Đối với tiểu công tử càng bỏ mặc, lại càng nói rõ hẳn không đem tiểu công tử để ở trong lòng.

Hồ Hối đã từng lên nói với hẳn, là hẳn cố ý kiêu căng, cố ý đòi các loại dị bảo quý hiếm, bởi vì cho đến bây giờ Thủy hoàng đế vẫn không đổi sắc mà làm hài lòng hẳn. Tôn Sóc lại biết, tiểu công tử không phải muốn những thứ lạnh như băng, ánh vàng rực rỡ chói con người gì đó. Tiểu công tử chỉ thích lấy những bảo vật trong tay Thủy hoàng đế thành công, sau đó nhìn thấy vẻ mặt buồn bã tổn thương của đại công tử.

Một người khát vọng được đối xử công bằng, một người khát vọng tình thương của phụ thân, đều đang ở trong phúc mà không biết hưởng...

Tôn Sóc nhìn bầu trời, liền đến trong đình gần đó chuẩn bị tốt điểm tâm và nước, không lâu sau đó thấy tiểu công tử nhà mình mang theo vẻ mặt không cam lòng đi tới. Hẳn vội vã chuẩn bị đệm ngồi, thử nhiệt độ của chén, không nóng không lạnh, thích hợp.

Mắt thấy Hồ Hối ngồi xuống nhưng không uống, mà là cắn móng tay trái, vẻ mặt âm trầm.

Tôn Sóc biết dù năm mơ Hồ Hối cũng muốn danh chính ngôn thuận ngồi trong Hàm Dương cung, nhưng ước muốn này có vẻ rất khó thực hiện. Hẳn vươn tay, ngăn cản hành động không tao nhã của tiểu công tử. Không biết từ lúc nào đã tạo thành thói quen xấu này, hẳn phát hiện chỉ cần Hồ Hối khó chịu, sẽ không tự chủ được mà cắn móng tay, dù hẳn cản trở thế nào cũng không sửa được.

"Tôn Sóc, vậy không công bằng." Hồ Hối giữ gương mặt tuấn tú, từng chữ nói rằng. Hẳn chỉ đơn giản nói ra sáu chữ, vẫn chưa nói toàn bộ, nhưng Tôn Sóc hầu hạ hẳn có thể hiểu ý tứ của hẳn. Hẳn không cam lòng, vì sao người kia có thể cùng hoàng huynh đọc sách, viết chữ, cùng nhau thảo luận chính sự, nhưng ngay cả cánh cửa hẳn cũng không thể đi vào?

Tôn Sóc lấy từ trong lòng ra một chiếc khăn lụa sạch sẽ, cẩn thận lau khô tay trái của Hồ Hợi, có chút đáng tiếc nhìn móng tay bị cắn đến trụ. Công tử nhà hắc rõ ràng có bàn tay rất đẹp, nhưng móng tay lại rất xấu, có cần sau này lúc nào cũng phải cho tiểu công tử đeo bao tay không?

"Tôn Sóc!" Hồ Hợi chờ không thấy Tôn Sóc trả lời, táo bạo vung tay lên, khăn lụa bị hất làm rơi trên mặt đất.

Tôn Sóc cũng không để ý, tiểu công tử nhà hắc xưa nay đã như vậy. Hắc bộ dạng phục tùng khom lưng nhặt khăn lụa lên, thuận tiện lấy kim ấn bên hông Hồ Hợi xuống, sau đó dưới ánh mắt khó hiểu của Hồ Hợi, từ trong lòng lấy ra một quả cân bằng đồng thô ráp.

Nhìn hai vật nhỏ lẳng lẳng để ở trên bàn, Hồ Hợi còn thấy trên quả cân đồng còn khắc chữ Tần Thủy Hoàng năm hai mươi sáu trên đó, không khỏi nhíu mày nói: "Đây không phải là lần đầu Triệu Cao diện kiến ta đã tặng cân đồng sao, sao người lại mang theo bên mình?" Hắc nhớ kỹ lúc đó hắc cảm thấy mới mẻ nhưng vài ngày sau lại không biết bỏ ở đâu.

Mặt Tôn Sóc có chút đỏ lên, quả cân đồng và kim ấn của công tử như nhau, hắc cảm thấy quả cân đồng này đặc biệt có ý nghĩa mới mang theo bên mình. Hắc ho nhẹ một tiếng mới nói: "Công tử, Tôn Sóc còn nhớ rõ, quả cân đồng và kim ấn của công tử là cùng khối lượng."

Hồ Hợi gật đầu, hồi ức tràn ngập mỉm cười một chút nói: "Không sai, ta còn tự tay cân qua."

Tôn Sóc thấy tâm tư hắc đã có chút chuyển biến tốt hơn, liền bỏ bớt suy tư, rồi nói tiếp: "Công tử, Tôn Sóc bạo gan, quả cân đồng này giống như là thần, có thể thấy ở mọi nơi trong đế quốc Đại Tần, xuất hiện trong các chợ. Mà kim ấn của công tử lại đại diện cho người, vô cùng quý giá, thế gian chỉ có một cái."

"À? Cách ví von này thật mới mẻ." Hồ Hạo nhíu mày, có chút hiếu kỳ không biết Tôn Sóc sẽ nói cái gì.

"Quả cân đồng này và kim ấn của công tử có trọng lượng ngang nhau, nói từ cấp độ nào đó, là công bằng, bởi vì chúng ta đều có sinh mệnh như nhau, sống trên đời này." Tôn Sóc mỉm cười nói.

"Điều này không sai." Hồ Hạo cầm lấy chén trước uống một ngụm:
"Người đừng nói kế tiếp là, thật ra vẫn không công bằng? Hai người chúng ta địa vị không giống nhau vân vân và vân vân?"

Tôn Sóc thấp giọng nói rằng: "Công tử, phù tỳ lệnh sự đã từng dạy qua người, thế gian này có sự công bằng, nhưng chỉ có người có quyền thế thật sự mới là công bằng. Nhưng thần xem ra, cho đến bây giờ thế gian này sẽ không có công bằng thật sự. Giống như thần sinh ra, chính là để hầu hạ cho công tử, mà công tử được sinh ra để làm công tử."

Thật ra vấn đề này hạo cũng đã từng cân nhắc thật lâu, vì sao hạo sinh ra nhất định phải đi hầu hạ người khác? Nhưng qua lúc lâu sâu, hạo cũng đã hiểu ra, nếu định mệnh là như vậy, sao hạo cứ phải vướng mắc? Huống chi, hầu hạ tiểu công tử cũng tốt, hạo cũng rất hài lòng.

"Tựa như quả cân đồng này, dù cho không phải là quả cân đồng, cũng chỉ là đồng thau, rẻ mạt. Còn kim ấn của công tử, thì dù không đúc thành kim ấn, thì bản chất cũng là hoàng kim, là thứ quý giá nhất trong thiên hạ." Tôn Sóc thật thà nói.

Hồ Hạo bắt đầu ngắm nghía kim ấn một lúc lâu, gương mặt tuần tú cúi xuống, hừ lạnh một tiếng nói: "Người nói nhiều như vậy, nhất định là muốn cho ta biết ta và hoàng huynh có chỗ chênh lệch sao? Ta đã được định trước là kim ấn, còn hạo đã được định trước là ngọc tỷ truyền quốc Hòa Thị Bích sao?"

Tôn Sóc cúi đầu xuống, lặng lẽ không nói gì. Hãn không biết biểu đạt thế nào, cũng không biết cách này có đúng hay không. Nhưng hãn thật sự không muốn nhìn tiểu công tử tiếp tục đau buồn. Giống như muốn một cái gì đó thuộc về mình, mặc kệ cuối cùng có thành công hay không, đều phải trả một cái giá rất đắt.

Hồ Hạo không chờ trả lời, nổi giận phất tay áo đi, chén dĩa trên bàn đều bị phất rơi xuống, thành một đồng hồ hỗn độn.

Tôn Sóc mất nhiều công sức, mới tìm được quả cân đồng thô ráp trong bụi cỏ, cẩn thận lau bụi trên đó, trân trọng cất vào tay áo.

Tuy rằng ban ngày chộc tiểu công tử nhà mình tức giận, nhưng Tôn Sóc biết thiếu niên mà mình nhìn từ nhỏ đến lớn này rất dễ lấy lòng. Buổi tối, hãn còn cố ý lấy từ bên ngoài vào một thanh kim loan đao để tiểu công tử đánh giá, tuy rằng vẻ mặt tiểu công tử có vẻ xem thường, nhưng rõ ràng ánh mắt đã bị khống chế. Hãn hầu hạ tiểu công tử lâu như vậy, tự nhiên hãn biết lấy lòng lúc nào. Như vậy, nếu không vui, như vậy có thể dùng chút thủ đoạn.

Tôn Sóc vẫn như bình thường hầu hạ Hồ Hạo đi ngủ, khi trở mình thấy trên án kê có một mảnh thẻ tre, sau đó cuộn lại giấu trong tay áo, đi ra ngoài.

Thư giản thật sự rất quý giá, nhưng mà, trong hoàng cung lại không coi là thứ có giá trị. Nhưng Thủy hoàng đế không ban tặng thư giản cho tiểu công tử, nhưng cũng không có nghĩa là một cuốn thư giản hãn cũng không được xem. Nội thị toàn năng Tôn Sóc sẽ thay hãn giải quyết.

Cách của Tôn Sóc thật ra cũng rất đơn giản, hãn trực tiếp đi tìm đại công tử Phù Tô mượn.

Người trong cung có nhiều thư giản hơn Thủy hoàng đế chính là đại công tử, quả thật là một đối tượng tốt để xin giúp đỡ. Hơn nữa đại công tử

Phù Tô cũng là một người rất ôn hòa, khi lần đầu tiên hãn kiên trì mở lời, nhưng đại công tử ôn hòa kia vừa nghe đê đê của hãn muốn đọc thư giản, không phản đối liền thay hãn chọn một quyển thư giản. Năm đó hãn biết chữ không nhiều, nhớ không được là thư giản gì, nhưng mà chỉ nhớ lúc tiểu công tử cầm xem rất thỏa mãn, sau đó lại lén thành lệ thường.

Hãn nghĩ,đáy lòng tiểu công tử vẫn ngưỡng mộ đại công tử.

Quen đường tránh khỏi thủ vệ của hoàng cung, Tôn Sóc thần không biết quỷ không hay đi đến ngoài cửa thư phòng của đại công tử Phù Tô, tay vừa mới gõ nhẹ một chút, trong phòng có người mở cửa ra,một người mặc lục bào tay áo rộng thắt lưng màu sáng cười khanh khách mở miệng nói: "Ta đang nói với điện hạ, có lẽ đêm nay người sẽ tới." Tôn Sóc vội vã vào thư phòng hành lễ, vị thiếu niên này thoát nhìn tuy còn trẻ, nhưng là một người tiếng tăm lẫy lừng trong triều nhiều năm trước. Năm mười hai tuổi được phong làm Thượng khanh, lúc đó có thể sánh với chức vị thừa tướng. Hơn nữa hãn không thuộc về nội thị trong cung, là có chức quan trọng người, cho nên gọi đại công tử là điện hạ.

Chỉ có nội thị mới tuân theo chế độ cũ, hiện tại trong đế quốc, người có thể gọi công tử là cực ít, bởi vì Thủy hoàng đế đã bình định lục quốc, hiện tại chỉ có con hãn mới được gọi là công tử.

"Tôn Sóc tham kiến đại công tử." Tôn Sóc xoay người, liền thấy Phù Tô khoanh chân ngồi ở án kỉ vui đầu đọc thư giản,bên cạnh là đèn dầu Thanh Ngọc Ngũ Chi cháy rất sáng, bao quanh hãn tạo thành một vầng sáng màu vàng, có vẻ cao quý bức người.

Tôn Sóc nhìn thoáng qua rồi thu lại ánh mắt, hiển nhiên trong lòng hãn, dù đại công tử có tốt đến mấy, cũng không thể so với tiểu công tử tự tay hãn nuôi lớn. Hãn thấy trên án kỉthư giản chất thành đống, chỉ biết chắc chắn đại công tử có chuyện quan trọng rất gấp, cũng không nói nhiều. Từ trong tay áo lấy ra một quyển thư giản phải trả đưa cho thiếu niên đứng một bên,

cúi đầu cười nói: "Đại nhân, quyển 'Kim Bố Luật' này tiểu công tử đã xem xong."

Lời này làm cho Phù Tô trầm tư ngồi sau án kỉ lấy lại tinh thần, hẩn buông thư giản trên tay xuống, bất ngờ khẽ cười nói: "Hả? Hối nhi đã đọc 'Kim Bố Luật' rồi, thật sự không tồi."

Tôn Sóc có chút tự hào, vội vã cúi đầu bẩm báo nói: "Tiểu công tử từng nói với thần, 'Kim Bố Luật' điều thứ mười lăm 'Quan phủ thụ tiền giả, thiên tiền nhất bốn, dĩ thừa, lệnh ấn án, tiền thiện bất thiện, tạp thực chi' là cái hay nhất."

Vài câu Tần luật, nhưng thật ra tiến bộ không ít.

Cũng may đại công tử ôn nhu luôn giải vây giúp hẩn, cười hỏi chuyển hướng trọng tâm câu chuyện: "Lần này cần mượn gì?"

Tôn Sóc đã sớm chờ hẩn nói những lời này, vội vàng nói: "Nghe tiểu công tử nói, lần này muốn xem 'Trí Lại Luật'."

Lúc này người nói không phải Phù Tô, mà là thiếu niên đứng bên cạnh, thư giản trong thư phòng của Phù Tô so với Phù Tô hẩn còn quen thuộc hơn. Chỉ là suy nghĩ trong giây lát, thiếu niên liền kinh ngạc nhẹ nói: "'Trí Lại Luật' mấy ngày trước ta cầm ở noãn các, nơi này không có."

Tôn Sóc hiểu rõ, nghĩ đến mấy ngày nay trong noãn các các đại nhân thảo luận nhất định có liên quan đến chuyện "Trí Lại Luật," tiểu công tử nhà mình nghe không hiểu nhiều, hiển nhiên suy nghĩ muốn xem. Hẩn vừa nghe nói ở đây không có, khép đôi mắt hiện lên vẻ thất vọng, nhưng miệng vẫn tràn ngập cảm kích nói: "Thật sự là quấy rầy đại công tử rồi, tùy ý mượn một quyển thư giản nào cũng được."

Thiếu niên nọ vừa nghe lời này, liền thật sự định đưa cho hẩn một quyển thư giản, nhưng đại công tử Phù Tô xoay lại cười nói: "Nói đến quyển 'Trí

Lại Luật,' ta lại có ấn tượng, ở phía bên trái noãn các dãy thứ ba phía trên cùng, hôm qua ta vừa lật lại, chắc là nơi đó không có ai đụng đến. Tất Chi, người đến đó lấy đi." Trong lòng Tôn Sóc cảm động, hiểu rõ chắc chắn đại công tử biết việc Hồ Hạo đứng ngoài noãn các, cũng biết nguyên do hắc mọn "Trí Lại Luật." Nhưng hắc không muốn làm phiền thiếu niên đứng bên kia, tính ra thì đối phương cũng là Thượng khanh đại nhân! Cho nên hắc vội vã cúi thấp đầu nói rằng: "Không cần làm phiền đại nhân, nếu tiện, thần có thể tự đi lấy."

Phòng chường thiếu niên nọ cũng muốn hắc đi thay một chuyển, dù sao từ nơi này đến noãn các cũng mất một đoạn, gió đêm mùa thu lại càng lạnh hơn, càng không muốn rời khỏi phòng một bước. Chỉ thấy thiếu niên nọ lấy từ bên hông xuống một chiếc chìa khóa giao cho hắc, căn dặn hắc không nên lục lọi đồ vật làm hỗn độn, nếu gặp người, cứ nói là đại công tử sai hắc đi lấy thư giản.

Tôn Sóc ghi nhớ từng việc, thật ra việc này không phải là lần đầu tiên xảy ra, lúc trước cũng có lúc Hồ Hạo chỉ đích danh tên thư giản muốn mượn trong noãn các. Dù sao cậu ấm Hồ Hạo cũng không có ai dạy dỗ, chỉ có thể nghe bọn họ thảo luận chính sự, hiển nhiên đối với luật pháp mà bọn họ dùng trong lúc nói chuyện cảm thấy hứng thú, sau đó sẽ xảy ra chuyện mượn thư giản mà nhất định phải đến noãn các lấy mới được. Và lại rất nhiều thư giản của Phù Tô đều là từ thư phòng mang noãn các, mang thư giản là một việc tổn sức, hắc cũng từng tiện đường bị gọi khuân vác. Dù sao bọn họ cũng bị cho rằng nội thị không biết chữ, là người khuân vác đáng tin cậy.

Nhận chìa khóa ở noãn các, Tôn Sóc liền xin cáo lui, thừa dịp đêm khuya một đường đi về hướng noãn các. Bóng đêm càng sâu, nhưng đối với nội thị như hắc đã sống ở nơi này hơn mười năm mà nói, chỉ cần ánh trăng soi cũng đủ để thấy rõ đường xá, chỉ trong chốc lát liền đi đến bên ngoài noãn các. Xuyên qua cửa sổ, có thể thấy trong noãn các tản ra ánh sáng màu

lam yếu ớt. Bởi vì sợ khói làm sặc người, còn sợ làm cháy thiêu rụi thư giản chính sự quan trọng, cho nên trong noãn các không dùng đèn dầu chiếu sáng, mà là dùng dạ minh châu.

Tôn Sóc lách đến cửa chính của noãn các, đang muốn lấy chìa khóa ra mở cửa, nhưng phát hiện cánh cửa không có đang cài chốt.

Trong lúc nhất thời Tôn Sóc ngây ngẩn cả người, hẳn biết rõ, người có chìa khóa noãn các chỉ có Thủy hoàng đế, đại công tử Phù Tô và phù tỳ lệnh sự Triệu Cao là ba người. Chìa khóa của đại công tử Phù Tô hiện tại ở trong tay hắn, như vậy trong noãn các kia còn lại hai người, hẳn cũng không thể tùy tiện đi vào. Nhưng mà hắn bình tĩnh lại, mới thấy ở ngoài noãn các không có thị vệ canh gác, như vậy chắc chắn không phải là Thủy hoàng đế ở bên trong.

Sao đêm hôm khuya khoắc mà Triệu Cao lại đến noãn các? Trong lòng Tôn Sóc như bị mèo cào, trong lòng hiếu kì làm hắn ngứa ngáy không chịu nổi. Hẳn biết ở trong hoàng cung, điều không thể có là lòng hiếu kì, nhưng hắn chỉ lo lắng trong chốc lát, liền hạ quyết định.

Hắn chỉ nhìn xem, im lặng là được.

Bởi vì năm này tháng nọ ẩn mình ở chỗ này, đối với noãn các Tôn Sóc cực kì quen thuộc, thậm chí biết nơi nào đó có chỗ hở để ngồi xồm xuống. Hiển nhiên là tiểu công tử của hắn không chịu công mông bày ra tư thế bất nhã, nhưng với hắn mà nói thì tuyệt đối không hề có vấn đề gì. Trong bóng tối tìm được chính xác khe hở kia, Tôn Sóc đưa mắt nhìn lên, thoáng thấy có người ngồi ở án kỉ, lật xem thư giản trên án kỉ.

Ở góc độ của hắn không nhìn thấy gương mặt người nọ, chỉ có thể thấy mũ quan có hai chiếc sừng đâm lên.

Quả nhiên là Phù tỳ lệnh sự Triệu Cao, nhưng mà, đêm khuya hắn đến nơi này làm cái gì. Trong tiềm thức Tôn Sóc nghĩ chắc chắn người này đã

thành thạo làm việc mờ ám, tuy rằng hắn có thể thấy Triệu Cao động tay với chữ trong thư giản, nhưng nhìn không rõ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một vài nét bút. Hắn nín thở, nhìn Triệu Cao nhìn chăm chăm một quyển thư giản trong tay, trong phút chốc chần chờ, liền lấy từ trong lòng ra một chiếc bút lông màu trắng, thấm một chút mực, rồi trực tiếp viết lên thư giản.

Tôn Sóc trừng mắt nhìn, cho rằng chính mình nhìn lầm rồi. Trong chốn các thủ vệ cũng không nghiêm, hay bởi vì thư giản khó mà sửa cũng rất khó lấy từ hoàng cung ra ngoài. Mà bây giờ hắn thấy Triệu Cao đang làm gì, hắn đang sửa lại thư giản! Chỉ cần bút lông hạ xuống, có thể thấy các chữ trên bản gốc dần dần biến mất, sau đó lại viết lên một chút văn tự.

Điều này... Không phải hắn đang nằm mơ sao? Tôn Sóc lén nhéo đùi mình, rất đau, nếu như là giấc mơ thì nên tỉnh lại chứ.

Lẽ nào phù tỳ lệnh sự Triệu Cao lại làm như vậy? Thấy chính lệnh không hợp ý mình, thì có thể sửa chữa? Vậy cũng quá cường điệu rồi?

Tôn Sóc bình tĩnh lại, phát hiện Triệu Cao làm như vậy chắc chắn không phải mới một hai ngày, đến nay chưa có ai phát giác, chắc là bởi vì hắn sửa chữa không phải là chính lệnh quan trọng mà các hạ thần trình lên, cho nên, nó không dễ thấy.

Hai bên án kỉ đặt thư giản, Tôn Sóc biết bên tay trái chính là đồng sẽ xử lí xong, tay phải là để ngày mai giải quyết. Hắn chăm chú nhìn Triệu Cao, phát hiện quả nhiên ông ta không để ý tới đồng bên tay trái, chỉ là lục lợi đồng bên tay phải, sau khi nhanh chóng chỉnh sửa, cố ý đặt một quyển thư giản lên phía trên, sau đó mới thản nhiên khóa cửa rời đi.

Tôn Sóc ngồi xổm trong bụi cỏ chờ ra cả nửa ngày, mới nhớ hắn đã đi lâu lắm rồi, lâu quá làm đại đại công tử nghi ngờ sẽ không ổn. Hắn phui y bào đứng lên, quyết định đem chuyện này giấu dưới đáy lòng. Hắn là thân phận gì, nói ra chắc chắn không ai tin, huống chi hắn dám khẳng định trên thư

giản không có vết sửa chữa, không có chứng cứ, dựa vào lời nói suông không căn cứ của hần, ai có thể tin được?

Lau mồ hôi lạnh, Tôn Sóc mở cửa noãn các, thuận lợi vừa vào cửa ở phía tay trái đồng thứ ba tìm được quyển "Trí Lại Luật" mà Hồ Hợi muốn. Hần vừa muốn xoay người rời đi, ánh mắt đã nhìn đến một đồng thư giản bên phía tay phải án kỉ.

Chỉ là liếc mắt xem thôi... Liếc mắt xem chắc sẽ không sao đâu?

Tôn Sóc lặng lẽ đi qua lấy cuốn thư giản kia, chỉ thấy mặt trên viết "Lục Đồ Thư." Tên này rất quen, hôm nay lúc hần canh gác ngoài noãn các tình cờ nghe được một câu, nói là Lô Sinh đi nước ngoài cầu tiên được lại cầu được một quyển kì thư. Quyển thư giản này cần Phụng Thường đại nhân đứng đầu cửu khanh phê duyệt, hôm nay Thủy hoàng đề còn trách cứ Phụng Thường đại nhân tốc độ chậm chạp, không nghĩ đến lại đưa đến trong đêm.

Tôn Sóc cẩn thận mở thư giản ra, chỉ thấy lúc mở ra thấy năm chữ lớn sáng ngời, thoáng chốc làm hần ngây ngốc tại chỗ.

"Vong Tần giả Hồ dã." [2]

[2] Vong Tần giả Hồ dã: Tần mất do Hồ.

Năm chữ rất đơn giản, hần vừa xem đã hiểu, hơn nữa phía dưới chú thích cũng rất đơn giản dễ hiểu, Phụng Thường đại nhân phê duyệt giải thích nói: "Hoài nghi tiểu công tử đối với xã tắc gây trở ngại, gián đến cung cư chi."

Tôn Sóc kinh hãi, thiếu chút nữa là cầm không nổi quyển thư giản trên tay, suýt nữa đánh rơi mới giặt mình tỉnh lại.

Lời phê phía dưới, tuy rằng cố gắng mô phỏng theo nét bút của Phụng Thường đại nhân, nhưng Triệu Cao đã có dạy dỗ qua Hồ Hợi, Tôn Sóc đã

thấy hần viết qua vài bộ thư giản, tuy rằng chữ "Chi" cuối cùng đã cố gắng khắc chiết, nhưng nét bút cuối cùng vẫn vểnh lên phía trên một chút.

Nhất định là Triệu Cao sửa đổi lời phê duyệt.

Triệu Cao sẽ làm gì hạ thủ với tiểu công tử? Không muốn dạy học thì cũng đừng như vậy chứ!

Trong lòng Tôn Sóc dấy lên một ngọn lửa. Tình cảnh của Hồ Hợi, vốn là vô cùng bất tiện, nếu bị chuyển đến Hàm Dương cung, không có sự sủng ái của Thủy hoàng đế, vậy thì những nội thị phụ trách nấu ăn, những người đó sẽ không còn vẻ mặt hòa nhã với Hồ Hợi.

Vừa nghĩ đến tiểu công tử một mình sẽ từ trong mây rơi xuống vũng bùn, trong lòng Tôn Sóc như bị đao cắt đến nhức nhối, lúc này hần cũng bất chấp quyết định trước kia cũng mình là sẽ không nhúng tay vào. Chuyện này có liên quan đến tiểu công tử, hiển nhiên hần sẽ không thờ ơ đứng nhìn.

Để không rút dây động rừng, Tôn Sóc đem quyển thư giản trong tay để lại chỗ lúc này trên án kỉ, sau đó nhẹ nhàng rời khỏi noãn các, khóa cửa, xa xa đi về hướng thư phòng của đại công tử.

Không lâu sau khi hần đi, một thân ảnh thon dài xuất hiện phía sau noãn các, nhìn qua khe hở nơi nào đó lộ ra ánh sáng hồi lâu, sau đó khom người xuống, từ bụi cỏ lấy ra một vật đen nhánh.

"Năm Tần Thủy Hoàng hai mươi sáu? Vâng, đó chính là quả cân đồng, một vật kỉ niệm rất có ý nghĩa..." Lời nói xa xôi không hề có cảm xúc từ trong quá khứ nói ra, nhưng lại mang chút ý cười châm biếm. Tôn Sóc mở thật to đôi mắt màu đen, buồn bã trở về. Đêm qua hần chạy đến thư phòng của đại công tử trả chiếc chìa khóa, sau đó đem mọi chuyện mình đã chứng kiến kể lại cho đại công tử nghe, khẩn cầu hần nghĩ một cách nào đó. Nhưng mặc cho hần nói toạc ra, vẻ mặt đại công tử đều là vẻ khó xử.

Cũng đúng, nói chuyện không có căn cứ, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, đổi lại là người khác nói vậy với hần, hần cũng sẽ cho rằng đó là chuyện không có căn cứ.

Cuối cùng hần không có cách nào khác, chỉ có thể cầu đại công tử nói tốt trước mặt Thủy hoàng để vài câu, xem ra dưới ánh mắt của thượng khanh đại nhân, dễ nhận thấy là trách tội hần nhìn lén sách thảo luận chính sự. Tôn Sóc biết lần sau nếu muốn mượn thư giản, chỉ sợ là không đơn giản như vậy.

Nhưng mà cũng muốn biết trước tiên là tiểu công tử sẽ không bị chuyển ra khỏi Hàm Dương cung, bằng không đừng nói là mượn thư giản, có thể giữ cuộc sống cầm y ngọc thực cũng là một ẩn số.

Đại công tử thức trắng đêm làm việc, Tôn Sóc ở thư phòng của hần quý suốt một đêm, cầu ân điển của hần, đến lúc trời sáng, hần mới bởi vì hầu hạ Hồ Hạo thức dậy, mới phải cáo từ. Chờ khi tiểu công tử vào tắm điện, vén màn che lên, mới phát hiện tiểu công tử của hần đã thay quần áo nón mũ chỉnh tề đứng trước cửa sổ, mặt không biểu cảm nhìn hoa viên ngoài cửa sổ.

Tôn Sóc có chút xúc động, tuổi tác dần lớn lên, từ lâu Hồ Hạo đã tự rời giường, không bao giờ còn cần hần làm ồn như hồi bé nữa.

"Người đã đi đâu?" Không đợi Tôn Sóc nhớ hết chuyện xưa, Hồ Hạo như một tượng băng nói với hần.

Tôn Sóc sửng sốt, lập tức cúi đầu che đi ý cười bên môi. Đây là oán trách một đêm hần không về sao? Lập tức Tôn Sóc không cảm thấy đầu gối đau nữa, hần lấy từ tay áo ra quyển thư giản "Trí Lại Luật," hai tay dâng qua.

Hồ Hạo vẫn không giống như mọi ngày lập tức cầm lấy, mà là dùng ánh mắt lạnh lẽo chăm chú nhìn hần, làm cho hần như có gai trên lưng.

Không phải tâm trạng hôm qua còn tốt sao? Tôn Sốc còn muốn nói vào câu dỗ ngọt, chợt nghe từ trên đỉnh đầu vang lên một câu hỏi đầy giận dữ: "Một đêm qua người đều ở chỗ hoàng huynh?"

Tôn Sốc gật đầu, vừa định mở miệng giải thích, nhưng Hồ Hạo vì hân thừa nhận mà càng thêm nổi giận.

"Tôn Sốc! Hai người chúng ta đã ở chung hơn mười năm, ta không biết người lòng muông dạ thú như vậy!" Hồ Hạo càng nói càng tức giận, tiện tay cầm lấy quyển thư giản trước mặt, ra sức ném về phía Tôn Sốc.

Thư giản nặng nề đập vào trán, Tôn Sốc chẳng hề tránh. Không phải là hân không muốn tránh, mà là bị lời nói của tiểu công tử nhà mình làm cho thật choáng váng. Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Thư giản rơi khắp nơi vang lên âm thanh thanh thúy, nhưng cũng không có nội thị tiến lên nhặt lấy, Tôn Sốc biết Hồ Hạo sẽ đuổi mọi người đi. Cảm giác được trên trán chảy xuống chất lỏng ấm áp, nhìn từng giọt máu đỏ tươi rơi trên mặt đất, Tôn Sốc đã một đêm không ngủ đầu có chút choáng váng.

"Tôn Sốc! Rốt cuộc bản công tử đã bạc đãi người chỗ nào, người lại có thể tư thông cùng hoàng huynh, truyền tin phản bội ta, thậm chí cùng hoàng huynh có mưu đồ bí mật, nói 'Vong Tần giả Hồ dã,' Hồ là chỉ bản công tử ta sao? Làm sao mà người dám nói như vậy!" Hồ Hạo càng nói càng nổi giận hơn, nhặt trong tay thứ gì đó ném vào người Tôn Sốc. Bình thường hân cũng thích ném đồ vật này nọ, cũng thường hay ném vào người nội thị, nhưng chẳng bao giờ ném vào người Tôn Sốc.

Tôn Sốc vẫn như cũ không trốn tránh, hân đã biết vấn đề ở chỗ nào, hân vừa định há miệng giải thích, nhưng có một thanh âm đã mở miệng trước hân: "Tiểu công tử bớt giận, người này không đáng để người nổi giận như vậy." Thanh âm kia không hề lên xuống, rất dễ nhận ra.

Thì ra Triệu Cao đã sớm đến rồi, chẳng lẽ tối qua hắn rình xem bị phát hiện? Tôn Sóc không giải thích được, nếu muốn giết hắn diệt khẩu, không cần phải làm loạn trước mặt Hồ Hối phiền phức như vậy? Hắn vẫn chưa ngẩng đầu lên nhìn Triệu Cao, tuy rằng người này thường xuyên ra vào chỗ này, nhưng Tôn Sóc vẫn cúi đầu, ngay cả một lần nhìn gương mặt Triệu Cao cũng chưa từng thấy qua. Nhưng hắn đối với mào quan trên đầu ông ta thấy rất quen thuộc.

Tất cả nhờ vào chiếc mũ quan võ và thanh âm không hề lên xuống mà nhận ra ông ta.

"Ta nhớ rõ, tên của người, là do đại công tử ban tặng?" Triệu Cao buông chén trà trong tay, chén trà đặt lên án kỉ tạo thành một tiếng vang trong trẻo.

Tôn Sóc ngần ngại, chuyện này không nhắc lại, hắn cũng sớm quên rồi. Từ nhiều năm trước, lúc Hồ Hối còn nhỏ, lúc còn thích chui vào thư phòng của Phù Tô, hắn sẽ theo bên cạnh, hiển nhiên không thể tránh được chạm mặt với đại công tử. Lúc đó tên của hắn rất tục tĩu, đương nhiên dân chúng đều lấy tên càng thô鄙 càng tốt, mỗi khi đại công tử nghe đều không thích, liền mở miệng sửa lại tên cho hắn.

"Ta còn nhớ rõ, bởi vì người nói sinh ra vào tháng mười, hoàng huynh liền ban thưởng cho người tên Sóc, lấy từ 'Kinh Thi - Tiểu Nhã' trong 'Thập Nguyệt Chi Giao'," Hồ Hối lạnh lùng nói rằng, "'Thập nguyệt chi giao, sóc nguyệt tân mào, nhật hữu thực chi, diệc khổng chi sử.' Ta rất thích tên này."

[3] Thập nguyệt chi giao, sóc nguyệt Tân Mão, nhật hữu thực chi, diệc khổng chi sử: Chớm đến tháng mười, sơ tuần Tân Mão, xảy gấu ăn trời, ấy họa lớn xấu.

Tôn Sóc trừng mắt nhìn, máu tươi trên trán chảy xuống dưới, có một chút chảy vào mắt. Hắn chỉ biết, tiểu công tử ngưỡng mộ đại công tử, ngay

cả nhiều năm trước thuận miệng nói một câu, đều nhớ kỹ rõ ràng như thế. Nhưng đáng sợ nhất là Triệu Cao, đến tận cùng hắc thần thông đại đạo đến mức nào, ngay cả một việc riêng tư như vậy đều biết rõ ràng? Mà càng đáng sợ hơn chính là, đến cuối cùng Triệu Cao muốn làm cái gì?

Triệu Cao hoàn toàn không để cho Tôn Sóc có cơ hội giải thích, huống chi hắc thân, Tôn Sóc hoàn toàn không có cơ hội giải thích. Chỉ nghe hắc thân nhậm nói rằng: "Nếu tiểu công tử thích tên này, vậy để cho người khác dùng, cũng như nhau thôi."

Tôn Sóc còn chưa suy xét ra lời Triệu Cao nói là có ý gì, lại thấy tiểu công tử nhà mình đi về phía hắc thân, lập tức thanh quang chợt lóe, ngực đau đớn.

Tôn Sóc kinh ngạc phát hiện vốn chỉ có vài giọt máu trên mặt đất, mà nhanh chóng tập trung thành vũng máu. Đến khi hắc thân tỉnh lại, phát hiện trước ngực đang cắm thanh Kim Loan Đao mà tối qua hắc thân đưa cho tiểu công tử, lưỡi của đoản đao là hoàn toàn cắm vào ngực hắc thân, máu tươi nhuộm dần y bào, chảy xuống rất nhanh.

"Không cần đau lòng. Hắc thân đối với đại công tử quá mức lo lắng, thậm chí so với người làm chủ tử là người còn lo lắng hơn. Thật ra không có trung thành thật sự, cũng không có công bằng thật sự. Quay trở lại, thật ra nhất định là một bên quả cân đồng của cân đồng còn chưa đủ nặng."

Âm thanh bình thản của Triệu Cao từ nơi rất xa xôi vang lên. Tôn Sóc im lặng, thì ra hắc thân, cũng là Triệu Cao muốn dạy Hồ Hạo một bài học mà thôi.

Hoặc là Triệu Cao thật sự muốn cho Hồ Hạo rời khỏi Hàm Dương cung, mới bố trí tốt như vậy, có lẽ là âm mưu gì hắc thân cũng không thấy rõ.

Nhìn không rõ cũng không sao, đầu gối hắc thân rất đau, trán của hắc thân rất đau, ngực hắc thân càng đau hơn...

Tiểu công tử vẫn im lặng. Là đau lòng sao? Không nên đau lòng, trên lưng hắn mang danh phản bội mà chết đi, như vậy thì tiểu công tử sao còn đau lòng?

Tôn Sóc liều mạng đứng dậy, liều mạng muốn nhìn tiểu công tử hắn một tay nuôi lớn, nhưng máu trên trán rơi xuống mắt trái, mà mắt phải như thế nào cũng không nhìn rõ tiêu cự.

Hắn nghe Hồ Hối cao giọng gọi nội thị đến, sau đó tiện tay chỉ vào một người thuận tiện nói: "Người, từ nay về sau tên là Tôn Sóc. Nhớ kỹ, đây là tên bản công tử ban thưởng cho người!"

Người nọ sợ hãi quỳ xuống tạ ân, Tôn Sóc nghe lại thấy vui mừng, tuy rằng hắn sẽ chết, nhưng tên của hắn sẽ vĩnh viễn ở cùng với tiểu công tử.

Hồ Hối rất hấp tấp, lần đầu tiên hắn tự tay giết người, giết người rất quan trọng bên cạnh hắn. Rõ ràng là người này chết chưa hết tội, nhưng vì sao hắn lại khó chịu thế này? Hồ Hối nhìn người đứng thẳng trước mặt, lúc này hắn mới phát hiện, Tôn Sóc lại có thể cao hơn hắn rất nhiều, nhưng lại vẫn cúi người, cúi đầu hầu hạ hắn, chẳng bao giờ thật sự đứng thẳng.

Hồ Hối ngửa đầu nhìn hắn, giống như chưa bao giờ thấy mà nhìn hắn.

Sau đó nhìn hắn thẳng đờ người ngã xuống.

Tôn Sóc tròn tròn mắt, nghe tiếng Hồ Hối bước nhanh đến bên người hắn rồi rời đi, sau đó từng chút một nghe tiếng tim mình chậm rãi ngừng đập.

"a rất muốn nhìn một chút, mất đi quả cân và cái cân, còn có thể cân nhắc mọi việc không." Thanh âm không hề lên xuống bỗng nhiên ghé vào lỗ tai hắn nói.

"Đây là đồ của người, cầm được rồi, nghìn vạn lần đừng... Làm tốt."

Tôn Sóc cảm thấy trong tay bị nhét một vật nặng trĩu, còn chưa cảm giác được gì, liền ngừng thở.

Cuối cùng trong mắt của hắn, cuối cùng cũng thấy được gương mặt của Triệu Cao.

Ánh mắt nhìn không rõ, nhìn gương mặt người nọ cũng không rõ, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt giống như là yêu tà mị lực, chỉ cần liếc mắt, người ta còn cho là gặp yêu ma.

May mà trước đây hắn chưa từng nhìn thẳng ông ta.

Đây là ý niệm cuối cùng trong đầu của Tôn Sóc.

Sau đó, Tôn Sóc mới biết, thứ Triệu Cao nhét vào tay hắn, chính là quả cân đồng hắn vẫn mang theo bên người.

Mà có lẽ quả cân đồng dính máu tươi trong tay hắn trước khi chết, linh hồn liền bị ràng buộc trong quả cân đồng.

Lúc thi thể hắn bị đem ra ngoài xử lí, quả cân đồng trong tay hắn rơi xuống, đánh rơi trong bụi cỏ ở ngự hoa viên. Hắn lén lút ở trong bụi cỏ xem Hàm Dương cung của đại Tần, rất tốt, vậy có thể thỏa mãn lòng hiếu kì của hắn.

Lời tiên đoán "Vong Tần giả Hồ dã", bị giải thích thành sự uy hiếp của người Hồ ở Tây Bắc, Thủy hoàng đế bắt đầu hạ lệnh tu kiến trường thành.

Qua không lâu sau, hắn thấy đại công tử vô tình gặp tiểu công tử trong hoa viên, phát hiện tiểu công tử gọi người khác là Tôn Sóc, kinh ngạc hỏi nguyên do. Thế thôi mà tiểu công tử rất khôn ngoan bình tĩnh trả lời, hoàng huynh nhớ nhầm rồi, Tôn Sóc vẫn là như vậy.

Có thể nói dối không chớp mắt, xem ra tiểu công tử nhà hắc thật sự trưởng thành rồi. Tôn Sóc vừa xem thấy rất hài lòng, vừa vô cùng xúc động.

Không lâu sau đó, tiểu công tử nhà mình vô cùng yêu thích Lục Bác Kỳ.

Nhưng Tôn Sóc không biết là bởi vì đại công tử yêu thích, nên bởi vì đó mà muốn đánh thắng đại công tử mới đặc biệt hứng thú.

Nhưng hắc nhìn hai huynh đệ giống như thật sự hòa thuận ở trong hoa viên cùng chơi cờ, chỉ là hình ảnh kia làm người ta xúc động vạn phần.

Qua rất nhiều năm, nội thị bên người Hồ Hạo đều thay vài người, nhưng vẫn như cũ kêu là Tôn Sóc.

Mỗi khi hắc nghe Hồ Hạo gọi tên hắc, trong lòng đều có cảm giác chua xót.

Sau đó, Thủy hoàng đế một lòng cầu trường sinh bất lão đã chết, người kế vị lại có thể không phải là đại công tử bị sung quân đến chinh sửa trường thành. Mà là tiểu công tử Hồ Hạo của hắc.

Hắc nghe các nội thị nói nhỏ, nói không hiểu vì sao Nhị thế hoàng đế sau khi đăng cơ lại rầu rĩ không vui, nhưng hắc hiểu, có lẽ tất cả đều liên quan đến đại công tử. Thái độ Thủy hoàng đế đối với đại, tiểu công tử rất rõ ràng, dù cho tiểu công tử lên ngôi cũng sẽ không làm cho đại công tử tự vấn. Mà tiểu công tử nhà hắc sùng bái đại công tử như vậy nhất định sẽ không hạ chỉ ban chết. Nhất định là ông ta, di chiếu của Thủy hoàng đế, chắc chắn là kẻ phản tặc Triệu Cao làm ra. Hắc đã từng thấy ông ta sửa chữa mọi thứ bằng bút lông.

Tiểu công tử muốn trở thành hoàng đế, tất nhiên là nghĩ muốn đuổi kịp bước tiến của hoàng huynh, muốn hoàng huynh đối với hắc có vài phần kính trọng, giống như đứa trẻ có món đồ chơi mới, hiển nhiên mà muốn khoe khoang trước mặt mọi người.

Nhưng hiện tại người đã chết, thì trở thành hoàng đế có ý nghĩa gì?

Xem ra, tiểu công tử của hãn thật ra không hề lớn lên. Tôn Sóc vừa nghe trộm, vừa than thở.

Sau đó, nghe nói Hồ Hối cả ngày ở trong thư phòng, tính tình càng xấu xa, Tôn Sóc cảm thấy, tiểu công tử nhà mình sẽ không lớn lên. Lúc niên thiếu học trộm này nọ, căn bản là không có cách nào quản lý quốc gia. Chỉ có thể tăng thêm chiều chỉ thống nhất đo lường của Thủy hoàng đế, nỗ lực duy trì quy tắc chuẩn mực của Thủy hoàng đế.

Không thể khoe khoang với ai được, tiểu công tử của hãn bắt đầu cố tình gây sự.

Đầu tiên là hãn giết hết tất cả hoàng huynh của hãn. Bởi vì hãn yêu nhất hoàng huynh đã chết, hãn không muốn gọi bất kỳ ai là hoàng huynh nữa, đạo lý này rất đơn giản, Tôn Sóc hiểu.

Sau đó bắt đầu xa xỉ cực độ, Thủy hoàng đế không để cho Hồ Hối thư giản và đao kiếm, ngược lại hãn thích đao như mạng, thích sưu tầm đủ loại đao kiếm.

Không ngạc nhiên khi Tôn Sóc lại xem vài năm nữa, Hàm Dương cung rộng rãi bị nghĩa quân khởi nghĩa giày xéo, đồ dùng quý báu, vàng bạc châu báu bị cướp đoạt hết sạch, Hạng Vũ chỉ huy quân Sở phóng hỏa, giết hại dân trong thành, Hàm Dương cung trở thành đồng đổ nát.

"Sở tuy tam hộ, vong Tần tất Sở." [4] Lời tiên đoán này cũng ứng nghiệm, còn câu kia "Vong Tần giả Hồ dã" cũng linh nghiệm, chỉ tiểu công tử nhà hãn.

[4] Sở tuy tam hộ, vong Tần tất Sở: nước Sở tuy chỉ có ba đại tộc, nhưng chính là nước sẽ tiêu diệt vương triều Tần.

Buồn cười là hãn vẫn khăn trương như lúc xưa.

Hãn không quan tâm tiểu công tử hãn thế nào, có người nói tự sát rồi. Vậy thì sao?

Là người rồi sẽ chết.

Hãn đã chết, Thủy hoàng đế đã chết, công tử Phù Tô đã chết, Triệu Cao cũng đã chết...

Quả cân đồng bị đánh rơi trong bãi cỏ, bị người ta giẫm qua giẫm lại, vết máu đã thâm nhập bên ngoài quả cân đồng, vốn chỉ là đồ vật tí ti, lúc này càng không ai có thể cúi đầu nhìn nó một cái.

Lúc này cuối cùng cung điện bị lửa đốt, may mà bởi vì quả cân đồng bị đập vào bùn đất, mới tránh được bị thiêu đốt.

Tôn Sóc lẳng lặng nhìn đại Tần mất nước, nhìn thời gian thông thả trôi qua, nhìn chính mình bị cát bụi vùi lấp, hoàn toàn không biết thời gian đã qua bao lâu.

Sau đó hãn bị người ta đào ra từ đông phế tích, qua tay nhiều người, cuối cùng, bị một người nằm trong lòng bàn tay.

Hãn miễn cưỡng nhìn người nọ, cảm thấy khuôn mặt này rất quen thuộc, nhưng hoàn toàn không nhớ rõ đã thấy qua ở đâu.

"Năm Tần Thủy Hoàng thứ hai mươi sáu..." Ngón tay lạnh lẽo của người nọ lướt qua chữ khắc trên quả cân đồng, cúi đầu cười, "Quả cân đồng rất quen thuộc, hình như gặp ở nơi nào rồi..."

Hãn nhìn người nọ cười bí hiểm, sau đó đặt hãn vào trong hộp.

Một mảnh tối tăm, hắt hắt, hắt có thể hảo hảo mà ngủ một giấc rồi.

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 2

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Bút Bạch Trạch (1)

Ông chủ cúi đầu lẳng lặng nhìn cuốn sách màu nâu đang mở ra, mơ hồ còn có thể ngửi thấy mùi mốc của cuộn giấy papyrus lâu đời mục nát. Đối với ông chủ đồ cổ vẫn thường tiếp xúc với mà nói, mùi ẩm mốc này thật sự là rất bình thường, nhưng lần này lượn lờ quanh người, làm cho ông chủ có cảm giác hít thở không thông.

Từ Ai Cập trở về đã hai tháng, hầu như mỗi ngày ông chủ đều ở đây ngây ngốc qua ngày. Vong linh thư, là thần khí trong truyền thuyết có thể gọi về linh hồn xa xưa, bây giờ lại để trước mặt, quẻ bói hào tử trước khi đi Ai Cập lại xuất hiện trong đầu ông chủ.

Tức lộc bì hươu, duy nhập vu lâm trung. Quân tự kỉ, bất như xá, vãng lận.

Ai là hươu? Ai là quân tử? Ai muốn... Vứt bỏ ai...

"Này, ông chủ, cứ tiếp tục chán chường thì không được đâu!" Hoàng kim quyền trượng đặt bên cạnh vong linh thư hơi lay động, theo âm thanh trêu tức, một làn khói trắng bốc lên, mơ hồ hóa thành hình người, chính là vua Pharaoh nọ, Rameses II.

Tuy rằng vua Pharaoh chắc chắn linh hồn của mình rất mạnh mẽ, sẽ không dễ dàng biến mất, nhưng lúc ông chủ rời Ai Cập, lại lên vào thần miếu Abu Simbel, giành được quyền trượng hoàng kim nơi Pharaoh thường nương thân trong đó. Sự thật chứng minh việc làm này của ông chủ là chính xác, nhưng hơn hai tháng nay, vua Pharaoh chưa từng xuất hiện qua một lần, chắc là do sức lực của linh hồn đã tiêu hao quá nhiều.

Ông chủ buồng chén trà đã nguội lạnh trong tay, một lần nữa cầm ấm nước đặt lên bếp nhỏ để làm nóng, cũng không để ý đến vua Pharaoh vừa xuất hiện. Mà vua Pharaoh cũng không thèm để ý, hẩn ngủ hồi lâu, bởi vì liên quan đến năng lực của linh hồn, hôm nay mới hiện thân, nhưng giữa mỗi lần tỉnh lại đều thấy ông chủ nhìn quyển vong linh thư đến đờ ra, hiển nhiên có thể đoán được trong lòng đối phương đang nghĩ cái gì. Cảm thấy hứng thú với khả năng triệu hồi linh hồn của vong linh thư, như vậy chắc chắn là có mưu cầu. Hơn nữa một người sống cô độc hơn hai nghìn năm, nhất định là lưu luyến cái gì đó.

Thoáng qua như thế, vua Pharaoh có chút đổ kị, hẩn từng là một người được tin tưởng và ngưỡng mộ, nhưng không có một người có thể thành kính đi theo hẩn hơn một ngàn năm. Hẩn nhìn lướt qua bên trong Á Xá đối với hẩn mà nói cách trang trí xa lạ và bài trí rất kì quái, như là thờ ơ đặt câu hỏi: "Nói đi, người muốn triệu hoán ai?"

Tay cầm hộp trà của ông chủ run lên, trà Thiết Quan Âm trút xuống ấm tử sa bị rơi ra một chút trên quầy hàng, trong phút chốc ông chủ ngây ngẩn, quét hết trà bị rơi, nhưng không trả lời câu hỏi của vua Pharaoh.

Lần nữa bị xem nhẹ làm vua Pharaoh nhú mày, bay vút đến cạnh ông chủ, xác nhận là ông chủ có mang hoa tai vàng có thể phiên dịch ngôn ngữ, nghe hiểu được lời hẩn nói.

"Thật ra muốn triệu hồn linh hồn xa xưa, cũng không đơn giản như vậy! Ngoài lúc còn sống có thần khí thích nhất, còn phải có thân thể phù hợp với vong linh, quan trọng nhất là còn có..." Vua Pharaoh cố ý kéo dài âm thanh, nhưng thất vọng khi thấy ông chủ không có bất kì phản ứng gì, vẫn như cũ chờ bếp nhỏ đun sôi nước.

"Được rồi, điều quan trọng nhất, thật ra vong linh thư này đã có ấn kí bằng quyền trượng của trẫm trên đó, chỉ có thể triệu hồi linh hồn của trẫm, trừ phi người có thể sửa chữa ấn kí trên giấy papyrus, bằng không vong linh

thư cũng chỉ là tờ giấy bỏ đi." Vua Pharaoh thở dài, cuối cùng cũng chịu không được mà đem bí mật nói ra. Hẳn biết cho người ta hi vọng không gắn với thực tế, thật sự là tàn nhẫn nhất.

Một sự yên lặng làm người ta hít thở không thông, sau một lát, ấm nước phát ra âm thanh sôi sùng sục, hơi nước sôi ùng ục từ miệng ấm phun ra.

Ông chủ yên lặng cầm lấy siêu pha trà, đẩy nắp lại, sau đó bình tĩnh mà nghe trà hương tràn ngập.

Linh hồn vua Pharaoh trong hơi nước màu trắng lúc đậm lúc nhạt, cuối cùng hẳn nghe một tiếng thở dài, và một câu như nói lời cảm ơn.

"Này? Người đang nghe sao?" Vua Pharaoh bất mãn bĩu môi, nhưng hẳn lại hiểu kì mà hỏi thăm: "Nhưng mà thật sự có cơ hội sao? Nếu như mọi điều kiện đều đầy đủ, người lựa chọn thế nào?"

Ông chủ nhấp một ngụm trà, thưởng thức trà hương nồng đậm gần gũi lan tràn ra, nhàn nhạt than thở: "Thế gian này rất công bằng, muốn đạt được cái gì, nhất định phải cầm cái gì đồng giá để đổi..." Ông chủ dừng một chút, như là khó có thể lựa chọn, cũng như là giữ vững lòng tin của mình, "Nếu cái giá phải trả này, ta trả được, ta sẽ cân nhắc, nếu như ta không trả nổi, ta sẽ từ bỏ."

Vua Pharaoh chống cằm, lâm vào trầm tư.

Ai cũng không thấy, dưới đèn cung đình Trường Tín chập chờn, mặt nạ quỷ bằng vàng ở tường đối diện có vẻ khác biệt. Trong hốc mắt sâu thẳm, mơ hồ xẹt qua một tia sáng.

Trong một mộ thất mờ tối, trống không, chỉ có một pho tượng che quan tài đang mở đặt giữa mộ thất, còn có một ngọn đèn ở phía đông bắc yếu ớt

cháy, tản ra ánh sáng mỏng manh. Tiểu xích điều đứng sát rìa quan tài, từ từ nhắm hai mắt ngủ gật, đến khi cánh tay trắng ngần duỗi ra từ quan tài, một nam tử mang mặt nạ quý bằng vàng dựa vào rìa quan tài chậm rãi ngồi dậy.

Nam nhân này có tóc dài màu trắng bạc, hăn gỡ mặt nạ quý bằng vàng che phủ gương mặt, để lộ gương mặt tuấn mĩ vô song. Chỉ là sắc mặt trắng bệch, nhìn qua như là lâu lắm rồi chưa được ánh nắng mặt trời chiếu qua. Hăn chậm rãi mở mắt, lộ ra đôi mắt đẹp màu đỏ, khí chất cả người biến hóa trong nháy mắt, môi mỏng lộ ra ý cười bi thương.

Xích long phục và mặt nạ vàng là nguyên bộ minh khí tuấn táng, xích long phục có hai bộ, tương ứng, đương nhiên mặt nạ vàng có hai bộ. Điều này chỉ có một mình đại tộc trưởng Doanh thị biết được, ngay cả hoàng huynh Phù Tô của hăn cũng không biết hai mặt nạ vàng còn có khả năng khác là liên kết nhau để nghe lén. Lúc Hồ Hạo đăng cơ hoàng vị, có quyền mở kho báu mấy trăm năm tích lũy của Doanh thị, mới biết được.

"Thần khí lúc còn sống thích nhất? Đó chẳng phải là khối ngọc mà lúc còn sống không rời khỏi hoàng huynh, cũng là khóa trường mệnh võ đôi đang trong tay ta, không biết đã vỡ ra làm hai còn có tác dụng hay không? Về phần thân thể phù hợp..." Hồ Hạo bắt đầu ngắm nghía mặt nạ quý bằng vàng, lẩm bẫm nỉ non.

Người bên người kia là bác sĩ, hăn đã dùng Cửu Long bôi thử qua, không biết vì nguyên nhân gì mà không có phản ứng. Mà tên Lục Tử Cương kia... Lần trước ở Lục Bác kì sơn trang, cũng nói ra những câu mà giống với lúc hoàng huynh còn sống đã nói qua, thật sự trùng hợp vậy sao? Người kia tuy biết Lục Tử Cương, nhưng quan hệ không sâu. Nhưng có lẽ là một thủ thuật che mắt...

Tiểu xích điều lơ mơ tỉnh lại, vừa mở mắt ra thấy chủ nhân tỉnh lại, mừng rỡ kêu hai tiếng chiêm chiếp, đập cánh bay đến vai Hồ Hạo. Hồ Hạo

vuốt ve lông của tiểu xích đu, cúi đầu nói: "Minh Hồng, người nói, Lục Tử Cương kia có phải là chuyển thế của hoàng huynh không?"

Tiểu xích đu được chủ nhân vuốt lông rất thoải mái, híp mắt vô tình phát ra tiếng chiêm chiếp. Hồ Hợi không mong vật nhỏ này sẽ cho hắn đáp án gì, hắn gãi đầu tiểu xích đu, khẽ cười nói: "Bút có thể sửa chữa bất cứ thứ gì... Ở đây ta còn có một cây. Đi, đem cây bút đó lại đây."

Tiểu xích đu lú lo một tiếng nhận lệnh bay đi, thanh âm đập cánh ở trong mộ đạo tối tăm dần xa, không bao lâu lại vang lên lần nữa, nó bay vọt vào mộ thất, cánh mang theo luồng không khí làm ngọn đèn phía đông bắc chập chờn vài cái, thiếu chút nữa dập tắt.

Hồ Hợi nhận lấy cây bút từ mỏ nhọn của xích đu, khoe môi càng tăng thêm ý cười, cuối cùng im lặng nở vài nụ cười.

"Thế giới này rất công bằng, muốn đạt được cái gì, nhất định phải lấy cái gì bằng giá mà trao đổi?"

"Ha, ta nguyện ý dùng tất cả để đánh đổi..."

"Hoàng huynh... Chờ ta..."

Lục Tử Cương mang xong bao tay, từ hộp vô trùng lấy ra một hộp gỗ bằng phiến dài, sau đó nhẹ tay nhẹ chân mà đem quyển trục ra, cẩn thận mở họa quyển.

Đây là bức tranh "Tiền Đường Cảnh Vật Đồi" của Đường Dần Bá Hồ[1] thời Minh, tranh lụa, nhưng bởi vì mấy trăm năm lưu truyền qua tay nhiều người, cũng không được bảo tồn tốt, rất nhiều nơi bị tổn hại. Đồng thời ấn chương trên bức tranh đều bị phai màu. Tuy rằng trải qua sự tu bổ của bao nhiêu chuyên gia, nhưng xem ra cũng bị tổn hại nặng nề.

[1] Đường Dần Bá Hồ: Đường Bá Hồ (1470 - 1524) tên thật là Đường Dần, Bá Hồ là tên tự.

Lục Tử Cương quan sát một lát, tiếc nuối lắc đầu. Đa số bức tranh của Đường Dần đều cất giữ ở bảo tàng Thượng Hải, viện bảo tàng cổ cung và bảo tàng Đài Bắc, hơn nữa các viện bảo tàng này trưng bày các họa quyền của Đường Dần, đều phổ biến ở trong cổ cung triều Thanh, được bảo vệ tỉ mỉ, có một số ở mặt trên còn được Khang Hy, Càn Long giám thưởng ấn, càng tăng thêm giá trị không ít.

Lúc này chuẩn bị thành lập bảo tàng quốc gia, viện trưởng phụ trách thi họa dùng mối quan hệ, mới có một số họa quyền từ bảo tàng cổ cung, nhưng nghĩ cũng biết, bọn họ đều giao cho phế phẩm, vốn không thể đem ra triển lãm. Tình hình như vậy, nếu treo lên ở phòng trưng bày, tiếp xúc với không khí quá một tháng, e rằng sẽ càng phai màu hơn.

Lẽ nào thật sự không có cách nào sao? Lục Tử Cương nhíu chặt lông mày, thư họa cùng loại còn có rất nhiều, hoặc là nói: Mỗi viện bảo tàng đều có một lượng lớn thư họa không cách nào tu bổ. Không giống như đồ cổ đồng, đồ ngọc hay là vàng bạc không bị mài mòn, thư họa so với đồ sứ còn mỏng manh hơn, hơn nữa dùng sức một chút, sẽ hóa thành tro tàn, hoàn toàn biến mất trên thế giới này.

Nhất định là ông chủ Á Xá có cách gì để tránh cho những việc đáng tiếc này xảy ra?

Bỗng nhiên trong đầu Lục Tử Cương xuất hiện ý niệm này, lập tức cười khổ lắc đầu phủ nhận. Anh tin ông chủ kia sẽ có cách đặc biệt, nhưng không thể sử dụng trên đồ cổ.

Giống như thần linh cũng không thể cứu vớt tín đồ của mình.

Lúc trong lòng bình tĩnh trở lại. Lục Tử Cương dựa vào cơ hội này, dự định hảo hảo mà nhìn bức "Tiền Đường Cảnh Vật Đồ." Bức tranh "Tiền

Đường Cảnh Vật Đồ" chính là đường núi hiểm trở, cưỡi ngựa nhẹ nhàng, du nhân ngồi một mình trên bãi cỏ, thuyền đánh cá trên sông đi tới lui, phía trên còn do Đường Dần tự đề thơ thất tuyệt và lạc khoản. Đường Dần tự xưng là "Giang Nam đệ nhất tài tử," cũng chính là Đường Bá Hổ nổi danh hậu thế. Thiên về người, sơn thủy, họa hoa điều, trở thành một thể, trong bức "Tiền Đường Cảnh Vật Đồ," núi đá cây cối noi theo triều đại Nam Tống Lý Đường, dùng nét bút cứng lắt nhắt, điểm hình dáng nhân vật rất tự do, phong cách tinh tế, chắc chắn là tác phẩm khi Đường Dần Đường Bá Hổ lúc còn niên thiếu bút pháp chưa vững.

Lục Tử Cương thưởng thức một chút, mặc dù lưu luyến không rời, nhưng anh cũng biết dù cho nhìn bức tranh này đến nở hoa, cũng không có cách nào đem sự phai màu trên bức tranh chữa lại hoàn toàn. Vừa định cất bức tranh đi, anh liền phát hiện có chút không thích hợp, vốn chỉ có mình mình trong phòng thí nghiệm, không biết lúc nào lại có thêm một người nữa. Người đó mặc một thân bạch y, bất chợt vừa nhìn còn tưởng là mọi người trong phòng thí nghiệm nhất trí mặc áo khoác trắng, nhưng trên áo khoác ngoài lại có mũ trùm đầu, nhìn lần nữa sẽ phát hiện sự khác biệt.

"Anh... Là vào bằng cách nào?" Lục Tử Cương nắm chặt tay, lại lập tức buông ra. Đối mặt với thanh niên tóc bạc mắt đỏ này, anh thật sự không có cách nào. Anh không quên được đêm đó tại Lục Bác kì sơn trang đã xảy ra chuyện gì, tuy rằng chỉ là một cơn ác mộng, nhưng gần như ác mộng đó trở thành sự thật. "Ở đây khắp nơi đều có camera..." Lục Tử Cương ngừng nói, bây giờ nói việc này rất vô nghĩa, vào phòng thí nghiệm phải xác nhận dấu vân tay, nhưng vẫn không ngăn được người này, camera gì đó e rằng cũng chỉ là để trang trí thôi.

Hồ Hại đối với thái độ thù địch phòng bị của Lục Tử Cương coi như không thấy, hai tay xếp trước ngực, nhíu mày hỏi: "Người nhìn bức họa đó lâu như vậy, là muốn phục hồi lại nó sao?"

Lục Tử Cường không cảm thấy có gì không thể nói, anh bình tĩnh thẳng thắn gật đầu nói: "Không sai, đáng tiếc bức họa này đã bị hủy hoại rất nghiêm trọng, dù cho bồi lần nữa, vẽ màu lần nữa, cũng tu sửa không tốt."

Hồ Hợi cúi đầu cong khóe môi khẽ nói: "Nếu ta nói, ta có biện pháp sửa chữa tốt bức họa này thì sao?"

Lục Tử Cường cảnh giác nhíu mày nói: "Người muốn cái gì?"

Đôi mắt đỏ đẹp dễ của Hồ Hợi dưới đôi mi màu trắng hiện lên tia sáng kì lạ, bất ngờ khẽ cười nói: "Muốn đạt được cái gì, nhất định phải cầm thứ gì đó bằng giá đổi lại? Xem ra tất cả mọi người đều biết quy tắc đổi ngang giá, được rồi, thật ra là ta muốn lấy lại nửa khối vô tự bi đã bán."

Lục Tử Cường cả kinh, nhớ lại ở khu phố Tây An quý quái, người bán cho anh vô tự bi cũng mặc áo khoác trắng đội mũ trùm đầu: "Vậy khối vô tự bi đó là người bán cho ta?"

Hồ Hợi nhún vai nói: "Muốn lấy lại đồ cổ đã bán ra, tôi cũng biết là không hợp quy tắc, nhưng mà tôi cũng mới biết, vô tự bi không thể hợp hai làm một, vốn tưởng anh không thể tiếp cận với vô tự bi trọn vẹn." Hắn nói nửa thật nửa giả, trên thực tế thật sự là giả, hắn chỉ cần một cái cớ, mang Lục Tử Cường đi đến Á Xá mà thôi.

Lục Tử Cường thấy Hồ Hợi không nói nhiều, trong lòng biết hơn phân nửa là có gì không thích hợp. Anh nhớ lúc trước anh đem hai nửa khối vô tự bi hợp lại làm một, thì linh hồn xuyên qua trở về thời thịnh Đường, nhập vào vài người mà Võ Tắc Thiên tự tay giết chết, lúc đầu chỉ có thể nhìn không thể nói, nhưng cuối cùng nhập vào trên người Tiết Hoài Nghĩa, thì có thể nói chuyện với Võ Tắc Thiên cách một nghìn năm. Nhỡ ra còn có gì phía sau...

Nhưng càng nghĩ đến, Lục Tử Cường liền ngồi không yên, mặc dù anh dùng nửa khối vô tự bi để đổi lấy ngư đao mình rất thích, nhưng dù sao

cũng không thể đến chỗ ông chủ Á Xá gây phiền phức. Anh lấy lại bình tĩnh, định lợi dụng cơ hội này trước tiên nhìn vị Hồ thiếu gia này sao có thể tu bổ họa quyền tổn hại "Tiễn Đường Cảnh Vật Đồ" trước mặt mình, xong rồi hãy nói.

Hồ Hạo mỉm cười, từ trong lòng lấy ra một cây bút lông trắng. Cán bút không biết làm từ chất liệu gỗ gì, như là ngà voi, nhưng màu sắc không giống, so với ngà voi còn trắng hơn, tính chất càng tinh tế, sáng bóng dịu dàng, trên cán bút không có bất cứ điều khắc nào, đơn giản trang nhã, lông bút cũng là màu trắng, chợt xem qua còn tưởng rằng là một cây bút mới, nhưng Lục Tử Cương cảm thấy tuổi của cây bút lông này e rằng đã rất lâu.

"Cán bút là xương bàn tay của thần thú Bạch Trạch chế thành, lông bút là lông của Bạch Trạch." Hồ Hạo đi tới, có lòng tốt giải đáp nghi vấn cho Lục Tử Cương.

"Bạch Trạch?" Lục Tử Cương dường như không nói gì, anh cho rằng Hồ Hạo nhất định là nói giỡn với mình. Hiển nhiên là anh biết Bạch Trạch là gì, đó là thần thú trong truyền thuyết trên núi Côn Lôn, cả người trắng như tuyết, có thể nói tiếng người, tinh thông vạn vật, rất ít khi xuất hiện. Truyền thuyết kể lại lúc hoàng đế đi tuần ở phía Đông, từng ở Đông Hải ngẫu nhiên gặp Bạch Trạch, Bạch Trạch thông thái hiểu sâu biết rộng, từng đồng ý với hoàng đế làm sách quý thần, trong đó có mười một nghìn năm hai mươi loại. Có người nói toàn thân Bạch Trạch ở trong bảo khố, có hiệu quả cải tử hồi sinh. Cho dù là truyền thuyết về thần thú thượng cổ, thì cũng là nói phét thôi. Chính là truyền thuyết cũng là nói phét.

Hồ Hạo nhìn bút lông trắng toát trong tay, nét mặt không hề dao động, lông mi màu nhạt chớp vài cái, bình tĩnh nói: "Đúng là toàn thân Bạch Trạch ở trong bảo khố, hoài bích có tội. Cho nên nó nhanh chóng biến mất trong cõi đời, chỉ còn là truyền thuyết. Có người nói nó trên biết thiên văn, dưới biết địa lý, hiểu rõ quá khứ và tương lai, nhưng sao không đoán được kết cục bi thảm của mình?"

Lục Tử Cường nghe ra trong giọng nói hần ẩn dấu sự tịch mịch, không khỏi thở dài nói: "Nhất định là nó đã sớm biết..."

Hồ Hối liếc đôi mắt đỏ nhìn Lục Tử Cường, cũng không tiếp tục chủ đề này: "Cây bút này là dùng xương bàn tay và lông của thần thú Bạch Trạch tạo ra, có khả năng thay đổi bất cứ thư họa này trở về như lúc đầu."

"A?" Vẻ mặt Lục Tử Cường nghi vấn, có vẻ không tin.

Hồ Hối mỉm cười, hoài niệm nói rằng: "Năm đó Triệu Cao bóp méo di ảnh của phụ hoàng ta, nhất định là dùng thử bút, bằng không lúc đó quần thần đều bị mù mắt sao?"

Lục Tử Cường ngẩn ra, lập tức nghĩ thầm, chắc Hồ thiếu gia này đang chơi cosplay, tự xưng chính mình là Hồ Hối, làm sao còn có Triệu Cao và Tần Thủy Hoàng nữa? Nhưng mà trong lòng anh thấy không đúng cũng thông minh không nói ra miệng, coi như là nghe truyện cười đi.

Hồ Hối cũng không nói nữa, hần ra hiệu cho Lục Tử Cường tránh ra chỗ khác, sau đó cầm lấy chai nước khoáng trên bàn mở ra, đổ vào li thủy tinh, tay cầm bút Bạch Trạch chấm một chút, không đợi Lục Tử Cường phản ứng, liền vung lên họa quyển.

Lục Tử Cường u lên một tiếng, kêu sợ hãi, anh không nghĩ đến động tác của Hồ Hối nhanh như vậy, khoảnh khắc khi đặt Bạch Trạch bút lên, trong lòng Lục Tử Cường đều vỡ tan. Dù cho họa quyển bị tổn hại của Đường Dần, cũng là giá trên trời! Đem đi bán đấu giá ở ngoài, nhất định có giá đến tám chữ số! Có thể bình tĩnh như thế sao.

Lục Tử Cường chưa bao giờ nghĩ bản thân mình sẽ có lúc gào suốt ngày, nhưng khi anh lấy lại tinh thần, muốn bắt chấp mà đẩy cậu Hồ thiếu gia lỗ mãng này ra, thì khóe mắt anh lướt qua bức tranh trên bàn, giống như người bị điểm huyết, đứng im.

Anh thấy họa quyển tàn tạ dường như từ cõi chết mà sống lại, trong bức tranh bờm ngựa rất nhỏ có thể thấy được, Phật động khi không có gió, hai bên bờ sông khôi phục màu xanh lá mạ của thực vật, dường như là hồi xuân, thơ thất tuyệt bị mất chữ cũng hiện rõ tất cả văn tự, con dấu không rõ cũng hiện rõ lên, càng thần kì hơn nữa là tấm lụa màu vàng đất cũng đổi thành màu vàng mới toanh.

Lục Tử Cường mở lớn hai mắt. Không dám tin.

Anh ở bên cạnh Hồ Hối đang chăm chú cúi đầu vẽ tranh, nhìn nghiêng gương mặt tuấn tú như thần, hạ bút lưu loát, từng động tác tay đều đầy khí chất cao quý phong cách cổ, tựa như nhìn thấy một quý công tử của một vị quan, đang ở trong đình đài lầu cát khua bút vẽ tranh.

Lục Tử Cường gắng sức mở lớn hai mắt, một lần nữa mở ra, phát hiện mình đang ở trong phòng thí nghiệm quen thuộc, nhưng ở trước mặt anh, quả thật là "Tiền Đường Cảnh Vật Đồ" mới tinh.

Quả thật là mới tinh, bức tranh mới giống nhau như đúc, thậm chí ngay cả nét mực còn chưa khô. Nếu không phải anh tận mắt thấy, anh còn nghi ngờ Hồ Hối dùng bức tranh giả thay bức tranh cổ.

Lục Tử Cường muốn phát cuồng, chẳng lẽ phục hồi lại là kết quả này sao? Cái này và bức họa bị hủy, thật ra không có gì khác nhau.

Hồ Hối nhìn vẻ mặt vắn vẹo của Lục Tử Cường, thú vị cười nói: "Không có việc gì, tranh tôi vừa vẽ là dùng nước khoáng, chờ đến khi khô, sẽ trở về bình thường. Chỉ muốn cho cậu xem hiệu quả với bức tranh mà thôi, cũng có thể khôi phục đến niên kỉ mà cậu muốn, chỉ là đối với mực nước có yêu cầu câu một chút, tốt nhất là mực Đình Khuê, nhưng mà mực Đình Khuê truyền lại đời sau cực nhỏ, mực Huy Châu cũng được, chờ đến lúc chúng ta lấy lại vô tự bia rồi trở lại nghiên cứu."

Lục Tử Cường chống bàn, cảm thấy sức cả người đều bị rút đi.

Đây không phải trò đùa nha! Khốn kiếp.

Dù cho thứ hai hay cuối tuần, Lục Tử Cương chờ xác nhận "Tiền Đường Cảnh Vật Đồ" thật sự là phục hồi nguyên trạng, liền dè dặt đem nó cất vào hộp vô trùng, định về nhà thu dọn hành lí. Mới cùng Hồ Hối đến thẳng sân bay.

Nhưng Hồ Hối lắc lắc ngón tay nói: "Không cần phiền phức như vậy."

Trong lòng Lục Tử Cương một hồi nghi hoặc, còn chưa kịp hỏi ra tiếng, chợt thấy Hồ Hối từ đâu móc ra một chiếc khăn bố màu vàng, đưa cho anh một góc bảo nếm. Lục Tử Cương chẳng hiểu làm sao làm theo, nhưng khi tay đụng đến khăn bố, bỗng nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, việc này cũng chỉ có một hai giây, chờ anh khôi phục thần trí, lúc mở mắt thì trời trong xanh, phát hiện anh và Hồ Hối lại không ở trong phòng thí nghiệm nữa, mà là đứng trong một con hẻm nhỏ mờ tối, kiến trúc xung quanh hoàn toàn mang phong cách Giang Nam, thậm chí còn có thể nghe được cách đó không xa trên đường buôn bán có người dùng giọng Chiết Giang trả giá.

Lục Tử Cương há hốc mồm, nhưng chưa nói gì cả. Bởi vì anh cảm thấy điều này cũng quá vô lí rồi, ngay cả một chút suy đoán cũng lập tức bị chính mình phủ nhận, căn bản là điều này không hợp lí.

"Chúng ta tới rồi." Hồ Hối thông báo rất tự nhiên, phá hủy sự tự lừa dối mình của Lục Tử Cương. Hắn biết chắc chắn là Lục Tử Cương sẽ hỏi, dứt khoát vừa đem khăn bố cất đi, vừa giải thích nói: "Đây là khăn vàng của thủ lĩnh Trương Giác khởi nghĩa Hoàng Cân, sáng lập nên Thái Bình Đạo nên hắn có một chút pháp lực." Hồ Hối dừng lại một chút, phát hiện Lục Tử Cương há mồm, lại có chút bất mãn, hắn cho rằng hắn đã giải thích rất rõ ràng rồi, tuy rằng chỉ bằng một câu nói.

"Còn có vấn đề gì sao?" Đôi mắt Hồ Hối mở to hơn, nguy hiểm nhìn Lục Tử Cương.

"Tôi cảm thấy hình như mình còn chưa quẹt thẻ tan ca..."

"..." Hồ thiếu gia lập tức xoay người rời đi.

"Ừm... Thật ra sau khi anh lấy lại nửa khối vô tự bi kia, anh cũng có thể suy xét đưa tôi về, như vậy có thể tiết kiệm được lộ phí..." Lục Tử Cường thức thời mau mau đuổi theo. Tiền lương chỉ đủ ở Bắc Kinh sinh sống, có thể tiết kiệm được gì thì tiết kiệm!

Hai người vừa đi ra hẻm nhỏ, Lục Tử Cường thấy được Á Xá phía đối diện, dường như vẫn giống như lần trước. Tấm biển khắc chữ triện nhỏ và cánh cổng khắc hoa cổ hương cổ sắc. Hồ Hối xoải bước đi nhanh qua, một tay đẩy cửa lớn khắc hoa, nhưng không giống như trong suy nghĩ của Lục Tử Cường mà mở ra, trái lại không hề nhúc nhích.

Lục Tử Cường a một tiếng nói: "Chẳng lẽ là đóng cửa rồi? Nhưng không giống." Bình thường cửa tiệm đóng cửa, không phải đều khóa lại hay hạ cửa sắt sao? Lục Tử Cường gõ cửa, không tiếng đáp lại, liền đi đến trước cửa sổ mà xem, anh nhớ kĩ cửa sổ này rõ ràng là thủy tinh trong suốt, nhưng lúc này lại một mảnh mờ mịt, chắc hẳn là vì mùa đông trời lạnh, trên đó phủ một tầng sương làm cái gì cũng không thấy rõ, chỉ là nhìn thấy đèn cung đình Trường Tín bên trong phát ra ánh sáng mờ tối lóe lên như mời gọi. Anh chưa từ bỏ ý định đục vào khe hở giữa cánh cửa khắc hoa, nhưng phát hiện cửa lớn rất kín, đúng là chẳng nhìn thấy cái gì.

Hồ Hối không cảm thấy có gì bất ngờ, trái lại nở nụ cười. Không có ai ở, ngược lại rất hợp lí. Cánh cửa khắc hoa cổ quái, tất nhiên hẳn biết, đây là cánh cửa bên trong địa cung, là người kia đem ra từ trong Tần lăng. Chỉ có chủ nhân mới có thể đi vào, những người khác không được sự cho phép của chủ nhân không thể đẩy cửa tiến vào. Mà trong địa cung, hiển nhiên là chủ nhân đã chết, cho nên lúc sau cùng khi thợ công tượng đóng cửa, không còn ai có thể đi vào địa cung. Năm đó hẳn sai người giữ lại người kia chôn cùng, không nghĩ hẳn(ông chủ) đã từng ăn thử thuốc trường sinh bất lão,

không có chết, ngược lại còn đi từ lãng mộ ra, cánh cửa cấm này cũng không bị phá. Bây giờ lại đem làm cửa của cửa tiệm, chỉ cần người kia không ở đây, sẽ không có ai có thể tùy tiện đi vào Á Xá, quả nhiên là so với bất kể cửa an toàn nào cũng có tác dụng hơn.

Nhưng mà, hẳn có cách.

Trên mặt đất còn có vũng nước nhỏ ngày hôm qua trời mưa lưu lại, Hồ Hối lấy từ trong lòng ra bút Bạch Trạch, cúi người chấm một chút nước mưa, vẽ trên một cánh cửa khắc hoa, sau đó Lục Tử Cường trở mắt đứng nhìn chăm chú hẳn nhẹ nhàng đẩy cửa, cánh cửa kẹt một tiếng rồi bị đẩy ra.

Dù bận nhưng Hồ Hối vẫn ung dung đi vào, quay đầu nhìn Lục Tử Cường giống như khúc gỗ nhú mày nói: "Còn không vào? Lát nữa nó sẽ mất đi hiệu lực."

Lục Tử Cường biết chắc chắn Hồ Hối làm như vậy là có vấn đề, ông chủ đi vắng còn muốn đi vào, chắc chắn là có mưu đồ khác, tuyệt đối không phải chỉ là lấy về nửa khối vô tự bia. Nhưng lúc này anh không thể mặc kệ để Hồ Hối một mình đi vào, mình theo dù sao cũng có thể ngăn cản anh ta một chút, Lục Tử Cường giống kẻ trộm nhìn xung quanh, lách mình đi vào. Lúc đi vào anh mới có phản ứng, cây bút Bạch Trạch trong tay Hồ Hối thật lợi hại, còn có thể giống như bút thần của Mã Lương dùng! Nếu cây bút này vẽ súng lục, có phải có thể lấy ra dùng như súng lục? Đến lúc đó đe dọa anh trở thành tông phạm, nên theo không? Nên theo không? Nên theo không?

Lục Tử Cường xoắn xuýt, sau lưng anh chạm vào dấu vết bức tranh đã khô trên cửa khắc hoa, trong nháy mắt nó khép lại khôi phục như lúc đầu. Lúc này Lục Tử Cường cũng đã thấy rõ cách bài trí trong Á Xá, cũng giống như lần trước anh tới không khác mấy, chỉ là thêm vài món đồ cổ. Mặt nạ quý bằng vàng trên tường âm trầm lạnh lùng, trong bảo khố có một chiếc Cửu Long bơi bằng ngọc trong sáng óng ánh, trên quầy hàng còn có một quyển sách tàn tạ và một quyền trượng hoàng kim tinh xảo. Xem phong

cách này chắc là đồ cổ Ai Cập, quyển sách tàn tạ bên cạnh chắc là vong linh
tử làm bằng giấy papyrus của Ai Cập cổ.

Kì quái, từ lúc nào ông chủ thu cả đồ cổ nước ngoài?

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 2

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Bút Bạch Trạch (2)

Lục Tử Cường còn đang nghi hoặc, nhưng thấy Hồ Hợi dường như vô tình đi ngang qua tượng binh mã được tô vẽ ở cửa, giống như có chút kiêng kị, nhưng lại phát hiện không có gì khác biệt, đi đến quầy hàng cầm lấy quyển vong linh thư và quyển trượng hoàng kim, xoay người đi vào bên trong Á Xá. Lục Tử Cường biết sự tình đã phát triển theo hướng anh khó có thể dự liệu, trong lòng anh cũng nổi lên một sự nghi hoặc, theo lý thuyết lẽ ra Hồ Hợi muốn làm cái gì, một mình hắn cũng có thể, vì sao phải tốn tâm tư để lôi kéo mình đến?

Nhưng bây giờ mọi việc đã phát triển thành như vậy, dù như thế nào anh cũng không thể rời khỏi, không thể làm gì khác hơn là kiên trì đi theo Hồ Hợi. Lúc bọn họ đi vòng qua bình phong bằng ngọc, liền nghe được một tiếng kêu to thanh thúy dễ nghe, Tam Thanh Điếu từ hành lang trong bay ra, kéo theo lông đuôi thật dài lao thẳng hướng Hồ Hợi.

Lục Tử Cường lại càng hoảng sợ, nhưng Hồ Hợi ở phía trước chưa hề động đậy, ngay cả lúc chiếc mỏ lợi hại của Tam Thanh Điếu sắp đâm vào mắt hắn, trước mặt Hồ Hợi bốc lên một quả cầu lửa tươi đẹp, khiến cho Tam Thanh Điếu đập cánh, dừng lại trong không trung sau đó lui một chút. Tuy rằng động tác rất nhanh chóng, nhưng lông đuôi dài đẹp lại bị cầu lửa đốt trụi một chút. Âm thanh của Tam Thanh Điếu mãnh liệt hơn rất nhiều, như là bùng bùng lửa giận.

Mà quả cầu lửa vừa thu lại, biến thành chim nhỏ màu đỏ, ra oai kêu một tiếng, sau đó đánh về phía Tam Thanh Điếu, hai con chim nhỏ đấu với nhau, trong nhất thời lông màu xanh hòa cùng màu đỏ bay loạn, chỉ còn nghe tiếng phịch phịch, hai con chim nhỏ bỗng dưng biến mất.

Đồng tử của Lục Tử Cường bỗng dừng co rút lại, chẳng lẽ là hai con chim nhỏ cùng nhau chết? Nhưng trên mặt đất ngoại trừ hai màu lông chim, không có bất cứ thi thể của chim nhỏ này! Tuy rằng anh không chăm sóc, nhưng cũng biết hai con chim nhỏ đó đều là linh vật, nó chết đi quả thật đáng tiếc.

Hồ Hối tiếp tục đi về phía trước, hẳn quay đầu lại, như là biết trong lòng Lục Tử Cường có tâm tư, thân nhiên nói: "Chúng nó cảm thấy ở đây không thể thi thố được, đổi nơi khác PK rồi."

Đổi một nơi khác? Chẳng lẽ hai con chim nhỏ có thể di chuyển trong nháy mắt? Lục Tử Cường cảm thấy đầu có chút choáng. Nhưng mà người phía trước có bút thần Mã Lương, anh cảm thấy khả năng tiếp thu của anh càng trở nên mạnh mẽ hơn. Định nhắc chân đi về phía trước, lại phát hiện bên cạnh Hồ Hối chậm rãi xuất hiện một mỹ nữ nửa trong suốt, định là ngăn cản hẳn tiếp tục đi về phía trước. Nữ nhân này mặc bộ y phục cổ đẹp đẽ quý phái, tay áo dài phiêu dật, trên da thịt trắng nõn có một đôi mắt sâu dài đẹp. Dáng điệu của nàng uyển chuyển, như là bay giữa không trung, mà tóc của nàng như gấm vóc, tựa như có sự sống, bồng bềnh vờn quanh thân của nàng.

Lục Tử Cường xoa nhẹ đôi mắt, trong Á Xá còn có nữ quỷ sao? Nhưng đến lúc anh nhìn thật kĩ, phát hiện thân mỹ nữ cổ trang lượn lờ kia đều là khói nển, mà phía sau cách đó không xa nàng có một phòng nhỏ. Nhìn xuyên qua một kẽ hở nhỏ, có thể thấy một cây nến màu đỏ chậm rãi cháy, khói nển bốc lên tạo thành nữ tử cổ xưa tuyệt mỹ này.

Đối với mỹ nữ cổ trang này Hồ Hối không thêm để ý, nhưng cũng cảm thấy bị quẩn như vậy tuy rằng không sao, nhưng lại khó chịu, liền đẩy cửa đi vào trong phòng đặt ngọn nến. Hẳn sớm đem bút Bạch Trạch còn dính một chút nước mưa, thuận tiện vẽ một chiếc lồng thủy tinh thấp sáng, gắn vào phía trên hương nến. Khói nển không thể bay ra được, mỹ nữ cổ trang bên ngoài liền biến thành mờ nhạt, tan biến trong không khí, mà trong lồng

thủy tinh lại xuất hiện một mũi nữ cổ trang nhỏ xíu, đang dùng tay gõ vào lồng thủy tinh, dung nhan mũi lệ tràn ngập lửa giận.

"Như vậy chẳng lẽ ngọn nến sẽ rất nhanh tắt sao?" Lục Tử Cường cảm thấy không đành lòng, bởi vì cắt đứt nguồn dưỡng khí, trong nháy mắt hiện ra lồng thủy tinh, ngọn lửa cháy trên ngọn nến liền nhỏ đi rất nhiều, nhìn qua có vài phần thương cảm.

"Không cần lo lắng, một chút lồng thủy tinh sẽ biến mất." Hồ Hối thần nhiên giải thích, loại nến nhân ngư này hẳn rất quen thuộc, trong địa cung Tần lăng có vô số, nếu như không phải tự tay người nhóm thổi tắt nó, sẽ căn bản sẽ không tắt. Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn mũi nữ cổ trang bị nhốt trong lồng thủy tinh, sau đó bởi vì cái nhìn lướt qua của hắn, bỗng nhiên sợ hãi lui đến lồng thủy tinh trong góc phòng, run rẩy.

Ngay cả liếc mắt Hồ Hối cũng chưa từng liếc qua nàng một cái, liền xoay người rời đi. Nhưng Lục Tử Cường lại sợ ngọn nến vì vậy mà tắt, muốn đi qua lấy lồng thủy tinh ra, nhưng anh vừa mới nhích người, lồng thủy tinh liền mất hiệu lực tan biến. Nhưng mũi nữ cổ trang kia không có một chút ràng buộc mà đuổi theo Hồ Hối, trái lại vẻ mặt hoảng sợ cùng đề phòng nhìn Lục Tử Cường, rất sợ hắn cũng sẽ làm chuyện giống như thế đối với nàng.

Lục Tử Cường hết cách, biết chính mình đã bị đối phương nghĩ là người xấu, anh không có cách nào giải thích, không thể làm gì khác hơn là vội vàng để lại một câu xin lỗi, liền đuổi theo Hồ Hối. Nhưng khi anh đuổi theo đi ra, mới phát hiện hành lang trong Á Xá tối đen như mực, một tia sáng cũng không có, vừa rồi cũng bởi vì ngọn nến phát sáng mới có thể nhìn thấy minh nhân khối nên kia, hiện tại anh chỉ có thể nghe các loại âm thanh kì quái, theo âm thanh đi về phía trước. Bên trong Á Xá rất sâu, cũng không biết ở dọc đường Hồ Hối đã giải quyết bao nhiêu đồ vật kì quái hoặc cơ quan, lúc Lục Tử Cường thấy phía cuối hành lang có cánh cửa được mở mà xuất hiện

ánh sáng, anh mới đi nhanh đến phía cánh cửa đỏ, sau đó vịn cánh cửa đỡ một chút, mới cẩn thận đi vào.

Khi thấy cảnh tượng bên trong phòng, không khỏi sợ hãi người. Phòng này lớn như giảng đường vậy, thềm ra trong phòng phát ra ánh sáng là do hơn mười viên dạ minh châu cỡ quả bóng rổ, lần lượt được xếp tại xung quanh bốn bức tường, mà gạch lát dưới chân anh, cũng khác với gạch bình thường ở hành lang bên ngoài, dưới chân anh gạch lát còn được khắc hoa hoàn toàn, ở giữa các lá vàng và các loại ngọc thạch, hoa lệ đến mức làm cho người ta không nói nên lời. Mà dọc theo gạch lát dẫn vào chính giữa nhìn lại, điêu khắc và sơn họa đều vô cùng xa hoa. Mà phía trên sơn án, lại bày một bộ ngọc tỷ và mũ miện.

Lúc này Hồ Hối chạy đến phía trước sơn án, vén bạch y trên người rồi khoanh chân ngồi xuống, bỏ quyền trượng bằng vàng cầm trong tay xuống, sau đó mở vong linh thư ra.

Dưới sự chiếu rọi của dạ minh châu, Lục Tử Cương thấy trên ngọc tỷ khắc ngũ long giao nữ, bên cạnh thiếu một góc, dùng vàng khảm thêm. Mà lúc này ngọc tỷ đang bị Hồ Hối một tay cầm lấy, mơ hồ có thể thấy phía dưới có dòng chữ Triện khắc tám chữ to, hình như là "Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương"?[1] Hình dáng nét chữ và phong cách điêu khắc... Có phải đây là Hoà Thị Bích trong truyền thuyết không? Mà bộ mũ miện, thông thiên quan, cao chín tấc, thẳng đứng, nhưng lại hơi nghiêng, cong về phía đuôi, phía trước nhô ra, rất đơn giản, nói ra, thì đây là chiếc mũ chỉ có hoàng đế mới có thể đội được.

[1]Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương: Nhận mệnh trời ban, tồn tại mãi mãi.

Mặc kệ là thông thiên quan này có nguồn gốc gì, khối Hoà Thị Bích này trong sách sử có ghi chép! Chẳng lẽ là Hoà Thị Bích này là thật? Lục Tử Cương cảm thấy có chút rối loạn, ông chủ Á Xá sẽ không thần thông quảng

đại đến vậy chứ? Ngay cả Hoà Thị Bích thất truyền cũng có thể có? Hơn nữa gian nhà này rõ ràng mang phong cách triều Tần, Lục Tử Cường bắt đầu tự bác bỏ suy nghĩ nhất định là nơi này vừa mới ráp xong đồ cổ Tần triều, bao gồm từng viên gạch, từng miếng ngói ở đây.

Lúc này Lục Tử Cường đã hoàn toàn xác định Hồ Hợi tới nơi này không phải để tìm nửa khối vô tự bia kia, trong lòng cảm thấy dự cảm chẳng lành hẳn hỏi: "Rốt cuộc ngươi muốn gì?" Theo lí thuyết khi tên trộm đã làm xong việc thì phải lập tức rời khỏi, nhưng khi nhìn dáng vẻ của hắn, thì không giống như là lén đến trộm gì đó? Nhưng Hồ Hợi cũng không có trả lời anh, mà lẳng lặng cúi đầu nhìn khối Hoà Thị Bích trong tay, như là trong lòng nhớ về cái gì, hay hồi tưởng lại gì đó.

"Để làm người nào đó sống lại, ta đoán vậy." Một thanh âm trầm tức bỗng nhiên từ trong phòng vang lên, mang theo giọng nói không được tự nhiên, khó khăn như là người nước ngoài mới học tiếng trung.

Lục Tử Cường theo tiếng nhìn lại, thấy một luồng khói trắng từ quyền trượng hoàng kim bay lên, từ từ hình thành trong không trung hình dáng một mỹ nam còn trẻ, ngũ quan sâu, thân trên trần trụi, xem phục sức đã biết đối phương chắc là người rất có quyền thế ở Ai Cập cổ. Bởi vì phía trước có ánh sáng của Chúc, Lục Tử Cường thấy vị này không có vẻ mặt kinh ngạc, anh vội vã dò hỏi: "Sống lại? Lại có thể làm người chết sống lại sao? Vậy phải làm thế nào để sống lại?"

Gần đây Pharaoh trẻ tuổi vẫn bị Chúc quăn lấy hỏi làm sao mới có thể làm người nào đó sống lại, hai người khác quốc gia không có hoa tai lưu kim của ông chủ, vốn không có cách nào hiểu được, nhưng nhiều lần nói chuyện, Pharaoh thông tuệ cũng học được một chút tiếng Hán, nhưng thật sự chỉ có một chút, không có cách nào nặn ra được dù chỉ một chút. Hắn nói một loạt tiếng Ai Cập cổ, phát hiện vẻ mặt Lục Tử Cường mờ mịt, liền dừng lại không nói, đổi lại ánh mắt đồng tình nhìn anh.

Thanh niên vô tội này chắc chắn là vật hi sinh do thanh niên mắt đỏ mang đến, sẽ để cho vong linh chết đi xâm chiếm thân thể.

Pharaoh trẻ tuổi liếm môi, trong đôi mắt màu hổ phách hiện lên sự hứng thú, lẩm bẩm: "Ôi! Ông chủ cũng đã trở về, có trò hay xem rồi."

Lục Tử Cường tỏ ý hân nghe nhưng không hiểu...

Hồ Hợi cũng không hiểu, nhưng hắn đã biết, lại không có bất kì phản ứng gì. Lúc này có gặp người nọ hay không, kết quả cũng không có chút gì thay đổi.

Đêm nay bác sĩ uống chút rượu. Gần đây thịnh hành mua hàng theo nhóm, vừa tiện lợi lại vừa thực tế, cậu cũng theo trào lưu, mua một phần thịt nướng hai người ăn, hiển nhiên là kéo ông chủ đi cùng. Ăn cũng không tệ, chính là đưa hai li bia tươi lớn ông chủ cũng không uống một chút, toàn bộ đều vào bụng của cậu, bây giờ tuy rằng đứng ngoài cửa bị gió lạnh thổi qua có chút tỉnh táo, nhưng men rượu vẫn dâng lên. Ông chủ liền đề nghị quay về Á Xá uống chút trà giải rượu.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, đang nói chuyện đã đi đến cửa Á Xá, ông chủ như bình thường muốn đẩy cửa đi vào, nhưng khi tay chạm vào cửa gỗ khắc hoa, đột nhiên lại rút về.

"Sao vậy?" Bác sĩ thấy trên mặt ông chủ lóe lên sự lo lắng, trong lòng càng cảm thấy bất an. Ông chủ điềm nhiên như không cười nói: "Tôi còn việc chưa làm, bây giờ không thể mời cậu uống trà được." Dứt lời liền đẩy cửa gỗ khắc hoa, chính mình đi vào, một chút ý tứ muốn mời bác sĩ vào cũng không có, muốn khép cửa lại.

Bác sĩ nhanh tay nhanh mắt kìm cửa gỗ lại, ở giữa có khe hở liền lách vào, dựa vào men rượu mà đùa giỡn hét lên: "Không được! Nói phải mời tôi

uống trà, không được quýt nợ!" Lúc này cậu đã cảm thấy dưới tay mình có một chút nước, hôm nay trời không có mưa, vì sao trên cửa gỗ của Á Xá lại ướt?

Hiển nhiên ông chủ cũng không ngờ bác sĩ sẽ đột nhiên ngang ngược không nói lí lẽ, nhưng lúc này anh đã thấy được trên quầy hàng không có thứ gì cả, vong linh thư và quyền trượng hoàng kim đặt ở đó đã biến mất, không rảnh chú ý đến bác sĩ có đi vào theo hay không, vội vã kiểm tra các đồ cổ chung quanh có bị mất hoặc hư hao hay không.

Thấy sắc mặt bất thường của ông chủ, bác sĩ đang muốn hỏi, thì một bóng trắng từ bên trong đi ra, chính là khói nển biến thành Chúc. Dung nhan diễm lệ của nàng đầy hoảng loạn, không ngừng la lớn: "Hắn tới! Là hắn tới!"

"Hắn? Hắn là người nào?" Bác sĩ ù ù cạc cạc, nghe không hiểu thế nào. Nhưng ông chủ lại biến sắc, quay người muốn đẩy bác sĩ ra khỏi cửa hàng. Nhưng bác sĩ cứ nắm chặt lấy cổ tay anh, trầm giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Anh biết lúc này tôi không thể yên tâm rời khỏi mà."

Ông chủ muôn phần hối hận vì vừa rồi không chú ý, làm bác sĩ bước vào cửa, bằng không có cửa gỗ khắc hoa, cậu ta dù cho muốn đi vào cũng không được. Lập tức không thể làm gì khác hơn là nói qua loa: "Chỉ là một tên trộm, đã lấy đi vài thứ mà thôi, tôi đi xem một chút, cậu ở chỗ này chờ đi."

Bác sĩ nhú mày, không tin lí do thuyết phục của ông chủ, chỉ đơn giản vậy thôi mà Chúc có vẻ mặt thấp thỏm lo âu, đã biết chắc chắn tên trộm này có lai lịch không nhỏ. Nhưng cậu cũng không muốn ông chủ vì cậu mà làm lỡ thời gian, chỉ chột nói: "Được, vậy anh đi nhanh đi, trước tiên tôi đi ngủ một chút." Dứt lời liền kéo cà - vạt trên cổ, ngã trên ghế nằm gỗ lê, nghiêng ngả chợp mắt nghỉ ngơi.

Ông chủ thấy bộ dáng đầy men rượu của cậu, mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng vì tình thế khẩn cấp, không rảnh chú ý đến cậu, vội vã mang theo Chúc vào bên trong Á Xá. Khi ông chủ rời đi bác sĩ mới mở mắt, bắt đầu cân nhắc nên làm sao bây giờ.

Xem tình hình này, tên trộm kia còn chưa đi, ứng trung tóc miết[2] cũng tốt! Người thường gặp chuyện này trước tiên chắc là báo cảnh sát? Nhưng bác sĩ lấy điện thoại từ trong bao da ra do dự mãi, cảm thấy bằng kinh nghiệm trong Á Xá của cậu, báo cảnh sát thì không thể làm, trái lại càng phiền. Nhưng cậu lại không yên lòng, nhìn không được xoa nhẹ lên chữ thập đeo trên cổ, đó là một khối ngọc màu xanh tượng chúa cứu thế, là mấy ngày trước ông chủ đưa cho cậu. Cậu nhớ rõ Thủy Thương Ngọc này là cái trước kia của Tiêu Tịch, ông chủ nói Thủy Thương Ngọc này không phù hợp với phong cách cổ của Á Xá, mới ném cho cậu. Nhưng bác sĩ cảm thấy có điều gì rất kì quái, ông chủ sẽ không vô duyên vô cớ tặng cho cậu vật gì đó. Nếu có chuyện gì, ít nhiều gì cậu cũng có thể giúp chút sức mà? Cho nên bác sĩ lén lút đứng lên, cũng đi vào phòng trong.

[2] Ứng trung tóc miết: bắt ba ba trong hũ - ra tay bắt địch khi địch không còn đường thoát.

Lục Tử Cường rất lo lắng, trong tiềm thức anh biết điều Hồ Hạo làm không phải là chuyện tốt gì, nhưng lại không biết phải làm sao bây giờ, anh không để ý Pharaoh ở bên người mình dùng tiếng Ai Cập cổ lai nhại, mà đi đến trước sơn án, lo lắng hỏi: "Hồ thiếu gia, anh muốn làm gì?"

"Tôi vừa đúng lúc, cho tôi mượn ngử đao dùng một chút." Hồ Hạo buông Hoà Thị Bích trong tay ra, trực tiếp lấy ngử đao từ túi áo của Lục Tử Cường ra.

Lục Tử Cường giật mình, từ khi có ngử đao, anh vẫn luôn mang theo bên mình, hơn nữa lần này vốn là muốn trả ngử đao để đổi nửa khối vô tự bi. Chỉ không ngờ Hồ Hạo lại có thể không khách khí mà tự tay lấy. Đang

muốn nhẹ nhàng biểu thị sự bất mãn của mình, Lục Tử Cường lại kinh sợ khi thấy Hồ Hạo không cảm xúc dùng ngón dao quẹt qua lòng bàn tay hằn, máu tươi bắn ra.

"Anh! Ngón dao không thể tiếp xúc với máu! Ông chủ đã cố tình nhắc tôi đó!" Lục Tử Cường cấp bách đến độ giậm chân, lập tức đoạt lại ngón dao từ trong tay Hồ Hạo, cẩn thận lau tới lau lui.

"Nào có nói nhiều như vậy." Hồ Hạo không cho là đúng, lấy bút Bạch Trạch chấm máu trên lòng bàn tay, vẽ loạn trên vong linh thư, sau một lúc lâu, vong linh thư sứt mẻ trở về tình trạng mới tinh, chữ viết trên mặt như mới. Một màn như vậy làm vua Pharaoh ông xem cũng tấm tắc khen ngợi.

Hồ Hạo thấy vong linh thư trở về như cũ, phía bên phải hiện ra một ấn kí, hắn cầm quyền trượng hoàng kim so sánh, phát hiện kí hiệu trên mặt ăn khớp, lần thử hai sử dụng bút Bạch Trạch, đem vong linh thư khôi phục lại ngay sớm một chút, đến khi ấn kí của quyền trượng hoàn toàn biến mất mới thôi. Rồi trực tiếp cầm khối Hoà Thị Bích trong tay, thấm ướt máu tươi trong lòng bàn tay xong xuôi, không chút do dự in lên vong linh thư.

Nhìn tám chữ triện "Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương" xuất hiện trên vong linh thư, Hồ Hạo thoả mãn cong môi cười, sau đó như là do dự một chút, từ trong lòng lấy ra một miếng khăn lụa.

Lục Tử Cường vẫn không rời mắt nhìn Hồ Hạo, lúc này hắn mở khăn lụa ra, bên trong lộ ra một trường mệnh khóa bị vỡ thành hai nửa, cả người như là bị đánh một quyền, lập tức đứng ngốc lại chỗ.

Rõ ràng là anh chưa từng thấy qua khối khóa trường mệnh này, nhưng vì sao lại nhìn quen mắt như vậy? Dường như hoa văn trên mặt cũng từ đáy lòng miêu tả ra được.

Hồ Hạo hiển nhiên là để ý đến phản ứng của anh (Lục Tử Cường) (胡亥自然留意到他的翻唱) trong lòng càng bình tĩnh, lập tức dùng mặt có chữ

"Trường mệnh bách tuế" của trường mệnh khóa đỉnh máu tươi, không hề phân bua ẩn trên vong linh thư.

"Người đang làm gì?"

Hồ Hợi theo tiếng nhìn lại, thấy ông chủ khó nén tức giận đi về phía hắn, đặc ý giơ vong linh thư trong tay nói: "Ta đang làm cái gì sao? Hắn là người hiểu rõ?"

Vua Pharaoh ở bên cạnh vội vàng đùn đẩy trách nhiệm nói: "Cái gì trăm cũng chưa từng làm, chưa từng nói nha! Hơn nữa người xem ta ở bộ dạng này không có cách nào ngăn cản hắn ta? Chắc, lại còn chuẩn bị hai vật, chắc hẳn là sợ triệu một người không trở về, dứt khoát triệu hồi hai người."

Ông chủ thấy trên vong linh thư quả nhiên là có hai ấn kí, trong lòng còn cảm thấy may mắn nói: "Vong linh thư có thể triệu hồi hai linh hồn một lần sao? Chắc là không thể đâu?"

Vua pharaoh khoanh hai tay: "Trăm cũng chưa từng thử qua, người hỏi trăm cũng vô dụng. Nhưng mà ở đây chúng ta có mấy người, trăm có một thân thể, thân thể của người không phù hợp, thân thể người này cũng rất kỳ lạ, chỉ có vị tiểu ca trước mặt này thích hợp, cho nên triệu hồi linh hồn hai người, cũng chỉ có thể thức tỉnh một người, vong linh thư có phạm vi nhất định, ra khỏi gian nhà này sẽ không sao." Hắn vừa muốn cảnh báo thanh niên nọ, đáng tiếc người này không có hoa tai lưu kim của ông chủ, nghe không hiểu hắn nói gì.

Ông chủ vừa nghe, liền muốn cho Lục Tử Cường nhanh chóng rời khỏi, nhưng khi tay anh vừa chạm vào, phát hiện hai mắt Lục Tử Cường vẫn chăm chú nhìn vào khóa trường mệnh trên sơn án, dù kéo cậu ta thế nào cậu ta cũng không có phản ứng.

Hồ Hợi thì không quản bọn họ nói gì, đôi mắt màu đỏ chăm chú nhìn vong linh thư trong tay, nhìn vết máu trên đó chậm rãi trở nên khô ráo.

Ông chủ đang muốn nói không quan tâm mà kéo Lục Tử Cương đi, nhưng còn chưa dùng lực, chỉ thấy sắc mặt cậu ta trắng nhợt, rồi ngất đi. Ông chủ chỉ kịp kéo tay cậu ta, không để cậu ta ngã xuống đất. Mà cùng lúc đó, ở bên trong hành lang gấp khúc, cũng có âm thanh của một vật nặng nề rơi xuống.

Ông chủ thầm kêu không ổn, nhất định là bác sĩ lo lắng cho anh, lén lút theo tới. Vội vàng thả Lục Tử Cương nằm ổn trên mặt đất, ở ngoài gian phòng quả nhiên thấy bác sĩ hôn mê bất tỉnh nằm ngoài cửa, trong lòng ông chủ đại loạn nói: "Người không phải nói ở ngoài gian phòng này sẽ không có chuyện gì sao?"

Pharaoh xấu hổ quát: "Sơ xuất nhỏ chắc là trong phạm vi cho phép đó..."

Vẻ mặt Hồ Hợi đang chờ mong coi giữ bên người Lục Tử Cương, đã thấy ông chủ ôm vào một người cũng hôn mê, không khỏi chau mày. Sao lại có hai người? Nhưng mà nghĩ lại, đến lúc đó hoàng huynh tùy tiện chọn một người, cũng không tệ.

Ông chủ đặt bác sĩ trên mặt đất, không nhẫn tâm để cậu ngủ trên gạch lát lạnh lẽo, cũng khoanh chân ngồi xuống, để nửa người của cậu gối lên chân anh. Tạm thời bố trí ổn thỏa rồi, anh ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Hồ Hợi, nói từng chữ: "Để lại Hoà Thị Bích."

Hồ Hợi biết giới hạn của người trước mặt này ở đâu, tuy rằng hắn đã từng u mê không tỉnh ngộ với Hoà Thị Bích, nhưng bây giờ hắn thấy, đây chỉ là một vật chết mà thôi, liền cầm Hoà Thị Bích trong tay lần nữa thả lại trên sơn án. Nhưng mà thấy người này vẫn như cũ nhìn chăm chú vào khóa trường mệnh trong tay kia của hắn, liền bĩu môi nói: "Đây là ta nhặt được trong quan tài của hoàng huynh ta, người có tư cách gì quản ta."

Ông chủ biết lúc trước bác sĩ đem khóa trường mệnh vỡ đôi đặt trong quan tài ở Tần lăng, lúc đó ông chủ cũng không ngăn cản, hiển nhiên hôm

nay cũng không có tư cách đòi lại, liền thu lại ánh mắt, không hề nói gì.

Hồ Hợi thấy ông chủ đối với hãn không tỏ chút thái độ gì, nhưng tâm trạng không hề buông lơ. Hãn đặc biệt hiểu rõ người này, càng tỏ ra im lặng, càng biểu thị anh ta càng để ý, việc hôm nay, nhất định không thể thương lượng được. Trên đôi môi của Hồ Hợi lộ ra nụ cười xót xa, hèn mọn nói rằng: "Đừng làm bộ dạng như vậy, ta chỉ là làm việc người muốn làm mà thôi, chẳng lẽ người không đồng ý sao?"

Ông chủ tháo mắt kính của bác sĩ xuống cầm trong tay, lập tức không thể tra xét càng run rẩy.

Chuyện anh muốn làm?

Không, không phải như thế.

Ông chủ vẫn không dám đóng quan tài của Phù Tô, vì hãn có thể mặc lên xích long phục bảo vệ thi thể không thối rữa, tuy rằng cũng chờ mong có một ngày hãn có thể mở mắt lần nữa, nhưng bản thân cũng biết đó chỉ là tâm nguyện nhất thời của mình mà thôi.

Đi theo chuyển thế của Phù Tô, cũng là bởi vì không muốn thấy linh hồn hãn luân hồi lại chịu đủ nỗi khổ chết trẻ, không muốn mỗi một kiếp của hãn người thân lại nếm nỗi chia lìa cốt nhục.

Chẳng qua là ông chủ chỉ chuộc tội, vì sao chỉ có mình ông chủ sống sót.

Rõ ràng xưa kia nói có hai người cùng nhau kiến lập nhà Tần thịnh thế, để thiên hạ bách tính không nghèo khổ... Nhưng ông chủ lại quá nhỏ bé, ngay cả một người muốn bảo vệ cũng không thể bảo vệ được.

Mà qua hơn hai ngàn năm, ông chủ vẫn như thế này, không có chút tiến bộ nào, vẫn như lúc trước không thể bảo vệ được người mình quyết tâm

phải bảo vệ.

Thế giới này rất công bằng, muốn đạt được cái gì, nhất định phải cầm cái gì bằng giá để đổi... Ông chủ chẳng bảo giờ nghĩ đến dùng người trong lòng này để đổi một người...

Hồ Hợi nhìn tay ông chủ nắm thành quyền, cho rằng chính mình đã nói đúng tâm sự của ông chủ, đắc ý cười, còn muốn nói tiếp hai câu, nhưng cảm giác được dưới chân mình có người rên rỉ một tiếng, vội vã cúi người nâng cậu ta dậy, để nửa người cậu ta dựa trên người mình. Đợi đôi mắt kia mở ra, Hồ Hợi kích động khó mà kiềm chế, bạc môi khê động, muốn gọi một tiếng hoàng huynh, nhưng lúc này bỗng nhiên càng sợ sệt.

Lục Tử Cường mở mắt, thấy trong tay Hồ Hợi cầm khóa trường mệnh vỡ đôi, vẻ mặt mờ mịt, lúc lâu sau cũng không nói gì.

Vua pharaoh đứng xem hứng thú nhẹ nhàng lay động, cũng không để ý người này có hiểu hẳn nói gì không, cười hì hì hỏi: "Thế nào? Có cảm giác gì? Có phải rất đau hoặc rất khó chịu không?" Hẳn xem vị này là đối tượng thí nghiệm.

Lục Tử Cường xoa thái dương đau đớn, cảm thấy trong đầu có rất nhiều đoạn hồi ức ngắn, nhưng rất lộn xộn, cậu cũng không rõ, đầu đau muốn nứt ra. Lại nghe thấy một con ruồi ghé vào lỗ tai mình làm ồn, liền không nhịn được nói rằng: "Tôi không hiểu lời anh nói? Còn xông vào tai kêu cái gì? Được rồi, tôi đây là làm sao vậy? Tôi thấy hình như trước mặt tối sầm rồi té xỉu? Trong đầu có rất nhiều thứ, Hạ Trạch Lan? Là ai... Không đúng... Hình như tên này đối với tôi rất quan trọng..."

Hồ Hợi nghe vậy cả người đều cứng đờ, tự tay đẩy Lục Tử Cường ra, không dám tin nhìn cậu.

Lục Tử Cường cũng hồn nhiên không để ý, ngơ ngác nhìn khóa trường mệnh trong tay hẳn, hồi ức trong đầu như trong phim điện ảnh từng tấm

từng tấm chạy nhanh qua.

Ông chủ vì Lục Tử Cường nói tên kia ra, bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra Hồ Hợi dùng khóa trường mệnh kia quả nhiên nhiên là triệu hồi linh hồn một người, chỉ là vừa đúng kiếp trước của Lục Tử Cường. Anh vội vã hỏi vua pharaoh.

"Gì? Vừa đúng lúc chuyển thế? Vậy linh hồn triệu hồi về sẽ hòa hợp vào thân thể kiếp này, như vậy chỉ có thêm một đoạn kí ức mà thôi. Vị tiểu ca này quả nhiên là gặp may!" Vua pharaoh rất bất ngờ, nhưng mà không ước ao, hẳn là một cá thể độc lập, nếu để hẳn và linh hồn một người hòa hợp, vậy thì hẳn sẽ không còn là hẳn nữa.

Ông chủ vì những lời này của Pharaoh mà sinh ra một tia hi vọng, hẳn cúi đầu nhìn bác sĩ trong lòng, mong mỏi mà hỏi han: "Nếu là... Nếu là..." Vua Pharaoh nhìn chăm chú bác sĩ trong lòng anh, sau đó lắc đầu nói: "Vị này không được, ban đầu hồn phách hẳn không đầy đủ, có thể gây ra những điều quái lạ, nếu vong linh thư này triệu hồi thành công, linh hồn hẳn chắc chắn sẽ gạt bỏ thân thể, dù cho kiếp trước của hẳn cũng không được."

"Nếu bây giờ ta hủy vong linh thư thì sao?" Ông chủ giận tái mặt, vung tay lên, vong linh thư đặt trên sơn án như là bị cánh tay vô hình điều khiển, bay đến trong tay ông chủ.

Vua pharaoh bình thường nhún vai nói: "Dù sao ta cũng không dùng được, người tùy ý xử lí. Nhưng mà, ta phải cảnh cáo người, bây giờ triệu hoán đã thành lập, nếu bây giờ người hủy vong linh thư, biết đâu có thể sẽ cứu về người trong lòng người, nhưng vong linh bị triệu hồi kia, sẽ lập tức biến thành mây khói.

Tâm trạng ông chủ căng thẳng, tay muốn xé vong linh thư ngừng lại.

"Nói cách khác, hai người, người chỉ có thể chọn một người." Vua pharaoh không chút khách khí nói.

Túc lộc bỉ ngưu, duy nhập vi lâm trung. Quân tử kỉ, bất như xá, vãng khách. Thì ra... Nói về sự chọn lựa như vậy sao?

Ai là hươu?

Ai là quân tử?

Ai muốn... Bỏ qua ai...

"Tất Chi...?" Một âm thanh dường như từ nơi xa xôi thời không bỗng dừng nhớ đến.

Tay cầm vong linh thư của ông chủ đột nhiên run lên, Tất Chi là tên tự của anh, là người kia đặt cho anh.

Anh còn nhớ, có một ngày, hai người ở thư phòng tập viết, lật đến Kinh Thi, bởi vì người có tên tự cũng lấy từ "Kinh Thi - Trịnh Phong" "Sơn có Phù Tô, cách hữu hà hoa." Anh liền thầm ước ao, không nghĩ đến trong mắt người nọ, nói lên anh là La, liền đặt tên tự là Tất Chi, lấy trong "Kinh Thi - Tiểu Nhã" "Uyên ương vu phu, Tất Chi la chi."

Hai chữ này, đã thật lâu rồi không ai gọi qua.

Ông chủ rơi vào trong hoảng hốt, mơ hồ nghe được có người ghé vào lỗ tai anh khẽ cười nói: "Tất Chi, sao ngươi lại cắt bỏ tóc?"

Ông chủ trừng mắt, cúi đầu nhìn về phía người nọ đang nằm trên đùi mình, nhưng thấy một đôi mắt sâu, không có mắt kính che, nhưng giống như hai ngàn năm trước ôn nhuận sâu sắc.

Hắn nói: "Tất Chi, đã lâu không gặp."

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 2

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Hòa Thị Bích(1)

1.

"Tất Chi... Tất Chi?"

Thanh âm ôn nhu từ xa đến gần, ông chủ thấy gương mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc, vẻ mặt mang theo vẻ thân thiết. "Tất Chi, người đang ngủ sao? Ở đây rất lạnh, không thì quay về nghỉ ngơi đi."

Ông chủ cúi đầu nhìn tay áo lục bào thâm y, cảm thấy vô cùng hoài niệm.

Trong dòng đời buồn chán của mình, quần áo vẫn là màu đen, chẳng bao giờ thay đổi qua.

Mà bây giờ, thanh niên đứng đối diện ông chủ mang vẻ mặt ôn nhu này, cũng mặc bào phục màu đen, tuy rằng toàn thân từ trên xuống dưới cũng chỉ có một khối ngọc bội đeo bên hông, rõ ràng cả người hảnh vô cùng mộc mạc, nhưng ông chủ biết trong đế quốc đại Tần này, ngoài hoàng đế tôn quý nhất ra không ai có thể mặc.

Triều Tần chuộng màu đen, chỉ có hoàng tộc mới có y phục nón nải màu đen, mà hoàng đế là huyền y giáng thường[1], trước mặt ông chủ là vị hoàng thái tử điện hạ, còn chưa có tư cách mặc bào phục màu đen điểm xuyên cổn vân văn đỏ.

Mà ông chủ biết, vị hoàng thái tử điện hạ này cuối cùng cũng chỉ là hoàng thái tử điện hạ, lúc còn sống, không thể mặc huyền y giáng thường tôn quý nhất.

"Tất Chi, sao lại ngần ngại chờ đợi? Năm nay mùa đông đến thật sớm." Thanh niên tuần mã quan tâm nói, chậm rãi cúi người xuống.

Ông chủ nhìn vị hoàng thái tử điện hạ dưới một người trên vạn người này từ trong lòng lấy ra lò sưởi bằng đồng vân đỏ nhét vào tay mình, cảm giác ấm áp từ lòng bàn tay đông cứng lan đến tận đáy lòng.

Ông chủ gục đầu xuống, biết mình vừa nằm mơ. Hơn hai ngàn năm qua trong đầu ông chủ vẫn nhiều lần mơ giấc mơ thuở xưa. Ông chủ thậm chí có thể thuộc lòng những câu Phù Tô sắp nói tiếp theo là gì, xem thẻ tre trên án kỉ, là phê duyệt cách hạng mục quan trọng trong xây dựng trường thành, lúc đó chắc là năm Tần Thủy Hoàng ba mươi lăm Thủy hoàng đế sẽ đi tuần phía Đông, để lại thái tử Phù Tô giám quốc.

Nơi này là noãn các trong Hàm Dương cung, thường ngày Tần Thủy Hoàng ở chỗ này xử lý chính sự, từ bảy năm trước Phù Tô đã theo bên cạnh, học tập làm thế nào để quản lý chính sự, mà ông chủ làm thư đồng hiển nhiên cũng sẽ đi theo. Lúc đó chỉ cần người nắm quyền đế quốc kia tạm rời đi, sẽ đem hầu như tất cả quyền lực sở hữu trao quyền cho hoàng thái tử mà hãnh tự hào nhất, để hãnh hưởng thụ quốc gia tươi đẹp của mình.

Có điều làm hoàng đế tất nhiên là tốt, làm thay mặt cho hoàng đế cũng không tệ, chỉ là phải đối mặt với trách nhiệm như núi. Xem đi, toàn bộ trong noãn các đều chất đống các loại thư giản, quả thật là như núi.

Ông chủ nhin không được nhìn thoáng qua xung quanh, dù cho biết là mộng, cũng biết tình cảnh như vậy quá mức áp lực. Dù sao ông chủ cũng cảm thấy một giây nào đó, những thẻ tre này sẽ đổ xuống, đem ông chủ đang sống đè chết phía dưới.

"Sắc mặt không tốt lắm, là bởi vì ngày hôm qua ăn viên thuốc sao?" Một đôi tay ấm áp, trắng nõn đặt lên trán của ông chủ, loại cảm giác ấm áp này làm ông chủ có chút choáng váng, có chút hiệu quả.

Chuyện này là khi nào? Sao ông chủ chưa bao giờ mơ về tình cảnh như vậy?

Đúng rồi, viên thuốc đó, viên thuốc làm mình trường sinh bất lão, xem ra là chuyện khi đó phải không?

"Phụ hoàng mới đây... Vậy tất cả mọi người phải tuân theo ý chỉ, Tất Chi, người đừng để tâm." Người nọ thu tay lại, trên gương mặt ôn nhu mang theo chút áy náy.

Ông chủ ngấn người, một đoạn kí ức đã lâu không xuất hiện trong giấc mơ, cho nên ông chủ cũng không biết nói cái gì. Ông chủ cẩn thận nghĩ mùa đông năm Tần Thủy Hoàng thứ ba mươi bốn, tình hình đế quốc trở nên căng thẳng hơn. Tần Thủy Hoàng tức giận, giết hơn bốn trăm phương sĩ. Tuy rằng không ảnh hưởng đến triều đình và dân chúng, nhưng lúc đó đã có người kinh sợ, rất sợ tiếp theo sẽ nhận lấy cơn tức giận của thiên tử. Thiên tử tức giận, người chết trăm vạn, máu chảy thành sông. Ông chủ ôm lò sưởi trong tay, thật lòng nở nụ cười nói: "Sư phụ thần lưu lại viên thuốc, nói không chừng thật có thể trường sinh bất lão." Những lời ông chủ nói ra là thật, nhưng những lời này không ai tin tưởng.

"Vậy thì ở lại đây, tiếp tục giúp ta đi." Ý cười bên môi người nọ càng sâu, hiển nhiên cho rằng chỉ là nói đùa. Vị hoàng thái tử điện hạ của đại Tần đế quốc đứng lên lần nữa, đi đến trước án kỉ trong noãn các lần nữa ngồi xuống, tay cẩn thận cầm lấy Hòa Thị Bích trên án kỉ. Khuôn mặt anh tuấn dưới ánh sáng của dạ minh châu ấm áp càng thêm rạng ngời. Trong khoảnh khắc, dường như thời gian đều ngưng đọng.

Ông chủ nheo mắt lại, lưu luyến nhìn hình ảnh trước mắt làm kẻ khác hoài niệm. Ông chủ đối với noãn các này cực kì quen thuộc, bởi vì ông chủ đã sống ở nơi này gần mười năm, đối với mỗi viên gạch lát ở đây đều rất quen thuộc, biết rõ thẻ tre mạ vàng ở đâu bị mất đi một góc, ngọc thạch nào bị nội thị tay chân không sạch sẽ lén lút khoét đi một miếng, khối dạ minh

châu bởi vì tiểu hoàng tử điện hạ kiêu căng có ý làm nứt. Ông chủ có thể ở trong năm tháng buồn chán dài đằng đặc tìm về một miếng gạch lát, chuộc về một viên dạ minh châu, phục chế lại một quyển sách, thậm chí là lấy lại Hòa Thị Bích Khuynh thiên hạ, cố gắng tái hiện lại tất cả cảm giác chính xác về noãn các, nhưng mãi mãi không có cách nào trong hiện thực nhìn thấy hình ảnh này lần nữa.

Trong chớp mắt, ông chủ có cảm giác mệt mỏi.

Cô độc hơn hai ngàn năm, đến cuối cùng là cố chấp cái gì?

"Tất Chi, người nói ta có thể giữ ngọc tử truyền quốc hay không?" Không biết qua bao lâu, một thanh âm đánh vỡ sự trầm mặc như còi chết ở đây, âm thanh trẻ trung xen lẫn sự lo lắng không yên.

Ông chủ hơi sửng sốt một chút, nhớ đến năm đó đúng là hoàng thái tử điện hạ không có cách nào che giấu sự tự ti. Bởi vì, phụ hoàng hẳn là một vị hoàng đế cực kỳ vĩ đại, khi còn sống chính là truyền thuyết, không ai có thể vượt qua được.

Lúc đó ông chủ đã trả lời thế nào? Đúng rồi, khi đó ông chủ thường xuyên trả lời vấn đề này. Ông chủ lấy lại bình tĩnh, chậm rãi nói: "Điện hạ sẽ trở thành một vị hoàng đế tốt, tuy rằng không vĩ đại như Thủy hoàng đế, nhưng nhất định sẽ là một Tần nhị thế cực kỳ giỏi. Sau đó, còn có tam thế, tứ thế, thậm chí là muôn đời..."

Đúng vậy, khi đó tất cả mọi người đều cho rằng như thế, ngay cả chính ông chủ cũng cho rằng Thủy hoàng đế sẽ trường sinh bất lão đối với Phù Tô rất hài lòng, điều không hoàn mỹ duy nhất là cá tính Phù Tô thiếu quyết đoán.

Ông chủ biết, Phù Tô không phải là thiếu quyết đoán, mà là ý niệm chính trị đối lập với Tần Thủy Hoàng. Thủy hoàng đế thờ phụng Pháp gia, mà Phù Tô thì đối với loại chuyên chế độc tài trị quốc này không đồng tình,

càng thích tư tưởng Nho học hơn, đây đều là do Thuần Vu Việt dạy dỗ. Thật ra tư tưởng này cực kì thích hợp để lập lại tình hình lúc sau đại loạn, nếu như Phù Tô có thể thuận lợi đăng cơ, đại Tần đế quốc chắc chắn sẽ kéo dài muôn đời.

Nhưng ông chủ hiểu, một mùa đông nào đó, lúc Thủy hoàng đế trở lại Hàm Dương cung chiêu đãi tiệc rượu, họ Thuần Vu Việt đối với việc Thủy hoàng đế thúc đẩy quận huyện chế không cho là đúng, đề nghị nên tuân theo Chu Lễ[2] thực thi phân đất phong hầu, bị Lý Tư bác bỏ và Thủy hoàng đế bất mãn, trực tiếp dẫn đến việc Thuần Vu Việt bị cách chức. Phù Tô bởi vì mạnh mẽ phản đối chuyện này mà đệ thư, liền bị Thủy hoàng đế phái đến Thượng Quận để giám sát quân đội của Mông Điền xây dựng.

[2] Chu Lễ: Chu lễ (chữ Hán phồn thể: 周禮; giản thể: 周礼) còn gọi là Chu quan (周官) hoặc Chu quan kinh (周官经), là tên gọi của bộ sách xuất hiện vào thời Chiến Quốc ghi chép về chế độ quan lại cùng những tập tục lễ nghi của đời Chu, có thể coi là một lí tưởng về chế độ chính trị và chức trách của bách quan, tương truyền do Chu công chế định. Chu lễ cùng với Nghi lễ và Lễ kí là một trong tam lễ được liệt vào hàng kinh điển của Nho giáo.

Đời sau cho rằng, đó là bước ngoặt thay đổi cả đời Phù Tô. Nếu không phải rời khỏi trung tâm chính trị quá sớm, Hồ Hợi cũng sẽ không chỉ dựa vào Lý Tư và Triệu Cao giúp đỡ mà có thể leo lên ngôi vị hoàng đế.

"Tất Chi... Thật ra có lúc, ta thật sự rất hâm mộ Hợi nhi." Thanh niên tuổi mới ngẫm nghĩ Hòa Thị Bích, tâm tư cũng đã bay đến nghìn dặm bên ngoài.

Ông chủ ôm lò sưởi ấm áp, khước môi hơi cong lên, nhàn nhạt cười nói: "Bệ hạ mang theo hắc đi tuần tra, là sợ hắc mang đến phiền phức cho điện hạ." Đừng tưởng rằng Thủy hoàng đế đơn thuần cưng chiều tiểu nhi tử, Hồ

Hội là người không an phận, nếu ở lại Hàm Dương, chắc chắn sẽ giày vò Hàm Dương đến long trời lở đất.

Người nọ không nói chuyện, chỉ là bên môi nở nụ cười khổ, ánh mắt vẫn lưu luyến như trước nhìn Hòa Thị Bích.

Ông chủ không khuyên bảo, thật ra việc này ai cũng rõ ràng. Một người thừa kế đế quốc, và một tiểu tử được cưng chiều, thái độ đối xử với hai người hiển nhiên là khác nhau. Ông chủ nghĩ đến Thủy hoàng đế ở trên long ỷ, hồi lâu, mới thở dài: "Hoàng đế là người đứng trên đỉnh, không ai có thể làm bạn, cho nên mới là người cô đơn.

Người nọ nghe vậy chấn động, nét mặt càng trở nên cay đắng, lập tức chuyển trọng tâm câu chuyện nói: "Tất Chi, biết lai lịch của ngọc tỷ truyền quốc không?"

Ông chủ chấn chỉnh lại tâm tình, cho dù biết hơn hai ngàn năm trước đã có chuyện xảy ra, ông chủ cũng trân trọng hơn, không dám dùng bất cứ thái độ qua loa này mà cư xử nữa. Đúng rồi, chắc là năm đó ông chủ đã trả lời như thế. "Trong 'Hàn Phi Tử - Hòa Thị' có ghi chép, Biện Hòa tìm được ngọc ở Kinh Sơn, dâng cho Lệ vương, nói bậy gạt người, bị chặt chân trái, sau hiến cho Võ vương, bị chặt chân phải, đến Sở Văn vương, Biện Hòa ôm ngọc khóc, đến chảy máu, mới hỏi người, trả lời viết: 'Không vì thân tàn, thật là ngọc e then.' Văn vương nghe thấy, sai người bào đi, lại được mỹ ngọc. Dựa vào đó gọi là Hòa thị bích. Phong Biện Hòa làm Linh Dương hầu, nhưng lại không nhận."

Một đoạn cổ văn từ miệng nói ra không có chút nào khó khăn, ông chủ có hơi kinh ngạc sau đó không nén nổi mà buồn vô cớ, quả nhiên là hồi ức trong mộng, đã là chuyện xảy ra hơn hai ngàn năm trước.

Không có cách nào thay đổi, cũng không thể thay đổi.

Trên gương mặt của thanh niên tuấn mĩ hiện lên vẻ suy tư, lát sau nói: "Tất Chi, vì sao Biện Hòa lại cố chấp như vậy? Thà mất hai đùi, cũng nhất định phải đưa Sở vương thử ngọc?"

Lúc đó đến cuối cùng ông chủ trả lời thế nào, chính ông chủ cũng đã quên mất, nhưng ông chủ lại nghe được thanh âm dứt khoát của mình nói: "Hàn Phi lấy câu chuyện Biện Hòa hiền này, ẩn ý nói chủ trương chính trị của mình không được nước Sở tiếp thu, trái lại lại bị gạt bỏ. Đương nhiên, có ngụ ý sâu xa hơn, thợ ngọc phải biết nhìn ngọc, vua phải biết dùng người. Mà đưa ra học thuyết mới hiền vật quý người, làm ra thế chuẩn bị hi sinh. Năm đó Hàn Phi được hoàng đế kính trọng vài phần, câu chuyện xưa này có tác dụng rất lớn."

Thanh niên tuấn mĩ thay đổi, nhìn ông chủ cười nhạt nói: "Dường như Tất Chi không thích khối Hòa Thị Bích lắm, ta chẳng bao giờ thấy người chạm qua một lần, còn nhớ có lần người tiện tay đưa cũng không hề nguyện ý. Nhưng Hối nhi lại đối với khối Hòa Thị Bích này yêu thích không buông!"

Miệng ông chủ cong lên nụ cười trào phúng, cười nói: "Thực hành rộng rãi nền chính trị nhân từ mới là gốc lập quốc, lòng dân hướng về mới là con đường an định, được viên ngọc quý trong bảo khố, là có thể trở thành hoàng đế sao? Vậy mới đầu khối Hòa Thị Bích thuộc về nước Sở, sau lại trôi giạt đến nước Triệu, nhưng cuối cùng lại ở chỗ này." Trong mắt ông chủ, ngọc quý trong bảo khố, chỉ là dẹt găm thêu hoa trong kế hoạch thống trị mà thôi. Ông chủ nói xong ngẩng đầu, bỗng nhiên nhìn thấy tia sáng khác thường trong ánh mắt người thanh niên nọ, không khỏi có chút ngáy ngốc.

Ông chủ năm đó, có phát hiện tia sáng kì lạ chợt lóe không?

"Tất Chi nói có lí." Thanh niên tuấn mĩ khôi phục lại vẻ mặt ôn hòa, cầm Hòa Thị Bích trong tay thấm mực đóng dấu, thành kính mà đem bảo lưu dấu gốc của ấn triện in gần dưới thông báo chính lệnh, sau đó thỏa mãn

cười nói: "Tất Chi, thật ra trong chuyện xưa của Hàn Phi, còn có một gợi ý khác."

"Vậy sao?" Tuy rằng ông chủ chỉ dùng giọng điệu nghi vấn, cũng đã nhớ đến câu tiếp theo Phù Tô muốn nói cái gì. Những lời này, làm hồn ông chủ trong mộng hơn hai ngàn năm.

"Đó chính là giữ vững niềm tin, bất kể phải trả giá thế nào. Cũng sẽ không lùi bước." Thanh niên ngẩng đầu, dưới ánh sáng màu xanh u ám của dạ minh châu, lộ ra gương mặt tuấn mỹ, ánh mắt kiên định nhìn ông chủ, "Tất Chi, người vẫn sẽ đứng sau ta phải không?"

"Sẽ thế, thần vẫn ở đó."

2.

"Tất Chi...?"

Giống nhau, nhưng giọng nói không hoàn toàn giống, như là xuyên qua ngàn lớp sương mù dày đặc, cuối cùng dừng lại bên tai ông chủ.

Ông chủ có hơi kích động, cảm thấy mình vẫn như ở trong noãn các Hàm Dương cung quen thuộc, chỉ là trong noãn các đã không có thể tre chông chất như núi, không có thanh niên tuấn mỹ làm bạn, chỉ có một gian nhà vắng vẻ, và mấy khách nhân không nên ở chỗ này.

"Tất Chi, hình như người không thích ta trong hình dạng này."

Trong thân thể bác sĩ, tỉnh lại đó chính là linh hồn của Phù Tô. Cho dù cả trăm nghìn lần ảo tưởng qua sẽ một lần nữa nhìn thấy Phù Tô, ông chủ cũng chẳng bao giờ tưởng tượng qua chính mình sẽ gặp trong trường hợp như vậy.

Ông chủ cầm lấy mắt kính trong tay nắm thật chặt, cười khò: "Điện hạ, đã lâu không gặp."

Phù Tô chớp mắt nhìn mắt kính, lúc này mới phát hiện trước ngực hắn cũng không bị thị vệ đâm đến chảy máu, mà là mặc một bộ y phục quái đi. Hắn ngồi dậy, nhìn xung quanh một chút, phát hiện chính mình đang ở trong noãn các Hàm Dương cung quen thuộc, sau cùng ánh mắt dừng lại trên người Hồ Hợi đang đứng ngây ngốc.

Từ khi Hồ Hợi nghe được tiếng "Tất Chi", thì tựa như người bị điểm huyết, chờ người đứng ở nơi đó, đến khi tiếp xúc với ánh mắt không thể nào sai được kia, thân thể mới run rẩy một chút, khó khăn nói ra hai chữ: "Hoàng huynh..." Vừa mở miệng, Hồ Hợi mới phát hiện thanh âm của mình khàn khàn đến đáng sợ.

Phù Tô vẫn chưa để ý tới hắn, tuy rằng hắn rất ngạc nhiên vì sao màu tóc và màu mắt của Hồ Hợi đều thay đổi, nhưng hắn không cảm thấy đối phương là một đối tượng tốt để hỏi. Hắn đem tầm mắt quay lại nhìn Tất Chi đang ngồi xổm bên mình, thấp giọng hỏi: "Tất Chi, đây là có chuyện gì?" Hiển nhiên hắn có thể nhìn ra, tuy rằng ở đây cố gắng mô phỏng noãn các ở Hàm Dương cung, nhưng không phải. Càng đừng nói đến bây giờ trên ngón trỏ tay phải có một vết chai dài nhỏ, như là quanh năm cầm dụng cụ gì đó tạo thành.

Tuyệt nhiên không phải là thân thể hắn.

Ông chủ lấy lại bình tĩnh, bỗng chốc lại không biết trả lời thế nào, vô thức buông vong linh thư trong tay xuống. Trái lại Pharaoh ở bên cạnh không khách khí bô bô nói một đồng.

Bởi bên lở tai bác sĩ vẫn như cũ mang một hoa tai lưu kim khác, cho nên tiếng Ai Cập cổ mà vua Pharaoh nói Phù Tô nghe được không có chút nào

trở ngại. Phù Tô sờ soạng tóc ngắn trên đầu, còn có chút không dám tin. Hẳn đã chết? Sau đó sống lại? Bây giờ đã qua hai ngàn năm?

Tạm thời không đánh giá lời nói của nam tử mặc quần áo quái dị này có phải thật không, Phù Tô chuyển hướng từ sau khi hẳn mở mắt, Tất Chi không nhìn thẳng qua hẳn, trong tiềm thức cảm giác đối phương đang đấu tranh và bài xích.

Đây là có chuyện gì? Nếu như tất cả lời nói là sự thật, vì sao Tất Chi thấy hẳn tỉnh lại lại có vẻ mặt này? Từng viên gạch ở đây đều dựa vào nền các ở cung mà xây lại, dù cho chỉ là nhìn lướt qua, cũng có thể cảm nhận được tấm lòng của đối phương xây lại ở đây.

Phù Tô có chút suy nghĩ nheo hai mắt.

"Hoàng huynh..." Hồ Hối ở một bên thử đi về phía trước hai bước, nhưng không hiểu vì sao mà ngừng bước. Bây giờ hoàng huynh đã tỉnh lại như hẳn mong muốn, nhưng hẳn có thể nói cái gì? Đế quốc đại Tần giống như bị chà đạp trên tay hẳn, bây giờ hoàng huynh không còn biết chuyện lịch sử năm đó, nếu như đã biết, chắc chắn sẽ càng không muốn thấy hẳn.

Huống chi, năm đó, tuy rằng là Triệu Cao vượt quá chức phận ngấm ra lệnh chém giết, nhưng người trong thiên hạ đều cho rằng hẳn ra tay. Ngay khoảnh khắc hoàng huynh hẳn nhắm mắt lại, oán hận cũng là hẳn.

Tỉnh là tốt rồi, hẳn nợ hoàng huynh bất quá chỉ là một cái mạng, ngôi vị hoàng đế của đại Tần và vân vân, hẳn cũng là có công, bây giờ hai người không nợ nhau.

Hồ Hối thiếu gia không thừa nhận cũng không nói gì, để lộ ra gương mặt, vẫn chưa giải thích cái gì, trực tiếp đi qua Phù Tô đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, đi đến cửa trước. Mà lúc tỉnh ngộ vẫn ngơ ngác nhìn khóa trường mệnh trong tay Lục Tử Cương, cũng không tự chủ được mà đuổi theo hẳn.

Nhất thời, phòng to như vậy, ngoại trừ vua pharaoh hư ảo trôi trong không trung, chỉ có lại ông chủ và bác sĩ, hoặc là nói hai người Tất Chi và Phù Tô.

Ông chủ vẫn cúi đầu, nhìn hoa văn gạch lát dưới mắt đất, như là người gổ bị rút hết hồn phách, không biết nên phản ứng thế nào.

Ông chủ biết Phù Tô và vua pharaoh nói cái gì, nhưng ông chủ không có tinh thần nghe, lòng như bị xé làm hai mảnh, một bên mừng rỡ khi trùng phùng sau hơn hai ngàn năm, một bên còn lại là lên án lương tâm đạo đức.

Vì sao lúc ông chủ nhặt vong linh thư lại do dự? Vì sao lại do dự? Vì sao phải do dự?

Như vậy, ông chủ cho là, nên lựa chọn cái gì? Bóp nát vong linh thư? Để linh hồn Phù Tô tan thành mây khói? Vẫn còn mong chờ Phù Tô chiếm lấy thân thể bác sĩ?

Vì sao không thể thỏa hiệp? Vì sao ông chủ phải đối mặt với sự lựa chọn khó khăn như thế?

Không phải hăn sống, thì là hăn chết.

"Tất Chi, hiện tại ta ở trong thân thể này, là một người rất quan trọng với người sao?" Thanh âm ôn nhu vang lên bên tai, ông chủ hốt hoảng ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào đôi mắt dịu dàng mà khuôn mặt có vẻ xa lạ.

Người rất quan trọng sao? Ông chủ nghiêm túc suy nghĩ một chút, phát hiện bản thân mình không có cách nào phủ nhận. Ông chủ chần chờ trong chốc lát, khó khăn gật đầu. Ông chủ không nói gì, bởi vì linh hồn trong thân thể người trước mặt này, cũng là một người cực kì quan trọng.

Ngón tay thon dài trắng nõn vỗ trán ông chủ, thân mật giống như trong giấc mơ xưa kia, chỉ là lần này đầu ngón tay rất lạnh.

"Tất Chi, người vẫn giống như ngày xưa. Rơi vào cảnh khó cả đôi đường, luôn luôn khó có thể lựa chọn." Phù Tô cẩn thận tỉ mỉ lau đi giọt mồ hôi trên trán ông chủ, bên môi mang theo nụ cười dung túng.

"Không sao, cũng giống như ngày xưa, ta giúp người lựa chọn."

"Ta mới vừa hỏi qua vua Pharaoh kia, linh hồn người nợ chắc là sống trong Thủy Thương Ngọc, tạm thời không sao. Ba ngày sau là đêm trăng tròn, lúc linh lực cường thịnh, ta sẽ đem thân thể này trả lại cho hân."

Ông chủ chăm chú nhìn hân, chậm rãi buông lỏng bàn tay đang cầm chặt mắt kính, không biết nên trả lời thế nào.

Cho dù thời gian đã trôi qua hai ngàn năm, hân vẫn giống như trước đây, thích quyết định giúp người khác, hơn nữa không cho người khác chất vấn.

"Vậy bây giờ, còn có thời gian ba ngày, có thể giới thiệu cho ta nơi này là nơi nào không?"

3.

Ông chủ bưng bộ trà cụ đẩy cửa phòng ra. Trong cửa hàng Á Xá có một tầng hầm, bình thường ông chủ sẽ ở trong tầng hầm, trong tầng hầm này chỉ có một phòng ngủ và một phòng tắm tách riêng ra. Gian phòng của ông chủ rất đơn giản, ngoại trừ một chiếc giường cổ bằng gỗ lim, thì cũng chỉ có bộ sách. Đây đều là sách cổ, nhưng không phải ông chủ cố ý thu gom, mà ngày thường sẽ tiện tay lật xem.

Hiển nhiên, bên trong có cách diễn tịch lịch sử.

Ông chủ biết quyết định của Phù Tô, nếu ba ngày sau trả lại thân thể cho bác sĩ, như vậy linh hồn của Phù Tô sẽ không thể chịu nổi một lần bị nhập xác nữa. Cho nên ngay cả thân thể dự phòng cũng không chuẩn bị, ông chủ tính để linh hồn Phù Tô bám vào Hòa Thị Bích hay là Thủy thương ngọc,

ngọc tốt không chỉ có thể bồi dưỡng thân thể, mà càng thích hợp để tu dưỡng linh hồn.

Lúc này, ông chủ lại tiếp tục cùng hần mấy ngàn năm có gì trở ngại?

Ông chủ đẩy cửa ra, thấy Phù Tô rất khó chịu lật xem quyển sách trên tay. Thời Tần chưa có giấy, nên từ đầu sách cổ đều dựa vào thói quen viết sách, từ phải đến trái, từ trên xuống dưới thẳng hàng mà in. Nhưng hiện tại trong tay Phù Tô, là quyển "Nhị Thập Tứ Sử" mới xuất bản gần đây, Phù Tô chưa nhìn thấy qua chữ giản thể, lại không có quen với cách sắp xếp từ trái qua phải.

Ông chủ cũng không bất ngờ, chỉ thấy có dấu vết Phù Tô có lật qua xem "Sử kí" cổ, chỉ biết có lẽ trong một khoảng thời gian ngắn hần đã xem hết. Lịch sử nói dài thì cũng không dài, xét đến cùng chỉ là một câu nói.

Thiên hạ đại sự, hợp cửu tất phân, phân cửu tất hợp.[3]

[3] Thiên hạ đại sự, hợp cửu tất phân, phân cửu tất hợp:Thế lớn thiên hạ, hợp lâu lại rồi chia,chia lâu rồi lại hợp.

Hoàng thái tử điện hạ của đại Tần nhìn xa trông rộng, hiển nhiên sẽ không để tâm đến những việc nhỏ rắc rối này.

Huống chi, sự thật lịch sử trên phương diện này, có vài phần thật, có vài phần giả, đều không thể nào biết được.

Tầm mắt ông chủ nhìn về phía mắt kính để trên bàn gỗ đỏ, Phù Tô không quen mang kính là chắc chắn rồi, vì thật sự mắt bác sĩ không cận, theo cậu ta nói đã làm giải phẫu lazer, nhưng theo thói quen trên mũi lại trống không, mới phải đeo loại kính mắt không có độ.

"Tất Chi, trên sách này viết, đều là thật vậy sao?" Phù Tô đem mái tóc hơi dài chườm mắt chải qua sau đầu, lộ ra cái trán trơn bóng. Tâm tình của

hắn không tốt lắm. Hắn lục lọi trong phòng sách sử ghi chép về Tần triều, đều không thể tin được sau khi mình chết gần bốn năm, đại Tần đế quốc mà phụ hoàng một tay tạo dựng đã sụp đổ. Lại có thể chỉ trong bốn năm! Ngay cả người không dễ dàng nổi giận như Phù Tô cũng không tránh khỏi tức giận, có chút hiểu rõ vì sao hôm nay lúc thấy Hồ Hợi, vì sao vẻ mặt tiêu tử đó lại thấp thỏm bất an.

Thật sự là phá gia chi tử nhất trong lịch sử!

Ông chủ biết Phù Tô thấy cái này chắc chắn sẽ khó mà tin được, thật ra dù cho khi xưa tự mình ông chủ trải qua tất cả, cũng cảm thấy khó tin được. Nhưng đây là quy luật của lịch sử, sự sụp đổ của một đế quốc so với xây dựng một đế quốc luôn đơn giản hơn nhiều.

"Trước tiên uống chén trà đi." Ông chủ vẫn chưa trả lời, cầm tách trà có nắp bằng sứ Thanh Hoa đưa qua, Phù Tô chưa bao giờ thấy qua đồ sứ tinh xảo tinh tế như vậy quả nhiên bị thay đổi sự chú ý.

Trên đầu vang lên vài tiếng chim hót thê lương, tay Phù Tô đang cầm chén trà dừng lại một chút, ngửi hương trà không tin nhìn về phía ông chủ.

Ông chủ bình tĩnh cười nói: "Bắt được lông một con thú đi lạc mà thôi." Quả thật trong phòng có lông chim, Tam Thanh Điều và Minh Hồng Điều không biết ở nơi nào bay vào, vừa pha trà ông chủ thấy cả hai đều té trên mặt đất. Hiển nhiên ông chủ không thả Minh Hồng đơn giản như vậy, trực tiếp đem nó bỏ vào trong lồng. Mà Tam Thanh Điều lại hưởng thụ sự đãi ngộ tối ưu, chỉ là nó không nỡ nhìn lông vũ rơi xuống, vẫn giữ nguyên tư thế, đoán chừng là ở ngoài lồng sắt chờ thời cơ báo thù.

Phù Tô cũng không hỏi nhiều, nhấp vài miếng nước trà xanh mùi hương tỏa ra xung quanh, cũng không tiếp tục hỏi chuyện trong sách sử, mà là kéo cà vạt trên âu phục, mỉm cười hỏi: "Tất Chi, có thể thay y phục khác không? Loại y phục này thật sự ta mặc không quen?"

Quan phục nặng nề không thích hợp trong hoạt động thường ngày. Phù Tô lại lặng im một lúc, cúi người kéo ông chủ vẫn đang nằm rạp trên mặt đất, đem toàn bộ phụ tùng và mũ miện bỏ đi, Phù Tô chỉ mặc huyền y giáng thường, làm hẳn có thể cả người tuần tú, phong thần tuần lãng.

Hai người ngồi xuống uống trà, ông chủ biết chắc chắn Phù Tô muốn biết đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng tất nhiên là ông chủ không thể đem chuyện chính mình trong hai ngàn năm mà kể cặn kẽ, đối phương cũng sẽ không cảm thấy hứng thú. Cho nên ông chủ chỉ giải thích qua loa vì sao mình có thể trường sinh bất tử, và phát hiện mỗi một chuyển thế của Phù Tô có thể chết yếu sau đó đi theo, vân vân...

Phù Tô vẫn im lặng nghe, ngón tay thon dài vuốt ve vành chén trà bằng sứ Thanh Hoa, như là đối với đồ sứ trơn bóng long lanh này yêu thích không buông tay. Thẳng đến khi ông chủ nhắc đến chuyện gì đó, mới bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Dựa theo người nói, hiện tại thân thể này, thật ra là chuyển thế của ta?"

Ông chủ nghe vậy ngẩn ngơ, tâm trạng hỗn loạn không nói nên lời. "Đúng vậy." Ông chủ chỉ có thể nói ra hai chữ, nhiều lời đều không thể nói ra miệng. Ông chủ có thể nói cái gì? Nếu như nói tuy rằng bác sĩ là chuyển thế của Phù Tô, nhưng linh hồn hai người không giống nhau, lời này một khi nói ra miệng, không phải là hoài nghi Phù Tô sẽ không trả thân thể sao?

Cái gì Phù Tô cũng không nói, chỉ là ừ nha che miệng ngáp một cái, lộ vẻ mệt mỏi nói rằng: "Đêm khuya rồi, ta muốn nghỉ ngơi."

Lúc này ông chủ mới phát hiện ra đêm đã rất khuya, bởi vì ông chủ rất ít khi cần ngủ, cho nên giường trong phòng ngủ cũng chỉ để trang trí. Thay chăn đệm lần nữa, ông chủ để phòng ngủ lại cho Phù Tô, bản thân mình thì lại lên trên lầu Á Xá. Sau khi Hồ Hạo đến, là một đồng bữa bãi, ngoại trừ phải thoa thuốc cho Tam Thanh Điều, còn có rất nhiều đồ cổ bị nhiễu loạn cần phải thu dọn.

Một đêm không nói chuyện, ông chủ ở sân nhà quét sạch mọi thứ, phát hiện trời cũng sáng rồi, nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra đêm qua, còn có cảm giác không chân thật. Mê man ngơ ngẩn đứng trong gió lạnh hồi lâu, mới nhớ ra Phù Tô không giống với mình, hiện tại đang trong thân thể bác sĩ, tất nhiên là cần điểm tâm, vội vã buông chổi trong tay, dự định đi ra ngoài mua sớm một chút. Nhưng vừa quay đầu lại thì thấy bác sĩ vẫn như bình thường, đang mỉm cười nhìn ánh ý bảo bắt tay vào ăn bữa sáng.

Tim ông chủ đập nhanh và loạn nhịp một chút, còn tưởng tất cả chuyện ngày hôm qua xảy ra đều là giấc mộng của mình, bác sĩ chính là bác sĩ, cái gì cũng chưa từng xảy ra, cũng giống như cậu ấy thường lui đến, không để ý đến ý nguyện của ông chủ tóm ông chủ đi ăn.

"Cho người, bánh bao hấp xứng tre ở góc đường, mới ra lò."

Bị kéo vào trong phòng ấm áp, trong tay cũng bị ép cầm đĩa ngà mình thường dùng, ông chủ ngẩng đầu, nhìn gương mặt đối phương vẫn chưa mang mắt kính, không khỏi cả người chấn động. Dáng tươi cười ôn nhuận, tuyệt đối chưa từng thấy trên mặt bác sĩ.

"Bị dọa sợ sao?" Nụ cười trên khóe môi Phù Tô càng sâu thêm vài phần, hiển nhiên là rất thỏa mãn nhìn vẻ mặt khiếp sợ trên mặt ông chủ, hãnh diện của mình, cười nói: "Đêm qua, ta thấy hắc còn sống. Có lẽ vì ta mượn thân thể của hắc. Nhưng mà hắc cũng từng thấy qua ta lúc còn sống, rất công bằng."

Lúc này ông chủ mới chợt nhớ, câu sau cùng mà Phù Tô nói kia, tất nhiên là chỉ lúc này năm ngoái, khóa trường mệnh của bác sĩ bị vỡ, bác sĩ không có đầy đủ linh hồn quay lại, nên có xem qua cuộc đời Phù Tô. Mà lúc này Phù Tô xem qua kí ức của bác sĩ, đương nhiên cũng sẽ mặc y phục hiện đại, cũng biết ở góc đường có bánh bao hấp xứng tre rất ngon.

Ông chủ ăn mà không biết mùi vị, nghe Phù Tô cầm điện thoại di động gọi điện cho bệnh viện xin nghỉ như rất quen thuộc, liền có một cảm giác mạnh liệt nảy lên trong lòng. Tuy rằng biết Phù Tô làm việc này rất bình thường, nhưng lúc bác sĩ xem qua kí ức của Phù Tô, chưa bao giờ ở trước mặt ông chủ bày ra vẻ có lời nói hay động tác liên quan đến Phù Tô, mà bây giờ Phù Tô làm tất cả, lại làm ông chủ có cảm giác bác sĩ sẽ hoàn toàn bị thay thế.

Ông chủ còn nhớ rõ, đã có lần mình và bác sĩ nhắc đến chuyện kia, hỏi cậu ta xem khi là Phù Tô có cảm giác gì. Lúc đó bác sĩ rất thân nhiên trả lời không có, sao có người nghĩ chỉ là một nhân vật trong phim điện ảnh chứ? Thích cuộc sống của Giả Bảo Ngọc cũng không thể nghĩ mình là Giả Bảo Ngọc thật? Cậu là chuyển thể của Phù Tô? Đây hoàn toàn là hai việc khác nhau mà! Trong một trò chơi sẽ có mấy cái áo gi - lê, một người mặc áo gi - lê xảy ra chuyện, thì có liên quan gì đến người mặc áo gi - lê khác?

Cũng bởi vì lần nói chuyện đó, ông chủ mới thông suốt hoàn toàn phân biệt bác sĩ và Phù Tô là hai người hoàn toàn khác nhau, đây là hai người có linh hồn hoàn toàn khác nhau, căn bản không có quan hệ gì với nhau.

Nhưng bây giờ đây, ở trước mặt ông chủ, lại xảy ra chuyện mà ông chủ chưa bao giờ nghĩ đến.

"Đang suy nghĩ cái gì?" Phù Tô tắt điện thoại di động, nhú mi nhìn qua. Hắn là một người vô cùng thông hiểu mọi chuyện, chỉ cần liếc mắt cũng hiểu rõ vấn đề, lập tức nhoẻn miệng cười nói: "Yên tâm, chỉ là cần chút thủ đoạn mà thôi. Nếu không xin nghỉ, chờ người này quay lại thân thể của chính mình, sẽ phát hiện ra hắn bị mất việc. Nhưng may mà nghỉ phép năm nay hắn chưa có xin."

Ông chủ nghĩ chính mình đã đa nghi quá rồi, thẹn thùng cười.

"Cái này người hãy bảo quản nó, ta cảm thấy đeo bên mình một người đàn ông không mặc quần áo, thật là áp lực." Phù Tô thở dài, đem dây chuyền Thủy thương ngọc đeo trên cổ tháo xuống, đưa qua.

Ông chủ nhận dây chuyền tượng chúa cứu thế màu lam vừa được gỡ xuống, ông chủ biết Phù Tô chỉ là mượn cớ, bởi vì nếu Phù Tô không muốn trả lại thân thể cho bác sĩ, chỉ cần hủy sợi dây chuyền này là được, mà linh hồn bác sĩ nếu không dựa vào vật dẫn, đương nhiên sẽ hồn siêu phách tán.

Ông chủ cúi đầu, vì chính mình nghi ngờ Phù Tô mà cảm thấy hổ thẹn. Nhưng mà ông chủ trầm mặc một lát, cuối cùng đem sợi dây chuyền mang nhiệt độ cơ thể này đeo trên cổ của mình.

Thấy thế Phù Tô ở đối diện cười nhạt, đôi mắt sâu xẹt qua tia sắc bén.

Hai người đều mang tâm tư trong lòng dùng cơm sớm, theo thường lệ ông chủ lấy ra ấm trà sứ Long Tuyền pha trà Bích Loa Xuân để tiêu thực, nhìn từng làn hơi nước lượn lờ đối diện với gương mặt quen thuộc, lại có chút xấu hổ khó hiểu.

Ông chủ cũng thử tìm chút chuyện mà nói, nhưng ông chủ và Phù Tô chênh lệch thời gian hơn hai ngàn năm, trước kia bọn họ ở cùng một chỗ luôn nói không hết về chính sự và tấu chương, bây giờ đế quốc đại Tần đã trở thành lịch sử, những đề tài này hiển nhiên là đã qua. Mà hiện tại Phù Tô lại có kị ức của bác sĩ, giải thích cho hắn sự thay đổi trong hai ngàn năm cũng có chút dư thừa. Trong khoảng thời gian ngắn này, rốt cuộc ông chủ chỉ có thể chăm chú ngửi hương trà, chẳng nói gì là tốt nhất.

May mà thời gian một chén trà nhỏ qua đi, Phù Tô đưa ra yêu cầu muốn đi dạo trong Á Xá, ông chủ thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ mang hắn đi vào phòng trong.

Trong Á Xá rất nhiều đồ cổ, ông chủ biết, dù cho Phù Tô nắm giữ kị ức của bác sĩ, nhưng dựa vào kiến thức lịch sử ít đến đáng thương của bác sĩ, e

rằng đối với những đồ cổ này không biết đến. Cho nên ông chủ để ý đến ánh mắt của Phù Tô, thấy hẳn ham thích đồ cổ nào, liền ở một bên giới thiệu cặn kẽ. Một ngày trôi qua rất nhanh, ông chủ dẫn Phù Tô đến quán cơm chiều ăn món cay món cay Tứ Xuyên mà bình thường bác sĩ hay ăn, tự nghĩ những lời mình nói hôm này, biết đâu so với những lời mình nói những năm qua còn nhiều hơn.

Một ngày này, Thủy thương ngọc trước cổ ông chủ vẫn không hề có tiếng động, ông chủ nhớ trước kia linh hồn của tiểu thuyết gia trình thám bị phong ấn trong mặt dây chuyền, ngày thứ hai liền tỉnh lại. Ông chủ có chút lo lắng linh hồn bác sĩ có vấn đề gì không, nhưng lại nghĩ đến số mệnh của bác sĩ đã định năm ngoái sẽ chết, năng lượng của linh hồn vốn kém người thường rất nhiều, bây giờ còn chưa tỉnh, vậy cũng là bình thường.

Một đêm này, ông chủ ở Á Xá lựa chọn, dự định ngày thứ hai sẽ đưa cho Phù Tô thưởng thức những đồ cổ đã chuẩn bị, mong chờ đến trời sáng. Ông chủ đi ra cửa sớm một chút, lúc trở về lại tìm khắp nơi trong Á Xá, nhưng cuối cùng phát hiện Phù Tô trong phòng giam tiểu xích điều.

TIỆM ĐỒ CỔ Á XÁ QUYỂN 2

Huyền Sắc
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Hòa Thị Bích (2)

Bị đói đói một ngày hai đêm tiểu xích điều nửa sống nửa chết nằm sấp trên lồng chim, vết thương trên người đã khỏi hẳn, nhưng lông vũ bị trụi đi rất nhiều, trên lông chim của xích điều còn đọng lại vết máu loang lổ, quả thật là vô cùng đáng thương.

Phù Tô cầm điểm tâm mà ông chủ đưa qua, vẫn chưa ăn, mà là lấy một miếng bánh mì hấp, dùng đũa đưa vào lồng chim: "Minh Hồng, đến đây, ăn một chút đi."

Ông chủ cũng không cản, ông chủ không đến mức đem sự tức giận với Hồ Hối mà giận chó đánh mèo đến con chim nhỏ, nhưng không cho nó ăn gì, chỉ vì Tam Thanh Điều còn đang tức giận. Huống hồ nó là thần đao hóa thành con chim nhỏ, phỏng chừng nó sẽ không đói hai ngày mà chết đi. Hơn nữa ông chủ cũng không nghĩ rằng dù ông chủ cho, thì con chim nhỏ kiêu ngạo này sẽ ăn.

Quả nhiên, Phù Tô tự tay đưa chiếc đũa qua tuyệt nhiên không hề có sức hấp dẫn, tiểu xích điều chỉ liếc mắt, sau đó kiên quyết mà xoay đầu về phía bên kia.

Trong phút ông chủ lặng im, đem thịt bò khô trong tay qua, dựa theo kinh nghiệm mà nói, chắc hẳn là nó chỉ ăn thịt thôi.

Thịt bò khô quả nhiên được tiểu xích điều cực kì quan tâm, dường như ngay cả giây giũa cũng không có lập tức bỏ nhào về trước. Tâm trạng Phù Tô tốt, thấy tiểu xích điều dựa vào lồng sắt ăn thịt bò khô, liền duỗi tay vào trong, vuốt lông vô cùng thăm thương của nó.

"Tất Chi, lập tức đem thả nó đi." Phù Tô ôn nhu nói.

Ông chủ giật mình, hăn nghĩ thế nào để bỏ con chim nhỏ, nhưng dù sao cũng nghĩ Hồ Hợi sẽ vì nó mà tự mình đến đây một chuyến, hai người bọn họ cũng vì vậy mà có cơ hội gặp mặt nói chuyện. Chuyện lần này, đều do Hồ Hợi gây nên, hăn phải có một lời giải thích.

"Cổ địa của nước Tần ngày xưa, có hình dáng như một con chim. Chẳng phải người xưa có câu "Nước Tần như một con chim lớn, là nơi giáp biển, hướng về phía đông, vai trái là Tây Nam nước Triệu, vai phải là Yên Dĩnh nước Sở, ngẩng lên là Hàn Ngụy, cúi xuống là Trung Nguyên, tung cánh giống hạc, hình địa thế thuận lợi, rộng ba nghìn dặm" hay sao? Giọng nói của Phù Tô, luôn như vậy không nhanh không chậm, nghe ra làm người ta hưởng thụ.

Ông chủ có chút kinh ngạc, không biết sao Phù Tô lại đột nhiên nói với mình những lời này.

"Tất Chi, người có biết gia tộc họ Doanh ta bắt nguồn thế nào không?" Phù Tô thu tay lại, dùng khăn lụa lau sạch vết máu trên người Minh Hồng, rồi nhặt miếng thịt bò khô, cẩn thận xé nát đút cho tiểu xích điếu.

Ông chủ gật đầu, trong phòng tìm một chiếc ghế ngồi xuống, thản nhiên nói: "Trong 'Tần bản kỉ' có ghi chép, người sáng lập ra gia tộc họ Doanh là Đại Phí, Đại Phí giúp đỡ Đại Vũ trị thủy, Đế Thuấn ban cho hăn 'Tạo du,' là một dải cờ xí màu đen. Cờ lớn kia, cũng chính là..."

Ông chủ bất chợt dừng lại, ổn định lại tâm trạng rồi mới nói tiếp, "Cũng chính là bộ xích long phục trên người ta."

"Đúng vậy, có người nói từ tạo du làm thành hai bộ quần áo, lại có hiệu quả bảo vệ thân thể không thối rữa, quả nhiên là kì diệu." Phù Tô cong môi cười khê, "Không nói đến cái này, lúc tổ tiên Đại Phí trị thủy, phụ giúp Đế

Thuần thuần dưỡng một con chim, được ban thưởng họ'Doanh.' Mà Minh Hồng đó là thần điều bảo vệ gia tộc họ Doanh."

Ánh mắt ông chủ nhìn vào trong lồng tiểu xích điều được ăn đến choáng váng, hoàn toàn có cảm giác này đâu phải thần điều có năng lực bảo hộ.
"Nhưng sao trước đây chẳng bao giờ thấy qua nó?"

"Ở vương triều Thương Thang, gia tộc họ Doanh là thế gia vọng tộc, phú quý vô song, nhưng tại thời Chu lại bị tây đuổi ba trăm năm, lại nơi bần cùng căn rặng sống. Thời nhà Thang Thương họ Doanh có bảo tàng, giấu ở một chỗ, được Minh Hồng trông coi, cũng chỉ có tộc trưởng tộc ta mới biết chính xác địa điểm." Phù Tô phẩy mảnh vụn trong tay, híp con người nói:
"Xem ra, Hồ Hợi đã thấy được bảo tàng."

Ông chủ đã để ý đến, Phù Tô gọi Hồ Hợi không còn là tên thân mật, mà là xưng hô với hần là tên đầy đủ.

"Người đang trách hần." Những lời này của ông chủ không phải là câu hỏi, mà là câu khẳng định.

Phù Tô nâng trán cúi đầu nở nụ cười: "Trách hần thì được gì? Người không có cách nào thay đổi quá khứ."

Ông chủ buồn bã, cũng không khuyên hần nữa, mà đứng thẳng dậy mở cửa lồng. Sau đó đi đến một bên mở cửa sổ. Gió mùa đông lạnh thổi vào căn phòng ấm áp, tiểu xích điều đang vui đùa ăn nhiều bị gió đông thổi đến run run, mờ mịt ngẩng đầu nhìn cửa lồng và cửa sổ mở ra, lập tức phấn khởi giương cánh mà bay. Hiển nhiên, trước khi đi không quên ngậm bao thịt bò khô bên cạnh lồng. Ông chủ vẫn thích sạch sẽ không thể chịu được tiểu xích điều ăn làm rơi khắp nơi, liền đi ra ngoài cầm chổi quét sạch.

"Tất Chi, người tuy rằng không thể thay đổi quá khứ, nhưng có thể thay đổi tương lai." Lúc ông chủ rời đi, thanh âm nỉ non của Phù Tô truyền đến.

Ông chủ chỉ thoáng dừng bước, trong phút chốc, liền lần nữa cất bước rời đi.

Mà khi ông chủ trở lại phòng lần nữa, thì trong phòng đã không còn bóng người, chỉ để lại chiếc cửa lồng chim không quan trọng, từ cửa sổ gió lạnh thổi vào làm nó đong đưa, phát ra tiếng "Kẹt kẹt"...

4.

Ông chủ một mình ngồi trong sân nhà, trong buổi tối gió lạnh vẫn duy trì một tư thế đó, không biết đã qua bao lâu.

Ở chiếc bàn đá trước mặt, đặt một chiếc hộp trống rỗng, nơi mà vốn để bày đặt, là thiên hạ chí bảo, Hòa Thị Bích. Nhưng mà ngọc tỷ truyền quốc này, ngày hôm qua và Phù Tô cùng nhau biến mất.

Chuyện cho đến bây giờ, dù cho ông chủ muốn nghĩ theo chiều hướng tốt, cũng không có cách nào có một cách giải thích hài lòng.

Trên bầu trời trắng sáng như ngọc, đêm hôm nay vốn hẹn Phù Tô sẽ trả thân thể cho bác sĩ, nhưng ông chủ đã phải chuẩn bị cho điều tồi tệ nhất. Cho nên khi ông chủ thấy thân ảnh quen thuộc xuất hiện trong sân nhà, thờ ơ nhìn qua, uể oải nói: "Đêm nay điện hạ xuất hiện, không phải vì tuân thủ ước định?"

Phù Tô mặc áo gió màu đen, thân người cao ráo. Trên mũi hắn không có đeo mắt kính, tóc dài chải về phía sau, lộ ra cái trán trơn nhẵn, khuôn mặt tuấn tú càng có vẻ cao quý bức người. Hắn ở cổng sân nhà dừng bước, hai tay nhét vào túi áo gió, vẫn như ngày xưa ôn nhu cười nói: "Thật ra ta không nên tới, nhưng ta sợ ta không xuất hiện, người sẽ ở chỗ này ngồi suốt cả đêm."

Ông chủ lấy tay xoa bóp chiếc trán đã bị gió đêm thổi đến lạnh lẽo, thản nhiên tự giễu nói: "Dù cho ngồi hết cả đêm thì thế nào, cơ thể ta cũng sẽ

không bị bệnh thương hàn."

Hai người vì những lời này của ông chủ, là rơi vào sự im lặng khó xử, ánh mắt ông chủ nhìn vào trong hộp rỗng, thần thờ hỏi: "Từ lúc nào điện hạ không theo ước định? Tất Chi có thể nhìn ra được, lúc điện hạ đồng ý, là thật lòng."

Phù Tô thở dài, từ miệng thở ra trong không khí lạnh giá lại biến thành khí trắng, chẳng mấy chốc bị gió lạnh thổi chẳng còn gì cả. "Ta đã chết, hiển nhiên là không thể hại người vô tội không duyên không cớ mà chết. Nhưng người nói cho ta, thân thể này là chuyển thể của ta."

"Có thể coi là như vậy, nhưng cậu ta không phải là vật sở hữu của người." Bất giác ông chủ nhìn dây chuyền Thủy thương ngọc đeo trên cổ, đã là tối ngày thứ ba, nhưng linh hồn bác sĩ không có dấu hiệu tỉnh lại.

Phù Tô nghe vậy di chuyển bước chân, đi tới trước mặt ông chủ, trên cao nhìn xuống ông chủ đang ngồi trên ghế đá, từng chữ từng chữ chậm rãi nói: "Nhưng hẳn đối với người rất quan trọng, không phải bởi vì hẳn là chuyển thể của ta sao?"

Ông chủ như bị sét đánh, cả người cứng đờ, thậm chí ngay cả máu cũng đông lại.

Là như vậy sao? Ông chủ đối với bác sĩ có vài phần biệt đãi, chẳng lẽ chỉ vì bác sĩ là chuyển thể của Phù Tô sao?

Không, tuyệt đối không phải. Từng đời từng đời ông chủ đều truy tìm chuyển thể của Phù Tô, không phải vì ông chủ muốn, mà là muốn giúp chuyển thể của Phù Tô thoát khỏi lời nguyền chết yếu. Ngay từ đầu đã trở thành người bảo vệ, đến sau này lại chẳng quan tâm, tâm tình ông chủ cũng thay đổi theo. Nhưng đối với bác sĩ không giống vậy.

Ông chủ nhớ lại lúc này năm ngoái, bác sĩ vì mình, thậm chí có thể ở Tần lăng đồng sinh đồng tử. Cứ như vậy từ năm tháng buồn chán đến nay, có bao nhiêu người không cần suy nghĩ mà che chắn trước mặt ông chủ. Trước đây những người đó đều đã chết, ông chủ không muốn mất đi người cuối cùng này.

Ông chủ buông lỏng tay cầm dây chuyển Thủy thương ngọc, ngẩng đầu nhìn Phù Tô mang gương mặt của bác sĩ, trầm giọng nói: "Hắn và người, không phải là một người."

Đôi mắt Phù Tô sâu xa hơn một chút, nhưng không nói gì cả, mà thay đổi chủ đề câu chuyện: "Tất Chi, người còn nhớ vì sao năm đó phụ hoàng liên tục tuần tra phía Đông không?"

Ông chủ không rõ vì sao hắn lại đột nhiên nói đến việc này, nhưng giọng điệu hỏi thăm này, làm ông chủ nhanh chóng chớ lại tình thế năm đó hai người đối đáp sách luận, sững sốt nhẹ liền mở miệng đáp: "Khi đó có thuật sĩ góp ý kiến, viết: 'Đông Nam hữu thiên tử khí,' Thủy hoàng đế liền đích thân tới, tuần hành quận huyện, phô diễn sức mạnh, uy phục tứ hải, áp chế."

Phù Tô tràn ngập hồi ức cười cười: "Tất Chi, người cho là động thái của phụ hoàng như thế nào?"

Ông chủ không trả lời, đoạn kí ức này từ sâu trong đáy lòng chậm rãi nổi lên, năm đó hai người bọn họ còn thảo luận các vấn đề này, tuy rằng cho rằng động thái đó của Thủy hoàng đế là tỏ rõ quân uy, làm các thế lực khắp nơi kinh hãi. Nhưng quân tử không đứng dưới lá chắn nguy hiểm, nhiều lần Thủy hoàng đế xuất du, tạo cơ hội tốt để thích khách ám sát mình, cũng khó có thể bảo đảm chính quyền trung ương nằm trong tay. Kết quả cuối cùng cũng là như thế, Thủy hoàng đế chết trên đường đi tuần phía Đông, nếu như không có việc này, như vậy Triệu Cao và Lý Tư cũng sẽ không nâng đỡ Hồ Hợi đăng cơ đơn giản như vậy.

"Áp chế, đàn áp." Phù Tô mỉm cười nói: "Tất Chi đoán sai, đông nam có thiên tử khí, năm đó phụ hoàng sử dụng cái gì để trấn yểm?"

Ông chủ ngẩn ra, lập tức thốt ra: "Kiệt thạch."

"Không sai, phụ hoàng nhiều lần tuần tra phía đông, tổng cộng dựng xuống bảy khối kiệt thạch, đáng tiếc Càn Khôn trận pháp phải dựng mười hai khối kiệt thạch mới có thể hoàn thành, phụ hoàng vẫn chưa kiên trì đến cuối cùng. Nếu toàn bộ trận pháp thành công, vùng Trung Nguyên nơi phụ hoàng nắm trong tay, đế quốc Đại Tần chắc chắn sẽ vững mạnh muôn đời không sụp đổ." Giọng nói Phù Tô vẫn như trước không nhanh không chậm, nhưng trong đó ẩn chứa dáng vẻ kiêu ngạo, đủ để không khí xung quanh hân nóng lên.

Ông chủ lại tiếp tục im lặng, tuy rằng nghe chuyện này như chuyện nghìn lẻ một đêm, nhưng nếu như kết hợp với năm đó ông chủ phát hiện đủ loại kì quái, liền có cảm giác bưng tỉnh. Ông chủ cúi đầu trầm tư trong chốc lát, đột nhiên nói: "Chỉ dựa vào kiệt thạch không thể áp chế thiên tử khí, dưới kiệt thạch, chôn mười hai đồng nhân phải không?"

Lúc này đến phiên Phù Tô ngẩn ra, lập tức cười ra tiếng nói: "Quả nhiên là Tất Chi, vừa đoán là trúng."

Ông chủ cũng không bởi vì đoán trúng đáp án mà có biểu cảm vui vẻ, ông chủ sống hơn hai ngàn năm, chỉ làm được một việc tốt nhất chính là sưu tập đồ cổ. Nhưng ông chủ lại không tìm thấy mười hai đồng nhân của Tần Thủy Hoàng ở nơi nào. Trong "Sử kí - Tần Thủy Hoàng bản kỉ có ghi chép," Tần Thủy Hoàng phòng ngừa thiên hạ phản nộ, liền góp nhặt mười hai binh khí trong thiên hạ, tụ tập ở Hàm Dương, sau khi nung tất cả đúc thành mười hai đồng nhân thật lớn, đều nặng đến một ngàn thạch, đặt trong cung đình. Đây là bề ngoài của mười hai đồng nhân, nhưng ông chủ biết, mười hai đồng nhân thật lớn chỉ là thị uy với thiên hạ, mà làm thành đồng nhân rỗng ruột, sau đó cuối thời Đông Hán bị Đông Trách nẫu chảy để nung

tiền đồng. Thế nhưng dùng đồng trân quý để luyện thành mười hai đồng nhân thật sự cỡ người, mới là Tần Thủy Hoàng thích nhất, đến nay không rõ ở nơi nào.

Thì ra, đúng là dùng bày binh bố trận.

Ông chủ càng suy nghĩ, trong tim lại càng nguội lạnh. Lúc này Phù Tô đề cập chuyện này với mình, đến cuối cùng là có ý gì? Chẳng lẽ hẳn dự định đem trận pháp của Thủy hoàng để tiếp tục hoàn thành sao? Mà hẳn biết những điều này từ chỗ nào? Chẳng lẽ hôm qua hẳn thả Minh Hồng Điếu, là để đi gặp Hồ Hợi? Rốt cuộc người lòng dạ sâu bao nhiêu, mới có thể giết từng người mình nắm tay làm hòa?

Ông chủ nhìn gương mặt cười nhạt như trước của Phù Tô, bỗng nhiên cảm thấy, cách xa hai ngàn năm, người trước mặt này đã thay đổi không thể nhận ra được nữa.

"Tất Chi, người đoán không sai, ta dự định tiếp tục hoàn thành Càn Khôn trận pháp." Phù Tô vẫn như xưa cười đến ôn nhu, nhưng lời hẳn nói khí thế bức người, "Đến lúc đó mọi người khắp nơi trên Trung Nguyên, sẽ phụng thờ ta là vi chủ, tái hiện lại sự phồn thịnh của đế quốc đại Tần."

Ông chủ không cảm thấy những lời Phù Tô nói là nói khoác, nếu Tần Thủy Hoàng tin tưởng và chấp hành trận pháp, không ngại mạo hiểm cũng muốn hoàn thành trận pháp, chắc chắn là tự có điều kì diệu. Hơn nữa nếu như ông chủ nhớ không lầm, trận pháp Càn Khôn này hẳn là trong bức tranh của sư phụ anh. Nghĩ đến bởi vì tiếp nhận thuốc trường sinh bất lão của sư phụ mà sống lâu như vậy, như vậy Càn Khôn trận pháp này nói không chừng là có thể khống chế lòng người.

Ông chủ sống lâu như vậy, ngoại trừ năm đó để báo thù mà dùng tên giả Hàn Tín, can thiệp vào sự tương tranh giữa Sở và Hán, chẳng bao giờ nghĩ bản thân mình có tài trí hơn người, có thể thay đổi hoặc tham dự cái gì.

Bánh xe lịch sử, cũng sẽ không vì sự tồn tại của một người mà có bất cứ cái gì dừng lại. Biết đâu Phù Tô có thể tỉnh dậy sớm mấy trăm năm, còn có thể ra sức liều mạng, nhưng bây giờ, hắn đang làm một giấc mơ không thành sự thật.

Ông chủ cúi đầu, nhìn hộp ngọc trống không, lúc này bầu trời đêm bắt đầu rơi xuống vài hoa tuyết, ở thành phố này ít khi nào mùa đông có tuyết rơi, làm ông chủ đã lâu không thấy tuyết rơi ngây ngốc sững sốt một lát, một lúc mới trầm giọng nói: "Vậy người lấy đi Hòa Thị Bích, nhất định là mẫu chốt để khởi động trận pháp."

"Không sai, ngọc tỷ truyền quốc là thần khí mà tự mình phụ hoàng dùng ngữ đao khắc chữ. Người có ngọc tỷ truyền quốc có được thiên hạ, đây là các triều đại hậu thế thống trị đều biết chuyện này, nhưng không một ai biết, cách dùng thật sự của khối Hòa Thị Bích này." Hai tay Phù Tô chống trên bàn đá, cúi người đối diện ông chủ nghiêm túc nói: "Tất Chi, người đã đồng ý với ta, sẽ luôn luôn ở phía sau ta. Những lời này, còn không?"

Ông chủ vẫn chưa trực tiếp trả lời, mà là buông mi mắt, nhìn hoa tuyết rơi xuống trên bàn đá rồi tan ra, trở thành một giọt nước đọng màu thẫm. "Trả thân xác lại cho cậu ta đi, ta đồng ý với người sẽ tìm cho người một thân thể thích hợp." Ông chủ im lặng lúc lâu, rốt cuộc mở miệng nói: "Cậu ta chỉ là một bác sĩ bình thường, nếu điện hạ có chí lớn, hiển nhiên phải tìm một thân thể thích hợp."

Phù Tô chậm rãi đứng thẳng người, trên mặt lộ vẻ tươi cười nhưng từ từ càng lạnh giá. "Tất Chi, người làm lấy lệ sao? Vua pharaoh ngoại tộc kia là ở trạng thái linh hồn? Nhưng từ ngày hắn trở về quyền trượng nghỉ ngơi, còn chẳng bao giờ thấy đi ra. Người đồng ý với ta? Đó là mấy năm? Mười mấy năm? Hay là mấy trăm năm? Người có thể đảm bảo lần sau ta tỉnh lại, trận pháp của phụ hoàng vẫn còn?"

Ông chủ lặng lẽ không nói gì, đúng là ông chủ không thể bảo đảm gì cả.

Tình hình linh hồn Phù Tô và linh hồn Tiêu Tịch lúc trước không giống nhau, Tiêu Tịch là linh hồn mới, mà linh hồn Phù Tô đã phiêu bạt hơn hai ngàn năm.

"Sao nên bây giờ người không hề có cách, nếu không phải ta cam tâm tình nguyện ra khỏi thân thể, bác sĩ kia cũng không có cách nào khác đoạt lại thân thể của chính mình." Phù Tô không lo lắng cười cười, "Tất Chi, mấy hôm nay ta không ngừng thử người, vẫn chờ người hồi tâm chuyển ý, thế nhưng người lần lượt làm ta thất vọng. Thiếu niên hứa hẹn vẫn đứng sau ta, đã mất sao?"

Ông chủ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng nam tử đứng đầy ngạo nghễ trong trời đêm hoa tuyết bay bay.

Phù Tô luôn nói không nhanh không chậm, lần này cũng thế.

"Tất Chi, người vẫn giống như xưa. Rơi vào cảnh khó, luôn luôn khó lựa chọn."

"Không sao, giống như ngày xưa, ta giúp người chọn."

"Tất Chi, người sẽ chọn ta chứ? Tưởng vẫn như trước kia."

Người kia cười nói như vậy, giống như hai ngàn năm trước.

Ông chủ từng muốn biết bao nhìn dáng tươi cười đó, nhưng cuối cùng bây giờ thấy được, lại toàn thân giá lạnh.

"Không, ta sẽ ngăn cản người." Ông chủ thở ra một hơi thật dài, có vài hoa tuyết bay xuống, lập tức hòa tan thành giọt nước mưa, chậm rãi chảy xuống, giống như là giọt lệ óng ánh.

Ông chủ biết, tình bạn của mình đối với Phù Tô, đã mai một theo thời gian, vùi lấp trong dòng bụi lịch sử. Người đứng ở trước mặt mình, đã

không phải là Phù Tô mà mình biết trước kia.

Hoặc là, ông chủ chưa bao giờ biết Phù Tô thật sự.

"Tất Chi, thật ra ta không thay đổi."

"Người thay đổi chính là người..."

Trong bầu trời đêm vang lên một tiếng thở dài phức tạp, lúc ông chủ lấy lại tinh thần, thì trước mặt đã không một bóng người, làm bạn với ông chủ chỉ có hoa tuyết không ngừng rơi xuống giữa bầu trời đêm, cùng hộp đựng ngọc trống rỗng trên bàn.

Đúng vậy, đối với Phù Tô, chỉ là khoảng thời gian nhắm mắt rồi mở mắt, ông chủ cũng tự mình trải qua hai ngàn năm, từ lâu trong lòng đã đầy tang thương. Thì ra, thay đổi chính là ông chủ...

Ngồi yên một chỗ không biết bao lâu, bỗng nhớ đến một giọng nói quen thuộc. "Khụ, ông chủ, có thể cho tôi lời giải thích không, bây giờ rốt cuộc là tình trạng gì?"

Bên môi ông chủ, xuất hiện trong mấy ngày nay, là nụ cười đầu tiên.

"Ế? Ông chủ, không phải anh nói là Phù Tô có kế hoạch lật đổ thế giới sao? Sao còn đi làm trong bệnh viện?"

Ông chủ đứng ở trong hành lang bệnh viện, xa xa thấy Phù Tô và Thuần Qua hai người cùng nói cùng cười. Nếu không phải bởi vì Phù Tô không mang mắt kính, gần như ông chủ cho rằng đứng ở nơi đó thật sự là bác sĩ.

Loại ảo giác này ngay cả chính bác sĩ cũng có, chỉ nghe cậu tức giận kêu la nói: "Đồ vô lại, lại có thể chiếm lấy cơ thể tôi, còn chiếm lấy công việc

và bạn bè của tôi! Cổ tay hắc ta còn đeo đồng hồ Longines năm ngoái tôi mua đó! Bình thường đều luyện tiếc không nỡ đeo."

Thật ra câu sau cùng mới là trọng điểm đi? Ông chủ đã quen với tính cách kì lạ của bác sĩ, thản nhiên nói: "Hắc cần thân phận của cậu, mới có thể an ổn thực hiện kế hoạch của hắc, hơn nữa có trí nhớ của cậu, làm phẫu thuật là chuyện đương nhiên. Như vậy cũng tốt, ít nhất công việc của cậu sẽ không mất."

"Ừ, cũng đúng, có người thay tôi làm việc cũng rất tốt, chỉ sợ vị đại thiếu gia này xài hết tiền trong thẻ ngân hàng của tôi thôi..." Bác sĩ đau lòng, có trí nhớ của cậu, vậy chẳng phải là ngay cả mật mã ngân hàng đều biết rõ ràng sao?

Ông chủ đề thái dương đang đau nhức, cảm thấy trọng điểm bác sĩ lo lắng hoàn toàn bất thường, nếu Phù Tô và Hồ Hối liên thủ, thì còn để ý số lẻ trong tài khoản ngân hàng của bác sĩ sao?

"Được rồi, ông chủ, anh đã nghĩ xong phá hư kế hoạch bọn họ thế nào chưa?" Lúc này bác sĩ mới cảm thấy nguy cơ, nếu cậu không có thân thể của mình, thì tất cả đều là mây khói.

"Muốn lấy lại thân thể, thì Phù Tô phải cam tâm tình nguyện trao đổi thân thể mới được." Ông chủ dừng lại một chút, thật ra ông chủ có thể cho Phù Tô hồn phi phách tán, cũng là có thể lấy lại thân thể bác sĩ, nhưng trong tiềm thức ông chủ tránh cách này, "Cho nên chỉ cần làm Phù Tô biết, Càn Khôn trận pháp không thể hoạt động."

"À? Vậy làm sao quấy phá bọn họ?" Bác sĩ cảm thấy thân mình ở trong cậu thiếu niên trong truyện tranh, chiến đấu với boss gian tà có kế hoạch lớn, như vậy cần có anh hùng xuất hiện cứu vớt thế giới!

"Trận pháp Càn Khôn chính là trấn áp thiên tử khí, như vậy chỉ cần chọn lựa mười hai đồ cổ đẳng cấp cao nhất có thiên tử khí, để tách rời phá bỏ

mười hai đồng nhân trấn yểm là được." Ông chủ thân nhiên giải thích, chỉ là nói thì dễ, làm thì rất khó khăn. Trong Á Xá đồ dùng mà thiên tử đã dùng qua nhiều đời không xuể, nhưng phải chọn ra mười hai món đồ cổ có đẳng cấp cao nhất, cũng là sự lựa chọn khó khăn.

Cuối cùng ông chủ nhìn thoáng qua Phù Tô ở hành lang bên kia, cũng trùng hợp ngẩng đầu nhìn mình, gương mặt tuấn đạt hiện ra nụ cười ôn hòa, sau đó không chút nào lưu luyến xoay người rời đi.

Ông chủ ngơ ngác nhìn bóng lưng của hần, ông chủ đã từng đồng ý với hần, sẽ luôn luôn ở phía sau hần. Nhưng lúc này đây, ông chủ không bước đi theo, mà là xoay người rời đi.

Hơn hai ngàn năm trước, ông chủ đã nói, để bản thân giữ vững lòng tin, bất luận phải trả giá đắt thế nào, cũng sẽ không lui bước. Nhưng sau hơn hai ngàn năm, ông chủ biết, lại giữ vững niềm tin, ngày nào đó cũng sẽ tan vỡ.

Lần này, ông chủ đi về trái, hần đi về phải, hai người là một đường thẳng tắp, càng đi càng xa.

Gặp lại, chính là kẻ địch.

Bởi vì lòng tin mà bọn họ giữ vững, đã hoàn toàn khác nhau.

Lời cuối sách.

Dĩ đồng vi giám, khả dĩ chính y quan; dĩ nhân vi giám, khả dĩ minh đắc thất; dĩ sử vi giám, khả dĩ tri hưng thế.[4]

[4]Dĩ đồng vi giám, khả dĩ chính y quan; dĩ nhân vi giám, khả dĩ minh đắc thất; dĩ sử vi giám, khả dĩ tri hưng thế: Phàm lấy đồng làm gương, có

thể chỉnh sửa mũ áo; lấy thời xưa để làm gương, có thể biết được hưng thịnh và suy bại.

Đường Thái Tông Lý Thế Dân nói ra đoạn danh ngôn lưu truyền thiên cổ này, ý nói rõ: "Ông thân là hoàng đế chí cao vô thượng, đều phải đọc sách sử kĩ càng."

Có thể vừa vận Lý Thế Dân là hoàng đế thiên cổ, nhưng mở ra tiền lệ sử quan có thể can thiệp việc đương triều. Ngày trước bất kể là có nhiều quân chủ hoang dâm vô đạo, cũng không dám như vậy.

Tuy rằng nói đế vương cổ đại một tay che trời, nhưng các sử quan tuân mệnh ghi chép chuyện đã xảy ra trong cung đình, nhưng vẫn giữ quyền hạn độc lập nhất định. Đặc biệt từ sử quan ghi ghi nhớ nhớ như lòng bàn tay, chép lại cuộc sống hàng ngày, để bảo đảm sự khách quan công bằng, nó là phong tục, ngay cả hoàng đế đương thời cũng không được xem qua, trong đó cũng có việc giám sát đế vương không được làm xằng làm bậy. Có thể Lý Thế Dân khẳng khái làm theo ý mình, uy hiếp cha giết anh diệt em, canh cánh trong lòng, lúc tuổi già vài lần muốn xem ghi chép cuộc sống thường ngày. Ban đầu các đại thần còn cự tuyệt ông, sau đó cuối cùng không thể thay đổi, mới đem bản ghi chép đầy đủ cho ông xem.

Sở dĩ, khi Trình Quán sử quan viết "Cao Tổ thực lục" và "Thái Tông thực lục," trình bày công lao vĩ đức lớn trong thời kì Lý Thế Dân, tận lực xóa bỏ thành tựu của thái tử Kiến Thành, làm giảm sự ảnh hưởng của Cao Tổ[5]. Lại làm cho Tấn Dương mắc bệnh là mưu đồ bí mật do Thái Tông tỉ mỉ bày ra, mà Cao Tổ lại có địa vị thấp kém, nên đem Huyền Vũ môn chi biến[6] viết thành chuyện bất đắc dĩ.

[5] Cao Tổ: là miếu hiệu của một số vua chúa trong lịch sử Trung Quốc, những vị vua Cao Tổ thường là người khai sáng ra triều đại đó.

[6] Huyền Vũ môn chi biến: Sự biến của Huyền Vũ (玄武門之變, Huyền Vũ môn chi biến) là sự kiện tranh giành quyền lực diễn ra vào ngày 2 tháng 7 năm 626 khi Tần vương Lý Thế Dân, một người con trai của Đường Cao Tổ (vị hoàng đế sáng lập nhà Đường), trong cuộc đua giành ngôi vị với anh mình là Thái tử Lý Kiến Thành đã tổ chức một cuộc phục kích trước cửa Huyền Vũ, trên con đường tới cung của Đường Cao Tổ, giết chết Lý Kiến Thành cùng em là Tề vương Lý Nguyên Cát. Sau khi biết chuyện, Đường Cao Tổ đã truyền ngôi cho Lý Thế Dân, tức Đường Thái Tông, còn mình làm Thái thượng hoàng cho đến hết đời.

Không sai, Lý Thế Dân quả thật là một vị hoàng đế tốt khó có được, sẵn lòng nghe lời khuyên, biết dùng người hiền, mở ra Đại Đường thịnh thế. Thế nhưng không ai biết, nếu như là thái tử Lý Kiến Thành thừa kế ngôi vị hoàng đế, có phải là so với ông sẽ tốt hơn hay không.

Thắng làm vua thua làm giặc, đó là quy luật lịch sử trăm ngàn năm không đổi.

Lý Kiến Thành chết ở Huyền Vũ môn, trở thành một tì vết trong lịch sử thời Đường sơ, cho dù người ta dễ dàng thấy nó phủ lớp son phấn, bề ngoài giả dối.

Lịch sử giống như một cô gái nhỏ, trong mắt mỗi người đẹp xấu khác nhau, thậm chí có thể trang điểm theo cách mình thích.

Sửa đổi sách sử triều đại trước, đối với tân đế là chuyện đại sự. Giống như là cướp con gái nhà người ta, hơn nữa cố ý chà đạp. Nói cô ấy lớn lên đẹp là tốt rồi, nói nàng xấu thì lớn lên sẽ xấu.

Mà thời Đường sơ, ngay cả hoàng đế cũng có thể can thiệp vào sử quan đương triều, như vậy đến cuối cùng cô gái nhỏ lịch sử đó mang hình dáng thế nào, càng không thể thấy rõ.

Không thể nói không tin vào sách sử, cũng không thể hoàn toàn tin được.

Bởi vậy vô số văn nhân bắt đầu tự mình vẽ lên cô gái nhỏ lịch sử việc làm to lớn.

Cho nên có Lưu Bị dìu Tào Tháo trong "Tam Quốc Diễn Nghĩa," có Lương Sơn Bạc một trăm lẻ tám vị tướng trong "Thủy Hử truyện," có bốn thầy trò Đường Tăng đi lấy kinh diệt yêu quái trong "Tây Du Kí," có vườn được miêu tả lộng lẫy trong "Hồng Lâu Mộng."

Ở trên là tứ đại kiệt tác, rất nhiều người đều biết ba kiệt tác sau đều chứa đựng nhân tố hư cấu cường điệu, nhưng rất nhiều người xem "Tam Quốc Diễn Nghĩa" trở thành chính sử.

Thế nhưng, trên thực tế, binh khí của Lữ Bố không phải là phương thiên họa kích, binh khí của Quan Vũ cũng không phải là Thanh Long Yển Nguyệt đao, mà đều là trường mâu mà thời kì Tam Quốc rất phổ biến. Không có tam anh chiến Lữ Bố[7], ôn tửu trảm Hoa Hùng do Tôn Kiên làm nên[8], thả Tào Tháo ở Hoa Dung đạo là trách nhiệm của Lưu Bị[9], hơn nữa chân tướng thật sự không phải ông vì đại nghị mà thả Tào Tháo, mà là ông đi chậm, Tào Tháo đã sớm bỏ chạy. Trong lịch sử Gia Cát Lượng không phải dụng binh như thần, mà là giỏi về xử lí đối nội, dùng binh không phải là sở trường. Tam khí Chu Du[10] là vô căn cứ, lúc Chu Du đô đốc chết bệnh, Gia Cát Lượng đang ở Linh Lăng lo công tác hậu cần, không hề giao thủ với Chu Du. Mà có người nói Chu Du đô đốc chết bệnh, thật ra từng được Lưu Bị khen ngợi là độ lượng rộng rãi.

[7] Tam anh chiến Lữ bố: Trong trận đánh Hồ Lao Quan, đã mô tả lên hình ảnh hào hùng của các vị tướng và đặc biệt là trận đọ sức trực tiếp nổi tiếng giữa Lữ Bố chống lại ba anh em Lưu Quan Trương hay còn gọi là Tam anh chiến Lữ Bố trong Kinh kịch hay văn hóa Trung Quốc.

[8] Ôn tửu trảm Hoa Hùng: Thắng lợi đầu tay của Quan Vũ "ôn tửu trảm Hoa Hùng" được mô tả là "uy chấn càn khôn". Nhưng một số sử liệu TQ lại cho rằng, chiến tích này thuộc về danh tướng Giang Đông Tôn Kiên.

[9] Thả Tào Tháo ở Hoa Dung đạo là trách nhiệm của Lưu Bị: Quan Vân Trường trượng nghĩa tha mạng Tào Tháo tại đường Hoa Dung.

[10] Tam khí Chu Du: ba lần chọc tức Chu Du.

Tiểu thuyết là tiểu thuyết, lịch sử là lịch sử, tuy rằng không ai có biết dung nhan của cô gái lịch sử trước khi mọi người bôi tô dày đặc lên nàng, cuối cùng là khuôn mặt thanh tú hay đẹp đẽ, nhưng tôi mong mọi người có thể thích nàng.

Mà mọi người thích tiếp tục vẽ loạn này nọ trên mặt nàng, hay là kiên trì dùng nước sạch để rửa sạch lớp trang điểm của nàng, dựa vào sự yêu thích.

Tôi thích đồ cổ, cho nên có "Á Xá," nhưng cơ bản nhất, là vì tôi thích cô gái lịch sử này.

Tôi vui vẻ giúp cô tiếp tục hóa trang, cũng thích gỡ trang sức, xóa một ít son phấn dày đặc của nàng.

Cho nên trong "Á Xá" không có Tần Thủy Hoàng bạo quân, có Hạng Vũ trạch nam thích làm ruộng, có Lan Lăng Vương thật sự không thích chiến tranh. Mặc dù tôi có vẽ bức tranh hơi thái quá, nhưng tôi cố gắng hết mức dựa vào ngũ quan của cô gái lịch sử mà phát huy, phần lớn suy đoán đều là có căn cứ nhất định, có đề cập đến quyết định của Tần Thủy Hoàng, mọi người có thể tham khảo bộ "Chân Tần Thủy Hoàng." Liên quan đến "Hong Lâu Mộng" của Tào Tuyết Cần là Hồng Thắm, tranh luận này là Thổ Mặc Nhiệt thuộc Hồng học đề xuất. Sau còn có nhiều tình tiết lịch sử nghi vấn xảy ra, mọi người còn mỗi mắt mong chờ.

Cô gái lịch sử đến cuối cùng có nhan sắc thế nào, đã không ai có thể biết được.

Dù cho ông chủ đã sống hơn hai ngàn năm, thấy gì nghe gì cũng là phiến diện chủ quan, dù sao ông chủ cũng chỉ là một người không thể đi tranh luận với người khắp thiên hạ, ông chủ chỉ có một cửa hàng đồ cổ nhỏ nhỏ mà thôi.

Cho nên, lịch sử tương đối chính xác thì phải xem "Nhị thập tứ sử." Đây là Trung Hoa cổ đại sáng tác hai mươi bốn bộ sách sử, là các triều đại chính thống trong sách sử, được gọi là "Chính sử". Chúng ta đến trường học sách lịch sử, là từ "Nhị thập tứ sử" tóm tắt đơn giản mà thành.

Thật ra nó cũng đã qua tay rất nhiều sử quan, miêu tả mà thành cô gái lịch sử chính thức. Biết đâu sẽ có người thấy nàng không vừa mắt, nhưng phần lớn mọi người cho rằng nàng rất đẹp, như vậy nàng được trang điểm là sự nhận thức của thiên hạ trang điểm. Rất nhiều người chỉ biết một hình dáng của cô gái lịch sử, còn gương mặt khác, thì không thể biết được.

Nói nhiều như vậy, thật ra là muốn nói, chính là mọi người phải phân rõ lịch sử diễn nghĩa[11] và cuộc thi lịch sử.

[11] Diễn nghĩa: lấy sự kiện lịch sử nhất định làm bối cảnh, lấy tư liệu truyền thuyết và sách sử làm nền tảng, thêm vào một số chi tiết xây dựng thành những cuốn tiểu thuyết chương hồi như "Tam quốc chí", "Tuỳ Đường diễn nghĩa".

Không nên dùng cô gái lịch sử mà ông chủ vẽ ra, đi đùa giỡn với thầy cô dạy lịch sử... Bọn họ sẽ ghét tôi đó...

Lúc thi, càng không nên dựa theo lịch sử của Á Xá làm bài thi nha, thầy cô sẽ không biết cô gái lịch sử như vậy, bọn họ chỉ biết loại hóa trang chính thức thôi.

Lần thứ hai nhấn mạnh: Các bạn học sinh phải biết, nhất định phải nhớ kĩ cô gái lịch sử đã trang điểm chính thức.

Rốt cuộc cũng đã viết xong Á Xá quyển 2, vẫn là mười hai chuyện xưa, mười hai món đồ cổ.

Chỉ chớp mắt, Á Xá đã theo tôi qua hai năm.

Nhìn tác phẩm ngăn nắp trong tủ hồ sơ, tôi cũng đỡ ra, sao lại nhanh như vậy? Bỗng chốc đã qua hai năm.

Chưa bao giờ có một quyển sách, có thể làm tôi tốn nhiều thời gian, mà còn hao tốn nhiều tinh lực như vậy. Từng tình tiết đều phải đọc thật nhiều sách tư liệu, nghĩ đến những năm còn đi học chưa từng chăm chỉ như vậy.

Hơn nữa xem ra, loại cố gắng này, còn phải kéo dài.

Bạn bè đã từng hỏi tôi, "Á Xá" đến cuối cùng muốn viết bao nhiêu truyện?

Tôi chần chờ không biết nên trả lời thế nào.

Đồ cổ có rất nhiều loại, truyện cũng có rất nhiều thứ, tôi cũng không biết mình có thể viết Á Xá đến thế nào, nhưng tôi thật sự muốn thử viết, lịch sử trong Á Xá.

Không sai, dã tâm của tôi rất lớn.

Tôi muốn đem cuộc đời của ông chủ đều viết xuống, dùng quan điểm của ông chủ, không giống với lịch sử trong sách giáo khoa, là lịch sử duy nhất trong Á Xá.

Trong lịch sử của Á Xá, Tần Thủy Hoàng không phải là bạo quân, Chu Du đô đốc là thân nữ nhi, tác giả của Hồng Lâu Mộng không phải là Tào Tuyết Cần.

Có lẽ là sự thật, hay không phải là sự thật, ai cũng không thể chứng minh, cũng không có cách nào chứng minh.

Á Xá 2 tốn rất nhiều công sức của tôi, không mang tính chất giải trí như phần đầu tiên, mà trong đó bổ sung rất nhiều kiến thức lịch sử và đạo lý triết học, có đầy đủ cảm giác trang nghiêm của lịch sử.

Tôi muốn bản thân mình viết gì đó có thể trợ giúp mọi người, không chỉ giới hạn trong nữ nhi tình trường, anh hùng thoái chí.

Á Xá phần 3 bắt đầu thách đấu với đế vương, Phù Tô trở thành boss lớn nhất, thật ra điểm này cũng là điều được đoán trước. Cả đời hẳn đều được nuôi dạy để trở thành người nối nghiệp đế vương, bây giờ chỉ cần một ít nỗ lực, liền vật đổi sao dời thời gian thay đổi, thay đổi là ai cũng không thể chấp nhận.

Phần ba càng thêm đặc sắc, tôi cũng mong muốn có thể thách thức chính mình, đem chuyện trong Á Xá viết có chiều sâu.

Mong muốn mọi người vẫn cùng tôi, cùng tôi cùng kí ức của ông chủ đi qua năm tháng, cùng tôi chứng kiến những chuyện trong cửa hàng đồ cổ này, cùng nhau nhìn sự thăng trầm của các nhân vật lịch sử.

Đồ cổ trong Á Xá, mỗi thứ đều mang một câu chuyện của chính mình, chịu đựng rất nhiều năm, không người lắng nghe. Bởi vì, chúng nó đều không nói.

Huyền Sắc ngày 29 tháng 3 năm 2012.